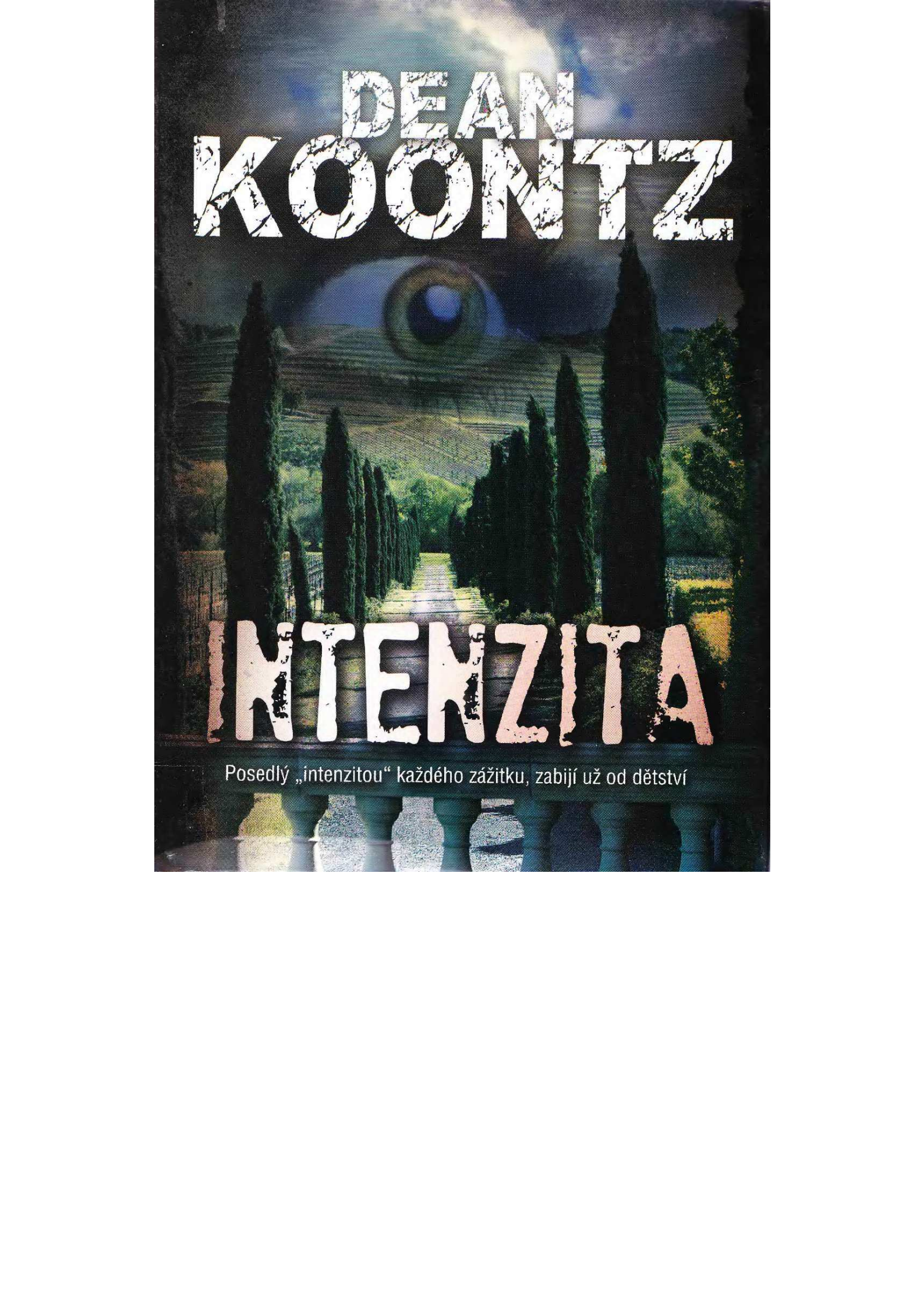

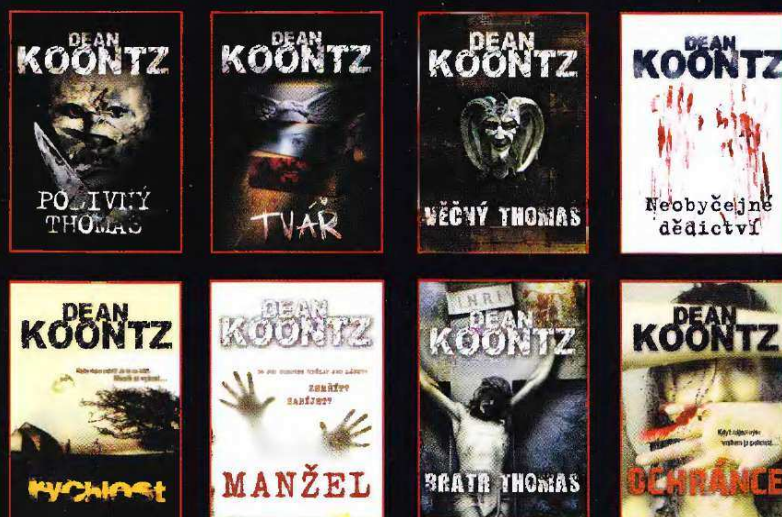
DEAN
KOONTZ

INTENZITA

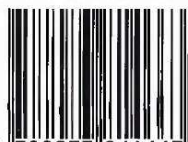
Posedlý „intenzitou“ každého zážitku, zabijí už od dětství

Intenzita je psychologický thriller, který čtenáře pevně sevře a nepustí od napjatého počátku až po výbušné rozuzlení, přes všechny zvraty, šoky a odhalení. Když konečně stisk povolí, propustí čtenáře jednou provždy proměněného. Tohle je typický, nezaměnitelný Koontzův román.

Nakladatelství BB/art již vydalo:

ISBN 978-80-7381-466 3

9 788073 814663

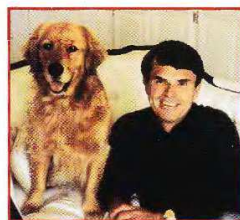
Cena 249 Kč

Nakladatelství BB
e-mail: bbar@bbar
www.bbar.cz

0001782 0/0

Šestadvacetiletá Chyna Shepherdová se po půlnoci dívá z okna zalitého měsícem, protože první noc v domě rodičů své nejlepší přítelkyně v údolí Napa nemůže usnout. Její neklid se ukáže jako oprávněný. Do domu vnikl psychopat Edgler Foreman Vess s úmyslem pozabíjet všechny uvnitř. Vess, který se prohlašuje za „vrazdiciho dobrodruha“, je na světě jen proto, aby ukájel všechny své choutky, aby se nořil do prožitků, žil beze strachu, vyčitek svědomí nebo jakýchkoliv omezení, aby žil *intenzivně*.

Chyna ví, jak přežít, je zocelená celoživotním bojem o bezpečí a sebeúctu. Teď ji čeka nejobtížnější zkouška jejího dosavadního života. Nejprve je jejím jediným cílem zůstat naživu – dokud se náhodou nedozví o Vessově příští zamýšlené oběti, kterou může zachránit jen ona. Hnána nově objevenou touhou po smyslu přesahujícím pouhou snahu přežít musí Chyna sebrat všechny vnitřní síly, aby zachránila onu mladou dívku vězněnou Vessem ve sklepech jeho domu na samotě... zatímco strážná hrozba Edglera Foremana Vesse nabývá každým okamžikem na intenzitě.

DEANA KOONTZE (narozen 9. července 1945 v Everettu v Pensylvánii) nazývá kritika „pánem našich nejtemnějších snů“, ale rovněž připomíná, že si v oblasti thrillerů vybudoval bezmála svůj vlastní žánr. Jeho kvality, jež se za více než třicet let vybrousily i do literárního mistrovství (kritika přidává přirovnání k Dickensovi), oceňují vedle odborníků i čtenáři, kteří každý jeho nový román pravidelně vysílají na přední místa žebříčků bestsellerů. Na počátku své kariéry psal Koontz pod různými pseudonymy, teď však tvoří převážně pod vlastním jménem. Mnoho jeho děl bylo zfilmováno.

Je autorem více než padesáti thrillerů. V češtině mu vyšly knihy: *Čtvrtý rozměr noci*, *Falešná vzpomínka*, *Chladný plamen*, *Koutkem oka*, *Ničeho se neboj*, *Osamělí lovci*, *Podivné cesty*, *Přežít*, *Příchod noci*, *Přízraky*, *Půlnoc*, *Skrýš*, *Slídiči*, *Služebníci soumraku*, *Tvář strachu*, *Podivný Thomas*, *Tvář*, *Neobyčejné dědictví*, *Rychlost*, *Věčný Thomas*, *Manžel*, *Bratr Thomas* a *Ochránce*. Spisovatel žije se ženou Gerdou a psem Trixie v jižní Kalifornii.

DEAN KOONTZ INTENZITA

Přeložil Ondřej Duha

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1995 by Dean Koontz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Intensity*
(Published by Bantam Books, New York in 2000)
přeložil © 2009 Ondřej Duha
Redakce textu: Růžena Steklačová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky: 2009 Robin Brichta

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381466-3

Tato kniha je pro Florence Koontzovou,
mou dávno ztracenou matku a ochránkyni.

*Naděje je cíl, který hledáme.
Láska je cesta vedoucí k naději
Odvaha je motor, jenž nás pohání.
Cestujeme z temnoty k víře.*

KNIHA SEČTENÝCH SMUTKŮ

1.

Rudé slunce balancuje na nejvyšších hradbách hor a v jeho slábnoucím světle vypadají předhůří jako v plamenech. Dolů od slunce fouká chladný vítr a pročesává vysokou suchou travu, která proudí po svazích směrem k úrodnému a zastíněnému údolí jako vlny zlatého ohně.

Muž stojí v trávě sahající po kolena, ruce v kapsách džínové bundy, a rozhlíží se po vinicích pod sebou. Vinná réva byla v zimě prořezána. Nové vegetační období právě začalo. Pestrobarevná divoká hořčice, která vyrostla mezi řadami révy v chladných měsících, byla posekána a drny zaorány. Zem je tmavá a plodná.

Vinice obkružují stodolu, přístavky a domek správce. Kromě stodoly je tam největší stavbou majitelův viktoriánský dům se štíty, vikýři, ozdobnými dřevořezbami pod okapy a vyřezávaným frontonem nad schody na přední verandu.

Paul a Sarah Templetonovi žijí v tom domě po celý rok a jejich dcera Laura k nim občas přijíždí na návštěvu ze San Franciska, kde studuje na univerzitě. Tenhle víkend by měla strávit v rodinném sídle.

Zasněně si vybavuje Lauřinu tvář se všemi detaily, jako by měl před očima fotografii. Dívčiny dokonalé rysy ho kupodivu přivedou k myšlenkám na šťavnaté, cukru plné hrozny pinotu noir a grenache s průsvitnou fialovou slupkou. Cítí dokonce na jazyku chuť těch hroznů, když si představuje, jak mu pukají mezi zuby.

Jak se slunce pomalu noří za hory, vrhá světlo tak teplé a palčivé, že tam, kam dopadne, vypadá temnoucí krajina, jako by jím

byla navěky prolnutá a zbarvená. Tráva také zčervená, nepřipomíná už však řěřavé uhlíky, ale rudý příboj pěníci mu kolem kotníků.

Obrátí se zády k domu a vinicím. Vychutnává si intenzivní chuť hroznů, zamíří na západ do stínů vrhaných vysokými zalesněnými hřebeny.

Cítí malá zvířata z otevřených luk skrývající se ve svých norách. Slyší šepot per prořezávajících vzduch, jak tři sta metrů nad ním krouží lovíci jestřáb, a vnímá chladný třpyt hvězd, které ještě nejsou vidět.

+++

V podivném moři chvějícího se červeného světla se po čelním skle míhaly černé stíny stromů rychle jako žraloci.

Na klikatící se asfaltce zvládala Laura Templetonová mustanga se zručností, kterou Chyna obdivovala, jela však příliš rychle. „Máš těžkou nohu,“ poznamenala Chyna.

Laura se usmála. „Lepší než těžký zadek.“

„Zabiješ nás.“

„Máma má pravidlo, že se na večeri nesmí přijít pozdě.“

„Pořád lepší přijít pozdě než *mrtvý*.“

„To neznáš moji mámu. Ona je na pravidla pes.“

„To dopraváci taky.“

Laura se zasmála. „Někdy mluvíš trochu jako ona.“

„Kdo?“

„Moje máma.“

Chyna se chytila dveří, když Laura řízla zatačku, a řekla: „No, jeden z nás musí být zodpovědný dospělý.“

„Někdy nemůžu uvěřit, že jsi jenom o tři roky starší než já,“ pronesla Laura láskyplně. „Tobě že je dvacet šest? Jsi si jistá, že ti není *sto dvacet šest*?“

„Jsem stařena,“ řekla Chyna.

Opustily San Francisco pod modrou oblohou, aby si udělaly čtyřdenní pauzu od přednášek na Kalifornské univerzitě, kde měly na podzim získat magisterský titul z psychologie. Lauru nebrzdila při vzdělávání potřeba vydělat si na školné a živobytí, ale Chyna

studovala posledních deset let jen na částečný úvazek, zatímco pracovala jako číšnice nejprve v pobočce řetězce Denny's, pak v provozovně Olive Garden a v poslední době v luxusní restauraci s bílými ubrusy, látkovými ubrousky a čerstvými květinami na stolech a zákazníky – bůh jim žehnej – kteří dávali pravidelně spropitné ve výši patnácti nebo dvaceti procent. Tahle návštěva u Templetonových v údolí Napa byla za těch deset let její první dovolená.

Laura vyjela ze San Franciska po dálnici 80 přes Berkeley a východní konec zátoky San Pablo. Modrá volavka brodící se mělčinou se elegantně vznesla, obrovská, strašidelně prehistorická a krásná proti bezmračné obloze.

Ted, ve zlatokarmínovém západu slunce, hořela na nebi oblaka a Napa Valley se rozkládalo kolem jako zářivý gobelín. Laura dala přednost vyhlídkové trase před hlavní silnicí, jela však tak rychle, že se Chyně jen zřídka podařilo spustit zrak z vozovky a vychutnávat si scenerii.

„Já tak miluju rychlost,“ prohlásila Laura.

„Já ji nenávidím.“

„Ráda se hýbu, svištím, *letím*. Možná jsem byla v předchozím životě gazela, co ty na to?“

Chyna se podívala na tachometr a ušklíbla se. „Jo, možná gazela – nebo šílená ženská zamčená v blázinci.“

„Nebo gepardice. Gepardi jsou fakt rychlí.“

„Jo, gepardice, a jednoho dne jsi pronásledovala kořist a přelétla v plné rychlosti kraj útesu. Byla jsi Kojot Wilda mezi gepardy.“

„Já řídím dobře, Chyno.“

„To vím.“

„Tak se uvolni.“

„Nejde to.“

Laura si povzdechla s předstíraným zoufalstvím. „Nikdy?“

„Jen když spím,“ odpověděla Chyna a málem prošlápala pravou nohou podlahu, když mustang vlétl v plné rychlosti do široké zatáčky.

Za úzkou šterkovou krajnicí dvouproudé silnice se táhl svah porostlý divokou hořčicí a šlahouny ostružiníku k řadě černých olší ověšených prvními jarními pupeny. Za olšemi se rozkládaly vinice zaplavené ohnivě rudým světlem a Chyna byla přesvědčená, že auto sklouzne z asfaltu, sjede z náspu, narazí do stromů a její krev pohnojí nejbližší keře vinné révy.

Laura však bez velkého úsilí udržela mustanga na silnici. Auto projelo zatáčkou a začalo stoupat do kopce.

„Vsadím se, že se bojíš i ve spánku,“ poznamenala Laura.

„No, dřív nebo později se v každém snu objeví bubák. Je potřeba dávat si na ně pozor.“

„Mně se zdává spousta snů bez bubáků,“ řekla Laura. „Mívám krásné sny.“

„Jak tě někdo vystřeluje z děla?“

„To by byla legrace. Ne, ale někdy se mi zdá, že umím létat. Jsem pokaždé nahá a jen se vznáším třicet metrů nad zemí, přelétám telefonní dráty, pole pestrobarevných květín, koruny stromů. Jsem tak svobodná. Lidé se dívají nahoru, usmívají se a mávají. Mají radost, že umím létat, radují se se mnou. A někdy jsem s krásným mužem, štíhlým a svalnatým, s hřívou zlatých vlasů a nádhernýma zelenýma očima, které se celou dobu dívají *skrze* mě do mé duše, a milujeme se ve vzduchu, vznášíme se tam a já prožívám úžasné orgasmy, jeden za druhým, poletuju ve slunečním světle s květinami pod sebou a ptáky kroužícími nad hlavou, ptáky s oslňujícími modrými křídly hrajícími všemi barvami a zpívajícími ty nejfantastičtější písně, které si dokážeš představit, a já tak oplývám energií, jako bych měla vybuchnout a vytvořit celý nový vesmír, *být* tím vesmírem a žít navždy. Zdají se ti někdy takové sny?“

Chyna konečně odtrhla oči od ubíhajícího asfaltu a vytřeštila je na Lauru. „Ne,“ řekla nakonec.

Laura se k ní obrátila. „Opravdu? Tobě se nikdy nic takového nezdá?“

„Nikdy.“

„Mně každou chvíli.“

„Mohla by ses dívat na cestu?“

Laura se znovu zadívala před sebe a řekla: „Nikdy se ti nezdá o sexu?“

„Někdy jo.“

„A?“

„Co?“

„A?“

Chyna pokrčila rameny. „Je špatný.“

Laura se zamračila a řekla: „Myslíš nemravný? Poslechni, Chyno, o nemravném sexu si nemusíš nechávat zdát – je spousta chlapů, co ti můžou poskytnout všechen nemravný sex, na který si vzpomeneš.“

„Ha, ha. Myslím tím děsivé noční můry.“

„Sex je děsivý?“

„To proto, že jsem v těch snech pokaždé malá holčička, šesti-, sedmi – nebo osmiletá, a vždycky se před tím mužem schovávám, aniž bych vlastně věděla, co chce, proč mě hledá, ale je mi jasné, že chce něco, co by neměl dostat, něco strašného, co bude jako umírání.“

„Kdo je ten muž?“

„Pokaždé někdo jiný.“

„Někteří z těch hajzlů, co se s nimi tahala tvoje matka?“

Chyna pověděla Lauře o své matce věci, které nikdy nikomu jinému neřekla. „Jo. Oni. Ve skutečném životě jsem jim vždycky unikla. Nikdy se mě nedotkli. A nedotknou se mě ani ve snech. Ale pokaždé představují hrozbu, možnost...“

„Takže to nejsou jenom sny, ale i vzpomínky.“

„Kéž by to *byly jenom* sny.“

„A co když jsi vzhůru?“

„Jak to myslíš?“

„Uvolníš se, roztřeš a poddáš, když se miluješ s nějakým mužem, nebo je ta minulost pořád s tebou?“

„Co to má být – psychoanalýza ve sto třiceti kilometrech v hodině?“

„Vyhýbáš se odpovědi?“

„Moc vyzvídáš.“

„Tomu se říká přátelství.“

„Já tomu říkám vyzvídání.“

„Vyhýbáš se odpovědi?“

Chyna si povzdechla. „Tak jo. Jsem ráda s mužem. Nemám zábrany. Přiznávám, že jsem si nikdy nepřipadala jako světelné stvoření chystající se vybuchnout v nový vesmír, ale pokaždé jsem byla úplně spokojená a dobře se bavila.“

„Úplně?“

„Úplně.“

Chyna se ve skutečnosti nevyspala s mužem od svých jednadvaceti a její dosavadní milostné vztahy se prozatím ustálily na čísle dva. Oba její milenci byli něžní, laskaví a slušní a s oběma se to Chyně moc líbilo. Jeden románek trval jedenáct měsíců, druhý třináct a ani na jeden neměla žádné nepříjemné vzpomínky. Avšak jejím milencům se nepodařilo zbavit ji těch nočních můr, které ji stále pravidelně navštěvovaly, a ona nebyla schopná navázat citovou vazbu srovnatelnou s fyzickou intimitou. Muži, jehož milovala, mohla Chyna dát své tělo, ale už ne celou svou mysl a srdce. Bála se někomu oddat, bezvýhradně věřit. Nikdo v jejím životě, snad s výjimkou Laury Templetonové, kaskadérky za volantem levitující ve snech, si dosud nezasloužil její naprostou důvěru.

Kolem boků auta kvílel vítr. V blikajících stínech a ohnivém světle vypadal kopec před nimi jako rampa, na jejímž konci se mají vznést do vzduchu a přeletět deset hořících autobusů za jásotu stadionu plného vzrušených diváků.

„Co když praskne pneumatika?“ zeptala se Chyna.

„Nepraskne,“ ujistila ji Laura.

„A co když jo?“

Laura svrátila obličej do komicky ďábelského úšklebku a řekla: „Tak z nás bude holčičí marmeláda v plechovce. Nepodaří se jim ani rozdělit pozůstatky na dvě různá těla. Naprostá amorfní kaše. Nebudeme ani potřebovat rakev, jenom nalijí naše ostatky do džbánu, uloží nás do hrobu a na náhrobní kámen napíší: *Laura*

Chyna Templetonová Shepherdová. Jedině výrobky firmy Cuisinart by to zvládly lépe.“

Chyna měla vlasy tak tmavé, že byly prakticky černé, a Laura byla modrooká blondýna, ale přesto si byly natolik podobné, že je někdo mohl považovat za sestry. Obě měřily sto šedesát tři centimetrů, byly štíhlé a nosily šaty stejné velikosti. Měly výrazné lícní kosti a jemné rysy. Chyně se vždycky zdálo, že má trochu moc široká ústa, ale Laura, jejíž pusa byla stejně široká jako Chynina, tvrdila, že jsou právě akorát na zvlášť vítězný úsměv.

Jak ale dokazovala Lauřina láska k rychlosti, byly obě zcela odlišné. A spíš než podobnosti to byly jejich rozdíly, co je k sobě poutalo.

„Myslíš, že se tvé mámě a tátovi budu líbit?“ zeptala se Chyna.

„Myslela jsem, že ti dělá starosti prasklá pneumatika.“

„Dokážu se bát několika věcí najednou. Tak budu se jim líbit?“

„Jasně že jo. Víš co dělá starosti *mně*?“ zeptala se Laura, když uháněly k vrcholku stoupání.

„Smrt zjevně ne.“

„Ty. Dělán si starosti o tebe,“ řekla Laura. Pohlédla na Chynu s neobvykle vážným výrazem.

„Umím se o sebe postarat sama,“ ujistila ji Chyna.

„O *tomhle* nepochybuju, na to tě znám moc dobře. Ale v životě nejde jenom o to umět se o sebe postarat, jít s hlavou skloněnou, nějak to překlepat.“

„Laura Templetonová, mladá naděje filozofie.“

„V životě jde o to *žít*.“

„Hluboké,“ utrousila Chyna sarkasticky.

„Hlubší než si myslíš.“

Mustang vystoupal na dlouhý kopec, za kterým nebyly žádné hořící autobusy ani jásající davy, ale starší model buicku pohybující se o hodně pomaleji než povolenou rychlostí. Laura snížila rychlost o více než polovinu a zařadila se za druhé auto. I v tom slabém světle Chyna rozeznala, že ho řídí starý bělovlasý muž se širokými rameny.

Projížděly zónou se zákazem předjíždění. Silnice stoupla a klesla, zahrnula doleva a doprava, znovu stoupla a nebylo vidět daleko dopředu.

Laura zapnula reflektory mustangu v naději, že tím řidiče buicku buďto přiměje, aby zrychlil, nebo je na místě se širší krajnicí pustil před sebe.

„Řid' se vlastní radou – uvolni se, holka,“ řekla Chyna.

„Nechci přijet pozdě na večeri.“

„Podle toho, cos mi vyprávěla o své matce, bych neřekla, že je ten typ, který nás zbije drátěným ramínkem.“

„Máma je prima.“

„Tak se uvolni,“ opakovala Chyna.

„Ale ona umí takový zklamaný pohled, který je mnohem *horší* než drátěné ramínko. Většina lidí to neví, ale máma se zasloužila o ukončení studené války. Před několika lety ji Pentagon poslal do Moskvy, kde mohla vyzkoušet na celé to zatracené politbyro ten svůj proslulý pohled, a všechny Sověty prostě skolily výčitky svědomí.“

Starý muž v buicku před nimi se díval do zpětného zrcátka.

Ty bílé vlasy v paprscích reflektorů, jeho skloněná hlava a jediný odraz jeho očí v zrcátku náhle vyvolaly v Chyně silný pocit déjà vu. Na okamžik nechápala, proč jí přeběhl mráz po zádech – ale pak byla vržena v paměti zpět k nehodě, na kterou se dlouho neúspěšně snažila zapomenout: jiný soumrak před devatenácti lety na opuštěné floridské silnici.

„Proboha,“ vydechla.

Laura se na ni podívala. „Co se děje?“

Chyna zavřela oči.

„Chyno, jsi bílá jako duch. Co je?“

„Kdysi dávno... když jsem byla malá, sedmiletá... Možná jsme byli v Everglades, možná ne, ale krajina kolem silnice byla bažinatá. Nerostlo tam moc stromů a na těch několika, které jsme viděli, visel španělský mech. Všechno bylo ploché, kam až oko dohlédlo, spousta oblohy a rovné krajiny, rudé sluneční světlo

sláblo jako teď, byla to nějaká okreska hluboko v neobydleném kraji, jen dva úzké pruhy, tak vlhké, prázdné a osamělé...”

Chyna byla se svou matkou a Jimem Woltzem, drogovým dealerem a pašerákem zbraní z Key Westu, se kterým občas žily, vždy tak měsíc nebo dva. Byli na cestě za obchodem a vraceli se do Key Westu ve Woltzově veteránu, červeném cadillaku s velkými „křídly“ a snad tunou chromu. Woltz jel po rovné silnici rychle, občas i přes sto padesát kilometrů v hodině. Dobrou čtvrt hodinu nepotkali jiné auto, dokud se řvoucím motorem nedohonili starší pár v hnědém mercedesu. Řídila žena, drobná jako ptáček, s krátkými stříbrnými vlasy. Mohlo jí být tak pětasedmdesát. Woltz mohl mercedes předjet, pohybovali se po přehledném úseku a celé kilometry před nimi nejelo v protisměru žádné auto.

„Ale on byl něčím sjetý,“ řekla Chyna Lauře stále se zavřenýma očima, jak s rostoucí hrůzou sledovala své myšlenky jako film běžící na plátně na vnitřní straně víček. „To byl koneckonců skoro pořád. Toho dne to mohl být kokain, nevím. Nepamatuju se. A taky pil. Pili oba, on i matka. Měli s sebou chladicí box plný ledu a lahví grapefruitového džusu a vodky. Ta stará dáma v mercedesu řídila opravdu pomalu a Woltze to vytočilo. Neuvažoval racionálně. Co mu na tom záleželo? Mohli jsme je předjet. Ale pohled na ni, jak pomalu jede po rovné otevřené silnici, ho rozzuřil. Drogy a chlast, tím to bylo. Když se naštvál, zrudl, na krku mu naskočily žíly a na čelistech boule svalů. Nikdo se nedokázal rozzuřit tak *naprosto* jako Woltz. Jeho vztek matku vzrušil jako pokaždé. Začala ho tedy provokovat, povzbuzovat. Já seděla na zadním sedadle, pevně se držela a prosila ji, aby toho nechala, ale ona ho nepřestávala hecovat.“

Nějakou dobu se Woltz držel blízko za druhým autem, troulil na staré manžele a snažil se je přinutit, aby jeli rychleji. Několikrát strčil do zadního nárazníku mercedesu předním nárazníkem cadillaku a kov zaskřípěl o kov. Řidička se nakonec roztřásla a začala kličkovat sem a tam. Bála se zrychlit s Woltzem tak těsně za sebou, ale měla z něj moc velkou hrůzu na to, aby zastavila na krajnici a nechala ho projet.

„Samozřejmě neměl v úmyslu jet dál a nechat ji na pokoji,“ řekla Chyna. „To už byl zuřivostí bez sebe. Chtěl zastavit, až zastaví ona. Zdálo se, že to špatně skončí.“

Woltz několikrát zajel do protisměru vedle mercedesu, křičel a hrozil pěstí na bělovlasý pár, který se ho nejdříve snažil ignorovat a pak jen vyděšeně zíral před sebe. Místo aby Woltz šlápl na plyn a předjel je, zařadil se pokaždé za ně a znovu do nich začal strkat nárazníkem. V jeho drogové horečce a alkoholovém oparu to pro něj byla smrtelně vážná záležitost s důležitostí a významem, které by nepochopil nikdo čistý a střízlivý. Pro Chyninu matku Annu to byla jen hra, dobrodružství, a byla to ona, kdo v nekonečné honbě za vzrušením navrhl: *Co kdybys vyzkoušel, jak umí řídit?* Woltz na to: *Proč bych ji zkoušel? Nemusím tu starou čubku zkoušet, abych viděl, že řídí mizerně.* Tentokrát, když Woltz zajel za mercedes a srovnal s ním rychlost, Anne řekla: *Myslím zkusit, jestli dokáže udržet auto na silnici.*

Chyna vzpomínala dál: „Podél silnice vedl kanál, jeden z těch odvodňovacích kanálů, které se často táhnou podél floridských dálnic. Nebyl moc hluboký, ale stačilo to. Woltz zatlačil cadillakem mercedes na krajnici. Žena se mu měla vzepřít, zatlačit ho na druhou stranu. Měla sešlápnout plyn k podlaze, vytočit tachometr až na konec stupnice a zmizet odtamtud. Mercedes by cadillaku bez problémů ujel. Byla však stará a vyděšená a nikdy se nesetkala s nikým takovým. Myslím, že nemohla prostě uvěřit, že je to pravda, nepochopila, proti jakým lidem stojí, netušila, jak daleko jsou schopní zajít, *přestože jim ona s manželem nic neudělali.* Woltz je vytlačil ze silnice. Mercedes sjel do kanálu.“

Woltz zastavil, zařadil zpátečku a couvl k místu, kde se mercedes rychle potápěl. On a Anna vystoupili z auta a dívali se. Chynina matka trvala na tom, aby se dcera dívala také: *No tak, ty malej srábku. Tohle si nemůžeš nechat ujít. Budeš si to pamatovat do smrti.*

Pravá strana mercedesu ležela na bahnitém dně kanálu a stranu řidiče měli přímo před očima, jak stáli na břehu ve vlhkém

večerním vzduchu. Žrala je hejna komárů, ale oni si jich nevšimli fascinováni pohledem do auta okénky na levém boku.

„Byl soumrak,“ popisovala Chyna Lauře obraz, který měla před očima, „takže reflektory svítily ještě poté, co se mercedes potopil, a uvnitř auta se také svítilo. Měli klimatizaci, takže okénka byla zavřená a ani čelní sklo, ani okénka u řidiče se při pádu do kanálu nerozbila. Viděli jsme dovnitř, protože auto bylo těsně pod hladinou. Po manželovi nebylo ani vidu. Ale ta stará žena... její tvář byla přímo u skla. Auto bylo zaplavené, ale u okénka se držela velká bublina vzduchu a ona se v ní snažila udržet obličej, aby mohla dýchat. Stáli jsme tam a pozorovali ji. Woltz i matka jí mohli pomoci, ale jen se dívali. Žena zřejmě nedokázala otevřít okénko a dveře se nejspíš zkrřížily, nebo byla prostě příliš vyděšená a slabá.“

Chyna se snažila odvrátit, ale matka ji držela, naléhavě k ní mluvila, šeptala slova nesoucí se na vlnách kyselého dechu s vodkou a grapefruitovým džusem. *My jsme jiní než ostatní, zlato. Neplatí pro nás žádná pravidla. Nikdy nepochopíš, co skutečně znamená svoboda, když to neuvidíš až do konce.* Chyna zavřela oči, ale stále slyšela, jak ta paní tlumeně křičí ve velké vzduchové bublině v potopeném autě.

„Pak křik pomalu slábl, až ustal docela,“ řekla Chyna Lauře. „Když jsem otevřela oči, soumrak byl pryč a nastala noc. V mercedesu stále svítilo světlo a žena pořád tiskla obličej na sklo, ale zvedl se vítr, na kanálu se udělaly vlnky a její rysy byly rozmazané. Věděla jsem, že je mrtvá, ona i její manžel. Rozplakala jsem se. Woltze to rozčílilo. Vyhrožoval, že mě odtáhne do kanálu, otevře dveře mercedesu a strčí mě dovnitř k těm mrtvým. Matka mě přinutila vypít trochu džusu s vodkou. Bylo mi teprve sedm. Zbytek cesty do Key Westu jsem ležela na zadním sedadle, napůl opilá a s žaludkem jako na vodě, stále jsem plakala, ale potichu, abych nerozzlobila Woltze, až jsem konečně usnula.“

V Lauřině mustangu bylo slyšet jen vrčení motoru a zpívání pneumatik na asfaltu. Chyna konečně otevřela oči a vynořila se ze vzpomínek na Floridu do vlahého soumraku v Napa Valley, kde už z oblohy zmizela většina rudého světla a kolem nich se šířila tma.

Starý muž v buicku už před nimi nebyl. Nejely tak rychle jako předtím a on jim podle všeho ujel.

„Dobrý bože,“ pronesla Laura potichu.

Chyna se neovladatelně třásla. Vzala si několik papírových kapesníků z konzole mezi sedadly, vysmrkala se a osušila si oči. V průběhu posledních dvou let se podělila s Laurou o část svého dětství, ale každé nové odhalení – a stále bylo co odhalovat – bylo těžké. Když mluvila o minulosti, hořela vždy studem, jako by se provinila stejně jako její matka, jako by z každého trestného činu a záchvatu šílenství mohla být obviněna ona, přestože byla jen bezmocné dítě polapené v šílenství druhých.

„Setkáš se s ní ještě někdy?“ zeptala se Laura.

Vzpomínky zanechaly Chynu otupělou hrůzou. „To nevím.“

„Chtěla bys?“

Chyna zaváhala. Ruce měla sevřené v pěsti, v pravé držela mokré kapesník. „Možná.“

„Proč proboha?“

„Abych se jí zeptala proč. Pokusila se ji pochopit. Pár věcí si ujasnit. Ale... možná ne.“

„Víš vůbec, kde je?“

„Ne. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby seděla ve vězení. Nebo byla mrtvá. Při životě, jaký vedla, člověk nemůže doufat, že se dožije stáří.“

Sjížděly z úpatí kopců do údolí.

Nakonec Chyna řekla: „Pořád ji vidím, jak stojí v parné tmě na břehu toho kanálu, pokrytá potem, vlasy slepené a rozčuchané, poštipaná od komárů, s očima podlitými krví od vodky. Lauro, i tak to byla ta *nejkrásnější* žena, jakou jsi kdy viděla. Vždycky byla tak krásná, tak dokonalá navenek jako někdo ze snu, jako anděl... ale nikdy nebyla ani zpoloviny tak krásná, jako když ji vzrušilo násilí. Vidím ji tam stát osvětlenou nazelenalou září reflektorů mercedesu vycházející z kalné vody kanálu, tak úchvatnou v tom zeleném světle, nejpůsobivější ženu, jakou jsi kdy mohla vidět, bohyni z jiného světa.“

Chyna se pomalu přestala třást. Žár studu na její tváři pomalu pohasínal.

Byla nevýslovně vděčná Lauře za její zájem a podporu. Za přátelství. Dokud nepotkala Lauru, žila uzavřeně se svou minulostí, neschopná si o ní s někým promluvit. Teď, poté co odhalila svou další nenáviděnou, děsivou představu, nedokázala vyjádřit svou vděčnost slovy.

„To je v pořádku,“ řekla Laura, jako by četla Chyně myšlenky.

Pokračovaly v cestě mlčky.

Na večeri přijely pozdě.

+++

Chyně se dům Templetonových zalíbil na první pohled: prostorná viktoriánská stavba se sedlovou střechou a širokými verandami vpředu a vzadu. Stál asi kilometr od silnice na konci štěrkové příjezdové cesty, obklopený padesáti hektary vinic.

Po tři generace Templetonovi pěstovali hrozny, ale nikdy nevyráběli víno. Měli smlouvu s jedním z nejlepších vinařů v údolí, a protože vlastnili úrodnou půdu s prvotřídní révou, dostávali za svou úrodu výbornou cenu.

Sarah Templetonová se objevila na přední verandě, jakmile zaslechla mustanga na příjezdové cestě, a sešla rychle ze schodů na kamenný chodník, aby Lauru a Chynu přivítala. Byla to pohledná štíhlá žena něco přes čtyřicet s moderně upravenými krátkými blond vlasy, na sobě měla hnědé džíny a smaragdově zelenou blůzu s dlouhými rukávy a zelenou výšivkou na límci, vkusnou a mateřskou zároveň. Když Sarah objala Lauru a políbila ji se zjevnou láskou, pocítila Chyna závist a smutek nad tím, že nikdy nepoznala matčinu lásku.

Překvapilo ji, když se Sarah obrátila k ní, objala ji, políbila na tváře a dřív, než ji pustila, řekla: „Laura mi pověděla, že jste její sestra, kterou nikdy neměla, takže bych byla ráda, kdybyste se tu cítila jako doma, zlatíčko. Když jste tady, patří tenhle dům stejně vám jako mně.“

Chyna stála zprvu strnule, tak zaskočená rituály rodinného přivítání, že nevěděla jak reagovat. Pak neobratně opětovala objetí a zamumlala nedostačující díky. Hrdlo měla náhle tak sevřené, že se divila, že vůbec dokáže promluvit.

Sarah vzala Lauru a Chynu kolem ramen, a když je vedla k širokému přednímu schodišti, řekla: „Pro vaše zavazadla dojdeme později. Večeře je na stole. Pojd'te. Laura mi o vás tolik vyprávěla, Chyno.“

„Ani jsem se nezmínila, že se Chyna zabývá voodoo,“ poznamenala Laura. „Vlastně jsem ti to schválně zatajila. Každou půlnoc tady bude muset obětovat jedno živé kuře.“

„My pěstujeme víno, kuřata nechováme, zlato,“ řekla Sarah. „Ale po večeři můžeme zajet na jednu z farem tady v okolí a pár jich koupit.“

Chyna se zasmála a podívala se na Lauru, jako by říkala: *Kde je ten proslulý pohled?*

Laura to pochopila. „Na tvou počest skončila všechna drátěná ramínka a podobné nástroje v komoře.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Sarah.

„Však mě znáš, mami – jenom tak plácám. Někdy ani pořádně nevím, co ze mě vypadne.“

Paul Templeton, Lauřin otec, byl ve velké kuchyni a vytahoval z trouby hrnec s bramborami zapékanými se sýrem. Byl to upravený, dobře stavěný muž asi metr osmdesát vysoký, s hustými tmavými vlasy a ruměnou pletí. Postavil kouřící hrnec na plotnu, sundal si chňapky a přivítal Lauru stejně vřele jako Sarah. Poté co byl představen Chyně, vzal jednu její ruku do svých, hrubých od fyzické práce, a s předstíranou vážností řekl: „Modlili jsme se, abyste se sem dostala celá. Ještě pořád zachází moje dcera s mustangem, jako by to byl batmobil?“

„Hele, tati,“ ozvala se Laura, „nezapomněl jsi náhodou, kdo mě učil řídit?“

„Ukazoval jsem ti jenom základní techniku,“ opáčil Paul. „Nečekal jsem, že si osvojíš můj styl.“

„Já si Lauru za volantem radši ani nepředstavuju,“ poznamenala Sarah. „V jednom kuse bych se bála.“

„Musíš se smířit s tím, že jsem po tátovi podědila jeho gen pětistovky v Indianapolisu.“

„Laura řídí výborně,“ ujistila je Chyna. „Vždycky se s ní cítím bezpečně.“

Laura se na ni zašklebila a zvedla palec.

Večeře byla dlouhá příjemná událost, protože Templetonovi si při jídle zaujatě povídali. Dali si *záležet*, aby Chynu nepřehlíželi, a zdálo se, že se skutečně zajímají o to, co říká, ale i když v rozhovoru zabrousili k rodinným záležitostem, o kterých toho moc nevěděla, najednou se cítila jako jedna z nich, jako by se jakousi kouzelnou osmózou stala součástí klanu Templetonových.

Lauřin třicetiletý bratr Jack žil s manželkou Ninou v bungalovu pro správce někde na vinici, ale předchozí závazky jim znemožnily zúčastnit se rodinné večeře. Chyně se dostalo ujištění, že se s nimi uvidí ráno. Ze setkání se Sarah a Paulem byla cestou nervózní, ale seznámení s nimi se nijak neobávala. Během svého pohnutého života neměla jediné místo, kde by se skutečně cítila jako doma, a tady si připadala přinejmenším vítaná.

Po večeři se šly Chyna s Laurou projít po měsícem ozářených vinohradech mezi řadami nízkých prořezaných keřů vinné révy, na kterých se ještě nezačaly objevovat listy ani plody. Chladný vzduch byl nasycený příjemnou plodnou vůní čerstvě zorané půdy a temná pole působila záhadným dojmem, který Chynu fascinoval a přitahoval, ale zároveň zneklidňoval, jako by se nacházely v přítomnosti starodávných neviditelných duchů, kteří vůbec nejsou dobrotiví.

Když zašly hluboko mezi vinice a obrátily se zpátky k domu, Chyna řekla: „Jsi ta nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla.“

„Ty taky,“ opáčila Laura.

„Víc než to...,“ Chynin hlas se vytratil. Chtěla říct: *Jsi jediná kamarádka, kterou jsem kdy měla*, ale vypadala by jako ubožačka a stejně by tím nevyjádřila to, co k té dívce cítila. Svým způsobem byly jako sestry.

Laura se do ní zavěsila a řekla jen: „Já vím.“

„Až budeš mít děti, chci, aby mi říkaly teto Chyno.“

„Poslechni, Shepherdová, nemyslíš, že si budu muset najít chlapa a provdat se, než začnu rodit děti?“

„Ať to bude kdokoliv, měl by to být nejlepší manžel na světě, nebo přísahám, že mu uříznu ty jeho *gule*.“

„Uděláš pro mě něco?“ řekla Laura. „Neříkej mu o tomhle slibu, dokud nebudeme mít po svatbě. Některé muže by to mohlo odradit.“

Odněkud z vinic k nim dolehl rušivý zvuk, který Chynu zarazil. Dlouhé zaskřípění.

„To si jenom vítr hraje s otevřenými dveřmi stodoly, mají *zarezlé* panty,“ uklidnila ji Laura.

Znělo to, jako by někdo otevřel obrovské dveře ve zdi samotné noci a přišel k nim z jiného světa.

+++

Chyně Shepherdové se v cizích domech nespalo dobře. Po celé dětství a pubertu ji matka vláčela z jednoho konce země na druhý a nikde nezůstala déle než měsíc nebo dva. Na tolika místech se jim stalo tolik strašných věcí, že se Chyna nakonec naučila dívat na každý další domov ne jako na nový začátek a nadějí na stabilitu a štěstí, ale s podezřením a tajeným strachem.

Ted' už měla od své strašné matky dávno pokoj a mohla si žít, kde chtěla. V poslední době byl její život skoro tak poklidný jako život jeptišky v klášteře, pečlivě naplánovaný jako pracovní postupy pyrotechniků při zneškodňování *náloží* a zbavený všeho rozruchu, v němž si libovala její matka.

Avšak první noci u Templetonových se Chyně nechtělo svlékat a jít do postele. Seděla potmě v křesle s oválným opěradlem u jednoho ze dvou oken pokoje pro hosty a dívala se na měsícem ozářené vinice, pole a kopce Napa Valley.

Laura byla v jiném pokoji na druhém konci chodby v prvním patře a bezpochyby tvrdě a klidně spala, protože jí ten dům nebyl cizí.

Z okna pokoje bylo holou vinnou révu stěží vidět, pouze jako nezřetelné geometrické obrazce.

Za obdělávanou půdou se zvedaly oblé kopce porostlé vysokou suchou trávou, stříbrnou v měsíčním světle. Údolím vály nepravidelné poryvy větru, v nichž se tráva na svazích vlnila jako hladina oceánu měkce se třpytící v záři luny.

Nad kopci se táhl hřeben pobřežních hor a nad jeho vršky visely miliony hvězd a měsíc v úplňku. Ze severozápadu se přes hory blížily bouřkové mraky, které přinášely tmu, jež změnil stříbro kopců ve rtuť a pak v černé železo.

Když uslyšela první výkřik, pozorovala Chyna právě hvězdy, jako obvykle přitahována jejich chladným světlem, fascinována představou vzdálených světů, které jsou možná holé a čisté, prosté zla. Nejprve se zdálo, že ten tlumený křik vychází jen z její paměti, útržek divoké hádky z jednoho z těch cizích domů v minulosti, pronikající časem. Jako dítě ve snaze ukrýt se před matkou a jejími milenci, když byli opilí nebo zfetovaní, často lezla na střechu verandy nebo na stromy v zahradě, unikala okny na požární schodiště, na tajná místa, kde se mohla dívat na hvězdy a kam k ní hádavé hlasy, zvuky sexuálního vzrušení nebo opilecká blábolení doléhaly jako z rádia, ze vzdálených míst, která neměla s jejím životem nic společného.

Druhý výkřik, sice také krátký a jen o málo silnější než první, zazněl však nepochybně vně její hlavy a Chyna se napřímila v křesle. Sklonila hlavu ke straně a napjatě poslouchala.

Chtěla věřit, že ten hlas přišel zvenčí, proto dál upírala zrak do noci, zkoumala vinice a kopce za nimi. Suchá tráva na měsícem ozářených kopcích se vlnila ve větru jako přízračný pradávný oceán.

Někde ve velkém domě se ozval tichý úder, jako by na podlahu pokrytou kobercem dopadl těžký předmět.

Chyna okamžitě vyskočila z křesla a vyčkávavě zůstala stát bez hnutí.

Po vzrušených hlasech obvykle následují problémy. Těm nejhorším útokům však může předcházet ticho a nenápadné stupňování napětí.

Jen těžko si dokázala představit domácí násilí mezi Paulem a Sarah Templetonovými, kteří se zdáli být laskaví a láskyplní jak k sobě, tak ke své dceři. První dojem a skutečnost se však jen zřídka shodují a člověk dokáže klamat mnohem lépe než chameleon nebo kudlanka nábožná, která zakrývá své kanibalské sklony zbožnou pózou.

Po tlumených výkřicích a tiché ráně dolehlo na všechno ticho jako sněhová pokrývka. Bylo strašidelně hluboké a nepřírozené jako ticho, v němž žijí hluší. Byl to klid před bouří, nehybnost stočeného hada.

V jiné části domu stál někdo bez hnutí jako ona zde, stejně ve střehu, s ušima nastraženýma. Někdo nebezpečný. Cítila přítomnost dravce, jemný tlak ve vzduchu ne nepodobný tomu, jaký předchází divoké bouře.

Na jedné straně ji šest let studia psychologie nutilo zpochybňovat hrůzné představy vyvolané těmi nočními zvuky, které mohly být klidně zcela nevinné. Každý zkušený psychoanalytik by měl po ruce množství termínů pro označení osoby, která okamžitě dochází k negativním závěrům a žije v očekávání náhlého násilí.

Ale musela důvěřovat svým instinktům zdokonaleným mnoha lety špatných zkušeností.

Intuitivně přesvědčena, že bezpečí spočívá v pohybu, přešla tiše od křesla u okna ke dveřím do chodby. Navzdory měsíčnímu světlu si její oči zvykly na tmu za ty dvě hodiny, které proseděla v temném pokoji, a teď procházela šerem bez obav, že narazí na nábytek.

Byla teprve na půl cesty ke dveřím, když uslyšela, jako se po chodbě blíží kroky. To těžké, rázné dupání se k tomuhle domu nehodilo.

Chyna hodila za hlavu všechno nekonečné zpochybňování motivů vycházející z jejího studia psychologie, vzpomněla si na obranné reflexy z mládí a rychle se vrátila k posteli. Padla na kolena.

Kroky se zastavily v chodbě o kus dál. Otevřely se dveře.

Byla si vědoma toho, jak je absurdní vidět zuřivost v pouhém otevření dveří. Cvaknutí kliky, šramot nezastrčené západky, pronikavé zaskřípění nenamazaného pantu – to vše byly pouhé zvuky, ani mírumilovné, ani vzteklé, ani usvědčující, ani nevinné, a mohl je způsobit stejně kněz jako lupič. Ona však *věděla*, že ta noc je prostoupena zuřivostí.

Po břiše se vplazila pod postel nohama k pelesti. Naštěstí postel stála na masivních nohách a neležela přímo na zemi jako většina lůžek. Být o jen o několik centimetrů nižší, už by se pod ní neukryla.

V chodbě znovu zazněly kroky.

Otevřely se další dveře. Do pokoje pro hosty. Přímo naproti posteli.

Někdo rozsvítil světlo.

Chyna ležela s hlavou obrácenou na stranu, pravé ucho přitisknuté ke koberci. S očima těsně nad podlahou viděla černé mužské boty a nohavice modrých džín od poloviny lýtek dolů.

Muž stál za prahem a podle všeho se rozhlížel po místnosti. Musel vidět, že je postel v jednu v noci pořád pečlivě ustlaná se čtyřmi ozdobnými polštáři s vyšívanou krajkou srovnanými u pelesti.

Na nočním stolku nic nenechala. Nepřehodila žádné šaty přes židle. Brožovaný román, který si přivezla, aby měla co číst před spaním, ležel v zásuvce nočního stolku.

Potrpěla si na pořádek, který hraničil až s klášterní sterilitou. A tenhle zvyk jí zřejmě zachránil život.

Opět se jí zmocnilo jakési váhání vyvolané sklonem k pochybnostem, který pronásledoval všechny studenty psychologie. Kdyby byl tím mužem na prahu někdo, kdo se mohl pohybovat po domě oprávněně – Paul Templeton nebo Lauřin bratr Jack, který bydlel s manželkou v domku pro správce kdesi na vinicích – a kdyby došlo k nějaké události, jež by vysvětlila, proč vtrhl do pokoje bez zaklepání, bude vypadat jako cvok, ne-li hysterka, až vyleze zpod postele. Pak, přímo před černými botami, dopadla na

pšeničně zlatý koberec velká rudá kapka, pak druhá a třetí. *Plesk, plesk, plesk*. Krev. První dvě se vsákly do vysokého silonového vlasu. Třetí si zachovala povrchové napětí a třpytila se jako rubín.

Chyna věděla, že to není vetřelcova krev. Snažila se nemyslet na ostrý nástroj, z něhož snad kapala.

Muž přešel na její pravou stranu, dál do pokoje, a ona ho sledovala očima.

Postel měla vyřezávané bočnice, za které bylo pevně zastrčené prostěradlo. Žádná převislá látka jí nebránila ve výhledu na jeho boty.

Na druhou stranu, bez přehozu splývajícího k zemi, mohl neznámý lépe vidět do prostoru pod postelí. Z určitého úhlu mohl dokonce zahlédnout její modré džíny, špičku tenisky a červený rukáv bavlněné mikiny na ohnutém lokti.

Byla vděčná za neobvyklou šířku postele, díky které poskytovala lepší úkryt než obyčejné lůžko.

I kdyby muž ztěžka dýchal vzrušením nebo vzteky, Chyna by ho neslyšela. S jedním uchem přitisknutým k plyšovému koberci byla napůl hluchá. Na záda jí tlačily dřevěné latě a pérová matrace, takže se její hrudník jen stěží zvedal, když mělce dýchala otevřenými ústy. Bušení srdce pod hrudní kostí se v ní rozléhalo jako údery bubny a naplňovalo klaustrofobní prostor jejího úkrytu tak, že ho vetřelec musel slyšet.

Šel do koupelny, otevřel dveře a rozsvítil.

Po příjezdu uklidila všechny své toaletní potřeby do skříňky nad umývadlem. Dokonce i kartáček na zuby. Nepovalovalo se tam nic, co by ho mohlo upozornit na její přítomnost.

Bylo však umývadlo suché?

Poté co se v jedenáct hodin uchýlila do svého pokoje, použila toaletu a umyla si ruce. To bylo před dvěma hodinami. Jakákoliv zbývající voda už určitě odtekla nebo se odpařila.

Na umývadle stála nádobka s tekutým mýdlem. Naštěstí tam nebyla žádná mýdlová kostka, která by ji prozradila.

Starosti jí dělal ručník. Pochybovala, že by mohl být dvě hodiny po letném použití ještě mokrá, avšak navzdory své

pořádku milovnosti ho mohla nechat viset trochu nakřivo nebo s jedním výmluvným záhybem.

Zdalo se, že neznámý stojí na prahu koupelny celou věčnost. Pak zhasl zářivku a vrátil se do pokoje.

Jako malá holčička – a pak jako již větší – občas hledala útočiště pod postelí. Někdy ji tam hledali, jindy, přestože to byl nejzjevnější úkryt, se tam ani nepodívali. Z těch, co ji našli, se jen málokdo podíval pod postel na začátku – ale většina si ji nechala nakonec.

Na koberec dopadla další rudá kapka, jako by bestie pomalu krvácela.

Přešel ke dveřím do šatny.

Chyna trochu natočila hlavu a napnula krk, aby ho mohla sledovat.

Šatna byla hluboká komora se světlem uprostřed stropu, které se rozsvěcelo řetízkem. Uslyšela charakteristické cvaknutí vypínače a cinkání kovových korálků v řetízku o žárovku.

Templetonovi měli vzadu v šatně uložená svá zavazadla. Chynina taška a toaletní kabelka nebyla u ostatních kufrů nijak nápadná.

Přivezla si s sebou něco málo šatstva na převlečení: dvoje šaty, dvě sukně, další džíny, plátěné kalhoty, koženou bundu. Protože měla stejnou velikost jako Laura, mohl vetřelec dojít k závěru, že se jedná o odložené oblečení, které se už nevešlo do šatny dcery majitelů domu.

Pokud však už byl v Lauřině pokoji a viděl její šatnu, co se stalo Lauře?

Na to nesměla myslet. Aspoň prozatím. Ted' musela soustředit všechny své myšlenky a důvtip na to, jak zůstat naživu.

Před osmnácti lety, v noci po svých osmých narozeninách v chatě na pláži v Key Westu, si Chyna vlezla pod postel, aby se schovala před matčíným přítelem Jimem Woltzem. Z Mexického zálivu se přihnala bouře a blesky protínající oblohu jí zabránily hledat útočiště na pláži, kam utíkala jiné noci. Poté co se vmáčkla do prostoru pod železnou postelí, která byla nižší než tahle, zjistila, že ho sdílí s tropickým švábem velkým asi jako její dětská ruka.

Obyčejně by před ní ten nenáviděný brouk utekl, ale zdálo se, že tentokrát se bojí méně jí než dupajícího Woltze, který řádil po pokoji poháněn opileckou zuřivostí a neúnavně odstrkoval ode zdi nábytek jako vzteklé zvíře vrhající se proti mřížím své klece. Chyna byla bosa, na sobě měla modré šortky a bílé tílko a šváb jí pobíhal po odhalené kůži, mezi prsty u nohou, nahoru a dolů po lýtkách a stehnech, po zádech, krku, ramenech a štihlých pažích. Neodvážila se zaječet odporem, aby na sebe neupozornila Woltze. Té noci byl obzvlášť zuřivý jako zrůda ze snu a ona byla přesvědčena, že je jako ostatní monstra obdařen nadpřirozeně dobrým zrakem a sluchem nutným k lovu dětí. Nenašla dokonce ani odvahu brouka setřást nebo zamáchnout ve strachu, aby Woltz nezaslechl ten tichý zvuk i přes hukot větru a dunění hromu. Strpěla švábovu pozornost, aby se vyhnula Woltzově, zatínala zuby a potlačila křik, zoufale se modlila k bohu, aby ji zachránil, a pak ještě zoufaleji, aby si ji bůh vzal k sobě, modlila se za konec svého utrpení, i kdyby měl být způsobený úderem blesku, konec utrpení, konec, drahý bože, konec.

Ted', přestože nesdílela prostor pod touhle postelí s vyřezávanými nohama s žádným švábem, Chyna cítila, jak se jí jeden plazí po prstech na noze, jako by byla znovu bosá holčička, a běhá jí po nohách, jako kdyby na sobě neměla džíny, ale bavlněné kraťasy. Už nikdy nenosila dlouhé vlasy, po té noci o svých osmých narozeninách, kdy se brouk prodíral jejími kadeřemi, ale teď cítila přízrak švába ve svém krátkém účesu.

Muž v šatně, který byl možná schopný mnohem horších zvěstev než Woltz v těch nejhorších snech, zatáhl znovu za řetízek. Světlo zhaslo se zachrastěním kovových korálků.

Znovu se objevily nohy v těžkých botách a přiblížily se k posteli. Na černé kůži jedné z nich se leskla čerstvá kapka krve.

Chystal se kleknout na jedno koleno vedle postele.

Dobrý bože, on mě najde, jak se tady choulím jako dítě, dusím se vlastním potlačeným křikem zalitá chladným potem a nedbám na důstojnost v zoufalé snaze zůstat naživu, nedotčená a živá, nedotčená a živá.

Zmocnil se jí bláznivý pocit, že až nahlédne pod bočnici postele a pohlédne jí do tváře, nebude to muž, ale obrovský šváb s černýma fasetovýma očima.

Cítila znovu dětskou bezmoc, strach, který už nikdy nechtěla prožít. Ten muž ji připravil o sebeúctu, kterou si vypěstovala po letech utrpení – kterou si *zasloužila*, ksakru – a pomýšlení na tu nespravedlnost jí naplnilo oči palčivými slzami.

Ale pak se od ní jeho rozmazané boty odvrátily a začaly se vzdalovat. Prošel kolem postele k otevřeným dveřím. Divoce mrkala, aby se zbavila slz, přes které špatně viděla. Zastavil se a obrátil, aby se naposledy rozhlédl po pokoji. Chyna zatajila svůj mělký dětský dech, aby ho snad nezaslechl. Byla ráda, že nepoužívá parfém. Nepochybovala, že by ji ucítil.

Muž zhasl světlo, vyšel na chodbu a zavřel za sebou.

Jeho kroky se vzdalovaly směrem, odkud přišel, protože její pokoj byl poslední v prvním patře. Pak postupně utichly přehlušeny tlukotem jejího srdce.

Nejprve byla v pokušení zůstat v tom stísněném útočišti mezi kobercem a matrací, počkat do rozbřesku nebo ještě déle, počkat, dokud nepřijde dlouhé ticho, které už nebude prosyceno přítomností číhajícího dravce.

Ale nevěděla, co se stalo Lauře, Paulovi a Sarah. Někdo z nich mohl být vážně zraněný, ale stále naživu. Vetřelec si je mohl dokonce nechat živé, aby je později pro své potěšení mučil. Noviny přinášely pravidelně články o krutostech o nic horších než možné scénáře, které jí teď probíhaly hlavou. A jestli byl někdo z Templetonových stále naživu, mohla Chyna představovat jeho jedinou naději na záchranu.

Ze všech těch mnoha úkrytů svého dětství vylézala s menším strachem, než když se plazila zpod téhle postele. Samozřejmě mohla teď ztratit nesrovnatelně víc než před deseti lety, kdy odcházela od matky: slušný život vybudovaný na desetiletí nekonečného boje a těžko nabyté sebeúcty. Zdálo se šílené riskovat, když by jí bezpečí zaručila pouhá pasivita. Ale osobní bezpečnost na úkor ostatních

byla zbabělost a na tu mají právo jen malé děti, které nemají dost sil a zkušeností, aby se mohly samy ubránit.

Nemohla se jen tak stáhnout do obranné nestrannosti dětství. To by znamenalo ztratit všechnu sebeúctu. Pomalou sebevraždu. Není možné skrýt se do bezedné jámy – do té se dá jen spadnout.

Jakmile byla venku, dřepa si vedle postele a chvíli tak zůstala. Svazovalo ji očekávání, že se dveře rozlétnou a vetřelec znovu vtrhne dovnitř.

V domě bylo ticho jako na planetě bez atmosféry.

Chyna se postavila a tiše přešla temný pokoj. Nedokázala pohlédnout na kapky krve a pokusila se širokým obloukem obejít místo, kam dopadly.

Přitiskla levé ucho ke škvíře mezi dveřmi a zárubní a poslouchala, jestli se na chodbě neozve nějaký pohyb nebo dech. Nic neslyšela, ale to ji nezbavilo obezřetnosti.

Mohl být na druhé straně dveří a bavit se tušením, že naslouchá. Dávat si na čas a trpělivě čekat, až konečně otevře dveře a vejde mu do náručí.

Až udělá chybu.

Položila ruku na kliku, vzala za ni a trhla sebou, když západka zašramotila, jak vyklouzla z otvoru v zárubni. Aspoň že panty byly promazané a tiché.

I přes temnotu, na kterou si její oči ještě zcela nezvykly, poznala, že tam na ni nikdo nečíhá. Vyšla z místnosti a tiše za sebou zavřela.

Ubytování pro hosty se nacházelo v kratší části chodby ve tvaru písmene L. Napravo od ní bylo zadní schodiště, které vedlo dolů do kuchyně. Nalevo chodba zahýbala do delšího ramene L.

Zadní schodiště vyloučila. Šla po něm večer, když se šly s Laurou projít na vinice. Schody byly dřevěné a staré, praskaly a skřípěly. Schodištní šachta fungovala jako zesilovač, stejně dutý a výkonný jako plechový buben. V tak nepřírozeně tichém domě by bylo nemožné sestoupit po zadním schodišti bez povšimnutí.

Chodbu v prvním patře a přední schody však pokrýval plyšový koberec.

Zpoza rohu, z místa kdesi v hlavní chodbě, vycházela nažloutlá záře. Jemný vzor růží na tapetách světlo spíš pohlcoval než odrážel a získával tak na tajemné hloubce.

Pokud by vetřelec stál kdekoliv mezi záhybem chodby a zdrojem světla, vrhal by pokřivený stín na ten papírový záhon nebo pšeničně zlatý koberec. Žádný tam však nebyl.

Přitisknutá zády ke zdi se Chyna připlížila k rohu, zaváhala a vyhlédla, aby prozkoumala prostor za ní. Hlavní chodba byla prázdná.

Tmu zaháněly dva zdroje slabého nažloutlého světla. První vycházel z pootevřených dveří napravo: pokoje Paula a Sarah. Druhý byl o něco dál, za předním schodištěm nalevo: Lauřina ložnice.

Všechny ostatní dveře se zdály být zavřené. Nevěděla, co leží za nimi. Zřejmě další pokoje, koupelna, horní pracovna, komory. Ačkoliv Chynu nejvíc přitahovaly – a děsily – osvětlené místnosti, každé zavřené dveře také představovaly nebezpečí.

Naprosté ticho ji svádělo uvěřit, že vetřelec odešel. Takovému pokušení bylo nejlepší odolat.

Takže kupředu papírovou zahradní besídkou s natištěnými růžemi k pootevřeným dveřím ložnice rodičů. *Zaváhala.*

Až zjistí, co je za nimi, všechny její iluze o pořádku a stabilitě se možná zhroutí. Třeba se znovu prosadí životní pravda, kterou deset posledních let úporně popírala: život je jen chaos a podobá se proudu tekoucí rtuti, jehož směr se nedá odhadnout.

Muž v modrých džínách a černých botách se mohl po odchodu z pokoje pro hosty vrátit do ložnice rodičů, ale nebylo to pravděpodobné. Dům mu nepochybně nabízel lákavější zábavu.

Protože se bála zůstat déle na chodbě, protáhla se dveřmi, aniž by je víc otevřela.

Pokoj Paula a Sarah byl prostorný. Před krbem stála dvě křesla s podnožkami. Po obou stranách krbové římsy byly knihovny plné svazků, jejichž tituly se ztrácely v šeru.

Jako lampičky na nočních stolcích sloužily pestře pomalované skleněné nádoby s látkovými stínidly. Jedna z nich svítila; na jejím stínítku byly rudé šmouhy a skvrny.

Chyna se zastavila daleko od postele, ale příliš blízko na to, aby viděla příliš mnoho. Paul ani Sarah tam nebyli, ale prostěradla a deky byly zmačkané a na pravé straně visely až na zem. Nalevo byly lůžkoviny nasáklé krví, která postříkala i pelest a zeď nad ní.

Zavřela oči. Něco zaslechla. Otočila se a přikrčila v očekávání útoku. Byla sama.

Zvuk neustával, tiché šumění, pleskání a cákání padající vody. Neslyšela ho, když vstoupila do pokoje, protože ji ohlušovalo hučení krve v uších hlasité jako vzteklý řev šílícího davu.

Synestézie. To slovo z psychologických textů jí utkvělo v hlavě spíš proto, že jí připadalo jako krásné spojení slabik, než že by očekávala, že to někdy zažije sama. Synestézie: zmatení smyslů, při kterém je možné vnímat vůni jako barevný záblesk, zvuk jako vůni a texturu povrchu pod dlaní jako zvonivý smích nebo výkřik.

Když zavřela oči, zablokovala tím hukot krve v žilách, takže mohla slyšet tekoucí vodu. Teď poznala, že zvuk přichází z přilehlé koupelny.

Dveře byly na pár centimetrů pootevřené. Poprvé od okamžiku, kdy přišla z chodby, si Chyna všimla úzkého proužku světla u zárubně.

Když odvrátila od těch dveří zrak v obavě, co by mohlo být za nimi, všimla si telefonu na pravém nočním stolku. Byla to ta strana postele bez krve, takže se k ní spíš dokázala přiblížit.

Zvedla sluchátko z vidlice. Žádný oznamovací tón. Ani nečekala, že ho uslyší. To by bylo příliš snadné.

Otevřela jedinou zásuvku nočního stolku v naději, že v ní najde pistoli, ale ani v tom neměla štěstí.

Protože byla stále přesvědčená, že její jediná naděje na záchranu spočívá v pohybu, že vlézt do nějaké díry a ukrýt se je až úplně poslední možnost, obešla Chyna postel na druhou stranu, aniž by si zcela uvědomila, že právě udělala první krok. Koberec před dveřmi do koupelny byl silně potřísněný krví.

Zašklebila se odporem, došla ke druhému nočnímu stolku a vytáhla zásuvku. Ve světle lampičky objevila brýle na čtení se žlutými odrazy v půlkruhových čočkách, brožovanou dobrodružnou knihu, krabici papírových kapesníků, trubičku s balzámem na rty, ale žádnou zbraň.

Když zavírala zásuvku, ucítila pod měděným pachem čerstvé krve střelný prach.

Ten zápach jí byl povědomý. Po celá léta mnozí matčini milenci používali střelné zbraně, aby dostali to, co chtěli, nebo jimi byli alespoň fascinováni.

Chyna předtím neslyšela žádné výstřely. Vetřelec musel mít pistoli s tlumičem.

Ze sprchy za dveřmi dál proudila voda. To šumivé šplouchání, za jiných okolností tiché a uklidňující, jí teď napínalo nervy stejně jako kvílení zubařovy vrtačky.

Byla si jistá, že vetřelec v koupelně není. Jeho práce tady skončila. Teď měl napilno v jiné části domu.

Právě v té minutě se ani tolik nebála toho muže samotného jako objevení toho, co udělal. Ale volba, před níž stála, byla podstatou celé agonie lidstva: nevědět bylo mnohem horší než vědět.

Nakonec strčila do dveří a ty se otevřely. S přivřenýma očima vstoupila do jasného světla.

Prostorná koupelna byla obložená žlutými a bílými kachlíky. Na stěnách ve výši opěradla židle a kolem zrcadla a toalety se táhl pruh listel s narcisy a zelenými listy. Očekávala víc krve.

Paul Templeton seděl na toaletě oblečený v modrém pyžamu. Dlouhé kusy lepicí pásky omotané přes klín ho držely na míse. Další páska obtáčela jeho hrudník a splachovací nádržku a držela ho zpříma.

Přes poloprůhlednou pásku bylo v jeho hrudi vidět tři otvory po kulkách. Mohlo jich být i víc. Nepokusila se je najít, nepotřebovala o nich vědět. Zdálo se, že Paul zemřel okamžitě, nejspíš ve spánku, a byl mrtvý dřív, než ho pachatel dopravil do koupelny.

Zaplavil ji žal, černý a chladný. Přežít znamenalo potlačit ho za každou cenu a přežívání byla věc, kterou uměla nejlépe.

Líмец z lepicí pásky okolo Paulova krku se stal popruhem, který ho poutal k držáku na ručníky na zdi za toaletou. Měl zabránit tomu, aby mu hlava spadla na hrud' – a nasměrovat jeho mrtvý pohled ke sprše. Další páska mu držela víčka otevřená a pravé oko měl podlité krví.

Chyna se otřásla a odvrátila od něj zrak.

Ačkoliv musel vetřelec zabít Paula ve spánku, aby rychle získal kontrolu nad domem, zde si představoval, že je manžel nucen sledovat zvěrstva páchaná na jeho ženě.

To byl klasický výjev oblíbený u psychopatů, kterým činilo potěšení něco svým obětem hrát. *Zdálo se*, že opravdu věří, že mrtví stále slyší a vidí a dokáží tak obdivovat smělé kreace mučitele, jenž se nebojí ani člověka, ani boha. Tato mylná představa byla popsána v mnoha učebnicích. V jedné z přednášek o psychologii duševně chorých na Kalifornské univerzitě jim mluvčí z oddělení pro behaviorální vědy FBI poskytl mnohem barvitější popis takových scén než jakákoliv učebnice.

Z první ruky byl však dopad té brutality silnější, než se dá vyjádřit slovy. Skoro ochromující. Chyna cítila, že má nohy jako z olova. Mravenčení v rukou ohlašovalo blížící se strnulost.

Sarah Templetonová byla ve sprchovém koutu odděleném od vany. Přestože byly skleněné dveře zavřené a sklo matné, viděla Chyna rozmazané narůžovělé obrysy postavy schoulené na podlaze.

Na rám nad skleněnými dveřmi napsal vrah dvě slova. Černá písmena vypadala jako tvořená mnoha tahy tužky na obočí: HNUSNÁ DĚVKA.

Chyna si teď ze všeho nejvíc na celém světě přála, aby se nemusela dívat do toho sprchového koutu. Bylo jisté, že Sarah nemohla přežít.

Avšak když se obrátila k odchodu, aniž si byla jistá, že té ženě už není pomoci, přesvědčil ji silný pocit viny o tom, že se na cestě za svou záchranou nebude moci vyhnout kontaktu se smrtí.

Kromě toho si dala za svůj životní cíl pochopit právě tento aspekt lidské krutosti a žádný publikovaný rozbor případu ji nemohl přivést blíž k porozumění než to, co měla teď přímo před sebou. V

tomhle domě, téhle noci se zhmotnila ponurá krajina myslí psychopata.

Šplouchání tekoucí vody, které se odráželo od vykachlíčkových stěn, znělo jako syčení plazů a křehký smích zvláštního dítěte.

Ta voda musela být studená. V opačném případě by se přes horní okraje sprchového koutu valila pára.

Chyna zadržela dech, sevřela štítivě stříbřitou hliníkovou kliku a otevřela dveře sprchy.

Sarah Templetonová měla na sobě světle zelené kombiné a kalhotky stejné barvy. Ostatní oblečení bylo zmuchlané do promočené koule v rohu sprchového koutu.

Poté co pachatel zastřelil jejího manžela, asi ženu omráčil, nejspíš pažbou pistole. Pak jí dal roubík; tváře jí nadouvaly jakési hadry, které jí nacpal do úst. Rty jí zalepovaly kusy pásky, ale ve vytrvalém ledovém přívalu se už okraje pásky začaly odlepovat od pokožky.

Na Sarah použil vrah nůž. Byla mrtvá.

Chyna tiše zavřela dveře sprchy.

Jestli existovalo něco takového jako milosrdenství, nestačila už Sarah Templetonová nabýt vědomí poté, co byla omráčena.

Vzpomněla si na to, jak ji Sarah objala před domem, když s Laurou přijely. Pokusila se potlačit slzy a přála si, aby pod tou tekoucí vodou ležela raději sama než ta skvělá žena. Stejně už byla v té chvíli napůl mrtvá, protože s každým z těch lidí zemřel kousek jejího srdce.

Chyna se vrátila do pokoje. Vzdálila se od postele, ale nezamířila přímo ke dveřím na chodbu. Místo toho zůstala stát v koutě a neovladatelně se roztřásla.

Zvedal se jí žaludek. V hrudi cítila kyselé pálení a vzadu v ústech nahořklou chuť. Potlačila nutkání zvracet. Vrah by mohl zaslechnout její dávení a přišel by si pro ni.

Přestože se seznámila s Lauřinými rodiči teprve předchozí odpoledne, znala je už dávno z barvitých historek a rodinných příhod, které jí kamarádka vyprávěla. Měla pro ně vlastně truchlit o

něco víc než truchlila, ale právě teď toho nebyla schopna. Později ji to zasáhne s plnou tíhou. Žalu se daří v tichém srdci a to její teď bušilo hrůzou a odporem.

Šokovalo ji, že vrah napáchal takové škody, zatímco seděla u okna v pokoji pro hosty, dívala se na hvězdy a přemýšlela o jiných nocích, kdy je pozorovala ze střech, stromů na zahradě a pláží. Podle toho, co viděla, musel strávit alespoň deset nebo patnáct minut s Paulem a Sarah, než prohledal zbytek velkého domu, aby lokalizoval a přemohl ostatní obyvatele.

Pachatele jako tohoto někdy vzrušuje i riziko vyrušení, dokonce i zatčení. Do pokoje rodičů mohlo vstoupit třeba rozespalé, vystrašené dítě přilákané nějakým hlukem a on by ho pak musel pronásledovat a zastavit, než by uteklo z domu. Takové možnosti umocňovaly potěšení, které tomu šílenci přinášelo jeho konání v ložnici a koupelně.

A pro něho to *bylo* potěšení. Nutkání, které však nevyvolalo zoufalství. Zábava, jeho způsob rekreace. Žádný pocit viny a tudíž žádná sklíčenost. Zuřivost přinášející rozkoš.

Někde v domě si teď hrál nebo odpočíval, aby mohl zahájit hru znovu.

Jak její třas přecházel v chvění, začala se Chyna čím dál silněji bát o Lauru. Ty dva tlumené výkřiky před několika minutami se určitě ozvaly až poté, co už byla Sarah mrtvá, takže Lauru musel překvapit ve spánku muž páchnoucí matčinou krví. Jakmile ji přemohl a znehybnil, spěchal prohledat zbytek prvního patra v obavě, že její křik mohl varovat nějakého dalšího člena rodiny.

Možná se nevrátil rovnou k Lauře. Poté co prohlédl ostatní místnosti a ujistil se, že má celý dům pevně pod kontrolou, jal se ho nejspíš prozkoumávat. Jestli mluvily učebnice pravdu, chtěl zřejmě znesvětit všechna soukromá místa. Prohrabat se obsahem skříní a zásuvek pána a paní domu. Sníst něco z jejich ledničky. Přechíst si jejich poštu. Ohmatat a očichat špinavé prádlo v koši v prádelně. Pokud by objevil alba s rodinnými fotografiemi, mohl by se dokonce usadit v pracovně a hodinu či déle se bavit jejich prohlížením. Dříve nebo později se však vrátí k Lauře.

Sarah Templetonová byla mimořádně atraktivní žena, ale noční návštěvníky tohoto druhu přitahuje mládí; pasou po nevinnosti. Laura byla předmětem jeho touhy, stejně neodolatelná jako ptačí vejce pro některé stromové hady. Když Chyna konečně překonala nevolnost a byla si jistá, že se neprozradí tím, že by se znenadání pozvracela, vyplížila se z kouta a potichu přešla pokoj.

V pokoji rodičů by stejně nebyla v bezpečí. Než návštěvník odejde, nejspíš se tam vrátí, aby se naposledy pokochal pohledem na nebohou Sarah ležící ve sprše s rukama zkříženými v dojemném a neúčinném obranném gestu.

U napůl otevřených dveří se Chyna zastavila a naslouchala. Vybledlé růže na protější stěně chodby se jí zdály ještě záhadnější než předtím. Ten vzor měl tak magickou hloubku, že byla skoro přesvědčena, že by mohla rozhrnout trnité šlahouny a projít papírovou zahradou do prosluněné říše, z níž by tenhle dům při pohledu zpět neexistoval.

Se světlem lampičky na nočním stolku za zády se nemohla postavit opatrně na práh a podívat se doprava a doleva, protože by vrhala stín na ty bledé růže před sebou. Toto váhání ji mohlo prozradit.

Zlákána dlouhým tichem, které slibovalo bezpečí, proklouzla nakonec bokem mezi zpola otevřenými dveřmi a zárubní do chodby – a tam stál *on*. Tři metry daleko. Kousek od schodiště, které se nacházelo napravo. Byl k ní obrácený zády.

Strnula půlkou těla v chodbě a půlkou v ložnici rodičů. Kdyby se otočil, nepodařilo by se jí uklouznout dřív, než by ji zahlédl koutkem oka – přesto se nedokázala pohnout, dokud měla stále šanci zmizet. Bála se, že když vydá jakýkoliv zvuk, uslyší ji a ohlédne se jejím směrem. Byla přesvědčena, že jeho pozornost upoutá i neslyšné zašustění koberce pod její botou.

Návštěvník dělal něco tak bizarního, že Chynu kromě strachu přikovalo na místo i jeho počínání.

Ruce měl zvednuté a natažené tak vysoko, jak to jen šlo, a roztaženými prsty lenivě pročešával vzduch. Vypadal jako v transu, jako by lovil duchy z éteru.

Byl to velký muž. Metr devadesát, možná vyšší. Svalnatý. Úzký pás, mohutná ramena. Džínová bunda se mu na širokých zádech napínala k prasknutí.

Hnědé vlasy měl husté, pečlivě vyholené na býčí šíji, ale do tváře mu Chyna neviděla. Doufala, že ji nikdy nespátří.

Jeho tápající prsty potřísněné krví vypadaly drtivě silné. Dokázal by z ní vymáčknout život stiskem jediné ruky.

„Pojď ke mně,“ zamumlal.

I v šepotu měl jeho hlas zabarvení a sílu, jimž se nedalo vzdorovat.

„Pojď ke mně.“

Zdalo se, že nemluví na vizi, kterou vidí jen on, ale *na Chynu*, jako by jeho smysly byly tak dokonalé, že ji dokázal odhalit podle pouhého pohybu vzduchu, který rozvířila, když neslyšně prošla dveřmi.

Pak uviděla toho pavouka. Visel od stropu na jemném vlákně asi třicet centimetrů nad vrahovými nataženými rukama.

„Prosím.“

Jako by vyslechl mužovu prosbu, začal pavouk odvíjet vlákno a klesat.

Vrah se po něm přestal natahovat a obrátil ruku dlaní nahoru. „Pojď, maličký,“ vydechl.

Vypasený černý pavouk poslušně sestoupil do jeho velké otevřené dlaně.

Vrah zvedl ruku k ústům a lehce zaklonil hlavu. Buďto pavouka rozmáčkl a snědl, nebo si ho dal do úst živého.

Stál bez hnutí a vychutnával si svou pochoutku.

Nakonec zamířil bez ohlédnutí k hlavnímu schodišti uprostřed chodby a seběhl tiše a rychle do přízemí jako pavouk.

Chyna se roztrásla šokem, že je stále naživu.

2.

Dům v sobě skrýval bezedné hlubiny klidu, jako studna zadržuje vodu, klidu, jenž svou obrovskou silou tlačil na hrud' a bránil v dýchání.

Chyna našla odvahu se pohnout, došla opatrně ke schodišti. Bála se, že vetřelec nesestoupil až dolů, že si s ní jen hraje, stojí mimo dohled, čeká, usmívá se. Že k ní vztáhne ruce s dlaněmi nahoru a řekne: *Pojď ke mně.*

Zadržela dech, riskla odhalení a podívala se dolů. Schody se v šeru stáčely do haly pod ní. Viděla na ně dost dobře, aby poznala, že tam vrah není.

Pokud to Chyna dokázala rozeznat, nikde v přízemí se nesvítilo. Přemýšlela, co asi v té tmě dělá, veden jen měsíčním světlem z oken. Možná se krčí v nějakém koutě jako pavouk citlivý na sebemenší změny ve složení vzduchu a sní o tichém pronásledování a zuřivém roztrhání oběti.

Prošla rychle kolem schodiště a posledním úsekem chodby k dalším otevřeným dveřím a druhému zdroji žlutého světla. Cestou se děsila, co tam asi najde, ale se strachem i pravdou se dokázala vyrovnat. Byla to vždy nevědomost, odvracení se od pravdy, co způsobovalo noční pocení a zlé sny.

Tento pokoj byl menší než ložnice rodičů a chyběla v něm sedací souprava. Zařízení tvořil rohový psací stůl, dvojitá postel, noční stolek s mosaznou lampou, prádelník a toaletní stolek s čalouněnou stoličkou.

Na zdi nad postelí visel velký plakát s portrétem Freuda. Chyna neměla Freuda ráda, ale idealisticky založená Laura byla nakloněná

věřit mnoha aspektům freudovské teorie; přijala sen o světě bez viny, v němž jsou všichni oběťmi své těžké minulosti a touží po rehabilitaci.

Laura ležela tváří dolů na posteli, na prostěradle a přikrývkách. Zápěstí měla spoutaná za zády. Další pouta jí zajišťovala kotníky. Lesklé ocelové okovy spojoval řetěz.

Byla znásilněna. Kalhoty volného modrého pyžama jí pachatel rozstříhl s pečlivostí zkušeného krejčího a látka byla uhlazená na pokrývce po obou stranách jejího těla. Kabátek od pyžama měla vyhrnutý až na ramena a krk.

Chyna postoupila dál do místnosti a její strach se teď prakticky vyrovnal kypící lítosti, která jako by jí rozšiřovala srdce a přece ho zanechávala chladné a prázdné. Když zachytila slabý pach semene, přidal se ke strachu a lítosti srovnatelný vztek. Stanula vedle postele s rukama zaťatýma v tak tvrdé pěsti, že se jí nehty bolestivě zaryly do dlaní.

Laura měla na tváři přilepené propocené světlé vlasy. Její jemné rysy byly popelavě bledé a stažené úzkostí a oči pevně zavřené.

Nebyla mrtvá. Žila. Zdálo se to nemožné.

Dívka – hrůza z ní znovu udělala děvčátko – si něco mumlala tak potichu, že těm slovům nebylo rozumět ani z bezprostřední blízkosti, ale jejich význam byl trýznivě jasný z naléhavosti, s níž byla pronášena. Byla to modlitba, stejná jako ta, kterou Chyna odříkávala po nesčetně nocí na místech daleko odsud, prosba, aby vyšla z té hrůzy nedotčená a živá, dobrý bože, prosím, nedotčená a živá.

V těch dávných nocích byla Chyna ušetřena znásilnění i smrti. Polovina Lauřiny prosby nebyla vyslyšena.

Chyna měla hrdlo stažené strachem a jen stěží ze sebe vypravila: „To jsem já.“

Lauřina víčka se rozskočila a její modré oči se k ní obrátily jako bulvy vyděšeného koně, vyvalené nedůvěrou. „Všichni jsou mrtví.“

„Pšššt,“ zašeptala Chyna.

„Měl na rukou krev.“

„Pšššt. Dostanu tě odsud.“

„Páchl krví. Jack je mrtvý. Nina. Všichni.“

Jack, její bratr, s nímž se Chyna ještě nesetkala. Nina, Lauřina švagrová. Vrah podle všeho navštívil bungalov správce ještě předtím, než vstoupil do hlavní budovy. Čtyři mrtví. V širokém okolí nezbyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci.

Chyna se znepokojeně ohlédla ke dveřím a pak chvatně zkusila Lauřina pouta. Byla pevně zamčená.

S pouty na zápěstích a kotnících spojených řetězem byly Lauřiny pohyby zásadně omezené. Nemohla se ani postavit, natož jít.

Chyna nebyla tak silná, aby ji unesla.

Zahlédla svůj odraz v zrcadle toaletního stolku na protější straně pokoje a trhla sebou, když si uvědomila, jak hluboce se jí hrůza vryla do ztrhaného obličeje.

Chyna se kvůli Lauře pokusila o klidnější výraz, postavila se znovu vedle postele a zamumlala skoro stejně potichu, jako když se její přítelkyně modlila: „Je tady nějaká pistole?“

„Cože?“

„Je v domě pistole?“

„Ne.“

„Nikde v domě?“

„Ne, ne.“

„Krucí.“

„Jack.“

„Cože?“

„Jednu má.“

„Pistoli? V bungalovu?“ zeptala se Chyna.

„Jack má pistoli.“

Chyna neměla čas doběhnout do bungalovu a zpátky dřív, než se vrah vrátí do Lauřina pokoje. Kromě toho už pistoli pravděpodobně našel a zabavil.

„Víš, kdo to je?“

„Ne.“ Lauřiny blankytně modré oči jako by potemněly zoufalstvím. „Běž pryč.“

„Najdu zbraň.“

„Běž pryč,“ zašeptala Laura ještě naléhavěji a na obočí se jí zaleskl chladný pot.

„Třeba nůž,“ řekla Chyna.

„Neumírej pro mě.“ Pak, polohlasně, roztřeseně, ale rozhodně dodala: „Uteč, Chyno. Proboha tě prosím, *uteč!*“

„Vrátím se.“

„*Uteč!*“

Zvenčí k nim dolehl nějaký zvuk. Motor nákladáku. Blížil se.

Chyna užasle vyskočila na nohy. „Někdo sem jede. Blíží se pomoc.“

Lauřin pokoj byl na přední straně domu. Chyna přistoupila k nejbližšímu oknu, odkud bylo vidět na necelý kilometr dlouhou příjezdovou cestu vedoucí od dvouproudé okresky.

Půl kilometru daleko prořezávaly noc jasné reflektory. Podle jejich výšky nad zemí Chyna odhadla, že se jedná o velký kamion.

Byl to skoro zázrak, že se někdo objevil v tu hodinu na takovém místě.

Jakmile Chynou projel záchvěv naděje, uvědomila si, že vrah musí motor slyšet také. Posádka nákladáku neví, do jakého nebezpečí se řítí. Až zastaví před domem, budou už prakticky mrtví.

„Vydrž,“ řekla, dotkla se Lauřina zpoceného čela, aby ji uklidnila, přeběhla pokoj ke dveřím a nechala svou kamarádku pod samolibým a vážným pohledem Sigmunda Freuda.

Chodba byla opuštěná.

Chyna spěchala k točitému schodišti, zaváhala, zda se má odvážit do tmavých prostor pod sebou, ale pak si uvědomila, že nemá, kam jinač by šla. Sestupovala dolů tak rychle, jak jen se bez opory zábradlí odvážíla. Držela se raději u zdi, kde nebyla tak odkrytá.

Chvatně minula sérii velkých krajinomaleb ve zdobených rámech, které vypadaly jako skutečná okna s vyhlídkou na venkov. Ještě večer to byly jasné a veselé scenerie. Teď byly ponuré: lesy plné skřítků, černé řeky, vražedná pole.

Hala. Oválný koberec na naleštěné dubové podlaze. Za zavřenými dveřmi napravo byla pracovna Paula Templetona.

Klenutým průchodem nalevo se vstupovalo do tmavého obývacího pokoje.

Vrah mohl být kdekoliv.

Motor nákladáku vrčel stále hlasitěji. Vozidlo bylo už skoro u domu. Řidič bude zastřelen skrz čelní sklo, jakmile zastaví. Nebo zabít, až se zvedne od volantu.

Chyna ho musela varovat, nejen pro jeho dobro, ale i pro své a Lauřino. Představoval jejich jedinou naději.

Byla si jistá, že vetřelec pojídající pavouky je nablízku, a každou vteřinou očekávala zuřivý útok. Hodila za hlavu všechnu opatrnost a rozběhla se k domovním dveřím. Oválný koberec se pod ní shrnul, sklouzl a málem jí vyjel zpod nohou. Zapotácela se, natáhla ruce, aby se něčeho chytila, a uhodila oběma dlaněmi do dveří.

Hlasité zadunění, které se rozlehlo domem, nepochybně odvrátilo vrahovu pozornost od blížícího se kamionu.

Chyna nahmatala kulovou kliku na dveřích a otočila jí. Dveře byly odemčené. Zhluboka se nadechla a otevřela je.

Chladný vítr ze severozápadu vonící čerstvě zoranou půdou a fungicidy hvízdal mezi holými větvemi javoru rostoucího vedle přední verandy. S funěním připomínajícím smečku loveckých psů proklouzl kolem ní do haly, když vyšla na verandu před domem.

Nákladák už zabočil na kruhový objezd u domu a vzdaloval se od ní. Otočí se a zastaví čumákem k silnici na okruhu na konci příjezdové cesty, která byla dost široká, aby se na ni vešla auta přepraviců v době sklizně. Nebyl to však kamion, ale velký obytný vůz. Starší model s oblými liniemi, dobře udržovaný, třiatřicet metrů dlouhý, modrý nebo zelený. Jeho chromované části se ve světle měsíce leskly jako rtuť.

Překvapená, že se jí do zad ještě nezaryl nůž nebo kulka, se Chyna ohlédla k domovním dveřím, a když nikoho neviděla, zamířila ke schodům z verandy.

Obytný vůz objel okruh na konci příjezdové cesty a začal se blížit k ní. Světlo reflektorů přejelo po stodole a ostatních hospodářských budovách.

Před světlometry poletovaly stíny modřínu, javoru a nějakého jehličnanu. Temně zablikaly skrz ozdobnou mříž na konci verandy, přelétly přes bílé zábradlí, trávník a kamenný chodník a natáhly se do noci, jako by se zoufale snažily osvobodit od stromů, které je vrhaly.

Hluboké ticho v domě, tma v přízemí, fakt, že na ni vrah nezaútočil, když utíkala ven – to všechno jí k její hrůze začalo dávat smysl. Ten obytný vůz řídil vrah.

„Ne.“

Chyna se rychle stáhla ze schodů z verandy a spěchala zpátky do haly.

Za jejími patami dorazily reflektory na konec okruhu příjezdové cesty. Jejich světlo probodlo ozdobnou mříž a vrhlo geometrické obrazce na podlahu verandy a přední stěnu domu.

Zavřela dveře a sáhla po velkém klíči nad klikou. Našla knoflík bezpečnostního zámku a otočila jím.

Pak si uvědomila, že udělala chybu. Domovní dveře byly předtím otevřené, protože jimi vrah vyšel ven. Jestli je teď najde zamčené, pozná, že Laura nebyla jediný člověk, který zůstal v domě naživu, a začne hon.

Zpocené prsty jí sklouzly po mosazném knoflíku, ale zámek se s hlasitým cvaknutím otevřel.

Předtím vrah zřejmě zaparkoval na konci příjezdové cesty poblíž silnice a k domu došel pěšky.

Ted' pod pneumatikami zachrastil štěrk. Vzduchové brzdy zasyčely a tiše zasténaly a obytný vůz zastavil před domem.

Chyna si vzpomněla na oválný koberec, který se jí shrnul pod nohama, a padla na kolena. Plazila se po vlněné látce a uhlazovala rukama záhyby. Kdyby vrah zakopl o shrnutý koberec, poznal by, že není ve stejném stavu, jako když odcházel.

Venku se ozvaly kroky: podpatky těžkých bot zazvonily na dlažebních kostkách chodníku.

Chyna se postavila a obrátila k pracovně. To nebylo dobré. Nevěděla, kam vetřelec půjde, až znovu vstoupí do domu, a kdyby vstoupil do pracovny, zůstala by tam polapena s ním.

Nohy zaduněly na dřevěných schodech na verandu.

Chyna se rozběhla přes halu a klenutým průchodem do temného obývacího pokoje – a okamžitě se zastavila v obavě, že narazí do nábytku a něco shodí. Vydala se pomalu kupředu a tápala kolem sebe rukama, aby nahradila oči, na jejichž sítnicích stále rudě zářily reflektory obytného vozu.

Domovní dveře se otevřely.

Chyna se skrčila vedle křesla v přední části místnosti. Pokud vrah vejde a rozsvítí, spatří ji.

Aniž by za sebou zavřel, objevil se muž v hale za klenutým průchodem. Slabě ho ozařovalo světlo z chodby v prvním patře. Prošel kolem obývacího pokoje a zamířil rovnou ke schodům.

Laura.

Chyna stále neměla zbraň.

Pomyslela na pohrabáč z krbu a zavrhlá ho. Pokud by mu první ranou neprorazila lebku nebo nezlomila paži, vykroutil by jí ho z ruky. Měla sílu pramenící ze strachu, ale ta by možná nestačila.

Místo aby se postavila a motala se po pokoji, zůstala na zemi a plazila se, protože to bylo bezpečnější a rychlejší. Dorazila do haly a zabočila ve směru, kde tušila dveře do kuchyně.

Narazila do židle. Ta klepla o nohu stolu. Na stole se cosi posunulo a zacinkalo a ona si vzpomněla, že tam viděla porcelánové ovoce pečlivě naaranžované v měděné misce.

Nemyslela si, že by mohl ty zvuky nahoře zaslechnout, a tak pokračovala v cestě. Stejně jí nic jiného nezbývalo.

Když o něco dříve, než čekala, dorazila k lítacím dveřím, postavila se na nohy.

Už tak dost slabé měsíční světlo zmizelo úplně a jí se zježily chloupky na krku neblahým očekáváním. Otočila se a přitiskla se zády k rámu dveří přesvědčená, že je vrah blízko za ní a jeho silueta se rýsuje proti oknu, ale nebyl tam. Sklo už nezabarvovala stříbrná záře. Bouřkové mraky, valící se od večera ze severozápadu, zřejmě konečně zakryly měsíc.

Strčila do lítacích dveří a vešla do kuchyně. Nemusela rozsvěcet zářivky na stropě. Na horní části dvojité trouby byly hodiny se

zelenými svítícími číslicemi, které vyzařovaly tolik světla, že se v něm mohla v místnosti orientovat.

Vybavila si, že linka vedle nerezových dřezů přechází v řeznický blok. Dřezy se nacházely před tím širším ze dvou oken. Jela rukou po chladné žulové desce, dokud nenahmatala dřevěný povrch.

Dům nad ní překypoval ještě naléhavějším tichem než prve.

Co ten parchant dělá nahoře v takovém tichu sám s Laurou?

Pod řeznickým blokem byla zásuvka, kde očekávala nože. Našla je pečlivě srovnané v přihrádkách.

Jeden vytáhla. Moc krátký. Další. Tohle byl nůž na chleba s tupým kulatým koncem. Třetí, který vybrala, byl konečně řeznický. Opatrně vyzkoušela jeho ostří na bříšku palce a shledala ho dostatečně ostrým.

V prvním patře vykřikla Laura.

Chyna se rozběhla ke dveřím do jídelny, ale instinktivně vytušila, že si tamtudy netroufne. Místo toho spěchala k zadnímu schodišti, přestože věděla, že po něm nevystoupá, aniž by způsobila hluk.

Rozsvítila světlo na schodišti. Tady ji vrah neuvidí.

Z druhého patra k ní znovu dolehl Lauřin výkřik – strašné naříkání plné zoufalství, bolesti a hrůzy, takové, jaké se muselo ozývat v plynových komorách v Dachau nebo ve výslechových místnostech bez oken v sibiřských věznicích za éry gulagu. Nebylo to volání o pomoc ani prosba o slitování, ale projev touhy uniknout za každou cenu, třeba i za cenu smrti.

Chyna stoupala do schodů za tím křikem, který jí kladl skutečný odpor, jako by byla plavec vyplouvající k mořské hladině a bojující s velkou tíhou vody. Křik ji mrazil jako arktický proud, otupoval ji, ledově tepal v dutinách jejích kostí. Prala se s pokušením rozkřičet se s Laurou, jako pes vyjádří vytím své sympatie s trpícím druhem, hnána pravěkou touhou sténat zoufalstvím nad naprostou bezmocností lidské existence ve vesmíru plném mrtvých hvězd, a musela to pokušení potlačit.

Lauřino sténání přešlo ve volání po její matce, i když musela vědět, že je mrtvá. „Mami, mami, *mamííí*.“ Stalo se z ní bezbranné dítě, příliš vydešené životem samotným, než aby mohlo najít útěchu v něčem jiném než v podvědomém sání bradavek a tlukotu srdce, který si pamatovalo z lůna.

A náhle se rozhostilo ticho.

Pochmurné mlčení.

Na odpočívadle v půli cesty do prvního patra překvapilo Chynu zjištění, že ji mnohatunová váha křiku přinutila zastavit. Nohy měla slabé, svaly v lýtkách a stehnech se jí třásly, jako by uběhla maraton. Zdálo se jí, že se musí každou vteřinou zhroutit.

Nastalé ticho bylo mnohem hrozivější než křik, protože mohlo znamenat konec naděje. Sklonila hlavu pod tichem těžším než železná koruna, svěsila ramena a zoufale se objala pažemi.

Bylo by tak snadné opřít se o zeď, sklouznout po ní na podlahu, položit nůž vedle sebe a stočit se do klubíčka. Počkat, až dorazí nějaký příbuzný nebo rodinný přítel, objeví těla, zajede pro policii a o všechno se postará.

Místo toho pokračovala Chyna po několikavteřinovém zaváhání na odpočívadle v cestě nahoru. Musela se nutit ke každému kroku a srdce jí bušilo tak silně, jako by jí mělo vyskočit z hrudi.

Paže se jí neovladatelně třásly. Řeznický nůž sevřený v ruce s bílými klouby vyřezával do vzduchu před ní zmatené obrazce a ona pochybovala, že při střetu najde sílu rozmáchnout se a účinně bodnout. To bylo uvažování poraženého a ona se za něj nenáviděla. V uplynulých deseti letech se proměnila ve vítěze a byla odhodlaná nesklouznout už nikdy zpět.

Staré dřevěné schody pod ní sténavě protestovaly, ale ona stoupala rychle bez ohledu na hluk. Věděla, že ať už je Laura živá nebo mrtvá, je vrah zabraný do hry a není pravděpodobné, že by slyšel něco jiného než hukot vlastní krve v uších a nějaké naléhavé vnitřní hlasy, které k němu promlouvají v okamžicích, kdy má v rukou něčí život.

Vstoupila do chodby v prvním patře. Poháněna strachem o Lauru a vztekem zrozeným ze znechucení nad okamžikem slabosti

na schodech proběhla kolem zavřených dveří pokoje pro hosty k zatáčce v chodbě ve tvaru písmene L, za roh, kolem pootevřených dveří ložnice rodičů a žlutým světlem, které z nich vycházelo. Chvátala zahradou vybledlých růží, cestou rozdmýchávala vztek v zuřivost šokována svou smělostí, klouzala po koberci přímo ke dveřím Lauřina pokoje, jako by sjížděla ze zledovatělého svahu, s nožem vysoko zvednutým v již pevné paži, šílená hrůzou, zoufalstvím a spravedlivým hněvem dál přes práh do ložnice, kde Freudem nijak nepohnulo to, co se mu odehrálo přímo před očima – a kde stála prázdná postel se zmuchlanými lůžkovinami.

Chyna se užasle rozhlížela kolem. Laura byla pryč. Pokoj byl opuštěný.

Přes svůj sípavý dech a bušení srdce zaslechla cinknutí řetězu. Ne v té místnosti. Někde jinde.

Bez ohledu na nebezpečí se vrátila do chodby, k zábradlí, odkud bylo vidět do haly.

Pod ní, slabě ozářený světlem z chodby v prvním patře, vycházel vrah otevřenými předními dveřmi na verandu. V náručí nesl Lauru. Byla zabalená do prostěradla, jedna bledá paže jí volně visela, hlavu měla skloněnou ke straně a tvář zakrytou zlatými vlasy. Byla v bezvědomí, nekladla odpor.

Musel právě sestupovat po tmavém schodišti, když je Chyna minula. Byla tak soustředěná na to, aby se dostala do Lauřina pokoje, tak odhodlaná zaútočit, že si ho vůbec nevšimla, i když řetěz a pouta musely chřestit už tehdy.

On sám dělal každopádně takový hluk, že neslyšel Chynu.

Instinkt jí předtím poradil, aby zvolila zadní schodiště, a ona ho moudře poslechla. Kdyby šla nahoru po předním, potkala by ho na cestě dolů. Hodil by na ni Lauru, následoval by je, jak by se valily ze schodů, vykopl by Chyně z ruky nůž, pokud by ho neztratila už dřív, a napadl by ji na místě, kde by zůstala ležet.

Nemohla mu dovolit, aby Lauru odvezl.

V obavě, že ji přemýšlení o situaci znovu paralyzuje, sestoupila Chyna lehkomyšlně ze schodů. Pokud by se jí podařilo napadnout ho zezadu a zabodnout mu nůž do zad, mohla by mít Laura šanci.

Dokázala by to. Nebyla přecitlivělá. Uměla by zarazit ostří hluboko, pokusit se zezadu najít srdce, prorazit plíce, vytrhnout nůž a bodnout znovu, propíchnout toho parchanta a poslouchat, jak kňučí o milost, a bodat, bodat a bodat, dokud by nezmlkl navždy. Ještě nikdy nic takového neudělala, nikdy nikomu neublížila. Ale teď by to dokázala, oddělala by ho, protože se bála o Lauru, protože se jí dělalo zle při pomýšlení, že kamarádku zklame – a protože se narodila jako stroj pomsty, jako lidská bytost.

Na úpatí schodiště pod ní znovu ujel oválný koberec a ona se vrhla přímo k otevřeným dveřím.

Nedržela už nůž nad hlavou, ale nízko u boku. Kdyby ji slyšel přicházet, otočil by se a ona by máchla nožem v oblouku, pod dívku, kterou držel v náručí, a do jeho břicha. To bylo lepší než bodnout ho do zad, kde mohlo ostří zasáhnout lopatku nebo žebro nebo sklouznout po páteři. Zaútočí na nejměkčí část jeho těla. Postaví se mu tváří v tvář. Pohlédne mu do očí. Zaváhá přitom? Zasloužil si to, ten parchant. Pomyslela na Sarah ve sprchovém koutě, na její schoulené nahé tělo pod ledovou vodou. Dokáže to. Dokáže to.

Do dveří, přes práh, na verandu. Nebyla jen připravena zabíjet, ale také zemřít ve snaze ho dostat. Ale přestože se ničím nezdržovala, nebyla dost rychlá, protože on v tom okamžiku nescházel ze schodů z verandy, jak doufala, ale blížil se už k obytnému vozu. Váha Lauřina těla ho nijak nezpomalila. Byl nelidsky rychlý.

S jediným mezipřistáním na schodu seskočila z verandy a její gumové podrážky pleskly o dlažbu tak hlasitě, že přehlušily i sténání větru. Měsíc už zmizel a polovina hvězd s ním a nahradily je tyčící se hradby mraků, ale kdyby ji vrah uslyšel a otočil se, zřetelně by ho viděla.

Zjevně ji neslyšel, protože se neohlédl, a Chyna sešla z chodníku na tišší trávu, odhodlaná dál ho pronásledovat.

Obytný vůz měl otevřené dvoje dveře: jedny v kabině na straně řidiče a druhé na tomtéž boku, ale ve dvou třetinách vozidla. Útočník zvolil ty zadní.

S Laurou v náručí byl nucen natočit se bokem a přitisknout ji těsně k sobě, když jako krab stoupal po dvou schůdcích dovnitř, ale byl stejně svižný jako silný. Zmizel ve voze dřív, než ho Chyna dostihla.

Uvažovala, že půjde za ním dovnitř. Všechna okna však zakrývaly závěsy a ona nevěděla, jestli zabočil doprava nebo doleva. A pokud položil Lauru, hned jak vstoupil, mohl by se teď mnohem lépe bránit proti útoku. Za těmi dveřmi se rozkládalo jeho teritorium a pomstychtivost ji nezaslepila natolik, aby se mu postavila tam.

Přitiskla se zády k boku obytného vozu vedle otevřených dveří a čekala na něho. Jestli znovu vyjde ven, zaútočí na něho dřív, než se stačí dotknout nohou země. Okamžik překvapení stále pracoval pro ni, možná lépe než předtím, protože vrahovi až dosud všechno hladce vycházelo a nejspíš byl sám se sebou tak spokojený, že mohl zapomenout na opatrnost.

Možná už ven nevyjde, ale přinejmenším se bude muset natáhnout ven, aby dveře zavřel. Až bude stát na schodech a sahat po klice, bude mít narušenou rovnováhu a ona do něj hluboko zabodne nůž dřív, než se stačí stáhnout zpátky.

Nějaký pohyb uvnitř. Žuchnutí.

Napnula se.

Neobjevil se.

Znovu ticho.

Ze severozápadu bylo náhle silně cítit krev, jako by proti větru stála jatka. Pak to pominulo a ona si uvědomila, že si jen vybavila pach zakrváceného povlečení v ložnici Templetonových.

Hliníkový bok obytného vozu ji studil do zad a ona se otrásla, protože ji napadlo, že do ní proniká něco z chladu toho muže uvnitř.

Čekala a začínala ztrácet nervy. Znovu se vynořil strach a začal potlačovat vztek, přesouvat rovnováhu od pomstychtivosti k touze přežít. Ale stále by to dokázala. Dokázala by to. Ze všech sil se snažila držet svého šíleného vzteku.

Potom vrah vyšel z obytného vozu, ale nepoužil dveře vedle ní. Vystoupil otevřenými dveřmi z kabiny.

Chyně se zarazil dech v hrdle a studený vítr blížící se bouře zhořkl příchutí porážky.

Byl příliš daleko. Už mu nepřekáželo Lauřino tělo v náručí a zvonění jejích pout by nepřehlušilo Chyniny kroky. Už neměla na své straně překvapení, které by vyrovnalo jejich šance.

Stál deset metrů od ní vedle kabiny vozu a takřka líně se protahoval. Kroutil mohutnými rameny, jako by z nich strásal únavu, a masíroval si zátylek.

Pokud by obrátil hlavu doleva, okamžitě by ji uviděl. Kdyby nestála zcela bez hnutí, určitě by zachytil sebemenší její pohyb koutkem oka.

Byl od ní po větru a jí se mihlo hlavou, že by mohl ucítit její strach. Připomínal spíš zvíře než člověka, i ladností svých pohybů, a jí nedělalo problémy uvěřit, že je obdařen mimořádnou silou a nadpřirozenými smysly.

Přestože nedržel v ruce pistoli s tlumičem, kterou zabil Paula Templetona, mohl ji mít zastrčenou za opaskem. Kdyby se pokusila uprchnout, mohl by tasit zbraň a po několika krocích ji zastřelit.

Ale on by ji *nezastřelil*. Nic tak snadného. Střelil by ji do nohy, srazil k zemi a zajał. Naložil do obytného vozu k Lauře. A později by si s ní pohrál.

Dokončil protahování a zamířil rychle k domu. Po chodníku, na verandu, dovnitř.

Ani se neohlédl.

Chyna roztřeseně vypustila zadržovaný vzduch a zajímavě se nadechla.

Dřív než ji mohla odvaha opustit docela, doběhla ke dveřím do kabiny a vyšplhala se za volant. Doufala, že najde klíčky v zapalování a bude moci nastartovat a odjet s Laurou do Napy na policii.

Nebyly tam.

Podívala se k domu a pokusila se odhadnout, jak dlouho se tam vrah zdrží. Možná pátrá po cennostech, když už si odbyl zabíjení. Nebo si vybírá suvenýry. To by mohlo trvat pět, deset minut, možná

děle. Za tu dobu by mohla dostat Lauru z obytného vozu a někde ji schovat.

Pořád měla ten nůž. A teď, když byla ve vrahově panství bez jeho vědomí, znovu získala vzácný moment překvapení.

Srdce jí divoce bušilo a v suchých ústech cítila slabě kovovou chuť strachu.

Sedadlo se dalo otočit od palubní desky dozadu. Mohla vstoupit od volantu do obytné části zařízené vestavěnými gauči potaženými hrubou látkou.

Plechovou podlahu pokrýval samozřejmě koberec, ale byl už tak sešlápaný, že slabě praskal pod nohama.

Čekala, že to tam bude páchnout jako v divadle Grand Guignol, kde se hrály sadistické hry bez jakéhokoliv předstírání, ale místo toho ve vzduchu visela vůně čerstvě uvařené kávy a skořicových rohlíků. Jak zvláštní – a svým způsobem i velmi zneklidňující – že muž jako tenhle dokázal najít uspokojení ve zcela nevinných radostech.

„Lauro,“ zašeptala, jako by ji vrah mohl slyšet až v domě. Pak se ozvala důrazněji, ale stále šeptem: „*Lauro!*“

Za sedací soupravou se nacházela malá kuchyňka s útulným jídelním koutem s lavicí potaženou červenou koženkou. Jídelní stůl osvětlovala lampa a vybíjela baterii. Lauru nebylo nikde vidět.

Chyna rychle prošla kuchyňkou k zadním dveřím na pravém boku vozu, kterými vrah vstoupil dovnitř s bezvědomou dívkou v náručí. „Lauro.“

Ode dveří vedla dozadu po straně řidiče úzká chodbička ozářená nízkonapětovým nouzovým světlem. Bylo tam také střešní okno, teď černé. Nalevo byly dvojce zavřené dveře a ty na konci byly dokořán.

První dveře vedly do maličké koupelny. Byla to skvělá ukázka účelového designu: vešla se tam toaleta, umývadlo, toaletní skříňka a rohový sprchový kout.

Za druhými dveřmi se nacházela šatna. Z chromové tyče viselo několik kusů oblečení.

Na konci chodby se rozkládala malá ložnice s obklady z imitace dřeva a šatník s dveřmi ve stejném stylu. Slabé světlo z chodby ozařovalo ten prostor jen málo, ale Chyna v něm viděla dost dobře, aby rozeznala Lauru: dívka ležela na břiše na úzké posteli zabalená do prostěradla, ze kterého jí vyčnívala jen jedna bosá noha a zlaté vlasy. Chyna naléhavě zašeptala kamarádčino jméno, přistoupila k posteli a klesla vedle ní na kolena. Laura neodpovídala. Stále byla v bezvědomí. Chyna nemohla dívku zvednout, nemohla ji odnést, jako to udělal vrah, takže se ji pokusila probrat. Odhrnula cíp prostěradla a pohlédla své kamarádce do očí.

Byly teď safírové, ne bleděmodré, možná proto, že v místnosti bylo tak málo světla, nebo proto, že je zastřela smrt. Laura měla otevřená ústa a na rtech krev.

Ten mizerný, šilený, úchylný parchant ji vzal s sebou, přestože byla mrtvá, možná proto, aby se jí mohl několik dní dotýkat, dívat se na ni a rozmlouvat s ní, aby mu připomínala jeho slavný čin, posloužila mu jako suvenýr.

Chyně se bolestivě sevřel žaludek, ne odporem nebo znechucením, ale pocitem viny, selhání, marností a naprosto černým zoufalstvím.

„Ach, holčičko,“ šeptala mrtvé dívce. „Ach, holčičko, zlatíčko, je mi to tak líto.“

Ne že mohla udělat víc, než udělala. Mohla se snad zachovat jinak? Měla na toho parchanta zaútočit holýma rukama, když stála za ním na chodbě v prvním patře, zatímco vábil pavouka? Co mohla dělat? Nedostala by se do kuchyně dřív, nůž by nenašla rychleji a po schodech nahoru by nevyběhla chvatněji.

„Je mi to tak líto.“

Tahle milá, krásná dívka si už nenajde manžela, o kterém snila, nebude mít děti, které by byly spásou pro svět už jen proto, že by to byly *její* děti. Triadvacet let se připravovala, aby jednou mohla být prospěšná, aby změnila životy ostatních, byla tak plná ideálů a naděje. Ted' však už nikdy nepředá svůj dar a svět bude o něj mnohem chudší.

„Mám tě ráda, Lauro. Všichni tě máme rádi.“

Jakákoliv slova, soustrast nebo vyjádření žalu byly strašně nedostatečné či ještě hůř – nesmyslné. Laura byla mrtvá, všechna její vřelost a laskavost navždy zmizela a i ta nejupřímnější slova byla jen slova.

Chyně se pevně svíral žaludek pocitem ztráty a stahoval ji do černé jámy v jejím nitru.

Zároveň cítila, jak se jí v hrudi vzdouvá zavzlykání, které by znělo jako výbuch, kdyby uniklo ven. Jediná slza by spustila povodeň. Jediný sten by přerostl v neovladatelný nářek.

Věděla, že dokud bude v obytném voze, nemůže si truchlení dovolit. Vrah se mohl každým okamžikem vrátit a ona nezačne oplakávat Lauru, dokud nebude v bezpečí a on neodjede. Neměla už žádný důvod tam zůstat, protože Laura byla nepochybně a nevratně mrtvá.

Poblíž se prudce zabouchly dveře, až se plechové zdi kolem Chyny otřáslly.

Vrah se vrátil.

Něco zašramotilo. A znovu.

S řeznickým nožem v ruce couvla Chyna spěšně od Laury ke stěně vedle otevřených dveří. Potlačený žal byl vysokooktanovým palivem pro vztek zažehnutý touhou ho zranit, bodnout, vyvrhnout mu vnitřnosti, slyšet jeho křik a vidět v jeho očích děs z blížící se smrti, který způsobil Lauře.

Přijde sem a já ho bodnu. Přijde a bodnu. Byla to modlitba, ne plán. *Přijde. Bodnu. Přijde. Bodnu.*

Malá místnost potemněla. Stál u dveří a clonil světlo z chodbičky.

Nůž v její ruce začal tiše poskakovat nahoru a dolů jako jehla v šicím stroji vyšívající do vzduchu vzor strachu.

Byl na prahu. Přímo tam. Přímo *tam*. Vstoupí dovnitř, aby se naposledy podíval na tu hezkou mrtvou blondýnku, aby se dotkl její chladné pokožky, a Chyna ho dostane, jakmile překročí práh, probodne ho.

On však zavřel dveře a odešel.

Zděšeně naslouchala vzdalujícím se krokům, vrzání koberce na plechové podlaze pod jeho nohama a přemýšlela, co dál.

Bouchly dveře u řidiče. Naskočil motor. Brzdy jedinkrát slabě zasténaly.

Vyrazili na cestu.

3.

Mrtvé dívky leží stejně klidně za tmy jako za světla. Jak obytný vůz drncal přes odvodňovací kanálky na příjezdové cestě, Lauřina pouta neustále cinkala, jen zpola tlumená prostěradlem, do něhož byla volně zabalená.

Chyna Shepherdová, přitisknutá v naprosté tmě k dřevotřískové stěně vedle dveří do ložnice, začínala skoro věřit, že Laura i ve smrti vzdoruje proti nespravedlnosti své vraždy. *Cink, cink.*

O podvozek rachotil štěrk vyhazovaný pneumatikami. Obytný vůz zakrátko dosáhne okresky s hladkým asfaltovým povrchem.

Kdyby se Chyna pokusila vyskočit teď, vrah by určitě uslyšel bouchnutí zadních dveří, až by jí je vítr vytrhl z ruky, nebo by ji zahlédl ve zpětném zrcátku. Na vinicích holých po zimě, kde byly nejbližší domy obydlené pouze mrtvými, by určitě bez obav zastavil a začal ji pronásledovat a ona by se nedostala daleko.

Lepší bude počkat. Nechat ho ujet několik kilometrů po venkovské cestě a odbočit na širší silnici, která povede přes nějaké město nebo na ní bude aspoň řídký provoz. Na místě, kde by mohl někdo zareagovat na její volání o pomoc, se mu do pronásledování určitě tolik chtít nebude.

Šmátrala po zdi, aby našla vypínač. Dveře byly pevně zavřené, žádné světlo do chodby nepronikne. Našla ho, cvakla, ale nic se nestalo. Žárovka pod stropem musela být prasklá.

Vzpomněla si, že viděla lampičku na čtení, přišroubovanou k nočnímu stolku. Když se k ní přes pokojík konečně dostala, začal obytný vůz zpomalovat.

Zaváhala s vypínačem lampičky mezi palcem a ukazováčkem a srdce se jí znovu divoce rozbušilo. Dostala strach, že vrah zastaví, vstane od volantu a přijde dozadu do ložnice. Teď, když už nemohla Lauru zachránit, vychladla Chynina zuřivost na pouhý vztek a ona už jen doufala, že před ním uteče a předá policii informace nutné k jeho dopadení. Vozidlo však nezastavilo úplně, ale odbočilo doleva na asfalt a znovu nabralo rychlost. Byli na okrese.

Pokud se Chyna dobře pamatovala, další křižovatka měla být se státní silnicí 29, po které předchozího odpoledne přijely s Laurou. Mezi tímhle místem a křižovatkou se dalo odbočit jen na další vinice, k malým farmám a rodinným domům. Nebylo pravděpodobné, že by se chystal některé z těch míst navštívit nebo vyvraždit další nevinnou spící rodinu. Noc už se chýlila ke konci. Cvakla vypínačem lampičky a na postel dopadl kruh slabého světla. Snažila se nedívat na tělo, přestože bylo skoro celé ukryté v prostěradle. Kdyby v tom okamžiku na Lauru příliš myslela, propadla by temnému zoufalství. Jestli měla přežít, potřebovala zůstat nabuzená a s čistou hlavou.

I když nebylo pravděpodobné, že by našla lepší zbraň než svůj řeznický nůž, nemohla nic ztratit tím, že se po nějaké podívá. Protože byl vrah ozbrojen pistolí s tlumičem, mohl mít další zbraně v obytném vozu.

Jediný noční stolek měl dvě zásuvky. Horní obsahovala balíček gázových čtverců, několik zelených a žlutých houbiček na nádoby, plastovou lahvičku s čirou tekutinou, roli pásky na koberce, hřebec, kartáč na vlasy s rukojetí z želvoviny, poloprázdnou tubu lubrikantu K-Y, plnou láhev pleťového mléka s aloe vera, kleště s dlouhými tenkými čelistmi a nůžky.

U některých předmětů si dokázala dobře představit, k čemu je používá, a u ostatních to nechtěla vědět. Nepochybně byly dámy, které si sem přivedl, živé, když je pokládal na postel.

Nad nůžkami se zarazila, ale řeznický nůž by byl mnohem účinnější, kdyby ho musela použít.

Ve spodní, hlubší zásuvce byla krabička z pevného plastu podobná té na rybářské potřeby. Otevřela ji a našla v ní vše, co je

potřeba na šití včetně nití různých barev, jehelníčku, balíčku jehel, navlékače, širokého výběru knoflíků a jiných pomůcek. Nic z toho se jí nehodilo, tak krabičku odložila.

Když se znovu postavila, všimla si, že okno nad postelí zakrývá překližková deska přišroubovaná ke zdi. Zpod desky po stranách vyčnívaly pruhy modré látky: okraje závěsu.

Zvenčí okno vypadalo, jako by ho zakrýval jen závěs. I kdyby byla oběť uvnitř tak zručná a silná, aby uvolnila šrouby, nikdy by se jí nepodařilo otevřít okno a přivolat na pomoc kolemjedoucí řidiče.

Protože ve stísněné ložnici nebyl žádný další nábytek, šatna byla jediným zbývajícím místem, kde mohla Chyna doufat, že najde zbraň nebo něco, co by se tak dalo použít. Obešla postel ke shrnovacím dveřím, visícím z kolejničky pod stropem.

Když dveře odsunula, složily se do záhybů nalevo. V šatně byl mrtvý muž.

Šok srazil Chynu dozadu k posteli. Matrace se jí zaklínila pod kolena. Skoro upadla po zádech na Lauru, udržela však rovnováhu, ale upustila nůž.

Vypadalo to, že zadní stěna šatny je zpevněná svařenými plechy připevněnými k rámu vozidla. Nahoře byly široko od sebe na plechu přivařené dva kruhy. Muž k nim měl pouty připevněná zápěstí, takže vypadal jako ukřižovaný. Nohy měl přes sebe jako Kristus na kříži, i když ne probité hřebem, pouze připoutané k dalšímu kruhu v podlaze.

Byl mladý – sedmnáct, osmnáct, rozhodně ne dvacet. Na sobě měl jen bílé bavlněné trenýrky a jeho hubené tělo bylo ošklivě potlučené. Hlava mu nevisela dopředu na hrudi, ale k jedné straně, a jeho levý spánek spočíval na bicepsu zvednuté levé paže. Měl husté černé kudrnaté vlasy. Víčka měl pevně sešitá zelenou nití. Dva knoflíky nad horním rtem byly žlutou nití spojeny se dvěma stejnými pod rtem spodním.

Chyna se slyšela, jak mluví k bohu. Nesouvislé, prosebné blábolení. Zaťala zuby a spolkla ta slova, i když bylo nepravděpodobné, že by přes vrčení motoru a hukot velkých pneumatik pronikla až do kabiny.

Zatáhla dveře šatny. I když byly tenké, pohybovaly se ztuhla jako dveře trezoru. Magnetická západka se trefila na místo s cvaknutím připomínajícím lámající se kost.

Ve všech skriptech, která kdy četla, se nesetkala s žádným rozbořem případu psychopatického násilí, který by obsahoval tak živý popis zločinu, aby ji přinutil sednout si do kouta, přitáhnout kolena k hrudi a obejmout se. Přesně to udělala teď – a vybrala si kout nejdál od šatny.

Musela se rychle vzpamatovat, ovládnout své tělo a začít dýchat pravidelně. Lapala po dechu, naplňovala plíce k prasknutí, a přesto jako by se jí nedostávalo vzduchu. Čím hlouběji a rychleji se nadechovala, tím víc se jí točila hlava. Její periferní vidění se ponořilo do rozšiřující se tmy, až se jí nakonec zdálo, že se na ložnici v obytném voze dívá dlouhým černým tunelem.

Přesvědčovala se, že ten mladík byl už mrtvý, když na něm vrah pracoval jehlou a nití. A pokud ještě žil, byl alespoň v milosrdném bezvědomí. Pak si přikázala vůbec na to nemyslet, protože takové myšlenky jen způsobovaly, že byl tunel delší a užší, ložnice vzdálenější a světlo slabší než předtím.

Položila obličej do dlaní. Její ruce byly chladné, ale tvář se zdála ještě chladnější. Z nějakého zvláštního důvodu si Chyna vzpomněla na matčin obličej, který viděla před sebou zřetelněji než na fotografii. A pak pochopila proč.

Chynině matce připadalo násilí romantické, dokonce fascinující. Nějaký čas žili v komuně v Oaklandu, kde všichni mluvili o vybudování lepšího světa a kde se dospělí po většinu večerů shromažďovali kolem kuchyňských stolů, pili víno, kouřili trávu a debatovali o tom, jak nejlépe svrhnout nenáviděný systém. Někdy hráli karty nebo stolní kvízové hry, zatímco probírali strategie, které by mohly konečně završit utopii, a jindy byli příliš unesení revolucí na to, aby se zabývali podřadnějšími hrami. Mluvili o mostech a tunelech, které bylo možné s absurdní lehkostí vyhodit do vzduchu a narušit tak dopravu, o vyřazení telefonních uzlů a přerušení spojení, srovnání masokombinátů se zemí a ukončení brutálního zneužívání zvířat. Plánovali složité bankovní loupeže a odvážné

útoky na obrněná auta, aby měli z čeho financovat své operace. Jejich cesta vedoucí k míru, svobodě a spravedlnosti byla pokaždé pokrytá krátery po výbuších a lemovaná mrtvolami. Po době strávené v Oaklandu se Chyna s matkou potloukaly sem a tam, až nakonec skončily v Key Westu u Jima Woltze, zarytého nihilisty živícího se obchodem s drogami a pašováním zbraní. Pod svou chatou na pláži vykopal bunkr, v němž ukrýval sbírku dvou set střelných zbraní. Chynina matka byla krásná žena dokonce i ve špatných dnech, kdy ji sužovaly deprese, kdy její zelené oči zešedly zoufalstvím, které nedokázala vysvětlit. Ale u kuchyňského stolu v Oaklandu a v tom chladném bunkru pod chatou v Key Westu – a vlastně kdekoliv, kde byla po boku mužů jako Woltz – byla její porcelánová plet' ještě jasnější než obvykle, skoro průhledná. Vzrušení oživovalo její dokonalé rysy, jako kouzlem se stávala ještě elegantnější a pružnější a na rtech jí hrál úsměv. Vidina násilí, hra na Bonnie jakéhokoliv Clydea, naplňovala její úchvatný obličej světlem krásným jako západ slunce na Floridě a její třpytivé zelené oči byly v těch okamžicích přesvědčivé a záhadné jako Mexický záliv černající za soumraku.

Představa násilí mohla být sice romantická, ale realitou byla krev, kosti, rozklad, prach. Realitou byla Laura na té posteli a neznámý mladík se zašitými očima a ústy za skládacími plastovými dveřmi.

Chyna seděla, tiskla chladné dlaně k ještě chladnějšímu obličejí a uvědomovala si, že nebude nikdy tak zvláště krásná jako její matka.

Konečně se jí podařilo ovládnout dech.

Obytný vůz ujížděl dál a jí se vybavily noci, které jako dítě prospala ve vlacích, autobusech a na zadních sedadlech aut, aniž by věděla, kam ji matka veze, ukolébáná pohybem a hukotem kol do snů o tom, že je součástí rodiny, jaké vídala v televizi – s popletenými, ale milujícími rodiči, kteří mohou být protivní, ale nikdy záludní, a psem, který umí pár kousků. Ale dobré sny nikdy netrvají dlouho a ona se opakovaně budila z nočních můr, dívala se z oken na neznámé krajiny a přála si, aby mohla cestovat navždy

bez zastavení. Cesta slibovala mír, ale místo určení bylo pokaždé peklo.

Tentokrát to nebude jiné než tehdy. Ať mířili kamkoliv, Chyna tam nechtěla dorazit. Měla v úmyslu vystoupit před cílem a doufala, že najde cestu zpátky ke svému lepšímu životu, který si tak pracně vystavěla v uplynulých deseti letech.

Opustila kout ložnice, aby zvedla řeznický nůž, který upustila, když jí málem podrazil nohy pohled na mrtvého muže v šatně. Pak obešla postel k nočnímu stolku a zhasla lampičku.

Být ve tmě s mrtvými lidmi ji neděsilo. Jen živí představovali nebezpečí.

Obytný vůz znovu zpomalil a odbočil doleva. Chyna se opřela proti náklonu auta, aby udržela rovnováhu.

Museli být na státní silnici 29. Doprava by odbočila do Napa Valley, na jih do města Napa. Nevěděla přesně, jaké osady kromě St. Heleny a Calistogy leží na severu.

I mezi městy však budou vinice, farmy, domy a zemědělské podniky. Ať vystoupí z obytného vozu kdekoliv, podaří se jí v rozumné vzdálenosti najít pomoc.

Poslepu se bokem přesunula ke dveřím, zůstala stát s rukou na klíče a čekala, až jí znovu poradí instinkt. Většina jejího života se podobala balancování na plotě ze špičatých tyčí a jedné mimořádně těžké noci, když jí bylo dvanáct, došla k názoru, že její instinkt je ve skutečnosti tichý hlas boha. Ti, co se modlí, dostávají odpovědi, ale musejí jim dobře naslouchat a věřit v ně. Ve dvanácti si napsala do deníčku: „Bůh nekřičí, jen šeptá a tím šepotem je nutné se řídit.“

Při čekání na šepot myslela na potlučené tělo v šatně, které vypadalo, že není mrtvé ani den, a na Lauru, ještě teplou na proležené posteli. Na Sarah, Paula, Lauřina bratra Jacka a jeho ženu Ninu: šest lidí zavražděných za dvacet čtyři hodin. Ten pojídač pavouků nebyl obyčejný vraždící psychopat. V jazyce policistů a kriminalistů byl *nažhavený*, procházel *horkou fází*, hořel touhou, nutkáním. Ale Chyna, která měla v úmyslu pokračovat po dokončení psychologie doktorátem z kriminologie, i kdyby měla dalších šest let pracovat jako číšnice, vycítila, že ten muž není jen

nažhavený. Byl výjimečný, odpovídal jen části standardních profilů psychopatů, byl naprosto cizí jako bytost z jiné planety, uprchlý vraždící stroj, nemilosrdný a neporazitelný. Neměla šanci mu uniknout bez pomoci šeptajícího hlasu instinktu.

Když předtím seděla na sedadle řidiče, všimla si širokého zpětného zrcátka. Vůz neměl zadní okno, takže to zrcadlo sloužilo řidiči k tomu, aby viděl do obytného prostoru za sebou. Mohl dohlédnout až na konec chodbičky se dveřmi do koupelny a ložnice, a s trochou štěstí by k němu zvedl oči právě v okamžiku, kdy by Chyna otevřela dveře, vystoupila a ocitla se na volném prostranství.

Když Chyna cítila, že přišel správný okamžik, otevřela dveře.

Malé požehnání, dobré znamení: světlo v chodbičce bylo zhasnuté.

Zastavila se v šeru a tiše za sebou zavřela dveře ložnice.

Lampa nad jídelním stolem svítila jako předtím. V přední části auta zeleně zářila přístrojová deska – a za čelním sklem reflektory vrhající stříbrné meče.

Když prošla kolem koupelny ven z ochranných stínů, skrčila se za přepážkou oddělující jídelní kout. Vyhlédla přes půlkruhovou kóji na zátylek řidičovy hlavy asi sedm metrů před sebou.

Zdál se být tak blízko – a poprvé také zranitelný.

Chyna však nebyla takový blázen, aby se k němu připlížila a zaútočila na něho, když řídí. Kdyby ji slyšel přicházet nebo se podíval do zpětného zrcátka a zahlédl ji, mohl by strhnout volant nebo dupnout na brzdu a srazit ji na zem. Pak by mohl zastavit auto a dostat se k ní dřív, než by doběhla k zadním dveřím – nebo by se otočil i se sedadlem a zastřelil ji.

Vchod, kterým byla dovnitř přinesena Laura, měla Chyna přímo po levé ruce. Seděla na podlaze s nohama na schodech a tváří ke dveřím, krytá před řidičem jídelním koutem.

Řeznický nůž položila vedle sebe. Až vyskočí ven, nejspíš upadne a převalí se a mohla by se nešťastnou náhodou bodnout, kdyby ho vzala s sebou.

Neměla v úmyslu vyskočit, dokud řidič buď nezastaví na křižovatce, nebo nevjede do ostré zatáčky, ve které bude nucen

dramaticky zpomalit. Nemohla riskovat, že si při pádu zlomí nohu nebo se omráčí, protože pak by se nedostala včas ze silnice.

Nepochybovala, že bude vědět o jejím útěku v okamžiku, kdy započne. Uslyší, jak se otevírají dveře, a svist větru vnikajícího dovnitř a uvidí ji buďto ve vnitřním, nebo vnějším zpětném zrcátku. I kdyby ji náhodou nezahlédl, což bylo nepravděpodobné, vítr za ní prudce zabouchne dveře, jakmile proklouzne ven, vrah pojme podezření, že nebyl se svou sbírkou mrtvol sám, zastaví na krajnici a v panice se rozběhne zpátky, aby se po vetřelci podíval.

Ale možná vůbec nezpanikaří. Spíš po ní bude pátrat s ponurou, metodickou, strojovou výkonností. Ten chlap se dokázal dokonale ovládat a Chyna si nedokázala představit, že by někdy podlehl panice.

Obytný vůz zpomalil a Chyně se zrychlil tep. Když řidič snížil rychlost ještě víc, zvedla se do dřepu na schodech a položila ruku na kliku.

Zastavili úplně a ona stiskla kliku, ale dveře byly zamčené. Tiše, ale vytrvale to zkoušela znovu a znovu, ale marně.

Nemohla najít knoflík od západky. Jen klíčovou díрку.

Vzpomněla si na šramot, který zaslechla, když se skrývala v ložnici a pojídač pavouků se vrátil dovnitř a zavřel tyhle dveře. Nejspíš klíč v zámku.

Možná to bylo bezpečnostní opatření, které mělo zabránit, aby děti nevyběhly do silnice. Nebo ten šílený parchant upravil dveře, aby zvýšil bezpečnost, aby zkomplikoval vstup zloději nebo náhodnému kolemjdoucímu, který by třeba v autě objevil mrtvolu se sešitými rty nebo spoutané tělo na posteli. Člověk nemůže být dost opatrný, když v ložnici skladuje mrtvolu. Prozíravost si vyžaduje jistá bezpečnostní opatření.

Obytný vůz zastavil před křižovatkou a teď začal znovu nabírat rychlost.

Mělo ji napadnout, že útěk nebude snadný. *Nic* není snadné. Nikdy.

Sedla si, opřela se o přepážku jídelního koutu a s pohledem upřeným na dveře úporně přemýšlela.

Když prve procházela vozem od místa řidiče, všimla si dveří v přední části, na straně spolujezdce. Většina obytných vozů má dvoje dveře, ale tohle byl méně běžný starší model s trojímí. Dopředu se jí však nechtělo ze stejného důvodu, proč na něj nezaútočila: mohl by ji zahlédnout, jak se blíží, rozhoupáním auta jí podrazit nohy a zastřelit ji dřív, než by stačila vstát.

Měla jen jednu výhodu. Nevěděl o ní.

Pokud nebude moci prostě otevřít dveře a vyskočit, pokud ho bude muset zabít, mohla by si na něho počíhat tady za jídelním koutem, překvapit ho, bodnout do břicha, překročit a utéct předem. Ještě před několika minutami byla připravená ho zabít a dokáže se k tomu odhodlat znovu.

Podlahou pronikaly vibrace motoru a znecitlivovaly jí zadek. Naprosté znecitlivění by nebylo na škodu; koberec se brzy ukázal jako nedostatečná podložka a začínaly ji bolet hýždě. Přesouvala váhu z jedné půlky na druhou, ale ulevilo se jí vždy pouze na pár vteřin. Bolest se jí rozšířila až ke kříži a malé nepohodlí se změnilo ve vážný problém.

Dvacet minut, půl hodiny, čtyřicet minut, hodinu potlačovala utrpení tím, že se snažila představit si všechny varianty útěku, které by se jí mohly nabídnout, jakmile obytný vůz zastaví a vrah vstane od volantu. Soustředila se. Plánovala. Promýšlela tisíce možností. Nakonec však už nedokázala myslet na nic jiného než na bolest.

V obytném voze bylo chladno a na schodech pod úrovní podlahy byla zima ještě větší. Vibrace motoru a kol pronikaly botami a neúnavně ji bušily do pat a chodidel. Pohybovala prsty ve strachu, že dostane do promrzlých svalů na nohách křeče a nohy se jí podlomí, až přijde okamžik akce.

S podivnou bujarostí nepříjemně se blížící zoufalství si pomyslela: *Bože, zapomeň na žal. Zapomeň na spravedlnost. Právě teď mi dej jenom pohodlné křeslo pod zadek a nech mě v něm posedět, dokud se mi zase neohřejí nohy. Pak si můžeš vzít můj život, když ho budeš chtít.*

Dlouhá nečinnost se projevila nejen na jejím fyzickém stavu, ale také ji začala deprimovat. Když Chyna v domě poprvé zaslechla

vetřelce ještě předtím, než přišel do pokoje pro hosty, věděla, že bezpečí spočívá v pohybu. Teď potřebovala pohyb pro rozptýlení, ale okolnosti vyžadovaly, aby čekala bez hnutí. Měla tolik času na přemýšlení a tolik znepokojujících myšlenek, které nedokázala zahnat.

Dopracovala se do takového stadia utrpení, že se jí z očí vyvalily slzy – a v tom okamžiku si uvědomila, že to nesnesitelné utrpení nepochází z bolesti v zadnici, zádech nebo promrzlých nohách. Skutečná bolest byla v jejím srdci, muka, která byla nucena potlačovat od okamžiku, kdy objevila Paula a Sarah, kdy ucítila slabý pach semene v Lauřině pokoji a uviděla matně se lesknoucí články řetězu. Její tělesná bolest byla jen chabou záminkou pro slzy.

<

Pokud by se však odvážila vzlykat sebelítostí, následovala by celá *záplava* slz za Paula, Sarah a Lauru, za celé to ubohé, proklaté lidské pokolení a za bezmocný vztek vyvolaný skutečností, že těžce získaná naděje tak často končí v nočních mûrách. Položila by obličej do dlaní a marně by sténala otázku, která bývá kladena bohu nejčastěji ze všech: *Proč, proč, proč, proč, proč?*

Podlehnout slzám by bylo tak snadné, *uklidňující*. Byly by to sobecké slzy porážky; nejen že by jí očistily srdce od žalu, ale také by odplavily potřebu starat o kohokoliv, o cokoliv. Dostavila by se požehnaná úleva, kdyby si jednoduše přiznala, že ta dlouhá snaha pochopit nestála za bolestné zkušenosti. Její vzlyky by okamžitě zastavily obytný vůz, řidič by přišel dozadu a našel ji, jak se choulí na schůdcích. Udeřil by ji, odtáhl do ložnice a znásilnil vedle mrtvoly její kamarádky; poznala by hrůzu nesrovnatelnou s čímkoliv, co už prožila, ale ta by byla jen krátká. A tentokrát i poslední. Navždy by ji osvobodil od nutnosti ptát se *proč*, od opakovaných mučivých pádů z výšin naděje do hlubin tolik povědomého zoufalství.

Už dlouho, možná od té noci o jejích osmých narozeninách a setkání s vyděšeným švábem věděla, že stát se obětí je často věc *volby*. Jako dítě nedokázala vyjádřit toto poznání slovy a nevěděla,

proč tolik lidí volí utrpení; když dospěla, poznala jejich sebenenávist, masochismus, slabost.

Zdaleka ne všechno utrpení přináší osud, často si ho způsobíme sami.

Ona si pokaždé vybrala nebýt obětí, bránit se a bojovat, lpět na naději, důstojnosti a víře v budoucnost. Ale poddat se bylo svůdné, bylo to osvobození od zodpovědnosti a starostí: strach se změnil v unavenou rezignaci a prohra už nevyvolávala pocit viny, ale plodila uklidňující sebelítost.

Chyna se teď třásla na napjatém emočním laně a nebyla si jistá, zda udrží rovnováhu nebo si dovolí selhat a spadnout.

Obytný vůz znovu snížil rychlost. Zahýbali doprava. Zpomalovali. Možná sjížděli ze silnice a zastavovali.

Zkusila znovu dveře. Věděla, že jsou zamčené, ale přesto vzala několikrát potichu za kliku, protože se nedokázala jen tak vzdát.

Jak vyjížděli do mírného svahu, jejich rychlost dál klesala.

Zvedla se natolik, aby mohla vyhlédnout nad jídelní kout, a zamrkala přitom bolestí v lýtkách a stehnech, přestože se jí ulevilo, že může ulehčit hýždím.

Týl vrahovy hlavy byla ta nejhnusnější věc, kterou kdy Chyna viděla, a pohled na něj v ní vzbudil nový vztek. Mozek uvnitř té lebky se hemžil brutálními fantaziemi. Bylo k zbláznění, že on je naživu, zatímco Laura mrtvá. Že tam může tak samolibě sedět a ukájet se vzpomínkami na krev a prosby o slitování, které mu musí znít jako hudba. Že se znovu bude těšit východem slunce, ochutná broskve nebo přivoní ke květině. Vrahova lebka připomínala Chyně hladkou chitinovou helmici hmyzu a věřila, že jestli se ho někdy dotkne, bude chladný jako brouk kroutící se pod její dlaní.

Před čelním sklem, na vrcholku nízkého kopce, kam mířili, se objevila nějaká stavba, nezřetelná a nerozeznatelná. Několik vysokých sodíkových lamp vrhalo žluté světlo.

Znovu se skrčila za přepážku jídelního koutu.

Zvedla nůž.

Dosáhli vrcholu kopce. Znovu jeli po rovině. Pozvolna zpomalovali.

Otočila se zády k východu a dřepala si na schodišti s levou nohou na nižším schodu a pravou na vyšším. Přitisknutá zády k zamčeným dveřím se krčila ve stínu mimo dosah světla lampy nad stolem a byla připravená vyskočit a zaútočit na něho, kdyby zamířil dozadu a poskytl jí příležitost.

S posledním povzdechnutím brzd vůz zastavil.

Ať jsou kdekoliv, mohli by být nablízku lidé, kteří by jí třeba dokázali pomoci.

Ale kdyby vykřikla, byli by ti venku dost blízko, aby ji slyšeli?

I kdyby ano, nedostali by se k ní včas. Vrah by byl u ní první, s pistolí v ruce.

Kromě toho nevěděla, jestli nezastavili na odpočívadle, kde nebylo nic víc než parkoviště, několik stolů na piknik, tabule varující před nebezpečím rozdělávání ohňů a toalety. Třeba zastavil jen proto, aby si zašel na veřejné záchodky nebo do koupelny ve voze. V tu mrtvou hodinu, po třetí ráno, to bylo pravděpodobně jediné auto na odpočívadle, takže by mohla křičet až do ochraptění a nikdo by jí na pomoc nepřišel.

Motor zmlkl.

Ticho. Žádné vibrace podlahy.

Teď, když se obytný vůz zastavil, se Chyna roztrásla. Už neměla depresi. Stěny žaludku se jí chvěly. Byla znovu vyděšená. Protože chtěla žít.

Byla by raději, kdyby šel ven a poskytl jí příležitost utéct, ale čekala, že dá přednost záchodu ve voze před veřejnými toaletami. Projde kolem ní. Když nemůže utéct, musí být připravená s ním skoncovat.

Napadla ji bláznivá myšlenka, jestli to, co z něj poteče, až ho bodne, bude krev nebo ten hnus, který vystříkne z brouka, když ho někdo rozmáčkne.

Čekala, že uslyší toho parchanta pohybovat se, těžké kroky a duté lupnutí, až šlápne na uvolněný svár, ale bylo ticho. Možná si protahoval nohy, rovnal bolavá ramena, masíroval svou býčí šíji a setřásal únavu z cesty.

Nebo ji *přece jen* zahlédl ve zpětném zrcátku, její tvář jasnou jako měsíc ve světle lampy nad stolem. Mohl už vstát ze sedadla a teď se plíží k ní a cestou se vyhýbá prasklinám v podlaze, protože ví, kde jsou. Vklouzne do jídelního kouta. Nakloní se přes přepážku. Uvidí ji skrčenou na schůdkách a bez míření na ni vypálí. Střelí ji do obličeje.

Chyna vzhlédla nahoru a doleva nad přepážku. Neviděla lampu nad stolem, jen její záři. Napadlo ji, jestli se jí dostane nějakého varování, že se blíží, nebo zda z kóje jen vyskočí temná silueta a spustí palbu.

Intenzita.

Věří v intenzivní život.

Opře se v sedadle za volantem, zavře oči a masíruje si zátylek.

Nesnaží se ulevit si od bolesti. Ta přišla sama od sebe a v pravý čas odejde. Nikdy nebere tylenol nebo podobná svinstva.

Jde mu o to *vychutnat si* bolest, jak to jen jde. Jeho prsty nacházejí nejbolestivější místo nalevo od třetího krčního obratle, tiskne ho, dokud se mu v černotě za víčky nezačnou míchat blikající bílé a šedé hvězdičky jako vzdálený ohňostroj ve světě bez barev.

Moc hezké.

Bolest je prostě součást života. Tím, že ji člověk přijme, může objevit překvapivé uspokojení v utrpení. A hlavně mu spojení s jeho vlastní bolestí umožní více si vychutnat bolest druhých.

O dva obratle níž najde ještě citlivější místo na zanícené šlaše nebo svalu, úžasný malý knoflík ukrytý v mase, a ten když stiskne, vystřelí mu bolest skrz rameno až do trapézového svalu. Nejprve na tom místě pracuje jemným dotekem milence a tiše sténá, pak na něj zaútočí silněji, dokud ho sladká agonie nepřinutí nasávat vzduch mezi zaťatými zuby.

Intenzita.

Nečeká, že bude žít věčně. Jeho čas v tomto těle je konečný a vzácný – a proto ho nesmí promarnit.

Nevěří v reinkarnaci nebo jiné standardní sliby života po životě, které nabízejí velká světová náboženství – ačkoliv někdy má pocit, že se přibližuje k odhalení úžasného významu. Rád rozjímá o možnosti, že existuje nesmrtelná duše a že ta jeho se jednoho dne

vznese na nebesa. Ale pokud má projít zbožštěním, bude to díky jeho odvážným činům, ne boží milosti; pokud se skutečně stane bohem, dojde k té proměně proto, že se už rozhodl žít jako bůh – beze strachu, bez výčitek svědomí, bez omezení, se všemi smysly zbystřenými na maximum.

Každý si může přivonět k růži a vychutnat její vůni. On se však už dlouho učí *cítit* zničení její krásy, když rozdrtí květ v pěsti. Kdyby tu teď měl růži a žvýkal její okvětní lístky, měl by na jazyku nejen chuť růže jako takové, ale i její červeň, stejně jako by dokázal cítit žluté máslo a modř hyacintu. Rozpoznal by chuť včely, která lezla po květu při plnění svého věčného bzučivého úkolu opylování, půdy, z níž květina vyrostla, a větru, který ji hladil v létě, kdy vyrůstala.

Nepotkal dosud nikoho, kdo by dokázal pochopit intenzitu, s níž vnímá svět, nebo ještě silnější intenzitu, o kterou usiluje. S jeho pomocí ji možná pochopí Ariel. Teď je však samozřejmě příliš nezralá, aby mohla dosáhnout takového poznání.

Poslední stisknutí krku. Bolest. Zasténání.

Ze sedadla spolujezdce zvedne složený přšiplášť. Ještě neprší, ale on musí zakrýt své oblečení potřísněné krví, než vejde dovnitř.

Před odchodem z domu Templetonových se mohl převléknout do čistých šatů, ale vychutnává si tyhle. Ta patina ho vzrušuje.

Vstane ze sedadla řidiče, postaví se za něj a oblékne si plášť.

V kuchyňském dřezu u Templetonových si umyl ruce, i když by si nejráději nechal potřísněné i je. Ale zatímco oblečení může ukrýt pod pláštěm, schovat ruce není tak snadné.

Nikdy nenosí rukavice. Navléci si je by znamenalo přiznat, že se bojí dopadení, což není pravda.

Přestože jsou jeho otisky v databázích federálních a státních agentur, ty, které nechává na místě činu, se nikdy neshodují s těmi označenými v záznamech jeho jménem. Stejně jako zbytek světa i policejní organizace tvrdohlavě lpí na počítačích; v současnosti je většina otisků uložena v digitální podobě, což má urychlit porovnávání. Elektronická data se dají zmanipulovat mnohem snadněji než tištěné dokumenty, protože se to dá provést na velkou

vzdálenost. Není tedy třeba vloupávat se do hlídaných objektů, stačí proniknout do jejich počítačů třeba z druhého konce světadílu. Díky jeho inteligenci, talentu a stykům se mu podařilo údaje v databázích pozměnit.

Rukavice, dokonce i tenké chirurgické, by představovaly nepříjemnou bariéru pro vjemy. Rád přejíždí rukou po jemných zlatých chloupkách na ženských stehnech, dotýká se dlaní struktury pokožky, na níž strachy naskočila husí kůže, vychutnává si její teplo, které se postupně vytrácí. Když zabíjí, považuje za zcela nezbytné cítit vlhko. Otisky pod jeho jménem v různých spisech patří ve skutečnosti mladému mariňákovi jménem Bernard Petain, který před lety tragicky zemřel při cvičných manévrech v Camp Pendletonu. A otisky, které nechává na místech činu, často vyvedené v krvi, nelze přiřadit k žádným jiným v databázích armády, FBI, dopravního inspektorátu nebo jakýchkoliv jiných.

Zapne si plášť, zvedne límec a podívá se na ruce. Skvrny pod třemi nehty. Mohla by to být mastnota nebo hlína. Nikomu nebudou podezřelé.

On sám cítí ze svých šatů krev i přes černý silonový plášť a teplou podšívku, ale ostatní nejsou dostatečně citliví, aby ji zaznamenali.

Při pohledu na sraženou krev pod nehty však znovu slyší výkřiky, tu krásnou hudbu znějící do noci v domě Templetonových rezonujícím jako koncertní síň, kterou nemůže slyšet nikdo jiný než on a hluché vinice.

Pokud bude někdy přistižen při činu, sejme mu policie znovu otisky prstů, odhalí jeho podvod v databázích a nakonec si ho spojí s dlouhým seznamem nevyřešených vražd. To mu však nedělá starosti. Nikdy ho nedostanou živého, nikdy nestane před soudem. To, co se dozvědí o jeho skutcích poté, co zemře, jen přispěje k větší slávě jeho jména.

Jmenuje se Edgler Foreman Vess. Z písmen v jeho jméně se dá složit několik silných slov: LORD, MOR, DROGA, MORD, SEMENO, ROD, MRAV, LEV. Po drobné úpravě i taková jako DĚS, ĎAS, ŘEV, RÁD. Jiná mají mystický nádech: SEN, LES,

DAR, případně MOŘE. Někdy je tím posledním, co pošeptá své oběti, věta složená ze slov tohoto seznamu. Jedna, která se mu obzvlášť líbí a kterou často používá, zní: VĚŘ NA MORD. On se jí rozhodně řídí.

Ale všechny ty úvahy o otiscích prstů a ostatních důkazech jsou stejně bezpředmětné, protože ho nikdy nedopadnou. Je mu třicet tři. Takhle si bude užívat ještě dlouho a ještě nikdy se mu nestalo, že by unikl jen o vlasek.

Vyndá pistoli z otevřené přihrádky mezi sedadly řidiče a spolujezdce. Heckler & Koch P7.

Už dříve nabil její zásobník na třináct nábojů. Ted' odšroubuje tlumič, protože nemá v plánu navštívit té noci další domy. Kromě toho, přepážky v něm nejspíš poškodily výstřely, což by snižovalo účinnost tlumiče i přesnost zbraně.

Občas se zasní nad tím, jaké by to bylo, kdyby se stalo nemožné, kdyby ho při hře vyrušila zásahová jednotka. Při jeho zkušenostech a znalostech by následné střetnutí bylo úžasně *intenzivní*.

Pokud se dají úspěchy Edglera Vesse vysvětlit jediným tajemstvím, je to jeho víra, že žádný zvrát osudu není jen dobrý nebo špatný, že žádná zkušenost není kvalitativně lepší než jiná. Vyhrát dvacet milionů v loterii není o nic větší přání než být obklíčen SWATem a přestřelka s policií není obávanější než výhra všech těch peněz. Hodnota jakékoliv zkušenosti není v jejím pozitivním nebo negativním dopadu na jeho život, ale v její zářivé síle, živosti, dravosti a velikosti čistého prožitku, který poskytuje. V intenzitě.

Vess uloží tlumič do přihrádky mezi sedadly.

Zasune pistoli do pravé kapsy kabátu.

Neočekává problémy, ale nechodí nikam neozbrojený. Člověk nemůže být dost opatrný. Kromě toho, příležitosti se často objevují nečekaně.

Zpátky na sedadle řidiče vytáhne klíček ze zapalování a zkontroluje, jestli je zatažená ruční brzda. Otevře dveře a vystoupí z auta.

Všech osm benzinových čerpadel je samoobslužných. Zaparkoval u vnější ze dvou řad stojanů. Musí zajít za pokladním v přilehlém obchodě, aby zaplatil předem a nahlásil pumpu, kterou použije.

Noc dýchá. Ve větší nadmořské výšce žene silný víchr masu mraků ze severozápadu k jihovýchodu. Tady na zemi se studený vítr prohání mezi čerpadly, hvízdá kolem obytného vozu a třepotá kabátem kolem Vessových nohou. Večerka se smíšeným zbožím – žlutohnědé cihly v podezdívce, bílé hliníkové obklady zdí, velké výlohy plné zboží – stojí pod kopci porostlými vysokými Jehličnany; vítr prodírající se jejich větvemi mluví dutým, pravěkým, osamělým hlasem.

Po dálnici 101 jezdí v téhle hodině jen velmi málo aut. Když projede kamion, rozrazí vítr se zavytím, které zní podivně prehistoricky. U vnitřní řady čerpadel stojí pod žlutými sodíkovými lampami pontiac s poznávací značkou státu Washington. Kromě obytného vozu je to jediné vozidlo v dohledu. Nálepka na zadním nárazníku oznamuje, že ELEKTRIKÁŘI VĚDÍ, JAK ZASUNOUT KABEL.

Červený neonový nápis na střeše budovy, umístěný tak, aby ho bylo ze sto jedničky co nejlépe vidět, hlásá, že je OTEVŘENO 24 HODIN. Červená je vlastnost zvuku, který vydává každý kamion projíždějící kolem. V té záři jeho ruce vypadají, jako by si je vůbec neumyl. Když se Vess přiblíží ke vchodu, skleněné dveře se rozlétnou dokořán a vyjde z nich muž s rodinným balením bramborových lupínků a šesti plechovkami koly. Je to obtloustlý chlapík s dlouhými kotletami a mrožím knírem. Jak prochází kolem Vesse, ukáže na oblohu a řekne: „Blíží se bouřka.“

„To je dobře,“ opáčí Vess. Má bouřky rád. Baví ho v nich řídit. Čím hustší déšť, tím lépe. A k tomu blesky, stromy praskající ve větru a asfalt kluzký jako led.

Chlap s mrožím knírem odchází k pontiakovi.

Vess vstupuje do obchodu a přemýšlí, co dělá elektrikář ze státu Washington na kalifornské silnici v tuhle nekřesťanskou hodinu.

Fascinuje ho tohle protínání životů s potenciálem pro drama, který se někdy naplní a někdy ne. Muž se zastaví pro benzin, zdrží se, aby si koupil čipsy a kolu, prohodí s cizím člověkem pár slov o počasí a pokračuje v cestě. Ten cizinec by mohl muže klidně sledovat k jeho autu a vystřelit mu mozek z hlavy. Bylo by to pro střelce riskantní, ale ne přehnaně; dalo by se to zvládnout v překvapivém utajení. Mužovo přežití je buďto plné záhadných významů, nebo zcela bezvýznamné; Vess nedokáže odhadnout, která z možností je správná.

Jestli osud neexistuje, měl by.

Malý obchod je teplý, čistý a jasně osvětlený. Úzké uličky táhnoucí se nalevo ode dveří nabízejí obvyklé zboží pro motoristy: veškeré myslitelné jídlo pro rychlé občerstvení, základní léky, časopisy, brožované knížky, pohlednice, drobné ozdoby k zavěšení na zpětné zrcátko a konzervy pro táborníky a lidi jako Vess, kteří cestují v domech na kolech. U zadní stěny stojí vysoké chladicí boxy plné piva a nealkoholických nápojů a několik mrazáků se zmrzlinami a nanuky. Napravo ode dveří je obslužný pult, jenž odděluje dvě pokladny a prostor pro obsluhu od části pro zákazníky.

Ve službě jsou dva zaměstnanci, oba muži. V současnosti nepracuje nikdo na takových místech v noci sám – oprávněně.

Chlapíkovi za pokladnou je něco přes třicet, má rezavé vlasy, pihy a na bledém čele pěticentimetrové mateřské znaménko, růžové jako syrový losos. Znaménko zvláště připomíná plod schoulený v lůně, jako by jedno z dvojčat zemřelo na počátku matčina těhotenství a zůstal po něm otisk na čele přeživšího bratra.

Ryšavý pokladní si čte knížku. Vzhledne k Vessovi a jeho oči jsou šedé jako popel, ale jasné a pronikavé. „Jak vám můžu posloužit, pane?“

„Jsem u pumpy sedm,“ řekne Vess.

Rádio je naladěné na stanici hrající country. Alan Jackson zpívá o půlnoci v Montgomery, větru, zpěvu nočních ptáků, chladném osamění a duchu Hanka Williamse.

„Jak budete platit?“ zeptá se pokladní.

„Jestli vezmu ještě něco na kartu, pošle za mnou moje banka někoho, aby mi zlámal nohy,“ řekne Vess a položí na pult stodolarovku. „Počítám, že budu potřebovat benzin tak za šedesát babek.“

Kombinace písň, mateřského znaménka a prodavačovy pronikavé oči vyvolají ve Vessovi strašidelný pocit očekávání. Brzy se stane něco výjimečného.

„Splácíte Vánoce jako my všichni, co?“ prohodí pokladní, když namarkuje útratu.

„Já budu splácet Vánoce až do *příštích* Vánoc.“

Druhý prodavač sedí na stoličce o kousek dál u pultu. Není u pokladny, ale zabývá se účetnictvím nebo inventárními seznamy – prostě nějakým papírováním.

Vess se na toho muže předtím nepodíval a teď zjišťuje, že on je tou mimořádnou věcí na obzoru.

„Blíží se bouřka,“ řekne druhému prodavači.

Muž zvedne oči od papírů rozložených na pultu. Vypadá na něco přes dvacet, je nejméně z poloviny Asiat a výrazně pohledný. Ne. Víc než pohledný. Lesklé černé vlasy, zlatá pleť, oči lesklé jako olej a hluboké jako studny. V jeho vzhledu je cosi jemného, co ho dělá zženštilým – ale ne zcela.

Ariel by se moc líbil. Přesně její typ.

„V téhle zimě bude možná v některých horských průsmycích sněžit,“ opáčí Asiat. „Jestli máte namířeno tím směrem.“

Má příjemný, skoro muzikální hlas, který by Ariel okouzлил. Je opravdu úžasný.

K pokladníkovi, který odpočítává drobné, Vess prohodí: „Ještě si to nechte. Potřebuju taky doplnit zásoby jídla. Až natankuju, vrátím se.“

Rychle odejde v obavě, že by mohli vycítit jeho vzrušení a polekat se.

Ačkoliv nestrávil v obchodě víc než minutu, noc se zdá být výrazně chladnější, než když šel dovnitř. Osvěžující. Zachytí vůni borovic a smrků – dokonce i jedlí z dalekého severu – vdechne sladkou *zeleň* hustě zalesněných kopců za sebou, zaznamená svěží

pach blížícího se deště, nasaje ozon budoucích blesků, dýchá čpavý strach malých zvířat, která se už chvějí v polích a lesích v očekávání bouře.

+++

Když si byla Chyna jistá, že vrah vystoupil z vozu, začala se plížit do přední části auta s řeznickým nožem před sebou.

Okna v jídelním koutě a u sedací soupravy zakrývaly závěsy, takže nebylo vidět, co je venku. Přes čelní sklo však bylo vidět, že zastavili u čerpací stanice.

Neměla tušení, kde vrah je. Odešel ani ne před minutou. Mohl by být venku, jen kousek ode dveří.

Neslyšela ho otevírat nádrž ani strkat ústí hadice do nádrže. Ale podle toho, jak parkovali, se palivo zjevně tankovalo na pravém boku, takže byl s největší pravděpodobností tam.

Vklouzla na sedadlo řidiče. Bála se postupovat dál, aniž by znala jeho přesnou polohu, ale ještě víc se bála zůstat v obytném voze. Reflektory byly zhasnuté a palubní deska tmavá, ale dopadalo tam dost světla od lampy v jídelním koutě, aby na ni bylo zvenčí vidět.

Pontiac stojící u druhého ostrůvku s čerpadly se dal do pohybu a odjel od benzinky. Jeho červená koncová světla rychle zmizela.

Pokud dobře viděla, byl teď obytný vůz jediným vozidlem u čerpací stanice.

Klíčky v zapalování nebyly, ale stejně by se nepokusila ujet. Tahle možnost se nabízela mezi vinicemi, kde nebyla nablízku žádná pomoc. Tady museli být zaměstnanci – a kdokoliv sem mohl každou vteřinou odbočit z dálnice.

Otevřela dveře, trhla sebou při hlasitém cvaknutí zámku, vyskočila ven a zapotácěla se, když dopadla na zem. Řeznický nůž jí vyklouzl z ruky jako namazaný sádlem, cinkl o dlažbu a odskočil.

Chyna se rychle vyškrábala na nohy. Byla si jistá, že upoutala vrahovu pozornost a ten už se na ni chystá zaútočit. Otočila se doleva a pak doprava, ruce roztažené před sebou ve směšném obranném gestu. Ale pojídač pavouků nebyl nikde v dohledu.

Zavřela dveře, rozhlédla se kolem po noži, který nemohla okamžitě najít – a strnula, když z obchodu vzdáleného asi patnáct nebo dvacet metrů vyšel nějaký muž. Měl na sobě dlouhý kabát, takže si Chyna nejdřív byla jistá, že to vrah být nemůže, ale pak si náhle vybavila nevysvětlitelné šustění látky, které zaslechla, než vystoupil z obytného domu, a *věděla*.

Jediné místo, kde se mohla ukrýt, bylo za stojany na vedlejším ostrůvku, ale ten byl deset metrů daleko, mezi ní a obchodem, a dělil ji od něj úsek jasně osvětleného asfaltu. Kromě toho se muž blížil k témuž ostrůvku z druhé strany a bylo jasné, že se k němu dostane jako první a přistihne ji na otevřeném prostranství.

Kdyby se pokusila obejít obytný vůz, všiml by si jí a přemýšlel, odkud se tam vzala. Jeho psychóza nejspíš zahrnovala i slušný díl paranoie, takže by hned předpokládal, že byla ve voze. Pronásledoval by ji. Neúnavně.

Chyna se dál nerozmýšlela a prakticky v okamžiku, kdy vyšel z obchodu, padla na zem. Doufala, že na ni nebude vidět přes čerpadla na prvním ostrůvku, a odplazila se po břiše pod obytný vůz. Vrah nevykřikl, nepřidal do kroku. Neviděl ji. Ze svého úkrytu pozorovala, jak se blíží. Žluté světlo bylo tak jasné, že poznala jeho černé kožené boty jako ty, které si před několika hodinami prohlížela zpod postele v pokoji pro hosty.

Otočila hlavu, aby mohla sledovat jeho chůzi k pravé straně obytného vozu, kde se zastavil u jednoho z čerpadel.

Asfalt ji chladil do stehů, břicha a prsou. Vysával z ní tělesné teplo skrz džíny a mikinu a ona se roztřásla.

Poslouchala, jak vrah bere plnicí hadici ze stojanu, otevírá víčko na boku obytného vozu a odšroubovává zátku nádrže. Došlo jí, že natankovat takové monstrum bude pár minut trvat, takže se začala plazit ze svého úkrytu, jakmile slyšela hubici hadice cvaknout o hrdlo nádrže. Stále vleže na zemi spatřila řeznický nůž. Venku na asfaltu. Tři metry od předního nárazníku. Od čepele se odráželo žluté světlo. Avšak když se plazila na otevřené prostranství, dřív než se mohla zvednout na nohy, uslyšela dupání těžkých bot na

vozovce. Podívala se zpátky pod auto a zjistila, že vrah podle všeho zajistil hadici v nádrži otevřenou, protože byl opět v pohybu.

Rychle a tak tiše, jak to jen šlo, zacouvala znovu pod vozidlo. Slyšela cákat benzin do nádrže.

Řidič prošel kolem pravé strany vozu a předku ke dveřím řidiče. Ale neotevřel. Zůstal stát. Bez hnutí. Pak přistoupil k řeznickému noži, sklonil se a zvedl ho.

Chyna zadržela dech, i když se jí zdálo nemožné, že by vrah mohl vytušit význam toho nože. Nikdy předtím ho neviděl. Nemohl vědět, že pochází z domu Templetonových. Přestože bylo dost neobvyklé najít řeznický nůž na příjezdové cestě k benzince, mohl vypadnout z jakéhokoliv auta, které tudy projelo.

S nožem v ruce se vrátil k obytnému vozu, nastoupil a nechal dveře řidiče otevřené.

Kroky na plechové podlaze nad Chyninou hlavou duněly jako údery na buben při obřadu voodoo. Odhadla, že se zastavil v jídelním koutu.

+++

Vess nemá sklon vidět znamení a předzvěsti, kamkoliv se podívá. Jestřáb, který o půlnoci přeletí před tváří měsíce v úplňku, ho nenaplní očekáváním katastrofy ani štěstí. Černá kočka přes cestu, zrcadlo rozbité v okamžiku, kdy zachycuje jeho obraz, novinová *zpráva* o narození dvouhlavého telete – nic z toho jím neotřese. Je přesvědčený, že je pánem svého osudu a že duchovní přeměna – pokud se něco takového děje – je pouze důsledkem smělého chování a intenzivního života.

Avšak ten velký řeznický nůž mu začne vrtat hlavou. Má vlastnosti totemu, skoro magickou auru. Opatrně ho položí na kuchyňský pult, kde se s vlhkým leskem od jeho ostří odrazí světlo.

Když ho zvedal z asfaltu, bylo ostří chladné a rukojeť vlhá, jako by v očekávání tepla jeho stisku.

V budoucnu provede s tou podivně odhozenou zbraní experiment, aby zjistil, jestli se stane něco zvláštního, když s ní

někoho bodne. V tom okamžiku mu však nijak nepomůže v práci, která ho čeká.

V pravé kapse pláště má zastrčenou pistoli Heckler & Koch P7, ale zdá se mu, že ani ona není pro tu situaci vhodná.

Ti dva chlapíci za pultem nejsou ve válečné zóně velkoměstského supermarketu 7-Eleven, ale jsou dost chytrí, aby provedli nějaká bezpečnostní opatření. Ani Beverly Hills a Bel Air, čtvrti obydlené bohatými herci a filmovými hvězdami, nejsou už v noci bezpečné pro své obyvatele nebo *před nimi*. Ti prodavači budou mít střelnou zbraň na svou ochranu a budou ji umět použít. Aby si s nimi poradil, bude potřebovat zastrašující zbraň s působivou razancí.

Otevře skříňku nalevo od trouby. Dvě pérové svorky drží na polici brokovnici Mossberg ráže dvanáct s krátkou hlavní, pistolovou pažbou a pumpovacím nabíjením. Uvolnil ji ze svorek a položil na kuchyňskou desku.

Zásobník už je plný. Přestože Edgler Vess nepatří do Americké automobilové asociace, je vždycky připravený na cokoliv, co by ho mohlo na cestách potkat.

Ve skřínce je i krabice nábojů, otevřená, aby do ní stačilo jen sáhnout. Několik jich vyjme a položí na pult vedle zbraně, i když není pravděpodobné, že by je potřeboval.

Ze zásuvky vytáhne fotoaparát Polaroid. Strčí ho do kapsy, z níž právě vyndal pistoli. Z peněženky vyjme polaroidový snímek své výjimečné dívky s ustřiženými okraji a dá si ho do kapsy k fotoaparátu.

Vystřelovacím nožem s osmnácticentimetrovou čepelí, ještě ulepenou po práci, kterou odvedla u Templetonových, rozřízne podšívku levé kapsy kabátu. Pak odtrhne cáry látky. Kdyby teď hodil do kapsy minci, propadla by přímo na podlahu.

Vloží si pušku pod kabát a přidržuje ji levou rukou skrz roztrženou kapsu. Funguje to dokonale, nezdá se mu, že by vypadal nějak podezřele.

Udělá několik rychlých kroků k ložnici a zpátky, aby si procvičil chůzi. Pohybuje se volně, aniž by mu puška narážela do nohy.

Může se koneckonců poučit z mrštnosti a ladnosti toho pavouka u Templetonových.

I když mu je jedno, jaké škody napáchá na pokladním s mateřským znaménkem, bude si muset dát pozor, aby neponičil obličej toho mladého Asiata. Musí pořídit pěkné snímky pro Ariel.

+++

Zdálo se, že vrah nad její hlavou má něco na práci v jídelním koutě. Podlaha pod ním vrzala, jak přesouval svou váhu.

Pokud neroztáhl závěsy, nemohl odtamtud vidět ven. S trochou štěstí by se Chyně mohl podařit útek na svobodu.

Uvažovala, že by zůstala pod autem, nechala ho natankovat a odjet a teprve pak běžela dovnitř zavolat policii.

Ale on našel ten řeznický nůž a bude o něm přemýšlet. I když netušila, jak by mohl pochopit jeho pravý význam, teď z něj měla skoro nadpřirozený strach a byla iracionálně přesvědčená, že ji najde, když zůstane tam, kde je.

Vyplazila se zpod obytného vozu, zvedla se do dřepu a ohlédla se za sebe k bočním oknům. Závěsy byly zatažené.

Povzbuzena se postavila, přešla k vnitřnímu ostrůvku a vstoupila mezi stojany. Ohlédla se, ale vrah byl stále ve vozidle.

Vyšla z noci do jasného světla zářivek a tónů country. Dva zaměstnanci byli za pultem napravo a ona už chtěla říct *zavolejte policii*, ale pak se podívala za sebe přes skleněné dveře, které se za ní právě zavřely, a uviděla, jak vrah vystupuje z obytného vozu a míří k obchodu, přestože ještě neměl natankováno.

Díval se k zemi. Neviděl ji.

Odstoupila ode dveří.

Oba muži na ni vyčkávavě hleděli.

Kdyby je požádala, aby zavolali policii, chtěli by vědět proč, a na debatu teď nebyl čas, dokonce ani na telefonát. Místo toho řekla:

„Prosím, neprozradte mu, že jsem tady,“ a dřív než stačili odpovědět, odešla od nich uličkou mezi dva metry vysokými regály se zbožím až na konec obchodu.

Když Chyna ustoupila na konci průchodu za police, uslyšela, jak se otevírají dveře a vrah vchází dovnitř. S ním přišlo zahučení větru a pak dveře zaklaply.

+++

Ryšavý pokladník a mladý Asiat s očima černýma jako noc se na něj divně dívají, jako by věděli něco, co by vědět neměli, a on málem vytáhne brokovnici v okamžiku, kdy projde dveřmi, a okamžitě je zastřelí. Ale přesvědčí sám sebe, že se mýlí, že jen upoutal jejich pozornost, protože je koneckonců výrazný jedinec. Lidé často vycítí jeho mimořádnou sílu a vytuší, že žije mnohem bohatším životem než oni. Je oblíbený na večírcích a přitahuje ženy. Tyto muže prostě zaujal jako ostatní. Kromě toho, kdyby je odpráskl okamžitě, beze slova, připravil by se o potěšení z předehty.

V rádiu už nezpívá Alan Jackson. Vess potěšené nastaví jedno ucho a řekne: „Páni, tuhle Emmylou Harrisovou mám fakt rád, vy taky? Uměl vůbec někdo před ní zpívat tyhle věci tak procítěně?“

„Je dobrá,“ poznamená ryšavec. Předtím byl přátelský. Ted' se zdá být rezervovaný.

Asiat neřekne nic, nevyzpytatelný ve svém zenovém chrámu s tyčinkami Mars, čokoládami Hershey, buráky, sušenkami a bramborovými lupínky.

„Moc se mi líbí jedna písnička o rodinném krbu,“ prohodí Vess.

„Jste na dovolené?“ zeptá se ryšavec.

„Sakra, člověče, já jsem pořád na dovolené.“

„Na důchod jste ještě mladý.“

„Chci říct,“ vysvětlí Vess, „že život sám je dovolená, když k němu přistupujete správně. Byl jsem si trochu zalovit.“

„Někde tady poblíž? Která zvěř tady má teď loveckou sezonu?“ zeptá se ryšavec.

Asiat stále mlčí, ale pozorně naslouchá. Vezme si z pultu klobásku Slim Jim a sloupne z ní plastový obal, aniž by spustil z Vesse zrak.

Ani na vteřinu je nenapadne, že budou za chvíli mrtví, a jejich telecí tupost Vesse těší. Je opravdu docela zábavná. Jak dramaticky vyvalí oči, až praskne brokovnice.

Místo aby odpověděl na pokladníkovu otázku, se Vess zeptá: „Vy jste lovec?“

„Já rybařím,“ odpoví ryšavec.

„To mě nikdy nebralo,“ řekne Vess.

„Je to dobrý způsob, jak si vychutnat přírodu – loďka na jezeře, klidná hladina...“

Vess zavrtí hlavou. „V jejich očích není nic vidět.“

Prodavač zmateně zamrká. „Čí oči myslíte?“

„No, jsou to jenom ryby. Mají takové ty tupé skelné oči. Proboha.“

„No, netvrdil jsem, že jsou hezké. Ale nic nechutná líp než vlastnoručně chycený losos nebo pstruh.“

Edgler Vess se na chvíli zaposlouchá do hudby a nechá ty dva, aby ho pozorovali. Ta píseň ho skutečně dojímá. Cítí pronikavou samotu na cestě, touhu milence daleko od domova. Je citlivý člověk.

Asiat si ukousne kousek klobásky. Delikátně žvýká a svaly na čelistech se mu skoro nepohybují.

Vess se rozhodne, že vezme nedojedený zbytek klobásky Ariel. Bude se moci dotknout rty místa, kde měl ten mladík své. Intimní kontakt s tím krásným mužem dá Vess dívce jako dar.

„Budu moc rád, až se vrátím domů ke své Ariel,“ řekne. „Není to pěkné jméno?“

„To je,“ přitaká ryšavec.

„A hodí se k ní.“

„To je vaše paní?“ zeptá se pokladní. Jeho přátelské vystupování už není tak přirozené, jako když ho Vess žádal o zapnutí pumpy číslo sedm. Cítí se nesvůj a snaží se to nedat najevo.

Je načase vystrašit je, zjistit, jak budou reagovat. Uvědomí si aspoň jeden z nich, jak velký malér se blíží?

„Ne,“ odpoví Vess. „Koule a řetěz není nic pro mě. Možná jednou. Kromě toho, Ariel je teprve šestnáct, ještě není připravená.“

Nevědí, co na to mají říct. Šestnáct je polovina jejich věku. Šestnáct znamená dítě. Pod zákonem.

Riziko, které podstupuje, je velké a vzrušující. Každým okamžikem by mohl přijet od silnice další zákazník.

„Je to ta nejhezčí věcička, která je na téhle straně ráje k vidění,“ řekne Vess a olízne si rty. „Myslím Ariel.“

Vytáhne z kapsy kabátu fotografii a položí ji na pult. Prodavači na ni vyvalí oči.

„Je prostě anděl,“ pokračuje Vess. „Pleť jako z porcelánu. Úchvatná. Při pohledu na ni se člověku našponuje péro jako smyčec na basu.“

Se špatně skrývaným znechucením pohlédne pokladník na monitor nalevo od kasy a řekne: „Vašich šedesát babek právě nateklo do nádrže.“

„Nechápejte mě špatně,“ vede Vess dál svou. „Ještě nikdy jsem se jí tím způsobem nedotkl. Už rok ji mám zamčenou ve sklepe, kam se na ni můžu jít podívat, kdykoliv se mi zachce. Čekám, až moje panenka dozraje a bude ještě sladší.“

Upírají na něj skelné rybí oči. Vychutnává si jejich výraz.

Pak se hlasitě zasměje a řekne: „Dostal jsem vás, co?“

Ani jeden z mužů jeho smích neopětuje a ryšavec se stísněně zeptá: „Chcete si ještě něco koupit, nebo vám mám vrátit drobné?“

Vess nasadí svůj nejupřímnější výraz. Skoro se mu podaří začervenat. „Poslechněte, omlouvám se, že jsem se vás dotkl. Jsem vtipálek. Baví mě vodit lidi za nos.“

„No,“ opáčí pokladník, „já mám šestnáctiletou dceru a nevím, co je na tom vtipného.“

Vess se obrátí k Asiatovi a řekne: „Když chodím na lov, беру si trofeje. Však víte, jako když toreador dostane býkův ocas a uši. Někdy je to jenom fotka. Dárek pro Ariel. Budete se jí moc líbit.“

Během řeči zvedne brokovnici zakrytou pláštěm jako černým pohřebním sukem, sevře ji oběma rukama, sestřelí pokladníka s mateřským znaménkem ze stoličky a vsune do závěru další náboj.

Ach, jak ten Asiat třesí oči. Jejich výraz se skutečně nedá srovnat s pohledem ryby.

Sotva ryšavec dopadne na podlahu, má už tenhle šikmooký mladík s nádhernýma očima ruku pod pultem a sahá pro zbraň.

Vess řekne: „Nedělej to, nebo ti ty náboje nacpu do zadku.“

Ale Asiat stejně vytáhne revolver, Smith & Wesson .38 Chief s Special, takže Vess natáhne brokovnici přes pult a střílí ho bez míření do hrudi, aby nepoškodil ten krásný obličej. Mladík slétne ze stoličky a revolver mu vypadne z ruky dřív, než stihne stisknout spoušť.

Ryšavec sténá.

Vess dojde ke dvířkům v pultu a vstoupí do prostoru pro personál.

Rudovlasý pokladník, na kterého doma čeká šestnáctiletá dcera, se choulí, jako by napodoboval růžové mateřské znaménko ve tvaru plodu na svém čele a objímá se pažemi. Garth Brooks zpívá z rádia „Thunder Rolls“. Pokladník teď ječí a pláče zároveň. Křik otřásá výlohami, Vessovi stále zní v uších ozvěna výstřelu a do obchodu by mohl každou vteřinou vstoupit nový zákazník. Je to bolestivě intenzivní okamžik.

Další náboj s prodavačem skoncuje.

Asiat je v bezvědomí a má namále. Jeho obličej je našťěstí nepoškozený.

Jako poutník poklekající před svatyní klesne Vess na jedno koleno, když umírající mladík vydechne naposledy. Je to zvuk připomínající rychlé zachvění hmyzích křídel. Vess se nakloní blíž, aby zachytil ten poslední výdech, a zhluboka se nadechne. Malé množství Asiatovy elegance a krásy se stane jeho součástí spolu s vůní klobásky.

Brooksovu píseň vystřídá starý kus Johnnyho Cashe „A Boy Named Sue“, který je dost hloupý na to, aby zkazil atmosféru té chvíle. Vess vypne rádio.

Když znovu nabije, prohlédne si prostor za pultem a spatří na stěně řadu vypínačů. Je na nich napsané, která světla ovládají. Zhasne veškeré venkovní osvětlení včetně červeného neonu OTEVŘENO 24 HODIN na střeše.

I když zhasne zářivky na stropě, obchod se neponoří do naprosté tmy. Světla v dlouhé řadě chladicích boxů strašidelně září za hermeticky uzavřenými skleněnými dveřmi. Na jedné stěně visí osvětlené hodiny s reklamou na pivo Coors a lampa s husím krkem na pultu svítí na papíry, na nichž pracoval asijský mladík.

Stíny jsou však temné a celá benzinka vypadá jako zavřená. Není pravděpodobné, že by k ní z dálnice zabočil nějaký zákazník.

Avšak zástupce šerifa nebo příslušníka dálniční hlídky by samozřejmě překvapilo, proč je tma v čerpací stanici, kde se nikdy nezavírá, a mohl by se rozhodnout, že to prozkoumá. Vess se tedy bez váhání pustí do zbývajících úkolů.

+++

Chyna, přitisknutá k desce zakončující řadu polic co nejdál od pokladního pultu, se cítila odhalena světly v chladicích boxech vpravo a ohrožena stíny vlevo. V tichu následujícím po střelbě a vypnutí rádia začala být přesvědčena, že vrah slyší její sípavý, přerývaný dech. Nedokázala se však utišit a nemohla se přestat třást jako králík ve stínu vlka.

Možná ji hučení kompresorů chladicích boxů a mrazáků přehluší a zachrání. Chtěla se vyklonit na jednu stranu a pak na druhou do uliček za sebou, ale nesebrala k tomu odvalu. Byla si bláznivě jistá, že pohlédne do tváře tomu pojídači pavouků.

Myslela si, že už ji nic nemůže zdrtit víc než nalezení mrtvol Paula a Sarah – a později Laury – ale tohle bylo horší. Tentokrát byla ve stejné místnosti, když k vraždě došlo, dost blízko, aby nejen slyšela výkřiky, ale také je cítila jako rány pěstí do hrudníku.

Předpokládala, že vrah chtěl benzinku vyloupit, ale jen kvůli penězům nemusel ty dva prodavače zabíjet. To pro něj však nebyl rozhodující faktor. Zabil je prostě proto, že ho to bavilo. Byl rozjetý. Byl *nažhavený*.

Připadala si polapená v nekonečné noci. Kosmická strojojna se porouchala, převody se zasekly. Hvězdy uvízly na svých místech.

Slunce už nikdy nevyjde. A ze zmrzlé oblohy bude stále čišet ten hrozný chlad.

Bliklo světlo a Chyna zvedla ruce před obličej v obranném gestu. Pak si uvědomila, že záblesk přišel z přední části obchodu. A další.

+++

Edgler Vess není lovec, jak tvrdil ryšavému pokladníkovi, ale znalec, který sbírá nádherné obrazy, zaznamenává většinu z nich kamerou ve své mysli a někdy i polaroidem. Každý den oživují jeho paměť krásné vzpomínky a tvoří základ jeho vzrušujících snů.

Každý záblesk fotoaparátu jako by ulpěl na velkých očích asijského prodavače, které se třpytily, jako by byl za rohovkami polapen jeho duch a hledal, kudy uniknout z chladnouceho těla.

Kdysi v Nevadě zabil Vess jedinečnou dvacetiletou brunetu, ve srovnání s níž by Claudia Schifferová a Kate Mossová vypadaly jako čarodějnice. Předtím než ji pečlivě zohavil, udělal šest snímků. Hrozbami se mu ji dokonce podařilo přimět, aby se na třech z nich usmála; měla zářivý úsměv. V následujících třech měsících každý třicátý den jeden z těch, na nichž se usmívala, rozstříhal a snědl, vzrušen tím, že tak ničí její krásu. Cítil její úsměv v žaludku, tu hřejivou záři, a věděl, že on sám zkrásněl tím, že se stala jeho součástí.

Jméno té brunety si nepamatoval. Jména pro něj nikdy nic neznamenal.

Znát jméno toho mladého šikmookého muže by mu však pomohlo, až bude tuhle epizodu popisovat Ariel. Odloží polaroid, obrátí mrtvé tělo a vyndá z kapsy kalhot peněženku.

Podrží řidičský průkaz ve světle lampy a přečte si jméno: Thomas Fujimoto.

Vess se rozhodne, že mu bude říkat Fuji. Podle té hory.

Vrátí průkaz do peněženky a zastrčí ji do kapsy. Nevezme si nic z peněz mrtvého. Nedotkne se ani hotovosti v pokladně – odpočítá jen těch čtyřicet dolarů, které měl dostat zpět. Není zloděj.

Když už má své tři fotografie, musí jen splnit slib daný Fujákovi a dokázat, že drží slovo. Je to komplikovaný úkol, ale jemu připadá docela zábavný.

Ted' si musí poradit s bezpečnostním systémem, který nahrál všechno, co udělal. Videokamera nade dveřmi míří na pokladní pult.

Edgler Foreman Vess nijak nestojí o to vidět se v televizních zprávách. Zít intenzivně je prakticky nemožné, když je člověk ve vězení.

+++

Chyna opět zvládla své dýchání, ale srdce jí bušilo tak silně, až se jí dělaly mžitky před očima, a krční žíly jí tepaly na krku, jako by jimi procházely elektrické šoky.

Znovu přesvědčena, že bezpečí spočívá v pohybu, se naklonila do světla a nahlédla do uličky před chladicími boxy. Vrah nebyl v dohledu, i když ho slyšela pohybovat se na druhém konci obchodu: kradmý šramot, jako když se krysa hýbe v podzimním listí.

S žaludkem sevřeným hrůzou se po čtyřech doplazila v kaluži světla tak daleko, aby se mohla porozhlédnout po regálech v úzké uličce po něčem, co by mohlo posloužit jako zbraň. Bez řeznického nože si připadala bezmocná.

Žádné nože tam však neprodávali. Nejblíže k ní visely poličky s drobnostmi jako přívěsky na klíče, kleštičky na nehty, kapesní hřebeny, propisovačky, balíčky vlhčených ubrousků, utěrky na brýle, balíčky hracích karet a laciné zapalovače.

Natáhla ruku a vzala si jeden zapalovač. Nevěděla přesně, jak by ho mohla použít na svou obranu, ale když se jí nenabízelo žádné nabroušené ostří, byl oheň jediná dostupná zbraň.

Zářivky pod stropem zablikaly. Strnula v jasném světle.

Pohlédla k druhému konci obchodu. Vraha neviděla, ale přes jednu stěnu se táhl obrovský stín jeho shrbeného těla, který se náhle začal zmenšovat, až nakonec odlétl jako mûra prolétající kolem světlometu.

+++

Vess rozsvítí světla jen proto, aby se podíval na kameru připevněnou nad vchodem.

Usvědčující páska samozřejmě v kameře není. Kdyby byl přístup k ní tak snadný, i někteří z těch přitroublých kriminálků, kteří si vydělávají na živobytí vylupováním benzinek a nonstop obchodů, by byli tak chytří, aby vylezli na stoličku, vyndali kazetu a odnesli ji s sebou nebo nějak zničili. Záznam té kamery se převádí do videorekordéru někde v budově.

Ten systém byl nainstalován dodatečně, takže kabel není ukrytý pod omítkou. V tom má Vess štěstí, protože kdyby to bylo naopak, zabralo by mu pátrání víc času. Vedení není ani zastrčené pod zvukotěsné obložení stropu. Zakryté lištou vede k přepážce za pokladním pultem a otvorem v ní do vedlejší místnosti.

Samozřejmě jsou tam i dveře. Vess za nimi najde kancelář s psacím stolem, šedými plechovými registračkami, malým trezorem s číselným zámekem a skřínkami z dřevotřísky napodobující dřevo. Žádná snaha něco ukrýt.

Otevře horní dvířka jedné skřínky, nenajde, co hledal, a podívá se dolů. Tam leží tři přístroje, jeden na druhém.

V tom spodním šustí páska a na displeji svítí slovo RECORD. Stiskne tlačítko STOP, pak EJECT a zastrčí kazetu do kapsy pláště.

Možná ji přehraje Ariel. Kvalita nebude nijak valná, protože se jedná o starý systém, překonanou technologii. Ale na tu drahou dívku udělá jeho odvážný výkon dojem i na té černobílé, již mnohokrát přepsané pásce.

Na stole stojí telefon. Vytrhne šňůru ze zásuvky a pažbou brokovnice rozbije číselník.

Nová směna prodavačů přijde do služby asi v osm nebo v devět, za čtyři až pět hodin. Tou dobou bude už Vess dávno pryč. Ale nemá smysl usnadňovat jim volání policie. Může se přihodit něco nečekaného, co ho zdrží na dálnici, a pak bude rád, že má k dobru tu půlhodinu získanou rozbitím telefonu.

Vedle dveří je deska s háčky, na nichž visí osm klíčů označených visačkami. S výjimkou tohoto politováníhodného výpadku je pumpa otevřená čtyřiašest hodin denně – přesto je tam klíč od hlavních dveří. Sundá ho z háčku.

Vess se vrátí do prostoru pro zaměstnance za pultem, zavře za sebou dveře a cvakne vypínačem. Zářivky na stropě zhasnou.

Stojí v šeru, dýchá ústy, olizuje si rty, přejíždí jazykem po dásních, vychutnává přetrvávající štiplavou vůni střelného prachu. Tma mu dělá dobře na obličej a hřbety rukou; stíny jsou erotické jako útlé třesoucí se prsty.

Obejde těla, přistoupí k pokladně a vezme si ze zásuvky svých čtyřicet dolarů.

Revolver mladého Asiata leží na pultě v oválu světla vrhaného lampou s husím krkem, kam ho Vess před několika minutami položil. Není o nic víc schopen ukrást tu zbraň než sebrat peníze, které mu nepatří.

Klobáska Slim Jim, ze které si mladík ukousl velký kus, je také na pultě. Její obal se bohužel při sundávání roztrhl, takže je nepoužitelný.

Vess sáhne do stojanu pro další klobásku, opatrně ukousne konec obalu a vysune z něj masovou tyčinku. Zasune do plastu kratší, nakousnutou klobásku, a zakrouťí konec. Dá ji do kapsy k videokazetě – pro Ariel.

Zaplatí za klobásku, kterou vyhodil, a vezme si drobné z pokladny.

Na pultě je další telefon. Vytáhne ho ze zásuvky a rozbije číselník pažbou brokovnice.

A jde nakupovat.

+++

Chyně se ulevilo, když zhasla světla. Předchozí bušení ji vyděsilo a v následném tichu zůstala ve střehu a naslouchala.

Už předtím se odplazila z uličky osvětlené chladicími boxy a vrátila se do svého úkrytu na konci řady polic, kde potichu rozdělala obal z kartonu a plastu obsahující zapalovač. Když světla ještě svítila a zabliknutí ji nemohlo prozradit, vyzkoušela zapalovač a zjistila, že funguje.

Teď svírala svou směšnou zbraň v dlani a modlila se, aby vrah dokončil to, co dělá – možná vybírání pokladny – a prostě odtamtud

zmizel. Nechtěla se mu postavit s butanovým plamínkem. Kdyby na ni náhodou narazil, mohla by snad využít jeho překvapení, hodit mu zapalovač do obličeje a popálit ho – nebo mu dokonce zapálit vlasy – než by se po ní vrhl. Jeho reflexy však byly nejspíš mimořádně rychlé, takže by jí zapalovač vyrazil z ruky, než by mu stačil nějak ublížit.

I kdyby ho popálila, získala by jen několik vteřin na to, aby se obrátila a dala na útěk. Poháněn bolestí by ji pronásledoval a na svých dlouhých nohách by byl rychlý. Výsledek honičky by pak závisel na tom, která hnací síla by byla větší – zda její hrůza nebo jeho zuřivost.

Uslyšela pohyb, zavrzání dveří v pultu, kroky. Ulevilo se jí při pomýšlení, že odchází.

Pak si uvědomila, že kroky nemíří ke dveřím v přední části obchodu. Blížily se k ní.

Jak seděla na bobku, zády přitisknutá k desce na konci řady regálů, nepoznala hned, kde vrah je. V první ze tří uliček, u výkladní skříně? V prostřední uličce nalevo od ní?

Ne.

Třetí ulička.

Po její pravé ruce.

Procházel kolem chladicích boxů. Nijak rychle. Ne jako kdyby věděl, že tam je, a chtěl ji vyřídit.

Zvedla se do nízkého podřepu a proklouzla doleva, do prostřední ze tří uliček. Světlo od chladicích skříní se sem odráželo od obložení stropu, ale bylo jen slabé. Všechno zboží v regálech tonulo v šeru.

Vyrazila kupředu k pokladně, vděčná za své boty s měkkými podrážkami – a pak si vzpomněla na obal od zapalovače. Nechala ho ležet na podlaze na konci řady polic.

Vrah ho uvidí, možná na něj dokonce šlápne. Třeba si pomyslí, že tam večer byl zloděj, který vyjmul zapalovač z obalu, aby ho mohl snadněji ukrýt v kapse. Nebo možná *pochopí*.

Intuice mu může posloužit stejně, jako někdy posloužila Chyně.

Pokud ta intuice byla božím šepotem, tak třeba nějaký jiný, méně laskavý bůh radil stejným způsobem i tomuhle člověku.

Obrátila se zpět, natáhla se za roh a sebrala obal, který zachrástil v její roztřesené ruce. Naštěstí to byl slabý zvuk, který zakryly jeho kroky.

Když Chyna znovu zamířila k pokladně, byl ve třetině cesty k zadní stěně. Tentokrát však spěchala, jak jen mohla, a dorazila na začátek prostřední uličky dřív než on na konec té své.

Na začátku řady polic nebyla rovná deska jako na jejím konci, ale drátěný stojan s brožovanými knihami a Chyna do něho málem narazila, když zahnula doprava. Zarazila se právě včas a ukryla se za něj. Na podlaze tam ležel snímek z polaroidu, detailní záběr krásné dívky okolo šestnácti s dlouhými, platinově blond vlasy. Její rysy byly vyrovnané, ne však uvolněné, jako by nasadila nacvičený lhostejný výraz, zatímco její pocity byly tak výbušné, že by ji zničily, kdyby je dala najevo. Její oči byly s poklidnou tváří v mírném rozporu, byly rozšířené, ostražitě, bolestně výmluvné, jako okna do zmučené duše plné vzteku, strachu a zoufalství.

Musela to být fotografie, kterou ukazoval prodavačům. Podobanka Ariel, dívky zavřené ve sklepě.

Ačkoliv si ona a Ariel nebyly nijak podobné, měla Chyna pocit, jako by se dívala do zrcadla. U Ariel rozeznávala hrůzu podobnou strachu, který ji sužoval po celé dětství, povědomou beznadějí, osamělost hlubokou jako studený polární oceán.

Vrahovy kroky ji vrátily do reality. Z jejich zvuku se dalo poznat, že už není ve třetí uličce. Zabočil na konci obchodu za roh a teď kráčel tou prostřední.

Pomalů se k ní blížil stejným územím, které Chyna právě proběhla.

Co to sakra dělá?

Chtěla si tu fotografii vzít, ale neodvážila se. Položila ji na podlahu, kde ji našla.

Obešla stojan s knihami do třetího průchodu, který vrah právě opustil, a znovu se vydala na konec řady. Držela se blízko ke zboží

nalevo, co nejdál od skleněných dveří chladicích boxů po pravé ruce, aby nevrhla stín na strop, kde by ho mohl zahlédnout.

Cestou stále slyšela jeho těžké kroky, ale na to, aby poznala, kde je, by se musela zastavit a pozorně naslouchat. To se však neodvážila, aby náhodou nevešel znovu do téhle uličky a nezastihl ji na otevřeném prostranství. Když dorazila na konec řady a zahrnula za roh, napůl očekávala, že zjistí, že změnil směr, srazí se s ním a bude dopadena.

Ale on tam nebyl.

Chyna si dřepa zády k zadnímu panelu, na stejné místo, odkud vyšla. Opatrně položila obal od zapalovače tam, odkud ho ani ne před minutou zvedla.

Poslouchala. Žádné kroky. Jen hukot kompresorů, jinak ticho.

Sevřela v dlani zapalovač a natáhla palec, připravená rozžehnout plamen.

+++

Vess zastrčí do kapes kabátu, kde už má pistoli, polaroid a videokazetu, dva balíčky keksů se sýrem a burákovým máslem, jednu burákovou tyčinku Planters a dvě čokolády Hershey s mandlemi.

Z hlavy vypočítá celkovou cenu. Protože nechce marnit čas cestou k pokladně, zaokrouhlí částku na nejbližší celý dolar nahoru a nechá platbu na pultu.

Zvedne fotografii Ariel, zarazí se a vstřebává atmosféru. V místnosti, v níž právě někdo skonal, panuje zvláštní napětí podobné okamžiku mezi pádem opony na konci dokonalého představení a začátkem divokého potlesku, pocit triumfu, ale také smutného vědomí věčnosti zastavené jako chladná kapka na konci tajícího rampouchu. Když utichne křik a krev se začne srážet v kalužích, dokáže Edgler Vess lépe ocenit důsledky svých odvážných činů a vychutnat si tichou intenzitu smrti.

Konečně odejde z obchodu. Klíčem z kanceláře zamkne dveře.

Na rohu budovy je telefonní automat. Sluchátko se šňůrou v kovové spirále se nedá snadno vytrhnout, tak s ním pětkrát,

desetkrát, dvacetkrát uhodí o přístroj, dokud plast nepraskne a neodhalí mikrofon. Vytrhne ho ze sluchátka, hodí na dlažbu a metodicky rozdrť podpatkem. Pak zavěsí nepoužitelné sluchátko zpátky do vidlice.

Jeho práce je u konce. Jakkoliv byla ta mezihra uspokojivá, neměl ji v plánu a nepředvídaně se zdržel.

Má před sebou ještě dlouhou cestu. Není unavený. Spal celé předchozí odpoledne až do večera před návštěvou u Templetonových. Nerad by však dál ztrácel čas. Touží být už doma.

Daleko na severu se mezi silnými vrstvami mraků míhají blesky. Vesse vyhlídka na bouřku potěší. Tady u země jsou zmatek a vřava nedílnou součástí lidského klimatu a jeho z nejasných důvodů uklidňuje pohled na násilí odehrávající se i ve vyšších sférách. Přestože se nebojí ničeho, někdy ho nevysvětlitelně znepokojí pohled na klidnou oblohu – ať už modrou nebo zataženou – a za jasných nocí se nerad dívá do nekonečna mezi hvězdami.

Ted' žádné hvězdy vidět nejsou. Nad ním se rozkládá jen pochmurná masa mraků hnaných chladným větrem, občas krátce protkaných žilou blesku, těhotných lijákem.

Vess spěchá po asfaltu k obytnému vozu, dychtivý pokračovat v cestě na sever, setkat se se slibovanou bouří, najít nejlepší místo na noc tam, kde bude jeden blesk stíhat druhý, vítr bude lámat stromy a déšť spadne v ničivé záplavě.

+++

Chyna skrčená na konci řady regálů poslouchala, jak se dveře otevírají a zavírají, a neodvažovala se uvěřit, že vrah konečně odešel a její utrpení možná skončilo. Se zadrženým dechem čekala, že se dveře znovu otevřou a ona zas uslyší jeho kroky.

Když místo toho zaslechla chrastění klíče v zámku a cvaknutí západky, pustila se kupředu prostřední uličkou, příkrčená a tichá jako kočka, protože se obávala, že by i venku mohl zachytit sebeslabší zvuk.

Hlasité bušení otrásající zdmi budovy ji přinutilo zastavit se na začátku uličky. Vrah do něčeho divoce tloukl, ale ona si nedokázala představit, co by to mohlo být.

Když rány umlkly, Chyna *zaváhala*, pak vstala z podřepu a vyhlédla zpoza polic. Podívala se doprava ke skleněným dveřím a průčelí obchodu.

Při zhasnutém venkovním osvětlení zahalovala ostrůvky se stojany temnota hluboká jako na dně řeky.

Nejprve vraha neviděla, protože v černém kabátu splýval s nocí. Ale pak se pohnul a brodil se tmou k obytnému vozu.

I kdyby se ohlédl, ve slabě osvětleném obchodě by ji neviděl. Přesto jí divoce bušilo srdce, když vycházela na otevřené prostranství mezi regály a pokladním pultem.

Fotografie Ariel už na podlaze neležela. Přála si, aby dokázala uvěřit, že nikdy neexistovala.

Důležitější než Ariel a vrah pro ni v tom okamžiku byli ti dva prodavači, kteří neprozradili její přítomnost. Zahřmění brokovnice, po kterém utichl křik, ji přesvědčilo, že jsou mrtví. Ale musela si být jistá. Kdyby jeden z nich nějakým zázrakem přežil a ona mu mohla zavolat pomoc – policii a záchranku –, částečně by splatila svůj dluh.

Nemohla udělat nic, čím by toho krvežíznivého parchanta zastavila; jen se mu klidila z očí a zoufale se modlila, aby byla neviditelná. Teď se jí v žaludku převalila nevolnost jako vychlazená ústřice – a zároveň se jí zmocnila radost z toho, že přežila, zatímco tolik dalších zemřelo. Přestože byla pochopitelná, styděla se za ni a doufala, že ty dva pořád ještě může zachránit.

Strčila do dvířek v pultu a pronikavé zavržení jí proniklo až do morku kostí.

Lampa s husím krkem vrhala trochu světla.

Oba muži leželi na podlaze.

„Ach,“ vydechla. A pak: „Bože.“

Nebylo jim pomoci a ona se od nich okamžitě odvrátila se slzami v očích.

Na pultě přímo pod lampou ležel revolver. Užasle se na něj dívala a mrkala, aby si pročistila oči.

Podle všeho patřil jednomu z prodavačů. Zaslechla předtím rozhovor mezi vrahem a těmi dvěma muži a teď si matně vybavila ostré varování před vytažením zbraně. Téhle zbraně.

Popadne ji, sevře pažbu oběma rukama a její váha jí dodá odvahy.

Kdyby se vrah vrátil, byla by připravená, už ne bezmocná, protože uměla se zbraněmi zacházet. Někteří z matčiných nejšilenějších přátel byli experti na zbraně, lidé plní nenávisti s podivným leskem v očích, který byl v některých případech příznakem užívání drog, ale u jiných se objevoval jen tehdy, když vášnivě kázali o své oddanosti pravdě a spravedlnosti. Když bylo Chyně dvanáct a žili na jedné odlehlé farmě v Montaně, naučili ji žena jménem Doreen a její přítel Kirk zacházet s pistolí, i když její útlé ruce při zpětném rázu vždy divoce poskočily. Zatímco jí trpělivě ukazovali, jak zamířit, řekli jí, že z ní jednoho dne bude skutečný voják užitečný pro hnutí.

Chyna se chtěla naučit střílet ne proto, aby použila zbraň na podporu nějaké ušlechtilé idey, ale proto, aby se ubránila těm lidem z matčiných podivných kruhů, kteří pod vlivem drog propadali záchvatům zuřivosti – nebo se na ni dívali s úchylnou touhou. Byla příliš mladá na to, aby stála o jejich zájem, a moc si vážila sama sebe, aby ho v nich povzbuzovala, ale díky své matce nebyla tak nevinná, aby nechápala, co by s ní někteří rádi dělali.

S revolverem mrtvého prodavače v ruce se obrátila a spatřila rozbitý telefon.

„Sakra.“

Proběhla dvířky zpátky do prostoru pro zákazníky a zamířila rovnou ke vchodu.

Obytný vůz stále parkoval u vzdálenějšího ze dvou ostrůvků se stojany. Reflektory měl zhasnuté.

Vraha zprvu neviděla, ale pak vyšel zpoza auta a rozepnutý kabát mu vlál ve větru jako pelerína.

Přestože byl ten muž jen asi dvacet metrů daleko, rozhodně ji nemohl za dveřmi vidět. Nedíval se ani jejím směrem, ale Chyna stejně o krok couvla.

Zjevně byl vytáhnout hadici a zavřít nádrž. Teď došel podél vozu ke dveřím pro řidiče.

Měla v plánu zatelefonovat policii a nahlásit, že vrah odjíždí na sever po dálnici 101. Než se teď dostane k telefonu a objasní policistům situaci, bude mít ten parchant možná až hodinový náskok. Během té hodiny bude moci ze sto jedničky několikrát odbočit. Mohl by pokračovat na sever do Oregonu, zahrnout na východ do Nevady, nebo dokonce zamířit na západ, kde by se pak vydal podél pobřeží na jih do San Franciska a zmizel ve velkoměstském bludišti. Čím víc kilometrů ujede, než po něm bude vyhlášeno celostátní pátrání, tím těžší ho bude najít. Brzy bude v rajonu jiného policejního oddělení, nejprve v jiném okrese a později možná i státu, což pátrání ještě víc zkomplikuje.

Když o tom teď Chyna přemýšlela, uvědomila si, že má jen málo informací, které by mohly policii pomoci. Obytný vůz byl snad modrý nebo zelený, vlastně nevěděla jistě, jestli nemá nějakou úplně jinou barvu, protože ho viděla jen potmě a pak ve žlutém světle sodíkových lamp u benzinové pumpy. Neznala výrobce a poznávací značku neviděla.

Hrozilo, že vrah unikne.

Beze spěchu, zjevně přesvědčený, že mu bezprostředně nehrozí odhalení, nastoupil muž v černém plášti do obytného vozu a zavřel dveře.

On odjede a zmizí. Proboha. Ne, to je nepřípustné, nemyslitelné. Nesmí dopustit, aby unikl a nikdy nezaplatil za to, co udělal Lauře a všem ostatním, a ještě hůř, dostal šanci spáchat další zločiny. Ne, bože, prosím, dovol, abych mohla vyřídit toho hnusného, úchylného hajzla kulkou do hlavy.

Znovu přistoupila těsně ke dveřím. Daly se otevřít jen klíčem a ten ona neměla.

Slyšela, jak motor obytného vozu naskočil.

Kdyby prostřelila sklo, slyšel by to i na dálku a přes vrčení motoru.

Až by se dostala ven, byla by moc daleko na to, aby na něj mohla vystřelit. Patnáct nebo dvacet metrů bylo v noci příliš, navíc by jí překážely čerpací stojany. Nebylo to možné. Musela by se dostat blízko, až k vozu, a přiložit hlaveň k oknu.

Ale kdyby ji uslyšel prostřelit dveře obchodu a uviděl ji vycházet ven, neměla by sebemenší šanci se k němu přiblížit a on by ji začal pronásledovat po benzince s brokovnicí, která byla lepší než její revolver.

Reflektory obytného vozu se rozsvítily.

„Ne!“

Doběhla k pultu, proběhla dvířky, přeskočila mrtvé prodavače a zamířila ke dveřím v zadní zdi.

Musel tam být zadní východ. Jak z praktických důvodů, tak kvůli požárním předpisům.

Dveře se otevřely do tmy. Pokud dobře viděla, nebyla před ní žádná okna. Možná to byl jen sklad nebo toalety. Překročila práh, zavřela za sebou, aby světlo neproniklo do obchodu, nahmatala na zdi vypínač a rozsvítila.

Byla ve stísněné kanceláři. Na stole stál další rozbitý telefon.

Ve zdi proti ní byly další dveře bez viditelného zámku. *Tohle bude toaleta.*

Nalevo, v zadní zdi budovy, uviděla plechové dveře vybavené dvěma bezpečnostními zámky s knoflíky. Otočila jimi, otevřela dveře a do kanceláře pronikl závan chladného vzduchu.

Za obchodem se rozprostírala šest metrů široká vydlážděná plocha, za kterou se zvedal příkrý svah porostlý stromy černými v noci a neklidnými ve větru. Bezpečnostní světlo pod drátěným krytem ozařovalo dvě zaparkovaná auta, která nejspíš patřila prodavačům.

Chyna proklela vraha, obrátila se doprava a rozběhla se za roh, podél kratší strany budovy a kolem veřejných toalet. Nikdy nikomu fyzicky neublížila, ani jednou v životě, ale teď byla připravená zabít a věděla, že by to dokázala udělat bez zaváhání, bez milosti a krutě,

protože to byl *on*, kdo jí k tomu dal sílu. To *on* ji naplnil tou slepou, zvířecí zuřivostí – a nejhorší na tom bylo, že jí ten vztek dělal dobře ve srovnání se strachem a bezmocí, které protrpěla. Cítila, jak jí v žilách zpívá zpěnná krev a zaplavuje ji vzrušující, divoká síla. Měla být pohoršena krvelačností, která se jí zmocnila, ale místo toho si ji *vychutnávala* a věděla, že se jí bude líbit ještě víc, až dohoní obytný vůz, vystřelí na něho skrze okénko na straně řidiče, otevře dveře a vypálí na něj znovu, krvácejícího na sedadle, vytáhne ho ven, nechá dopadnout na asfalt a vyprázdní revolver, aby se už nikdy nemohl vydat na lov.

Oběhla druhý roh a ocitla se před obchodem.

Obytný vůz odjížděl od stojanů.

Vyrazila za ním, nejrychleji jak kdy v životě běžela, rozrážela vítr, který jí vháněl do očí nové slzy, a její boty dusaly na vozovce.

Ted' to bylo *Dobrý bože, dej, ať ho dohoním* místo *Dobrý bože, dej, ať před ním uprchnu* a *Dobrý bože, dovol mi ho zabít* místo *Dobrý bože, nedopusť, aby mě zabil*.

Obytný vůz nabíral rychlost. Byl už mimo benzinku a vjížděl do dvě stě metrů dlouhého pruhu, který ho měl přivést zpět na dálnici.

Nikdy vraha nedohoní.

Unikne jí.

Zastavila a rozkročila se. Revolver držela v pravé ruce. Pozvedla ho, sevřela pažbu oběma rukama, natáhla paže a zpevnila lokty. Střelecký postoj. Mělo by ho znát každé správné děvče.

Srdce jí přímo dunělo a každý jeho výbušný stah jí trhl pažemi, takže nedokázala udržet terč na mušce. Obytný vůz byl stejně už příliš daleko. Minula by ho o několik metrů. A i kdyby měla štěstí a trefila ho do zadní stěny, kulka by se k řidiči ani nepřiblížila. Byl mimo dosah, v bezpečí, unikal.

Skončilo to. Mohla by se vydat pro pomoc, najít nejbližší funkční telefon, zavolat místní policii a pokusit se zredukovat jeho náskok, ale tady a teď to skončilo.

Jenže pro ni ještě zdaleka nebylo po všem, i když si to moc přála, protože pronesla nahlas: „Ariel.“

Šestnáct. Nejhezčí věcička na téhle straně ráje. Anděl. Porcelánová pleť. Úchvatná. Už rok zamčená ve sklepe. Nikdy se jí nedotkl – takhle. Čeká, až dozraje a bude ještě sladší.

Chyna si vybavovala polaroidový snímek Ariel tak jasně a do všech podrobností, jako by ho držela v ruce. Ten netečný výraz, který ji zjevně stál hodně úsilí. Ty oči rozšířené strachem.

Když Chyna předtím naslouchala rozhovoru mezi vrahem a dvěma prodáváči, *věděla*, že si s nimi jen nehraje, že mluví pravdu. Ten šílenec jim svěroval svá tajemství, přiznával se ke svým úchylným zločinům, vzrušoval se odhalováním své viny, protože věděl, že zemřou a nikdy nebudou moci jeho slova někomu zopakovat. I kdyby nespátřila tu fotografii, byla by si jistá.

Ariel. Ty oči. Ta úzkost.

Zatímco se soustředila na své přežití, vytěsnila Chyna všechny myšlenky na zajatou dívku. A když našla revolver, přesvědčila okamžitě samu sebe, že si nejvíc ze všeho přeje zabít toho parchanta, vystřelit mu mozek z hlavy, protože pravda byla taková, že si ji nedokázala připustit.

Ve skutečnosti by se ho neodvážila zabít, protože kdyby zemřel, Ariel by se možná nikdy nepodařilo najít – nebo by byla objevena příliš pozdě, poté co by zemřela hlady nebo žízni ve své sklepní cele. Možná měl dívku zamčenou v suterénu pod svým domem, který by policie pravděpodobně objevila, až by vraha identifikovala, ale nebylo vyloučené, že ji přechovával na nějakém odlehlém místě, kam by je mohl zavést jen on. Chyna vraha pronásledovala, aby ho znehybnila a umožnila policistům vypáčit z něho místo, kde ukrývá Ariel. Kdyby se jí podařilo dohonit obytný vůz, pokusila by se otevřít dveře, střelila by toho brutálního hajzla do nohy a poranila ho natolik, aby musel zastavit. Tuhle pravdu však před sebou musela zatajit, protože pokusit se ho poranit bylo mnohem riskantnější než střelit ho do hlavy přes okno a ona by k tomu možná nesebrala odvalu.

S nákladem mrtvol a řidičem, jehož jméno mohlo znít Belzebub, se obytný vůz vzdaloval po příjezdové cestě k dálnici 101 doslova jako peklo na kolech.

Vrah měl někde dům, pod tím domem byl sklep a v něm šestnáctiletá Ariel, už rok vězněná, zatím nedotčená, ale odsouzená k utrpení a brzké smrti.

„Ona je skutečná,“ zašeptala Chyna do větru.

Koncová světla se ztrácela ve tmě.

Horečně se rozhlížela po opuštěné krajině. Nikde na dohled žádná pomoc. Ani jeden svítící dům, jen stromy a tma. Na severu za jedním nebo dvěma kopci něco slabě zářilo, ale ona nevěděla, odkud světlo vychází, a stejně by tam pěšky šla příliš dlouho.

Na silnici se za světlem reflektorů objevil kamion přijíždějící od jihu, ale nezastavil, aby natankoval u temné benzinové stanice. Zahučel kolem, aniž by si jeho řidič Chyny všiml.

Pomalou jedoucí obytný vůz byl už skoro na konci odbočky k pumpě.

Chyna vzlykající pocitem bezmoci, vzteky, strachem o dívku, kterou nikdy neviděla, a zoufalstvím z vlastní viny, kterou by cítila, kdyby děvče zemřelo, se odvrátila od obytného vozu. Proběhla kolem čerpacích stojanů a budovy cestou, po které přišla.

Za celé dětství jí nikdo nepodal pomocnou ruku. Nikoho nezajímalo, že je polapená, vyděšená a bezmocná.

Když teď myslela na snímek z polaroidu, podobal se ten obrázek jednomu z těch hologramů, které se mění podle toho, z jakého úhlu se na ně člověk dívá. Někdy to byla Arielina tvář, jindy Chynina.

Jak běžela, modlila se, aby se nemusela vrátit dovnitř a prošacovat mrtvé.

Na temném obzoru to zablikalo a vzdálený hrom zaduněl jako těžké boty na betonových schodech do sklepa. Na příkrém svahu za budovou se černé stromy zmítaly v sílícím větru. První auto byl bílý chevrolet. Deset let starý. Odemčený. Když se posadila za volant, prosezená sedačka zavržala a pod nohama jí zašustil nějaký obal od čokolády. Interiér páchl zatuchlým cigaretovým kouřem.

Klíček v zapalování nebyl. Podívala se pod sluneční clonu. Pod sedadlo. Nic.

Druhé auto byla honda, novější než chevrolet. Voněla citronovým osvěžovačem vzduchu a klíčky byly v přihrádce na mince v palubní desce.

Váhavě odložila revolver na sedadlo spolujezdce, aby na něj snadno dosáhla. Jako dospělá vždy spoléhala, že ji před nebezpečím ochrání opatrnost a prozíravost. Od svých šestnácti, kdy odešla od matky, nevzala do ruky zbraň. Teď si neuměla představit, že by dokázala žít bez pistole po boku, a pochybovala, že to ještě někdy dovede, což byla velice znepokojující vyhlídka.

Motor naskočil okamžitě. Zakvílely pneumatiky, jak při rozjezdu prudce přidala plyn. S kouřem vycházejícím od kol vyrazila zpoza budovy a prolétla kolem ostrůvků se stojany.

Cesta k dálnici byla prázdná. Obytný vůz zmizel z dohledu.

V tom místě měla sto jednička čtyři pruhy rozdělené dělicím pásem, takže vrah nemohl zamířit na jih. Musel zamířit na sever a za tu krátkou dobu se jistě nedostal daleko.

Chyna vyrazila za ním.

5.

Ve čtyři ráno jezdí z protějšího směru jen málo aut, ale každý pár reflektorů pročísne jemné chloupky v uších Edglera Vesse. Je to příjemný zvuk odlišující se od vrčení motorů a hukotu pneumatik ostatních aut na asfaltu.

Při řízení jí čokoládu Hershey. Jemnost pochoutky rozpouštějící se na jazyku mu připomene hudbu Angela Badalamentiho, která vyvolá vzpomínku na voskový povrch rudých anturií, a anturie přivolají intenzivní chuť křupavých nakládaných okurek, která na okamžik zcela vytlačí skutečnou chuť čokolády.

Jak tak naslouchá šepotu reflektorů protijedoucích aut a oddává se volným asociacím, cítí se Vess šťastný. Prožívá život mnohem intenzivněji než ostatní, je výjimečný. Protože jeho mysl není zanesena bláznovstvím a falešnými emocemi, je schopen vnímat to, co ostatní nevnímají. Zná podstatu světa, smysl existence a pravdu za Velkou lží, a díky tomuto vědění je svobodný a vždy šťastný.

Podstatou světa je vjem. Plujeme na oceánu smyslových prožitků: pohybu, barvě, povrchu, tvaru, horku, chladu, přirozené symfonie zvuků, nekonečného množství vůní, chutí, které člověk nedokáže ani zařadit. Nepřetrvá nic než vjem. Všechno živé zemře. Velká města se zhroutí. Kov zkoroduje a kameny se rozdrolí. V průběhu věků mění kontinenty tvar, celé horské hřebeny mizí a moře vysychají. Samotná planeta se vypaří, až vybuchne Slunce. Ale dokonce i v prázdnotě hlubokého vesmíru, mezi slunečními systémy, v naprostém vakuu, které nepřenáší zvuk, je stále světlo a tma, chlad, pohyb, tvar a strašné panorama věčnosti.

Jediným účelem existence je otevřít se vjemům a uspokojit všechny chutě, které vyvstanou. Edgler Vess ví, že se vjemy nedělí na dobré a špatné a každý smyslový prožitek má svou cenu. Negativní a pozitivní hodnoty jsou jen lidským výkladem neutrálních podnětů, a proto jsou jen tak trvalé – což v tomto případě znamená bezcenné – jako lidstvo samo. On si vychutnává tu nejhořčí pachut' stejně jako sladkost zralé broskve; občas dokonce rozkouše několik aspirinů ne proto, aby si ulevil od bolení hlavy, ale aby ucítil s ničím nesrovnatelnou chuť toho léku. Když se nedopatřením řízne, nikdy se nebojí, protože mu bolest připadá fascinující a vítaná jako další forma potěšení; upoutá ho dokonce i chuť jeho vlastní krve.

Pan Vess si není jistý, zda existuje něco takového jako nesmrtelná duše, ale je neotřesitelně přesvědčen, že pokud duše je, rodíme se s ní, stejně jako přicházíme na svět s očima a ušima. Věří, že je duše skutečná, *roste*, stejně jako korálový útes narůstá ukládáním nesčetných milionů vápenitých koster mořských polypu. My však nebudujeme útes duše z mrtvých polypu, ale z vjemů ukládajících se v průběhu života. Vess je přesvědčen, že člověk, který si přeje mít působivou – či vůbec nějakou – duši, musí se otevřít všem možným vjemům, ponořit se do bezedného oceánu smyslových podnětů tvořících náš svět, a musí to udělat bez ohledu na dobro či zlo, beze strachu a s odhodláním. Pokud je jeho víra správná, staví on sám duši, která může být složitá a propracovaná, ne-li přímo barokní, a hlavně *nejdůležitější*, která kdy přesáhla tuto úroveň existence.

Velká lež říká, že pojmy jako láska, vina a nenávisť jsou skutečné. Posad'te pana Vesse do místnosti s jakýmkoliv knězem, ukažte jim tužku a oni se shodnou na její barvě, velikosti a tvaru. Zavažte jim oči, podržte jim u nosů skořici a oba ji poznají podle vůně. Ale přiveďte před ně matku s miminkem v náručí a kněz uvidí lásku tam, kde pan Vess spatří jen ženu, jež si vychutnává vjemy poskytované dítětem – čistou vůni, jemnost růžové pleti, nesporně potěšující rysy jednoduše tvarovaného oválného obličje, libozvučnost smíchu, a hluboce ji uspokojuje jeho bezmocnost a

závislost. Největším prokletím vysoké lidské inteligence je to, že většinu lidí přivede k touze být něčím víc, než jsou. Všichni muži a ženy nejsou ve Vessových očích nic jiného než zvířata – chytrá, to ano, ale přesto zvířata, konkrétně plazi vyvinutí z nějakých ryb s nohama, které se jako první vyplazily z prapůvodního moře. Ví, že jsou poháněni a formováni jen smyslovými podněty, ale nejsou schopni uznat nadřazenost vjemů nad intelektem a emocemi. Dokonce je děsí plazí podvědomí v nich, jejich potřeby a chutě, a mají sklon zakazovat si pátrání po vzrušení za použití lži jako láska, vina, nenávist, odvaha, věrnost a čest.

Toto je filozofie pana Edglera Vesse. On svou plazí podstatu přijal. Vyniká nad ostatní tím, jak dokáže vršit prožitky. Je to praktická filozofie vyžadující od svých stoupenců, aby odmítli černobílé hodnoty, které jsou velkou přítěží věřícím, i trapné rozpory situační etiky typické jak pro moderní ateisty, tak ty, jejichž náboženstvím je politika.

Život je. Vess žije. Tak zní shrnutí toho všeho.

Jak jede po dálnici 101 a dojíždá druhou ze dvou čokolád Hershey, uvažuje Vess nikoliv poprvé o podobnosti složení čokolády a srážející se krve.

Vybavuje si uklidňující mlčení krve vytvářející kaluž kolem paní Templetonové ve sprchovém koutě předtím, než ji zčeřil puštěním studené vody.

Při vzpomínce na duté bubnování ve sprše si uvědomí chlad deště slibovaný blížící se bouří, které jede vstříc.

Spatří mžiknutí blesku po tváři mraků a ví, že chutná jako ozon.

Přes monotónní hučení motoru obytného vozu uslyší zadunění hromu a ten zvuk vyvolá v jeho mysli živý obraz mladého Asiata doširoka otevírajícího oči při prvním prásknutí brokovnice.

I ve vzduchuprosté propasti mezi galaxiemi je světlo a tma, barva, pohyb, tvar a bolest.

+++

Dálnice stoupala a lesy po obou stranách houstly. V široké zatáčce přejela světla hondy po okolních svazích a odhalila, že některé z

vysokých stromů jsou smrky a borovice. Brzy se možná objeví Sekvoje.

Chyna stále držela plynový pedál nízko u podlahy. Jestli se dobře pamatovala, bylo to poprvé, co překročila povolenou rychlost. Nikdy nedostala pokutu za dopravní přestupek, ale teď by byla šťastná, kdyby ji zastavil policista.

Za svůj čistý řidičský rejstřík vděčila svému smyslu pro uměřenost, který ovlivňoval i rychlost, kterou obvykle jela. Podle katastrof, které postihly lidi v jejím okolí, usoudila, že přežití je úzce spjata s uměřeností, a v celém jejím životě šlo hlavně o přežití, stejně jako život jeptišky mohl být definován slovem *víra* a politikův výrazem *moc*. Zřídka vypila víc než jednu sklenku vína, nikdy neužívala drogy, nezabývala se žádným adrenalinovým sportem, ve své stravě omezovala tuky, sůl a cukry, držela se dál od čtvrtí považovaných za nebezpečné, nikdy nevyjadřovala vyhraněné názory a obecně vzato byla bezpečně nenápadná – to vše v zájmu přežití.

Navzdory okolnostem už přežila události několika posledních hodin. *Vrah se ani nedozvěděl, že existuje*. Zvládla to. Byla v bezpečí. Skončilo to. Chytré, moudré, rozumné, *Chynino* řešení bylo nechat ho jet, zajet na krajnici, zastavit a poddat se šoku, který ze všech sil potlačovala, a děkovat bohu, že je nedotčená a živá.

Cestou se Chyna snažila přesvědčit samu sebe, že její předchozí závěr nebyl správný, že ta nedospělá dívka ve sklepe, Ariel s andělskou tváří, není skutečná. Mohla to být fotografie dívky, kterou už zabil. Příběh o jejím uvěznění mohl být jen výplodem jeho úchylné fantazie, psychotickou verzí pohádky bratří Grimmů, Rapunzel v podzemí, pouhou hrou, kterou hrál s těmi dvěma prodavači.

„Lhářko!“ okřikla se.

Ta dívka na snímku žila někde v zajetí. Ariel nebyla fantazie. Ve skutečnosti to byla Chyna; byly jedním a tímž člověkem, protože všechny ztracené dívky na světě sjednocuje jejich utrpení.

Dál tiskla nohu pevně na plyn, honda vyjela na kopec a postarší obytný vůz se náhle objevil na svahu necelých dvě stě metrů daleko. Chyně se zastavil dech a pak unikl v šepotu: „*Ach bože.*“

Blížila se k němu příliš velkou rychlostí. Ubrala plyn.

Když byla asi sedmdesát metrů za obytným vozem, srovnala s ním rychlost. Udržovala odstup a doufala, že si vrah nevšiml jejího předchozího chvatu.

Řídil opatrně, mezi osmdesáti a devadesáti kilometry v hodině, zvláště teď, když se pohybovali po úseku bez dělicího pásu a s o něco užšími pruhy než předtím. Neměl důvod očekávat, že ho předjede, a neměl by pojmout podezření, když se bude držet za ním; koneckonců v té ospalé hodině nespěchal každý řidič v Kalifornii, jako by mu hořelo za patami nebo chtěl spáchat sebevraždu.

Při mnohem rozumnější rychlosti se nemusela tolik soustředit na silnici před sebou, a rychle prohledala interiér auta v naději, že najde mobil. Nepředpokládala, že by prodavač na benzince vlastnil přenosný telefon, ale na druhou stranu se zdálo, že jej má už každý druhý, nejen obchodní cestující, realitní agenti a právníci. Prohlédla konzolu mezi sedadly a přihrádku na rukavice, podívala se pod sedadlo. Její pesimismus se bohužel ukázal oprávněný.

V protějších pruzích ujížděla vozidla na jih: velký tahač s řidičem s těžkou nohou, mercedes v jeho těsném závěsu a kus za nimi ford. Chyna těm autům věnovala zvláštní pozornost a doufala, že jedním z nich bude policejní vůz.

Kdyby zahlédla policistu, měla v úmyslu upoutat jeho pozornost klaksonem a kličkováním po silnici, které by viděl ve zpětném zrcátku. Kdyby už bylo moc pozdě na troubení a policista si nevšiml jejího divokého slalomu, přejela by do protisměru, pronásledovala ho a pustila obytný vůz ač nerada z dohledu.

Nedoufala však, že by v dohledné době nějakého policistu spatřila.

Zdálo se, že všechno hraje do karet vrahovi. Jednal se sebedůvěrou, která Chynu znervózňovala. Tato sebejistota mohla být jedinou zárukou jeho úspěchu, i když někdo tak zakořeněný v

realitě jako Chyna se nenechal snadno přemoci pověřčivostí a nehodlal mu přičíst temné nadpřirozené schopnosti.

Ne. Byl jenom člověk.

A ona teď měla revolver. Už nebyla bezmocná.

To nejhorší měla za sebou.

Ze severní oblohy sjel další blesk, ale tentokrát už ne tak bledý nebo zastíněný mraky. Klikaté čáry byly tak jasné, jako by se slunce snažilo prorazit stěnu noci.

V těch stroboskopických záblescích obytný vůz takřka vibroval, jako by ho měl rozdrtit boží hněv i s jeho řidičem.

V tomto světě je však odplata přenechána smrtelníkům. Bůh se spokojuje s tím, že vyměří trest na onom světě, což bylo v Chyniných očích jediným projevem jeho krutosti, avšak více než dostačujícím.

Po blesku následoval hrom. I když to už vypadalo na déšť, mraky vodu stále zadržovaly.

Vyhlížela stanoviště dálniční hlídky, kde by mohla vyhledat pomoc, ale žádné se neobjevovalo. Nejbližší město tak velké, aby v něm s trochou štěstí našla policejní stanici nebo hlídkový vůz, byla Eureka, která rozhodně nesplňovala kritéria metropole. A i do té zbývala nejméně hodina cesty.

Když se jako dítě tiskla k podlaze pod postelí, choulila u zadní stěny šatny, vysedávala na střeše a balancovala na větvích vysokých stromů, aby se ukryla před vztekem a choutkami dospělých, pocítovala pokaždé strach, ale také trpělivost a až zenový nadhled nad realitou. Teď ji trápila nedočkavost jako dosud nikdy. Chtěla toho muže vidět v poutech, předaného spravedlnosti, *zlomeného*. Toužila, aby k tomu došlo bez jediné minuty prodlevy, *než bude znovu zabíjet*. V té chvíli nebyl v sázce její život, ale život nezletilé dívky, s níž se nikdy nesetkala, a Chynu překvapilo a zaskočilo zjištění, že se dokáže tolik bát o cizího člověka.

Možná měla tuto schopnost odjakživa a pouze se nikdy neocitla v situaci, v níž by se mohla projevit. Ale ne. To byl sebeklam. Před deseti lety by ji ani nenapadlo ten obytný vůz sledovat. Ani před pěti. Ani vloni. Nejspíš ani včera.

Něco ji zásadně změnilo a nebyla to brutalita, jíž byla před několika hodinami svědkem u Templetonových. Vnitřně si byla vědoma, že se tato zneklidňující proměna již dlouho blížila jako pomalá změna toku řeky, den ode dne po nepatrných krůčcích. Pak už jí prosté přežití náhle nestačilo, poslední chatrná přehrada se zhroutila, poslední kámen se odvalil a proud se rozlil jiným směrem.

Ta nebezpečná odvaha ji vylekala.

Další blesk, silnější než předtím, odhalil Sekvoje tak statné, že připomínaly věže katedrál. Po světle, jež ozářilo katedrálu, následovalo zadunění hromu mocné jako zemětřesení v San Andreas. Obloha se roztrhla a spustil se déšť.

V prvním okamžiku byly kapky ve světle reflektorů velké a mléčně bílé, jako by se do noci zřítíl obrovský lustr s nekonečným množstvím křišťálových přívěsků. Ty se tříštily na čelním skle, na kapotě, na asfaltu.

Obytný vůz před ní se začal ztrácet v lijáku.

V několika vteřinách se kapky o hodně zmenšily a výrazně jich přibývalo. Ve světlech byly teď stříbrošedé a nepadaly přímo dolů jako předtím, ale šikmo, hnané větrem.

Chyna zapnula stěrače na nejvyšší rychlost, ale obytný vůz se dál rychle rozplýval v bouřce, jak klesala viditelnost. Vrah nezpomalil, aby se přizpůsobil zhoršujícímu se počasí, ale naopak zrychloval.

Ve strachu, aby ho ani na okamžik neztratila z očí, snížila Chyna vzdálenost asi na šedesát metrů. Bála se, že si toho manévru povšimne a uvědomí si, že ho někdo sleduje.

Provoz ve směru na jih byl už předtím řídký, ale teď ještě zeslábl, jak bouřka sílila, jako by déšť spláchl většinu aut z dálnice.

Ani ve zpětném zrcátku se neobjevily žádné reflektory. Psychopat v obytném vozu nasadil tempo, které s ním zřejmě dokázala držet jen Chyna.

Na otevřeném prostranství se s ním cítila být stejně sama, jako když byla uzavřena v jeho pojízdném příbytku.

Pak, když uplynulo dost času, aby se osamělé asfaltové pruhy změnily v ponuré toky dešťové vody, ani ne tak hrozné jako monotónní, ji vrah náhle překvapil. S rychlým dupnutím na brzdy a aniž by se obtěžoval dát signál o změně jízdy, odbočil doprava na sjezd z dálnice. Chyna mu dala menší náskok opět v obavě, že pojme podezření, když někdo odbočí za ním. Protože v dohledu nebyla žádná jiná auta, nemohla být nenápadná. Neměla však jinou možnost než ho dál sledovat.

Než dosáhla konce rampy, zmizel obytný vůz v dešti a husté mlze, ale stačila ještě zahlédnout, že odbočil doleva. Ta dvoupruhová silnice vedla vlastně jen na západ a značka ukazovala, že překračují hranice národního parku Humboldt Redwood.

Ukazatel navíc ohlásil tři obce: Honeydew, Petrolia a Capetown. Ani o jedné z nich nikdy neslyšela a byla si jistá, že to budou jen shluky domů podél silnice, kde policii nenajde.

Nakloněná nad volantem a s očima upřenými kupředu vjela do parku odhodlaná vraha znovu dostihnout, protože mohl bydlet poblíž jednoho z těch městeček. Rozumně ho nechala na chvíli zmizet z dohledu, aby se nedovtipil, že se mu pověsila na paty. Potřebovala však znovu navázat vizuální kontakt dřív, než dojede na konec parku a pak možná odbočí z okresky na soukromou cestu.

Čím déle se silnice kroutila mezi stromy sahajícími do nebes, tím méně bušil do hony dešť. Bouře sice neslábla, ale obrovské koruny sekvojí chránily cestu před tou nejhorší záplavou.

Na téhle úzké klikaté vozovce nebylo možné udržovat stejnou rychlost jako na dálnici 101. Vrah navíc zřejmě usoudil, že je dost daleko od mrtvých na benzinové stanici, a když ho Chyna ani ne za minutu dostihla, jel pomaleji povolenou rychlostí.

Teď, blíž než kdy předtím, si všimla, že obytný vůz nemá poznávací značku. Kalifornie, a pokud věděla, i několik dalších států, nevydávala dočasné značky pro nově zakoupená vozidla a bylo přípustné jezdit bez nich, dokud nepřišly značky poštou z dopravního inspektorátu. Nebo vrah možná před cestou k Templetonovým espézetky sundal, pro případ, že by potkal svědka s dobrou pamětí.

Chyna uvolnila nohu na plynu, podívala se na tachometr a všimla si varovné červené kontrolky. Ručička ukazatele paliva visela těsně nad nulou.

Neměla tušení, jak dlouho už kontrolka svítí, protože se soustředila pouze na obytný vůz a nebezpečně mokrou vozovku. Autu mohlo zbývat v nádrži pět nebo šest litrů – ale třeba spalovalo posledních pár deci.

Sledovat vraha až k jeho základně už nebylo možné.

+++

Hlavní vlastností sekvojí není vznešenost, krása, poklid nebo nadčasovost přírody. Jejich hlavní vlastností je síla.

Edgler Vess stáhne za jízdy okénko a zhluboka vdechuje chladný vzduch obohacený aromatem sekvojí, vůní síly. Tato moc do něho proniká a dodává mu energii.

Sekvoje jsou mocné, protože jsou nesrovnatelně větší než ostatní stromy, protože jsou prastaré a mnoho z nich vyrašilo celá staletí před narozením Krista a protože mají výjimečnou kůru pevnou jako brnění a bohatou na tanin, která je chrání před hmyzem, chorobami a ohněm. Jsou mocné, protože přetrvávají, zatímco všechno kolem nich umírá: nové a nové generace lidí a zvířat se rodí a hynou u jejich kořenů, ptáci ožívují jejich nejvyšší větve a zdají se být svobodnější než cokoliv, co vyrůstá ze skal a hlíny, ale nakonec se jejich malá srdce náhle zastaví a oni se zhroutí ze statných větví a dopadnou na zem nebo se zřítí z oblohy, zatímco stromy se stále tyčí nad nimi. Na zastíněné lesní půdě vyrůstají každým rokem rododendrony a světloplaché kapradí, ale nesmrtelnost těchto rostlin je klamná, protože ony také umírají a nové generace jejich druhů se živí rozkládajícími se pozůstatky těch předchozích. Kristus, král míru a prorok lásky, vydechl na kříži ze dřeva svídy krvavé, podle legend tehdy narůstající do mnohem větší výše, ale během jeho života nesrazila bouře ani jediného z těchto obrů; vytrvaly, přestože se nestaraly o mír a nevěděly nic o lásce. Smrt zaměstnaná svou nekonečnou žní vrhá mezi lhostejnými sekvojemi stíny, jež se bez jakéhokoli účinku neustále míhají po jejich mocných kmenech

jako temná obdoba plamenů mihotajících se na pozadí krbových cihel.

Síla žije, zatímco všechno ostatní nevyhnutelně hyne. Síla je chladná lhostejnost k utrpení umírajících. Síla se živí smrtí druhých stejně jako mocné Sekvoje čerpají živiny z rozkládajících se ostatků kdysi živých organismů, které krátce přetrvaly v jejich okolí. Toto je také součást filozofie Edglera Foremana Vesse.

Otevřeným okénkem vdechuje aroma sekvojí, molekuly jejich sladké vůně lnou k povrchovým buňkám jeho plic a síla tisíciletí z nich přechází do jeho čerstvě okysličené krve, prochází srdcem, proniká do všech zákoutí těla a naplňuje ho energií.

Síla je bůh, bůh je příroda, a ta síla je v něm.

Jeho moc stále stoupá.

Být věřící, byl by vášnivým panteistou oddaným víře, že všechny věci jsou posvátné, každý strom, květina a stéblo trávy, každý pták a brouk. Svět je dnes panteistů plný; cítil by se mezi nimi jako doma, kdyby se rozhodl vstoupit do jejich řad. Když je posvátné všechno, není posvátné *nic*. V tom pro něj spočívá krása panteismu. Pokud je život dítěte srovnatelný s životem tresky nebo sovy, může Vess zabít krásnou dívku stejně bezstarostně, jako by rozšlápl škorpiona, s o nic většími výčitkami svědomí, ale s mnohem větším potěšením.

Ale on věřící není.

Když projede zatáčkou na rovinku lemovanou sekvojemi s ještě silnějšími kmeny, než jaké viděl předtím, proříznou černou kůži oblohy před ním jasné bílé kosti blesku. Vzduchem otřese dunění hromu jako vzteklý řev.

Děšť přináší pach blesku dolů k zemi. Nabízejí se mu teď dvě vůně síly, blesku a sekvojí – elektřiny a času, žáru a lhostejného trvání – a on je s potěšením vdechuje plnými doušky.

Jízda po téhle okresce vedoucí sekvojovým lesem a podél pobřeží a znovu se napojující na dálnici 101 jižně od Eureky mu prodlouží cestu o půlhodinu až hodinu v závislosti na rychlosti a síle bouře. Ale přestože touží být už doma u své Ariel, nemůže odolat síle sekvojí.

Za ním se objeví reflektory viditelné v bočním zrcátku. Nějaké auto. Skoro hodinu ho jedno sledovalo na dálnici a udržovalo si odstup. Tohle musí být jiný vůz, protože jeho řidič jede mnohem agresivněji než ten na dálnici a rychle zkracuje vzdálenost mezi nimi.

To auto – honda – riskantně vjede vedle obytného vozu do pruhu vyhrazeného pro protijedoucí vozidla, přestože je v tom úseku předjíždění zakázáno. Jsou na tom rovném úseku silnice sami, ale honda nemá dost místa, aby dokončila manévr před další nepřehlednou zatáčkou, zvláště na nebezpečně kluzké vozovce.

Vess ubere rychlost.

Spěchající honda projíždí kolem něho.

Při pohledu přes čelní sklo Vess stěží zahlédne osobu za volantem, protože mu překáží déšť a rychle se pohybující stěrače. Má jen dojem, že spatřil tmavočervenou košili nebo svetr. Bledou ruku na volantu. Zápěstí je útlé, což naznačuje, že by vůz mohla řídit žena. Zdá se být sama. Pak se auto dostane o tolik dopředu, že se Vess dívá už jen na jeho střechu.

Rychle se blíží k zatáčce.

Vess ubere ještě víc.

Otevřeným okénkem k němu doléhá řev hondy, jak řidička přidává plyn. Všechna ta obdivuhodná síla motoru působí v tom majestátním lese směšně jako bzukot podrážděného komára ve stádě slonů.

S tak malým úsilím, že by se mu ani nezvýšil tep, by Vess mohl stočit volant doleva, narazit svým vozidlem do hondy a vytlačit auto ze silnice. Buď by se převálilo a vybuchlo, nebo se čelně srazilo s jedním ze sekvojových kmenů se sedmi metry v průměru.

Je to lákavá představa.

Byla by to uspokojujivá podívaná.

Ušetří tu ženu v hondě jen proto, že má náladu spíš na jemné než výbušné vjemy. Tato úspěšná výprava mu přinesla nejen onu rodinu v údolí Napa, kterou se původně vypravil vyvraždit, ale také stopaře, který teď visí v šatně ložnice jako Poeův milenec z Amontillada na kamenné zdi vinného sklepa, a k tomu ještě ty dva

prodavače z benzinky. To ho dostatečně uspokojilo. Útes duše je budován z různých zážitků, ne z opakovaných vjemů. Právě teď nepotřebuje chmurnou hudbu krve a prýštivé teplo výkřiků; místo toho mu dělá dobře dýchat vlhko deště, cítit tyčící se masy stromů a naslouchat, jak v chladu visí kapradiny ukryté v noci.

Šlápne na brzdu a ubere rychlost.

Honda prolétne kolem něho a zvedne mrak špinavé vody. Vjede do zatáčky se zablikáním brzdových světel: červená v černé noci, červeně zářící na pozadí vlhké šedé kůry velkých jehličnanů, apokalyptické rudé světlice míhající se nad asfaltem. Pak zmizí.

Edgler Vess je opět sám za volantem své archy, v bezbarvém světě šedého deště, černých stínů a bílých kuželů světla z reflektorů, a může v klidu rozjímat mezi sekvojemi a čerpat z nich díl jejich síly.

Myslí na Krista na vodorovném břevnu kříže a představa pokorného dědictví země ho pobaví. On si nepřeje cokoliv zdědit. Je zuřící oheň, mocný a žhnoucí; spálí všechny barvy na tomto světě, spolkne všechny jiskry radosti, které skýtají, a nechá za sebou říši popela. Ať popel zdědí pokorní.

+++

Při předjíždění obytného vozu, kdy jela příliš rychle, aby honda nemusela zůstat na špatné straně dvojité žluté čáry příliš dlouho, se Chyna bála, že se žíznící motor zakucká a zhasne. Uvědomovala si záři červené kontrolky od okamžiku, kdy si jí všimla, ani se nemusela dívat na palubní desku. Ale honda spolehlivě jela na poslední kapky, na výpary nebo poháněna nějakou vyšší mocí.

Potřebovala vrahovi ujet a získat čas pro přípravu svého plánu. Hnala auto tak rychle, jak se jen odvážila, po dešti kluzké vozovce.

Úzká cesta pokračovala další zatáčkou, pak se napřímila, začala klesat, znovu zahnula, vystoupala na nízký kopec, ale zase klesla a navzdory těmto terénním vlnám byla okolní krajina v podstatě plochá a plynule se skláněla k Tichému oceánu ležícímu asi půldruhého kilometru na západ. Po obou stranách teď silnici lemovaly nízké hliněné svahy a to Chyniným záměrům

nevyhovovalo. Ale pak se cesta vrátila na úroveň okolního terénu a ona se dostala na další takřka nepostřehnutelně klesající rovinku a našla ideální podmínky, jaké hledala.

Odhadovala, že před ním může mít náskok asi minutu, možná půldruhé, podle toho, jestli znatelně zvýšil rychlost poté, co ho předjela. Minuta by jí každopádně měla stačit.

Zpomalila na padesát kilometrů v hodině, ale přesto se jí zdálo, že se lesem přímo řítí. Nechala rychlost klesnout na čtyřicet a zároveň přemýšlela o svém náhlém záchvatu hrdinství, který stále zcela nechápala. Sjela z cesty, přelétla pravou krajnicí, nadskočila v mělké odvodňovací strouze a narazila do kmenu jedné z největších sekvojí. Levé světlo se rozlétlo, nárazník ránu ztlumil, zkroutil se, jak měl, a krátce zaskřípěl kov.

Protože měla zapnutý bezpečnostní pás, nehodilo ji to na volant nebo na čelní sklo. Ale svislá část pásu se jí utáhla tak pevně přes prsa, že vykřikla bolestí. A šokem.

Motor stále běžel.

Jelikož Chyna neměla dost času, aby vystoupila a obhlédla předek auta, nebyla si jistá, zda jsou škody dostatečně velké, aby vraha přesvědčily, že se při bouračce mohl někdo zranit. Až sem za pár vteřin dorazí, musí zareagovat okamžitě a bez přemýšlení. Kdyby pojal nějaké podezření, její plán by nevyšel.

Okamžitě zařadila zpátečku a vycouvala od stromu, na němž nebylo vidět žádné poškození. Zem pokrývalo mokré sekvojové jehličí, na kterém pneumatiky nejprve proklouzly, než zabraly, ale korunami stromů neproniklo dost deště, aby se půda změnila v bahno. S rachotem a skřípěním se auto přehouplo přes mělkou odvodňovací stružku, ve které nebylo víc než pět centimetrů vody, zpátky na asfalt.

Chyna pohlédla k vrcholku mírného svahu, z něhož právě sjela. Zatím nebyla vidět ani slabá záře reflektorů vycházející zpoza zatáčky.

Ale blížil se. Nepochybně.

Brzy tu bude.

Neměla čas vycouvat ani kousek do svahu, ale potřebovala nabrat nějakou rychlost.

Levou nohou stlačila brzdový pedál až na podlahu a pravou dupla na plyn. Motor zakvílel a zařval. Auto se vzpínalo jako kůň pobídnutý ostruhami proti bráně v rodeu. Cítila, že by chtělo vyrazit kupředu, jako by bylo živé, a ona přemýšlela, jak moc se má rozjet, aby nezemřela nebo nezůstala uvězněná ve vraku. Pak přidala ještě trochu plynu, ucítila, jak se něco pálí, a zvedla nohu z brzdy.

Pneumatiky se zuřivě protočily na mokrému asfaltu a honda vyrazila s trhnutím vpřed, zarachotila, cákla cestou přes příkop a narazila do kmenu Sekvoje. Rozbil se pravý reflektor, zaskřípěl kov, kapota se zkroutila a otevřela se se zvukem podivně připomínajícím bendžo, ale čelní sklo se nerozbilo.

Motor se zakuckal. Možná mu konečně docházel benzin nebo se mechanicky poškodil.

Chyna zalapala po dechu, jak ji hrudní pás potrestal za podstoupené riziko, pomodlila se, aby se motor ještě nezastavil, a znovu zařadila zpátečku.

V ideálním případě bude honda blokovat silnici, až vrah vyjede ze zatáčky. Musela ho donutit, aby zastavil a vystoupil z obytného vozu.

Potlučené auto zasténalo, skoro se zastavilo, pak nečekaně vyrazilo a Chyna vděčně vydechla „Bože!“, když vyjelo zpátky na silnici.

Zastavila napříč oběma pruhy předkem natočeným trochu do kopce, aby vrah viděl napáchané škody, jakmile projede zatáčkou.

Motor dvakrát škytl a zhasl, ale to bylo v pořádku. Zaujala postavení.

V následném tichu se zdálo, že déšť padá mnohem hustěji než předtím, kapky bubnovaly do střechy a pleskaly na skle.

V zatáčce na kopci byla stále tma.

Zatáhla ruční brzdu, aby auto nesjelo z kopce, až sundá nohu z brzdy.

Oba přední reflektory byly rozbité, ale stěrače se dál kývaly sem a tam poháněny proudem z baterie. Nechala je běžet.

Otevřela dveře na straně řidiče a s pocitem, že je v osvětlení kabiny jako nahá, vystoupila z auta. Potřebovala se dostat do úkrytu, než se obytný vůz objeví, což mohlo být tak za dvacet vteřin, možná za deset – nedokázala to přesně odhadnout, protože ztratila přehled o tom, kolik času uplynulo od chvíle, kdy projela zatáčkou.

Zbraň.

Než utekla od auta, vzpomněla si na revolver. Vrhla se dovnitř, sáhla po něm – ale on už na sedadle nebyl.

Při prvním nebo druhém nárazu musela zbraň spadnout na podlahu. Naklonila se přes konzolu mezi předními sedadly, zoufale hmatala ve tmě, našla chladnou ocel a jeden prst jí přímo vklouzl do hlavně. S nehlasným úlevným mumláním zvedla revolver z prostoru pro nohy a stiskla ho v dlani.

Se zbraní pevně sevřenou v ruce se vyhrabala ven z hondy. Dveře řidiče nechala otevřené.

V ledovém dešti a větru se roztrásla zimou.

Ve směru, odkud přijela, se noc lehce rozjasnila a kmeny sekvojí poblíž krajnice v zatáčce začaly zářit jako v měsíčním světle.

Chyna přeběhla kluzkou vozovku, s cáknutím skočila do další mělké strouhy a zachvěla se, když jí studená voda promočila boty. Na téhle straně silnice rostly stromy sedm až deset metrů od krajnice. Ponořila se do lesa přímo proti obru, do kterého najela s hondou.

Předtím než dosáhla prvního stromu, uklouzla na mokrému jehličí, upadla a přistála na sekvojových šiškách. Ty tiše zakřupaly pod jejími zády, i když podle bolesti, která jí projela, to vypadalo na zvuk lámané páteře.

Raději by se do úkrytu odplazila po čtyřech, ale nemohla pustit z ruky revolver a měla strach, že by se při plazení dostala do hlavně hlína nebo mokré jehličí. Znovu tedy vstala a běžela dál, zatímco silnici za ní ozářila světla a motor blížícího se auta začal zápolit s hlukem bouře.

Obytný vůz vyjel ze zatáčky.

Byla jen pět metrů od silnice, což nebylo dost daleko, protože nízký podrost mezi sekvojemi neskýtal dostatečný úkryt – vyšší a hustší kapradí rostlo až o kus dál. Nesměl ji zahlédnout. Všechno by bylo ztraceno, kdyby si všiml, že se utíká schovat.

Naštěstí měla tmavomodré džíny, ne seprané, a svetr brusinkové červený, což nebylo tak zlé, jako kdyby byl bílý nebo žlutý, a vlasy neměla blond, nýbrž tmavé. Přesto se necítila o nic méně viditelná, než kdyby se běžela ukrýt ve svatebních šatech.

Vrah se soustředí na hondu, překvapený, že tam stojí napříč přes oba pruhy. Nepodívá se okamžitě napravo a nalevo od silnice, a až si přestane všímat auta, pohlédne spíš vpravo, kam honda sjela z cesty a narazila do stromu, než vlevo, kde Chyna hledala úkryt.

Za neustálého marného přesvědčování sama sebe, že ji není vidět, dosáhla první řady statných sekvojí. Na své úctyhodné rozměry rostly překvapivě blízko jedna druhé. Vklouzla za Zjizvený, pět metrů široký kmen jednoho velikána, který se tyčil v tak intimní blízkosti ještě většího jedince, že mezi nimi byla stěží metrová mezera.

Nejnižší větve byly patnáct až třicet metrů nad zemí a bylo je vidět, jen když je ozářil blesk. Stát mezi těmi kmeny bylo jako nacházet se mezi sloupy v chrámové síni katedrály příliš velké, aby mohla být postavena na téhle straně ráje; rozježené větve se proplétaly v majestátní klenbě patnáct pater nad její hlavou.

Ze svého vlhkého úkrytu vyhlédla ostražitě k silnici.

Za krajkovou clonou nízkého kapradí stříbrnými pláty deště zářily reflektory obytného vozu, každou vteřinou jasnější. Doprovázelo je tiché sténání vzduchových brzd.

+++

Pan Vess zastaví na vozovce, protože krajnice není dost široká ani pevná pro jeho těžké vozidlo. Ačkoliv je tato vyhlídková cesta v hodinách před rozbřeskem a za tak špatného počasí pochopitelně málo frekventovaná, nechce blokovat dopravu o nic déle, než bude nezbytně nutné. Dobře zná kalifornské dopravní předpisy.

Vyřadí, zatahne ruční brzdu, ale nechá motor běžet a světla svítit. Neobtěžuje se s navlékáním přispláště, a když vystoupí z obytného vozu, nechá dveře otevřené.

Děšť bubnuje do asfaltu, zpívá na kapotě a beze slov skanduje v korunách stromů. Ten zvuk ho těší stejně jako chlad a zemitá vůně kapradí a jílovité půdy.

Je to tatáž honda, která ho před několika minutami předjela. Vzhledem k nebezpečné rychlosti, kterou jela, ho nepřekvapuje, že ji vidí tak zřízenou.

Auto zjevně dostalo smyk, sjelo z cesty a narazilo do stromu. Řidiči se podařilo vycouvat zpátky na cestu, než mu zdechl motor.

Ale kde ten řidič je?

Ze západu mohl přijet jiný motorista a odvézt zraněného do nemocnice. To by však byla příliš velká náhoda. A kromě toho k té nehodě mohlo dojít nejvýš před minutou nebo dvěma.

Dveře řidiče jsou otevřené, a když se Vess nakloní dovnitř, zjistí, že klíčky zůstaly v zapalování. Stěrače stále kloužou po skle. Koncová světla, světlo v kabině i kontrolky ještě září.

Odstoupí od auta a prohlédne si strom, do kterého auto narazilo. Kůra je poškrábaná, ale jen na povrchu.

Zaujatě zkoumá okolní les na té straně silnice.

Je celkem možné, že řidička vystoupila ze zničeného auta, omámená úderem do hlavy, a odpotácela se mezi Sekvoje. Právě teď by mohla zacházet hlouběji do pralesa, ztracená a zmatená, nebo se možná zraněná zhroutila a zůstala ležet v bezvědomí v kapradí.

Stromy rostoucí blízko u sebe vytvářejí bludiště s úzkými uličkami, ve kterém je víc kmenů než volného prostoru. Dokonce i v samé poledne za jasného dne pronikne až na zem jen několik tenkých sloupců světla a nesmlouvavá temnota se stáhne do hlubokých koutů, jako by tam statisíce let od počátku lesa zanechaly své stíny. Teď, na počátku rozbřesku, je tma tak čistá, že se zdá být živá, skrčená a číhající, a přesto laskavá.

Tato zvláštní temnota pana Vesse vyburcuje a vzbudí v něm touhu po zážitcích, které, jak vycítil, se mu nabízejí, zážitcích tak

tajemných a významných, že si je nedokáže představit ani matně. Daleko v sekvojovém lese, v chodbách tvořených zvrásněnou kůrou, v nějaké záhadné citadele bestiální vášně, kde sídlí stíny starší než historie lidstva, čeká tajuplné dobrodružství.

Pokud ta žena skutečně bloudí po lese, mohl by zaparkovat obytný vůz a vydat se ji hledat. Ten vůz, který našel u benzinky, mohl být přece jen znamení a její krev je ta, která má zbarvit jeho čepel.

Představuje si, jaké by bylo svléknout se a vstoupit do lesa nahý jen s nožem v ruce, spolehnout se pouze na své primitivní instinkty, pronásledovat ji a skolit, zatímco by ho na kůži chladil déšť a mlha, jím vydechovaný vzduch by se měnil v páru a předával tak část jeho tělesného tepla noci, když by zuřivě trhal ženin oděv, až by ji srazil na lesní půdu. Toto snění mu způsobí erekci a on zvažuje, zda by nejprve zaútočil nožem nebo pyjem – nebo možná zuby. O tom rozhodne v okamžiku, kdy ji dopadne, podle toho, jak pohledná ta žena bude; je však přesvědčen, že ať se mezi nimi stane cokoliv, bude to nebývalé a záhadné – a nevýslovně *intenzivní*.

Asi za hodinu se však rozední, takže bude moudré vyrazit. Musí se ještě o něco vzdálit od míst, kde se v noci tak dobře pobavil.

Být Edglerem Vessem vyžaduje kromě jiných vlastností schopnost potlačit i ty nejnutkavější touhy, když se jejich naplnění jeví jako nebezpečné. Kdyby neustále uspokojoval každé nutkání, byl by spíš zvíře než člověk – a buďto dávno mrtvý, nebo uvězněný. Být Edglerem Vessem znamená být svobodný, ale ne lehkomyšlný, být rychlý, ale ne impulzivní. Musí mít smysl pro uměřenost. A dobré načasování. Potřebuje načasování mistra ve stepu. A milý úsměv. Se skutečně milým úsměvem spojeným se sebeovládáním dojde člověk daleko.

Ted' v lese se usmívá.

+++

Obytný vůz stál uprostřed vozovky necelých deset metrů od nabourané hondy a ve srovnání s okolním lesem se zdál být mnohem menší.

Zatímco vrah kráčel z kopce k opuštěnému autu ozářený reflektory svého vozidla, Chyna se plazila temným lesem do svahu paralelně s ním, ale opačným směrem. Obcházela strom svírajíc revolver v pravé ruce a levou klouzala po kmeni, aby udržela rovnováhu, kdyby zakopla o nějaký kořen. Pod dlaní cítila hluboké rýhy opakujících se gotických oblouků tvořených prasklinami v kůře. S každým nejistým krokem, který udělala v tom velkém oblouku, cítila, že se ten strom podobá budově, pevnosti bez oken vztyčené na obranu proti všemu běsnění světa.

Poté co obešla půlkruh kmene k půlmetrové mezeře mezi ním a dalším stromem, vyhlédla znovu ven. Vrah stál u otevřených dveří hondy a díval se do lesa na protější straně silnice.

Bála se, aby se neobjevilo jiné auto, než bude moci uskutečnit svůj plán.

Kráčela dál okolo dalšího kmene. Tenhle byl ještě silnější než předchozí. Kůra vytvářela povědomé gotické vzory.

Navzdory prudkému větru sténajícímu vysoko nad ní a přeprškám deště padajícím z vysoko se pnoucích větví jí les připadal jako bezpečné místo, temné, ale přívětivé, chladné, ale ne nevlídné. Byla se svými problémy stále sama, ale poprvé za celou noc se kupodivu sama *necítila*.

U další mezery mezi kmeny Chyna opět vyhlédla ven a uviděla, jak vrah nasedá do hondy. Bude muset odstranit nepohyblivé auto z cesty, protože takhle by ho se svým vozidlem neobjel.

Podívala se k obytnému vozu. Možná proto, že věděla, co se nachází uvnitř – mrtvý muž pověšený na řetězech v šatně a mrtvá žena zabalená v bílém rubáši – jí připadal zlověstný jako nějaký válečný stroj.

Mohla prostě počkat v lese. Zapomenout na svůj plán. On by odjel a její život by pokračoval.

Bylo by tak snadné počkat. Přežít.

Policie by tu dívku Ariel nějak našla, a včas. I bez jejího hrdinství.

Chyna náhle zeslábla a opřela se o kmen. Roztřásla se a udělalo se jí zle od žaludku zoufalstvím, strachem.

Koncová světla a světlo v kabině pohasla při zavrčení startéru, jak se vrah snažil rozhybat motor.

Pak k Chyně dolehl další zvuk. Z mnohem větší blízkosti než od auta. Odněkud za ní. Šramot, zapraskání, odfrknutí podobné koňskému.

Vyděšeně se otočila.

V slabém světle od obytného vozu spatřila Chyna v sekvojovém lese anděly. Nebo si to aspoň v prvním okamžiku myslela. Z jemných, ve tmě bledých tváří si ji prohlížely zářivé, pátravé a laskavé oči.

Ale ani při tom chabém osvětlení jí radost ze setkání s anděly dlouho nevydržela. Po krátkém počátečním zmatku si uvědomila, že ta stvoření jsou jeleni wapiti bez paroží.

V pětimetrové mezeře mezi vnější řadou stromů a hlubším lesem jich stálo šest tak blízko, že by Chyně stačily tři kroky, aby vstoupila mezi ně. Vznesené hlavy měli zvednuté, uši vzpřímené, oči upřené přímo na ni.

Jeleni jsou zvědaví, ale velmi plaší, avšak teď se zdálo, že se jí vůbec nebojí.

Kdysi strávila s matkou dva měsíce na ranči v okrese Mendocino, kde skupina dobře vyzbrojených bojovníků o přežití čekala na rasovou válku, která měla podle nich zničit celý národ, a v té ponuré atmosféře strávila Chyna většinu času prozkoumáváním okolní krajiny, mimořádně krásných kopců a údolí, borových hájů, zlatých plání řídce porostlých duby, osamocenými, obrovskými a vzpínajícími k nebi černé větve, kde se občas objevovala malá stáda pobřežních jelenů, vždy v ostražitě vzdálenosti od lidí a jejich obydlí. Plížila se za nimi ne jako lovec, ale s neobratnou dívčí lstivostí, bázlivá jako oni sami, ale neodolatelně přitahovaná jejich klidem a mírem, který z nich vyzařoval ve světě tak nasáklém násilím.

Za ty dva měsíce se jí k jelenímu stádu nikdy nepodařilo dostat blíž než na pětadvacet nebo třicet metrů, než zareagovalo na její kradmé přibližování a odběhlo na vzdálenější pastviny.

Ted' se *oni* přiblížili k ní, ostražití, ale nijak vystrašení, jako by to byli jeleni z jejího mládí, kteří konečně uvěřili jejím mírumilovným úmyslům.

Jelen wapiti se měl vyskytovat blíž k pobřeží, na otevřených loukách mezi sekvojovými lesy, kde byla pastva svěží a zelená po zimních deštích. I když nebyli v lesích cizí, jejich přítomnost tady, v deštivé pravěké temnotě, byla pozoruhodná.

Pak uviděla za původním šestihlavým stádem další kusy – jeden tady, jeden tam, třetí onde a ještě víc – stát o kus dál mezi stromy. Některé, k nimž dopadalo už jen málo světla od obytného vozu, bylo sotva vidět, ale ona je odhadovala na dobrý tucet jedinců, pozorných, jakoby přimrazených lesní hudbou neslyšitelnou pro lidské uši.

Blesk promítl větve stromů proti obloze, zvýraznil pokroucené kořeny na zemi a na okamžik ozářil les natolik, že Chyna uviděla jeleny jasněji než předtím. Bylo jich víc, než si myslela. Stáli v mlze a kapradí, mezi kvetoucími červenými rododendrony, odhaleni třepotavými záblesky světla. Hlavy měli zdvižené a od nozder jim šla pára. Oči upírali na ni.

Pohlédla k silnici.

Vrah se už přestal snažit auto nastartovat. Odbrzdl hondu a ta začala sjíždět pozadu po lehce nakloněné vozovce.

Chyna vrhla poslední pohled na jeleny a vyšla z mezery mezi dvěma sekvojemi.

Vrah stočil volant ostře doprava a nechal auto, aby se setrvačností stočilo tak, že mířilo předkem z kopce.

Řídkým kapradím a trsy trávy se Chyna blížila k silnici. Slabost v kolenou byla pryč a křeč nerozhodnosti pominula.

S vrahem za volantem sjížděla honda z kopce na pravou krajnici.

Mohla jít za ním a zastřelit ho v autě nebo až by z něj vystupoval. Ale byl teď padesát, šedesát metrů daleko a viděl by ji přicházet. Přišla by o moment překvapení, takže by musela střílet tak, aby ho zabila, což by Ariel nijak neprospělo, protože kdyby ten parchant zemřel, musela by policie vypátrat, kam dívku ukryl. A to

by se nemuselo podařit. Krom toho měl ten hajzl nejspíš u sebe zbraň, a kdyby došlo k přestřelce, vyhrál by, protože byl mnohem zkušenější než ona – a odvážnější.

Nebyl tam vůbec nikdo, na koho by se mohla obrátit. Stejně jako v dětství.

Takže teď zmizet z dohledu. Neukvapit se. Čekat na ideální situaci. Zvolit správný okamžik pro střet a mít navrch, až k němu dojde.

Opět divoký záblesk a dlouhý dunivý rachot, jako by se vysoko v noci bortila obrovská stavba.

Dostala se k obytnému vozu.

Ach, bože.

Dveře řidiče byly otevřené.

Proboha.

Nedokáže to.

Musí to dokázat.

Na krajnici pod svahem se honda zastavila s rachocením pokroucených plechů.

Má revolver. To je zásadní rozdíl. S ním je bezpečná.

Kdo zachrání tu dívku zavřenou ve sklepě, tu dívku, která zraje pro toho odporného šílence, tu dívku, která je jako já? Kdo kdy přijde na pomoc vyděšeným holčičkám schovaným v šatnách nebo pod postelemi, kdo jiný než obrovský šváb? Kdo jí pomůže, když ne já, kde mám být, když ne u ní, proč je tohle jediná volba – a když je odpověď tak zřejmá, proč se vůbec ptám?

Honda se zastavila pod kopcem.

S revolverem tížícím ji v ruce vylezla Chyna do kabiny a posadila se za volant. Otočila se na sedadle řidiče, vstala a rozběhla se dozadu, zatímco si mumlala „Proboha, proboha!“, přesvědčovala samu sebe, že ta šílenost, které se dopouští, je správné rozhodnutí, protože tentokrát má revolver.

Pochybovala však, jestli jí ta zbraň poskytne dostatečnou výhodu, až stane tvář v tvář tomu muži.

K přímé konfrontaci samozřejmě vůbec nemusí dojít. Chyna měla v úmyslu skrývat se, dokud nedorazí k němu domů a nepřijde

na to, kde ukrývá to děvče. S tou informací půjde na policii, která toho úchylně dopadne, osvobodí Ariel a...

A co?

A tím, že tu dívku spasí, zachrání i sama sebe. Nevěděla vlastně jistě před čím. Před životem, který byl jen přežíváním? Před nekonečnou a marnou snahou pochopit?

Bylo to bláznivé, ale teď už neměla cestu zpět. A v srdci věděla, že riskovat vše je méně bláznivé než žít životem, který nemá žádný vyšší cíl než přežít.

Jakoby vržena kupředu silným tepem srdce dosáhla Chyna zadní části obytného vozu. Zavřených dveří ložnice.

Proboha.

Nechtělo se jí tam. Vracet se k mrtvé Lauře. K tomu mrtvému muži v šatně. K šicí soupravě čekající na další použití.

Proboha.

Ale byl to nejlepší úkryt, takže otevřela dveře, vstoupila, zavřela za sebou, ukročila v husté tmě doleva a opřela se o zeď.

Třeba nepojede rovnou domů. Třeba se cestou někde zastaví a půjde se podívat na své trofeje.

Pak ho zabije v okamžiku, kdy projde dveřmi. Vyprázdní do něho bubínek revolveru. Nebude riskovat.

Až bude mrtvý, Ariel už možná nikdy nenajde. Nebo ji objeví až poté, co zemře mučivou smrtí hladem.

Avšak pokud vrah vstoupí do ložnice, nebude se Chyna spoléhat na poloviční řešení. Nebude se ho snažit zranit, aby ho mohla předat živého policii, ne v tomhle stísněném prostoru, kde se nad ní bude tyčit a kde by se toho mohlo tolik zvrtnout.

+++

Edgler Vess zhasne světla, vypne stěrače a zůstane sedět v nabouraném autě na krajnici. Přemýšlí.

Leží před ním mnoho cest, kterými se může vydat. Život je vždy jako švédský stůl přeplněný pochoutkami, nabízející rozmanité chutě a zážitky pro potěchu srdce – ale ještě nikdy jich nebylo tolik jako teď. Přeje si prozkoumat všechny možnosti až do krajnosti,

vytěžit z nich co nejsilnější vzrušení, a proto nesmí jednat bez rozmyslu.

Štěstí mu dopřalo možnost zahlédnout ji ve zpětném zrcátku, jak se mihla jako laň přes vozovku, zaváhala u otevřených dveří obytného vozu, vystoupila nahoru a zmizela uvnitř.

Musí to být ta žena z hondy. Když ho předtím předjížděla, podíval se dolů do jejího auta a uviděl ten červený svetr.

Při té nehodě mohla utrpět silný úder do hlavy. Teď je možná omráčená, zmatená, vystrašená. To by vysvětlovalo, proč nešla rovnou za ním a nepožádala ho o svezení k nejbližší benzince. Pokud to má v hlavě popletené, může se jí iracionální rozhodnutí cestovat v jeho obytném voze jako černý pasažér jevit jako naprosto rozumné.

Nevypadala však, že by utrpěla zranění hlavy nebo se jinak poranila. Přes silnici se nemotala ani nepotácela, ale kráčela rychle a přímo. Na tu vzdálenost a ve zpětném zrcátku by Vess nespátl krev, kdyby krvácela, ale intuitivně poznal, že tomu tak není.

Čím déle o tom přemýšlel, tím si byl jistější, že ta nehoda byla naaranžovaná.

Ale proč?

Pokud byla motivem loupež, napadla by ho v okamžiku, kdy vystoupil na silnici.

Kromě toho neřídí nějaký koráb silnic za tři sta tisíc dolarů, který by mohl přilákat zloděje. Jeho vozidlo je sedmnáct let staré, a přestože je v dobrém stavu, nestojí za víc než padesát tisíc. Bylo by nesmyslné zničit zánovní hondu kvůli vyloupení auta, které od pohledu neslibuje žádné poklady.

Nechal klíčky v zapalování a motor nastartovaný. Pokud by měla v úmyslu s obytným vozem odjet, už by to udělala.

A samotná žena na opuštěné silnici uprostřed noci by stěží plánovala loupež. Takové chování neodpovídá profilu žádného zločince.

Je zmatený.

Značně.

Prostého života pana Vesse se jen zřídka dotkne záhada. Jsou objekty, které lze zabít, a jiné, jež zabít nelze. Některé se dají zabít snáz než jiné a při zabíjení jiných se užije víc zábavy. Některé pláčí, jiné křičí a další dělají obojí, a jsou i takové, které se jen mlčky třesou a čekají na svůj konec, jako by strávily celý život čekáním na tuhle strašnou bolest. A tak mu ubíhají dny – plynou svým předvídatelným tempem jako řeka, na níž se zřídka kdy vyskytne něco tajemného.

Ale tahle žena záhadu představuje, to ano, nejzajímavější záhadu, s jakou se pan Vess kdy setkal. Nedokáže si představit, co s ní prožije, a vzrušuje ho vyhlídka na něco nového.

Vystoupí z hondy a zavře dveře.

Chvilku jen tak stojí a upírá pohled do lesa, aby se zdálo, že nic netuší, pro případ, že by ho ta žena pozorovala z obytného vozu. Možná přemýšlí, co se stalo s řidičem hondy. Možná je spořádaný občan a zvažuje, že prohledá les.

Po obloze se míhají blesky, bílé a rozeklané jako běžící kostlivci. Následné údery hromu jsou tak silné, že se panu Vessovi třesou kosti v těle, což shledává velice příjemným.

V kapradí na kraji lesa se náhle objeví několik jelenů, kterým je bouře zjevně lhostejná. Pohybují se s majestátní vznešeností, v nadpřirozeném tichu za slábnoucí ozvěny hromu, oči se jim lesknou odrazy blesků. Vypadají spíš jako přízraky než skutečná zvířata.

Objeví se dva, pět, sedm a ještě další. Někteří se zastaví, jako by pózovali, a jiní popojdou dál, ale pak zůstanou stát také, až nakonec celý tucet strne na otevřeném prostranství a zírá na pana Vesse.

Jejich krása je nadpozemská a zabít je by přineslo úžasné uspokojení. Kdyby držel v ruce zbraň, postřílel by jich, kolik by stihl, než by se rozprchli.

Jako malý kluk začal pracovat se zvířaty. Začal vlastně hmyzem, ale brzy přešel k želvám a ještěrkám a pak ke kočkám a větším zvířatům. Jakmile dostal v pubertě řidičský průkaz, začal se v noci a někdy ráno před školou projíždět po odlehlých cestách a střílel vysokou, když nějakou spatřil, toulavé psy, krávy na lukách a koně v ohradách, když si byl jistý, že mu to projde.

Při pomyslení na postřílení těch jelenů ho zaplaví vlna nostalgie. Pohled na jejich krev by zintenzivnil rudost té jeho a rozezpíval jeho tepny.

Ačkoliv jsou jeleni obvykle plachá zvířata, teď ho nebojácně pozorují. Nezdá se, že by ho sledovali poplašeně a byli připravení dát se na útěk. Jejich přímost mu připadá neobvyklá a překvapivě znejistí.

Čeká na něj však ta žena v červeném svetru, která je mnohem zajímavější než sebevětší stádo jelenů. Už není chlapec, ale dospělý muž a jeho touha po intenzivních prožitcích se nedá ukojit návraty do minulosti. Dětské zábavy má Edgler Vess dávno za sebou.

Vrátí se k obytnému vozu.

Dveřmi vidí, že žena není na sedadle řidiče ani spolujezdce.

Vyhoupne se za volant a pohlédne dozadu, ale nespatří ji ani v prostoru s pohovkou, ani v jídelním koutu. Krátká a tmavá chodbička na konci se zdá být také opuštěná.

Obrácený dopředu, avšak s pohledem upřeným do zpětného zrcátka, otevře přihrádku mezi sedadly. Jeho pistole s odšroubovaným tlumičem je stále tam, kde ji nechal.

S pistolí v ruce se otočí v sedadle, vstane a projde obytným vozem do kuchyňky a jídelního koutu. Řeznický nůž nalezený u benzinky leží na pultu jako předtím. Otevře skříňku nalevo a zjistí, že dvanáctiranná brokovnice Mossberg je stále upevněna v pérových svorkách, jak ji tam vrátil poté, co zabil ty dva prodavače.

Neví, jestli není ozbrojená vlastní zbraní. Ze vzdálenosti, na jakou ji viděl, nerozeznal, jestli má prázdné ruce nebo ne, ani, což je stejně důležité, zda je dost atraktivní na to, aby byla zábava ji zabít.

Postoupí tedy dál svým úzkým královstvím a s mimořádnou opatrností nahlédne za jídelní kout, za kterým je Schodištní šachta. Nikdo se tam však nekrčí.

Dál do chodbičky.

Šumění deště. Vrčení motoru.

Otevře dveře koupelny, rychle a hlučně, protože dobře ví, že se hluku v téhle rezonující plechovce na kolech nevyhne. Stísněná

místnůstka vypadá, jak má, žádná černá pasažérka na míse ani ve sprchovém koutu.

Následuje mělká šatna s posuvnými dveřmi. Ona však není ani tam.

Zbývá už prohledat jen ložnici.

Vess stane před posledními zavřenými dveřmi okouzlený pomyšlením na ženu, která se tam krčí, aniž by věděla, s kým svůj úkryt sdílí.

Kolem veřejí ani prahu nevychází jediný paprsek světla, takže tam nepochybně vstoupila potmě. Podle všeho se ještě neposadila na postel a neobjevila spící krásku.

Možná tápala kolem sebe po malé místnosti a poslepu našla posuvné dveře šatny. Možná když Vess otevře dveře ložnice, odsune ona současně ty plastové panely ve snaze ukrýt se v šatně a místo pověšených košil nahmatá podivné studené tělo.

Pana Vesse ta představa pobaví.

Málem neodolá pokušení rozrazit dveře, vidět ji, jak odskočí od mrtvol v šatně k posteli a znovu od mrtvé dívky, nejprve vykřikne při pohledu na chlapcův sešitý obličej, pak až uvidí spoutané děvče, a nakonec až spatří Vesse samotného, a bude tam poskakovat jako kulička v podivném forbesu hrůzy.

Po tomhle představení však budou muset jít rychle na věc. Brzy se dozví, co je ta ženská zač a co tam pohledává.

Pan Vess si uvědomuje, že nechce, aby tohle vzácné setkání se záhadou brzy skončilo. Zjišťuje, že ho těší prodlužovat napětí a ještě chvíli se tou hádankou zabývat.

Začínal pociťovat únavu z událostí poslední doby, tenhle nečekaný vývoj mu však vlije novou energii do žil.

Tahle strategie obsahuje samozřejmě jisté riziko, není však možné žít intenzivně a riziku se vyhnout. Nebezpečí je samotnou podstatou intenzivní existence.

Potichu couvne ode dveří ložnice.

Hlučně vstoupí do koupelny, vymočí se a spláchne, aby si ta žena myslela, že nepřišel do zadní části obytného vozu hledat ji, ale uposlechnout volání přírody. Pokud bude nadále věřit, že její

přítomnost ve voze zůstává utajena, bude postupovat podle plánu, který ji tam přivedl, a bude zajímavé sledovat, co udělá.

Pan Vess jde teď dopředu, zastaví se v kuchyňce a nalije si horkou kávu z termosky. Rozsvítí také několik světel, aby zřetelně viděl ve zpětném zrcátku celý interiér vozidla.

Když se znovu posadí za volant, usrkne kávy. Je horká a hořká, přesně podle jeho gusta. Zasune kelímek do držáku na palubní desce.

Zastrčí pistoli do přihrádky mezi sedadly, odjištěnou a pažbou nahoru. Ve vteřině po ní může sáhnout, otočit se na sedadle a zastřelit tu ženu dřív, než se k němu přiblíží, a přitom neztratit vládu nad vozem.

Ale nemyslí si, že se mu jeho černá pasažérka pokusí ublížit, alespoň ne v dohledné době. Pokud by tohle byl její hlavní cíl, už by to udělala.

Podivné.

„Proč? Proč teď?“ řekne nahlas a vychutnává si tu zvláštní napjatou situaci. „Co teď? Co pak? Překvapení, překvapení.“

Znovu se napije kávy. Její vůně mu připomene chřupavý, připálený toast.

Jeleni už jsou pryč.

Noc záhad.

Sílící vítr bičuje dlouhé listy kapradí. Na důkaz násilí poletují noci okvětní lístky rododendronů.

Les stojí nedotčen. V těch masivních temných kmenech se ukrývá síla času.

Pan Vess zařadí rychlost a povolí ruční brzdu. Kupředu.

Když projede kolem nabourané hondy, podívá se do zpětného zrcátka. Dveře ložnice zůstávají zavřené. Žena se stále skrývá.

Za jízdy černá pasažérka možná sebere odvahu rozsvítit světlo a bude mít příležitost seznámit se se svými spolubydlícími.

Pan Vess se usměje.

Ze všech výprav, které podnikl, je tahle nejzajímavější a nejvíc vzrušující. A ještě neskončila.

Chyna seděla ve tmě na podlaze. Zády se opírala o zeď. Revolver měla položený vedle sebe.

Byla naživu a nedotčená.

„Chyna Shepherdová, nedotčená a živá,“ zašeptala a byl to jak vtip, tak modlitba.

V mládí se často modlila za tohle dvojí požehnání – svou počestnost a život – a její modlitby byly často nesouvislé, nesrozumitelné a zoufalé. Nakonec se začala bát, že boha už její nekonečné zoufalé prosby unavují a dělá se mu zle z toho, jak se o sebe nedokáže postarat sama, a že možná usoudil, že vyčerpala svůj příděl jeho milosrdenství. Bůh má přece spoustu práce, spravuje celý vesmír, dohlíží na tolik opilců a bláznů, zatímco mu ďábel škodí, kde může, vybuchují sopky, všude se ztrácejí námořníci, vlaštovky padají za letu k zemi. Když bylo Chyně jedenáct, omezila kvůli božímu hektickému programu své prosby v okamžicích hrůzy na toto: „Bože, to jsem já, Chyna Shepherdová, a mluvím k tobě z...“ – tam doplnila název konkrétního místa – „a prosím tě, prosím, prosím, abys mě nechal vyváznout nedotčenou a živou.“ Později, když si uvědomila, že bůh přece přesně ví, kde ona zrovna je, zkrátila modlitbu ještě víc na: „Bože, to jsem já, Chyna Shepherdová. Prosím, nechej mě z toho vyváznout nedotčenou a živou.“ Nakonec, přesvědčená, že bůh už bezpečně pozná její otravné žádosti o jeho čas a milost, omezila prosbu na telegrafické minimum: „Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.“ V kritických okamžicích – zalezlá pod postelí, ukrytá v šatně za odloženým oblečením nebo choulící se na půdě plné pavučin, páchnoucí prachem a starým dřevem, či, jak se jednou stalo, přitisknutá k zemi mezi krysími výkaly v prostoru pod jedním rozpadajícím se starým domem, si šeptala těch pět slov nebo je neúnavně tiše skandovala stále dokola: *Chyna Shepherdová, nedotčená a živá*. Recitovala nejen proto, že by se bála, že by boha mohly rozptylovat jiné úkoly a přeslechl by ji, ale i proto, aby si připomínala, že bůh je tam nahoře, ví, co jí hrozí, a pomůže jí, když bude trpělivá. A když

každá krize pominula, když černá záplava hrůzy ustoupila, když její koktající srdce umělo znovu pronést každý tep jasně a zřetelně, zopakovala těch pět slov ještě jednou, ale s jinou modulací hlasu, než kterou použila předtím, tentokrát ne jako prosbu o vysvobození, ale jako svědomité hlášení: *Chyna-Shepherdová-nedotčená-a-živá*, asi tak, jako by námořník za války hlásil kapitánovi po náletu nepřátelských letadel: „Všichni přítomni a na svých místech, pane.“ Ona byla přítomna a na svém místě a dávala bohu najevo svou vděčnost týmiž pěti slovy předpokládajíc, že pozná rozdíl v modulaci a porozumí jí. Pro malou Chynu se z toho stal vtípek a někdy dokonce doplnila hlášení zasalutováním, což se jí zdálo správné, protože se domnívala, že bůh musí mít smysl pro humor.

„Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.“

Tentokrát, z ložnice v obytném voze, to byla zároveň zpráva o přežití a vroucí modlitba, aby byla ušetřena jakékoliv brutality, která mohla následovat.

„Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.“

Jako malé děvče své jméno nenáviděla – zvláště když se modlila za přežití. Byla to hloupá zkomolenina skutečného slova, a když se jí děti posmívaly, že je natvrdlá Čínanka, nezmohla se na obranu. Vzhledem k tomu, že se její matka jmenovala jednoduše Anne, bylo rozhodnutí pojmenovat ji *Chyna* nejen pošetilé, ale také neomalené a dokonce škodolibé. Po většinu svého těhotenství žila Anne v komunitě radikálních ochránců životního prostředí, v buňce nechvalně proslulé Armády Země, jejíž členové věřili, že je ospravedlnitelné jakékoliv násilí spáchané pro ochranu přírody. Zatloukali do stromů hřebíky v naději, že dřevorubci přijdou o ruce při nehodách s motorovými pilami. Podpálili dva závody na zpracování masa, v nichž uhořeli bezmocní noční hlídači, sabotovali výstavbu nových obytných čtvrtí zasahujících do volné krajiny a zabili jednoho vědce na Stanfordské univerzitě, protože dělal pokusy na zvířatech. Pod vlivem svých přátel uvažovala o různých jménech pro dceru, například Hyacinta, Louka, Oceán, Obloha, Sníh, Déšť, List, Motýl... Ale než porodila, od Armády Země odešla a dala jí jméno Chyna podle Číny. Jak jí jednou vysvětlila:

„Zlatíčko, najednou jsem si uvědomila, že v Číně je jediná spravedlivá společnost na světě, tak mi to přišlo jako krásné jméno.“ Nedokázala si už vybavit, proč změnila měkké i na tvrdé, protože v té době pracovala v laboratoři na výrobu methamfetaminu, kde balila perník do dávek po pěti dolarech, a po ochutnávání vzorků mívala několikadenní okna. Chyna měla své jméno ráda, jen když se modlila o svou záchranu, protože usoudila, že si ji bůh bude díky němu lépe pamatovat a nesplete si ji s miliony dívek se jmény jako Mary, Caroline, Linda, Heather, Tracy a Jane.

Ted' už ke svému jménu nic necítila. Připadalo jí stejné jako všechna ostatní.

Věděla už, kdo je – skutečný *člověk* – a že nemá nic společného se svým jménem a jen málo s životem, který vedla šestnáct let se svou matkou. Nenesla vinu na hrozných projevech nenávisti a chtíče, jichž byla svědkem, na obscénních výrazech nebo věcech, které s ní chtěli dělat matčini milenci. Nepředurčovalo ji její jméno nebo hrozná zkušenosti; byla utvářena sny, nadějí, touhou, sebeúctou a vytrvalostí. Nebyla jílem v cizích rukou, byla skálou a svými vlastníma odhodlanýma rukama ze sebe dokázala vytesat člověka, kterým si přála být.

Tohle si uvědomila před rokem, když jí bylo pětadvacet. Tato moudrost k ní nepřišla jako oslnivý záblesk, avšak pomalu, tak jako kus holé země pomalu zarůstá plevelem, až jako zázrakem všechna hnědá hlína zmizí a všude jsou zelené listy a různé květy. Cenné znalosti se v průběhu nabývání vždycky zdají být draze zaplacené, ale při pohledu zpět to vypadá, že přišly samy od sebe.

Starý obytný vůz projížděl nocí k rozbřesku, vrzal přitom jako špatně namazané dveře a cvakal jako staré hodiny příliš zrezivělé na to, aby mohly přesně zaznamenat každou vteřinu.

Šílenství. Bylo šílené vézt se v něm.

Ale nemohla jinak.

K téhle chvíli směřoval celý její život. Bezhlavá odvaha se neomezuje na bojiště – nebo na muže.

Byla promočená, prochladlá a vyděšená – a překvapivě i poprvé v životě smířená sama se sebou.

„Ariel,“ pronesla Chyna tiše, jedna dívka v temnotě snažící se uklidnit druhou.

6.

Pan Vess vyveze svůj vůz ze sekvojového lesa do deštivého rozbřesku, nejprve ocelově šedého a pak o něco bledšího, a pokračuje mezi pobřežními loukami se stejným pochmurným kovovým odstínem zpátky na dálnici 101, znovu do lesa, ale tentokrát borového a smrkového, z okresu Humboldt do ještě odlehlejšího okresu Del Norte, až nakonec sjede ze sto jedničky na odbočku vedoucí na severoseverovýchod.

Během prvního úseku cesty se často dívá do zpětného zrcátka, ale dveře ložnice zůstávají zavřené a zdá se, že té ženě přítomnost mrtvol nevadí, nebo o ní možná ještě neví. Okno do jejího úkrytu je zakryté, takže do ložnice neproniká ranní světlo.

Vess je skvělý řidič a i přes špatné počasí dosáhne výborného času. Nejlépe děláme věci, které děláme rádi, a proto má pan Vess takové úspěchy při zabíjení a zároveň spojuje tenhle koníček se svou láskou k řízení, místo aby omezil své loviště na rozumný okruh okolo svého domova.

Cestou po otevřené silnici s měnící se krajinou okolo vstřebává Edgler Vess neustálý proud čerstvých vizuálních vjemů. A pro člověka s tak dokonale citlivými smysly a schopností je všestranně využívat může mít krásný výhled také hudební stránku. Vůně přivanutá okénkem nemusí představovat jen čichový, ale také hmatový prožitek, sladká vůně lilií je jako teplý ženský dech na kůži. Pohodlně usazený v sedadle svého obytného vozu cestuje bohatým mořem prožitků, které ho obklopují jako voda trup hluboko potopené ponorky.

Ted' přejíždí do Oregonu. Blíží se hory a on se noří do jejich stálosti.

Houstnouce hájky na příkrých svazích jsou ve vytrvalém dešti spíš šedé než zelené a pohled na ně je jako kousnutí do kostky ledu, tvrdé mezi zuby s příjemnou, slabě kovovou chutí a palčivým chladem na jazyku.

Ted' už se do zpětného zrcátka dívá jen zřídka. Ta žena je záhada a záhady tohoto druhu se nedají rozlousknout pouhou touhou vyřešit je. Ona se nakonec odhalí sama a intenzita prožitku bude záviset na tom, proč tam přišla a jaká tajemství skrývá.

To čekání je nádherné.

Během několika posledních hodin cesty nechá Vess vypnuté rádio, ne však proto, že by se bál, že hudba přehluší zvuky vydávané tou ženou plížící se k němu obytným vozem. Ve skutečnosti poslouchá rádio na cestách jen zřídka. V paměti má uloženou rozsáhlou sbírku hudby, kterou má nejraději: steny a výkřiky, prosebný šepot, skřeky tenké jako list papíru, pulzující vzlyky a eroticky zabarvená poslední vydechnutí.

Když sjíždí z dálnice na okresku, vybavuje si konkrétně Sarah Templetonovou ve sprše, její křik a zoufalé dávení tlumené zelenou houbičkou na nádobí, kterou jí nacpal do úst a zajistil dvěma pruhy pásky přilepené na ústa. Nic v rádiu, od Eltona Johna přes Gartha Brookse a Pearl Jam po Cheryl Crow – a vlastně ani od Mozarta po Beethovena – se téhle niterné hudbě nemůže rovnat.

Ujíždí po mokré dvouprouté vozovce ke své soukromé příjezdové cestě. Vjezd přehrazuje brána a lemuje ho houští z borovic a ostružinových šlahounů.

Brána je vyrobená z ocelových vzpěr a ostnatého drátu a otevírá se mezi kovovými sloupky zasazenými v betonových patkách. Pohybuje jimi elektromotor, a když Vess stiskne tlačítko dálkového ovládání, které vyndá z přihrádky mezi sedadly, brána se vznešeně zhoupne doleva.

Jakmile obytný vůz vjede na jeho pozemek, Vess okamžitě zastaví, stáhne okénko, vystrčí z něj ruku s ovládáním a namíří jím na bránu. Ve zpětném zrcátku vidí, jak se zavírá.

Příjezdová cesta je skoro stejně tak dlouhá jako ta na vinici Templetonových, protože jeho pozemky se rozkládají na dvaadvaceti hektarech, které hraničí s divočinou ve vlastnictví státu, jež se táhne na kilometry daleko. Není ale tak zazobaný jako Templetonovi, jeho půda má mnohem menší hodnotu než jejich.

Přestože cesta není dlážděná, je na ní jen málo bláta a nehrozí nebezpečí, že by se do ní obytný vůz zabořil. Vrchní vrstva hlíny je tenká a pod ní je udusaná břídlíce. Přesto je povrch trochu hrbolatý, ale koneckonců to není New York.

Vess jede do mírného kopce mezi řadami vysokých borovic, smrků a jedlí, které pak poněkud zřídnou, a on přejede holý vrcholek kopce. Nato začne cesta ladnou zatáčkou klesat do malého údolí, na jehož konci stojí dům chráněný před deštěm a ranní mlhou kopci za sebou.

Při tom pohledu se v něm zvedne vlna dojetí. Tohle je jeho domov, místo, kde trpělivě čeká jeho Ariel.

Jednopatrový dům je malý, ale bytelně postavený z klád zpevněných cementem. Staré trámy jsou skoro černé vrstvami dehtu a čas obarvil cementové spáry na tabákovou hněd', s kterou kontrastují jen skvrny po novějších opravách.

Dům postavil na konci dvacátých let majitel rodinné dřevařské společnosti dlouho předtím, než byli z tohoto podnikání vytlačeni drobní podnikatelé a vláda zakázala na okolní veřejné půdě těžbu pomocí těžkých strojů. Elektřina tam byla zavedena někdy ve čtyřicátých letech.

Edgler Vess ten srub vlastnil už šest let. Poté co budovu koupil, udělal nové elektrické rozvody, vylepšil instalace a rozšířil koupelnu v prvním patře. A samozřejmě zcela sám provedl rozsáhlou a tajnou přestavbu sklepení.

Některým lidem by dům mohl připadat izolovaný, nepohodlně vzdálený od supermarketů a multikin. Ale pro pana Vesse, jehož záliby by sousedé nikdy nepochopili, byla tato relativní izolace při nákupu nemovitosti rozhodující.

Avšak za letních odpolední nebo večerů, v houpacím křesle na přední verandě s výhledem na divoké květiny zdobící louky vzniklé

na místech, kde původní majitel domu a jeho synové vymýtili les, musel i zatvrzele městský člověk uznat, že ta izolace má něco do sebe.

Za dobrého počasí si pan Vess rád bere na verandu večeri a několik piv. Když ho začne nudit ticho hor, přehraje si v duchu hlasy těch, kteří jsou v těch lukách pohřbení: jejich škemrání a pláč, hudbu, které dává přednost před čímkoliv v rádiu.

Vedle domu stojí ještě malá stodola, ne proto, že by dřívější vlastník farmařil na půdě, kterou vyčistil, ale proto, že choval koně. Tato druhá budova má tradiční trámovou konstrukci s betonovými základy a kamenné zdi; vítr, déšť a slunce už dávno pokryly stříbrnou patinou odolné cedrové šindele, které se Vessovi moc líbí.

Protože nevlastní koně, používá stodolu jako garáž.

Teď však zastaví vedle domu, místo aby pokračoval ke stodole. Pořád ještě má ve voze tu ženu a bude si s ní muset nějak poradit. Zaparkuje radši tady, kde ji bude moci pozorovat z domu a čekat, jak se situace vyvine.

Podívá se do zpětného zrcátka.

Pořád nic.

Vess vypne motor, ale nechá běžet stěrače a čeká na své hlídače. Březnové dopoledne oživuje šikmo padající déšť, ale jinak se nic samo nehýbe.

Byli vycvičeni, aby se bezhlavě nevrhali na příjíždějící vozidla, a dokonce si dali na čas i u pěších vetřelců a raději je zahnali do míst, odkud není úniku. Tito hlídači vědí, že nenápadnost je stejně důležitá jako divoká zuřivost, že nejúspěšnějším útokům předchází promyšlený klid, jenž má oběť ukonejšit.

Konečně se nízko u země zpoza zadního rohu domu objeví první černá hlava, hladká jako kulka, ale s našpicovanými ušima. Pes zaváhá, a než se ukáže celý, prozkoumá okolí, aby se ujistil, že správně chápe, co se děje.

„Hodný kluk,“ zašeptá Vess.

U nejbližšího rohu stodoly, mezi cedrovým obložením a kmenem po zimě holého javoru, se objeví další pes. V dešti se pohybuje jako pouhý stín.

Kdyby o nich Vess nevěděl, vůbec by si těch strážců nevšiml. Jejich sebeovládání je pozoruhodné, což je důkaz jeho cvičitelských schopností.

Někde jsou ještě další dva psi, možná se krčí za obytným vozem nebo se plazí po břiše podrostem, kde je není vidět. Všichni to jsou dobrmani, pěti- a šestiletí, v nejlepším věku.

Vess jim nenechal kupírovat uši a ocasy, jak se to u dobrmanů obvykle dělá, protože cítí náklonnost k přírodním predátorům. Je schopen vnímat svět tak, jak si myslí, že ho vnímají zvířata, chápe jejich potřeby, důležitost syrových prožitků. Jsou jedné krve.

Pes u rohu domu vyběhne na otevřené prostranství a jeho kolega u stodoly se vynoří zpoza javoru s černými větvemi. Třetí dobrman se vztyčí za velkým, napůl shnilým pařezem po dávno pokáceném cedru v bočním dvoře, kolem něhož vyrostl cesmínový keř.

Obytný vůz dobře znají. Jejich zrak, který nepatří mezi jejich nejbystřejší smysly, zřejmě stačí na to, aby za předním sklem poznali svého pána. S čichem dvacetisíckrát citlivějším než čich průměrného člověka bezpochyby poznají jeho pach i v dešti a v obytném voze. Přesto nezavrtí ocasy ani nedají jinak najevo radost, protože jsou stále ve službě.

Čtvrtý pes zůstane schovaný, ale tihle tři se k němu ostražitě blíží deštěm a mlhou. Hlavy mají vztyčené, uši našpicované.

Svým nacvičeným tichem a netečností k bouři mu připomenou strašidelně ostražitě stádo jelenů z uplynulé noci v sekvojovém lese. Velký rozdíl samozřejmě spočívá v tom, že tato zvířata by na kohokoliv jiného než svého milovaného pána nereagovala s jelení plachostí, ale prokousla by tomu nešťastníkovi hrdlo.

+++

Přestože by nevěřila, že je to možné, ukolébalo Chynu hučení pneumatik a pohyb auta ke spánku. Zdálo se jí o podivném domě, kde se stále měnilo rozložení místností, ve zdech žilo cosi číhajícího a hladového a v noci to k ní šeptem promlouvalo mřížkami ventilace a elektrickými zásuvkami.

Probudily ji brzdy. Okamžitě si uvědomila, že obytný vůz zcela zastavil a za okamžik se zase rozjel; první zastávku prodřímala vytržená ze spánku, avšak ne zcela probuzená. Teď, ačkoliv byli opět v pohybu a vrah byl zjevně za volantem, sebrala Chyna revolver z podlahy vedle sebe, vyškrábala se na nohy a zůstala stát opřená o stěnu, napjatá a ve střehu.

Podle náklonu podlahy a vrčení namáhaného motoru poznala, že jedou do kopce. Pak dosáhli vrcholu a začali klesat. Zanedlouho znovu zastavili a motor zmlkl.

Bylo slyšet jen déšť.

Čekala na zvuk kroků.

Přestože věděla, že je vzhůru, připadala si jako ve snu, jak tam stála strnulá ve tmě a na stěnách tiše šeptal déšť.

+++

Pan Vess si dá na čas s oblékáním přšipláště, do jehož kapsy zastrčí pistoli Heckler & Koch P7. Vyjme brokovnici Mossberg ze skříňky v kuchyňském koutu pro případ, že by to tam ta žena před odchodem prohledala. Zhasne světla.

Když vystoupí z obytného vozu nedbaje na studený déšť, přijdou tři velcí psi k němu a pak se objeví i čtvrtý zpoza vozu. Všichni se třesou vzrušením z jeho návratu, ale pořád zůstávají ve střehu, aby to nevypadalo, že zanedbávají své povinnosti.

Těsně předtím, než vyrazil na tuto výpravu, zmobilizoval pan Vess útočné schopnosti dobrmanů tím, že pronesl slovo *Nietzsche*. Budou připraveni zabít každého, kdo vstoupí na pozemek, dokud nevysloví jméno *Seuss*. Poté se začnou chovat krotce jako vzorní domácí mazlíčci – pokud samozřejmě někdo nerozumně neohroží jejich pána.

Opře pušku o bok obytného vozu a natáhne ke psům ruce. Radostně se kolem něho seběhnou, aby mu očichali prsty. Čmuhání, funění, olizování, olizování, ano, ano, moc jim chyběl.

Sedne si na bobek, aby se snížil na jejich úroveň, a oni už nedokáží potlačit svou radost. Cukají ušima a chvějí se čirým potěšením, které viditelně probíhá jejich štíhlými těly, tiše kňučí

šťěstím, žárlivě odstrkují jeden druhého a znovu se k němu tisknou, aby se jich mohl dotýkat, poplácávat je, drbat.

Bydlí v obrovské boudě postavené u zadní stěny stodoly, do které mohou vstoupit, kdykoliv chtějí. V chladném počasí je elektricky vytápěná, aby měli pohodlí a neonemocněli.

„Ahoj, Muenstere. Jak je, Liederkranzi? Tilsitere, hochu, ty vypadáš jako opravdu zlý parchant. Ahoj, Limburgere, ty jsi můj hodný kluk, vid’?“

Každého při zaslechnutí jeho jména zachvátí taková radost, že by se nejraději převálil na záda, nastavil břicho a zvedl tlapy do vzduchu – kdyby nebyl ještě ve službě. Vess se baví pozorováním toho souboje mezi výcvikem a přirozeností probíhající v každém zvířeti, sladké agonie, z níž se dva z nich v nervózní frustraci pomoci.

Pan Vess nainstaloval v jejich boudě dávkovač, který v jeho nepřítomnosti pravidelně přiděluje každému dobrmanovi žrádlo. Zařízení s časovačem má *záložní* baterii, která ho dokáže udržet v chodu při krátkodobých výpadcích proudu. V případě dlouhodobého odpojení elektřiny by se psi mohli začít živit lovem; okolní louky jsou plné myši, králíků a veverek a dobrmani jsou krvelační predátoři. Voda jim přitéká pravidelně, ale kdyby se náhodou zastavila, snadno by si našli cestu k blízkému potoku protékajícímu pozemkem.

Většina Vessových výprav se odbude za třídní víkend, jen zřídka se protáhnou na pět dní, a psi mají zásoby jídla na deset dní, nepočítaje králíky, myši a veverky. Představují výkonný a spolehlivý bezpečnostní systém: nikdy se nezkratuje žádný obvod, neselže detektor pohybu, nezkoroduje magnetický kontakt – a nikdy se nespustí falešný poplach.

A navíc ho tihle psi bezvýhradně a věrně milují, tak, jak by ho nějaké paměťové čipy, dráty, kamery a infračervené tepelné senzory nikdy milovat nemohly. Čichají ke krvavým skvrnám na jeho džínách a džínové bundě, strkají mu hladké hlavy pod rozepnutý plášť a s ušima staženými dozadu dychtivě čichají a rozeznávají nejen krev, ale i přetrvávající pach strachu, který vycházel z jeho

obětí, když byly v jeho rukou, jejich bolesti a bezmoci, jeho sexu s tou, co se jmenovala Laura. Tato směsice výrazných pachů psy nejen vzrušuje, ale také zvyšuje jejich respekt k Vessovi. Byli naučení zabíjet nejen v sebeobraně, nejen pro potravu; přestože se umějí ovládat, zabíjejí z čirého potěšení, pro radost, kterou tím udělají svému pánovi. Jsou si vědomi toho, že se jim pán v jejich divokosti vyrovná. A na rozdíl od nich se tomu nikdy nemusel učit. Jejich už tak hluboká úcta k Edgleru Vessovi se ještě prohloubí a oni tiše kňučí, třesou se a obracejí na něj oduševnělé oči v posvátné bázni.

Pan Vess se postaví. Zvedne brokovnici a zabouchne dveře obytného vozu.

Psi přiskočí k jeho boku, odstrkují se, aby se k němu dostali co nejbližší, a ostražitě pátrají v deštivém dni po čemkoliv, co by mohlo pána ohrozit.

Tiše, aby žena ve vozidle nemohla to slovo v žádném případě zaslechnout, řekne: „Seuss.“

Psi strnou a dívají se na něj s nakloněnými hlavami.

„Seuss,“ zopakuje.

Čtyři dobrmani už nefungují v útočném režimu a neroztrhají automaticky na kusy každého, kdo vstoupí na pozemek. Oklepou se, jako by shazovali napětí, a začnou pobíhat kolem, čichat k trávě a předním pneumatikám obytného vozu.

Jsou jako mafiánští zabijáci, kteří po provedených vraždách získali pocit, že se narodili znovu, a zjistili, že jsou v novém životě účetními. Kdyby se nějaký návštěvník pokusil ublížit jejich pánovi, přispěchali by mu samozřejmě na pomoc, aniž by musel zašeptat slovo *Nietzsche*. A následky by nebyly pěkné.

Jsou vycvičení, aby šli nejdřív po krku. Pak se zakousnou do obličeje, aby způsobili co největší bolest a hrůzu – půjdou po očích, nosu, rtech. Pak zaútočí na rozkrok. Potom na břicho. Nezabijí v okamžení a nenechají svou oběť být; dají si s ní na čas poté, co ji strhnou na zem, dokud nebude jisté, že odvedli dobrou práci.

Ani muž s brokovnicí by je nedokázal všechny vyřídit dřív, než by se mu alespoň jeden z nich zakousl do krku. Střelba je nezažena,

nemrknou při ní ani okem. Nic je nemůže vyděsit. Onen hypotetický muž s brokovnicí by nejspíš nedokázal zabít víc než dva z nich, než by ho zbývající dvojice přemohla.

„Spát,“ řekne pan Vess.

Tím jediným slovem pošle psy do boudy a oni vyrazí ve stejném okamžiku a rozběhnou se ke stodole. Ani jeden z nich neštěkne, protože je naučil být zticha.

Za normálních okolností by si je nechal u sebe, vychutnával si jejich společnost a nechal je strávit den v domě. Dokonce by jim dovolil, aby se nakupili vedle něho jako černohnědá peřina, až se půjde odpoledne prospat. Mazlil by se s nimi a žvatlal na ně, protože jsou to tak hodní psi. Zaslouží si odměnu.

Ta žena v červeném svetru však panu Vessovi brání chovat se ke psům jako obvykle. Kdyby byli na dohled, zastrašili by ji a ona by zůstala ukrytá v obytném voze.

Musí té osobě poskytnout dostatek svobody, aby mohla jednat. Nebo aspoň iluzi svobody.

Je zvědavý, co udělá.

Musí mít nějaký cíl, motivaci pro své dosavadní podivné chování. Každý má svůj cíl.

Vessovým cílem je uspokojit všechny své choutky, které pocítí, vyhledávat stále odpornější zážitky, ponořit se hluboko do prožitků.

Vess ví, že ať už ta žena zamýšlí cokoli, nakonec poslouží jeho cíli. Je úžasnou paletou vytríbených prožitků v lidské kůži, zabalených výhradně pro jeho potěšení – něco jako čokoláda Hershey v hnědostříbrném obalu nebo klobáska Slim Jim v plastové trubičce.

Poslední z běžících dobrmanů zmizí za stodolou směrem k boudě.

Pan Vess projde mokrou trávou ke starému srubu a vystoupí po kamenných schodech na přední verandu. Přestože nese dvanáctirannou brokovnici s pistolovou pažbou, snaží se vypadat nenuceně pro případ, že by ta žena už vyšla z ložnice a teď ho sledovala okénkem.

Houpací křeslo čeká uklizené na jaro.

Na mokrých prknech podlahy zanechává stříbrné stopy několik prvních hlemýžďů, kteří zkoumají terén svými poloprůsvitnými rosolovitými tykadly a vlečou s sebou své zakroucené ulity. Pan Vess je všechny opatrně obejde.

V jednom rohu terasy, pod krajem střechy z dřevěných šindelů, visí ozdobný mobil. Je vyrobený z dvaceti osmi bílých mořských lastur, malých s růžovými vnitřky, většinou spirálovitých a poměrně exotických.

Mobil ve větru moc dobře nezní, protože většina jeho tónu je plochých. Přivítá ho směsicí nelibozvučného cinkání, ale on se usměje, protože ta ozdoba pro něj má... no, ne přímo citovou, ale přinejmenším nostalgickou hodnotu.

Ta hezká ukázka lidové tvořivosti kdysi patřila mladé ženě, která bydlela na předměstí Seattlu ve státě Washington. Byla to asi dvaatřicetiletá právnička, dostatečně úspěšná, aby si mohla dovolit vlastní dům v luxusní čtvrti. Na osobu tak tvrdou, že dokázala uspět ve vysoce konkurenčním prostředí právnické profese, měla ložnici nečekaně zařízenou ve vyloženě holčičím stylu: postel s růžovými nebesy lemovanými krajkou a třásněmi a přehozem se vzorem růží a naškrobenými kanýry, velkou sbírku plyšových medvídků, obrazy anglických chalup porostlých psím vínem a obklopených svěžími zahradami s petrklíči a několik mobilů z mušlí.

V té ložnici s ní dělal vzrušující věci. Pak ji odvezl ve svém obytném voze na místa tak odlehlá, aby na ní mohl páchat skutky, které ho vzrušovaly ještě víc. Ptala se *proč* a on jí odpovídal *Protože tohle já dělám*. To byla celá pravda a jediný důvod.

Pan Vess si nevybavuje její jméno, přestože rád vzpomíná na mnoho podrobností. Některé části těla měla růžové a hladké jako vnitřky některých z těch cinkajících mušlí. V paměti mu zvlášť dobře utkvěly její malé ruce, skoro tak útlé a jemné jako dětské.

Její ruce ho fascinovaly. Okouzlovaly. Nikdy necítil ničí zranitelnost tak silně jako její, když držel její malé, třesoucí se, ale silné ruce ve svých. Připadal si přitom jako zamilovaný školák.

Když pověsil mobil na verandu jako památku na tu právničku, přidal k němu jeden předmět. Houpá se teď na kousku zelené

šňůrky: její štíhlý ukazováček, zredukovaný na holou kost, ale stále nepopíratelně elegantní, tři články od špičky až po největší kloub chřestící o malé ulitky, miniaturní dvoudílné lastury podobné vějířkům, jiné trychtýřovité a další zakroucené jako hlemýždí domky.

Cink-cink.

Cink-cink.

Odemkne přední dveře a vejde do domu. Zavře za sebou, ale nezamkne, aby té ženě umožnil vstoupit, pokud se pro to rozhodne.

Kdo ví, co má v plánu podniknout?

Už teď je její chování překvapivé a záhadné.

Ta žena ho vzrušuje.

Vess odbočí z šeré vstupní místnosti na schodiště po jeho levé ruce. Rychle bere schody po dvou, s jednou rukou položenou na zábradlí, až se dostane do prvního patra. Z krátké chodby vedou dveře do dvou pokojů a koupelny. Jeho pokoj je ten nalevo.

Vejde dovnitř, položí brokovnici na postel a přejde k oknu směřovanému na jih, které zakrývá neprůhledný modrý závěs. Nemusí ho roztahovat, aby viděl na obytný vůz zaparkovaný dole. Mezi dvěma kusy látky je asi pětcentimetrová mezera, a když k ní přiloží oko, vidí zřetelně celé vozidlo.

Pokud ta žena nevyklouzla z obytného vozu hned za ním, o čemž silně pochybuje, musí být stále uvnitř. Vidí šikmo přes čelní sklo na sedadla řidiče a spolujezdce a zatím k nim nedorazila.

Vytáhne z kapsy pistoli a položí ji na prádelník. Sundá si plášť do deště a přehodí ho přes žinylkový přehoz na pečlivě ustlané posteli.

Když se opět podívá z okna, není po té záhadné ženě stále ani vidu.

Spěchá chodbou do koupelny. Bílé kachlíky, bíle vymalovaný strop, bílá vana. Bílé umývadlo, bílá toaleta, naleštěné mosazné kování s bílými keramickými knoflíky. Všechno se leskne. Na zrcadle není jediná šmouha.

Pan Vess si potrpí na světlé, čisté koupelny. Kdysi dávno bydlel nějakou dobu v Chicagu u své babičky, která nedokázala udržet

koupelnu čistou tak, aby to odpovídalo jeho nárokům. Nakonec mu došla trpělivost a tu starou mrchu zabil. Bylo mu jedenáct, když do ní zabodl nůž.

Ted' sáhne za sprchový závěs a otevře naplno kohoutek se studenou vodou. Nechce se sprchovat, tak nemá cenu plýtvat teplou vodou. Rychle nastaví hlavici sprchy tak, aby stříkala pod co největším tlakem. Voda buší do laminátové vany a naplňuje koupelnu duněním. Vess ze zkušenosti ví, že se ten zvuk rozléhá celým domkem; i přes déšť dopadající na střechu je mnohem hlasitější než sprcha v ložnici Sarah Templetonové a bude ho slyšet až dole.

Na polici nad záchodem stojí rádio s hodinami. Zapne ho a nastaví hlasitost.

Přijímač je naladěný na jednu portlandskou stanici, která čtyřicet hodin denně vysílá zpravodajství. Při koupání a na toaletě pan Vess obvykle poslouchá zprávy, ne proto, že by se zajímal o nejnovější vývoj v politice a kultuře, ale protože se ve zprávách v poslední době mluví hlavně o lidech mrzačících a vraždících druhé – o válkách, terorismu, znásilněních, napadeních, vraždách. A když se lidé zrovna nezabíjejí dost na to, aby zaměstnali reportéry, zachrání vždy situaci příroda nějakým tím tornádem, hurikánem, velkým zemětřesením nebo smrtícími epidemiemi.

Když tak někdy poslouchá zprávy a nejruznější reportáže v něm vyvolávají milé vzpomínky na jeho vlastní vražedné výkony, uvědomuje si, že on sám je také přírodní síla: hurikán, ničivý asteroid řítící se vzduchoprázdňem, extrakt vši lidské zuřivosti v jednom těle. Živelná síla. Ta myšlenka ho vždy potěší.

Ted' by však zprávy nepřipravily správně scénu. Chvatně otáčí knoflíkem, dokud nenajde hudební stanici. Hrají „Take the A Train“ od Dukea Ellingtona.

Dokonalé.

Zvuk bigbandu vyvolá v jeho mysli obraz světla lámajícího se na broušeném krystalu a světélkujících bublinek stoupajících ve sklenici se šampaňským a připomene mu chuť čerstvě nakrájených limetek. Doslova *cítí* ty noty ve vzduchu, některé praskají jako

bublinky, jiné se od něho odrážejí jako stovky malých gumových balonků a další poletují jako šustivé podzimní listí: je to velice *hmatatelná* hudba, bujná a osvěžující.

Swing tu ženu rafinovaně ukolébá. Bude pro ni těžké uvěřit, že by se při takové hudební kulise mohlo stát něco zlého.

Dokonalé.

Spěchá zpátky do ložnice k oknu, od kterého se vzdálil nejvýš na minutu.

Po skle stékají kapky deště.

Obytný vůz stojí na příjezdové cestě jako předtím.

Ta žena musí být stále uvnitř. Nevyběhne nejspíš z auta naslepo, vyplíží se ven opatrně a bude se rozhlížet kolem. I když měla čas vystoupit, když byl pan Vess v koupelně, s největší pravděpodobností se ještě choulí ve voze, sbírá odvahu a posuzuje situaci. Ze svého vyvýšeného místa vidí Vess většinu okolí vozidla kromě slepých míst vzadu na levoboku a u zadního nárazníku, a žena není nikde v dohledu.

„Počkám, až budete připravená, slečno Desmondová,“ řekne s odkazem na postavu Glorie Swansonové ve filmu *Sunset Boulevard*.

Když ten film poprvé viděl v televizi, hluboce na něj zapůsobil. Bylo mu třináct a byl už venku z diagnostického ústavu, kam ho poslali za zabití babičky. Na jedné úrovni věděl, že Norma Desmondová má v tom kuse představovat typického padoucha, že jí tu roli přidělili autor scénáře a režisér, ale on ji obdivoval, *miloval* ji. Její sobectví bylo vzrušující, její sebestřednost hrdinská. Byla to ta nejpravdivější filmová postava, jakou kdy viděl. *Takovíhle* jsou lidé ve skutečnosti, pod přetvářkou a pokrytectvím, pod všemi těmi žvásty o lásce, soucitu a altruismu; všichni jsou jako Norma Desmondová, ale neumějí si to přiznat. Norma *kašlala* na zbytek světa a každého si podrobila svou železnou vůlí, i když už nebyla ani mladá, ani krásná, ani slavná, a když nedokázala zlomit postavu Williama Holdena, pozvedla prostě zbraň a *zastřelila* ho, což bylo tak odvážné, že malý Edgler nemohl té noci samým vzrušením usnout. Ležel v posteli a přemýšlel, jaké by to bylo setkat se se

ženou tak nadřazenou a výjimečnou jako Norma Desmondová – a zlomit ji, zabít, připravit o všechnu sílu jejího sobectví a přivlastnit si ji.

Tahle záhadná žena je možná trochu jako Norma Desmondová. Je nepochybně odvážná. Vess nedokáže přijít na to, co má v plánu, o co jí jde, a až její motivaci pochopí, možná se ta neznámá přestane Normě Desmondové podobat. Ale každopádně je to pro něj nová a zajímavá zkušenost.

Děšť.

Vítr.

Obytný vůz.

„Take the A Train“ přešlo ve „String of Pearls“.

Za modrými závěsy pan Vess tiše zamumlá: „Počkám, až budete připravená.“

+++

Poté co vrah vystoupil z obytného vozu a zabouchl dveře, čekala Chyna ještě dlouho v temné ložnici a naslouchala monotónní ukolébavce deště.

Připomínala si, že musí být opatrná. Poslouchat. Čekat. Být si jistá. Naprosto jistá.

Pak si ale musela přiznat, že ztratila nervy. Přestože cestou z Humboldt County skoro uschla, byla promrzlá a zdrojem toho chladu byl nepochybně led v jejích útrokách.

Pojídač pavouků byl pryč a Chyna zjistila, že by raději zůstala ve tmě se dvěma mrtvolami než vyšla ven, kde by se s ním mohla znovu setkat. Věděla, že se ten muž vrátí, že tahle ložnice vůbec není bezpečné místo, ale to, co *cítí*la, nabylo pro tu chvíli vrchu nad tím, co *vědě*la.

Když se konečně probrala ze strnulosti, vyrazila s lehkomyšlným chvatem, jako by ji další zaváhání mohlo uvrhnout do další a mnohem horší křeče, kterou by nedokázala překonat. Rozrazila dveře ložnice, až uhodily do zdi, a s namířeným revolverem pro případ, že by ten vrah nakonec nevystoupil, prošla

kolem koupelny a jídelním koutem až do prostoru obývacího pokoje, kde se zastavila asi metr od sedadla řidiče.

Jediné světlo, šedé a pochmurné, přicházelo střešním oknem v chodbě za ní a čelním sklem před ní, ale to stačilo, aby poznala, že tam vrah není. Byla sama.

Venku přímo před obytným vozem se nacházel promočený dvůr, několik stromů a cesta plná výmolů vedoucí ke stodole.

Chyna přešla k oknu na pravé straně, opatrně odtáhla růžek umaštěného závěsu a ve vzdálenosti asi sedmi metrů uviděla roubený dům. Stěny poznamenané zubem času, skvrnité od mnoha vrstev kreozotu a zvlhlé deštěm se leskly jako tmavá hadí kůže.

Přestože to nemohla vědět jistě, usoudila, že je to vrahův dům. Řekl prodavačům na benzince, že se vrací domů ze své „lovecké“ výpravy, a všechno, co jim pověděl, jí znělo jako pravda včetně jeho zmínky o Ariel.

Vrah musí být uvnitř.

Chyna popošla dopředu a naklonila se přes sedadlo řidiče, aby se podívala na zapalování. Klíčky tam nebyly. Neležely ani v přihrádce mezi sedadly.

S pocitem, že je na ni odevšad vidět i přes déšť stékající po sklech, vklouzla do sedadla spolujezdce. V mělké přihrádce na rukavice, v kapsách na dveřích ani pod předním sedadlem nenašla nic, co by jí prozradilo jméno majitele nebo něco dalšího o jeho osobě.

Věděla, že se ten muž brzy vrátí. Z nějakého zvrhlého důvodu velice riskoval, když s sebou vzal ta dvě těla, a s největší pravděpodobností je nenechá v obytném voze dlouho.

V hustém dešti to nedokázala rozeznat s jistotou, ale zdálo se jí, že závěsy na oknech v přízemí jsou zatažené. Vrah se tedy nebude moci podívat náhodou ven a zahlédnout ji, až bude vystupovat z vozu. Dvě okna v prvním patře neviděla ani z poloviny tak dobře jako ta v přízemí, ale i ta mohla být zakrytá závěsy.

Pootevřela dveře a škvírou pronikl dovnitř vítr jako nůž. Vystoupila a zavřela za sebou tak potichu, jak jen dokázala.

Po obloze se hnaly nízké mraky.

Za domem se táhly hřebeny kopců porostlých stromy a ztrácely se v mlze. Chyna vytušila, že se v mracích za nimi tyčí hory, které mohly být takhle časně zjara dosud pokryté sněhem.

Vyběhla po kamenných schodech a vstoupila na verandu, kde byla chráněna před deštěm, ale přišlo tak hustě, že i za tu chvíli znovu promokla. Zůstala tam stát zády přitisknutá k hrbolaté zdi.

Po obou stranách dveří byla okna a v těch dvou nejbližších byly zatažené závěsy.

Uvnitř zněla hudba.

Swing.

Podívala se ven na louky a podél příjezdové cesty až k nízkému kopci, kde se ztrácela z dohledu. Možná za tím kopcem stojí další domy, kde najde lidi, kteří jí pomohou.

Ale copak už jí za celá ta léta někdo někdy pomohl?

Vzpomněla si na ty dvě krátké zastávky, které ji probudily, a usoudila, že obytný vůz projel branou. Avšak i kdyby to byla soukromá cesta, musí vést k silnici, kde by potkala místní obyvatele nebo projíždějící motoristy.

Vršek kopce byl asi půl kilometru od domu. Než by zmizela z dohledu, musela by překonat velkou vzdálenost, a kdyby ji zahlédl, nejspíš by ji dostihl.

A stále nevěděla jistě, zda je to opravdu jeho dům. A i kdyby ano, nemohla si být jistá, že v něm drží Ariel. Kdyby tam Chyna přivedla policii a Ariel tam nebyla, vrah by možná už neprozradil, kde ji najít.

Musela se přesvědčit, že je Ariel opravdu ve sklepě.

Ale kdyby tam dívka byla, mohl by se vrah před příchodem policie zabarikádovat v domě. Ven by ho musela dostávat jednotka SWAT – a než by se jí to podařilo, mohl by zabít Ariel a spáchat sebevraždu.

Vlastně si byla docela jistá, že přesně tak by se to odehrálo, jakmile by se policie objevila. Věděl by, že dny jeho svobody jsou sečteny, že jeho hrám je konec, že už si neužije další zábavu, a jediné, co by se mu podle jeho mínění nabízelo, by byla poslední, apokalyptická oslava šílenství.

Chyna by neunesla, kdyby měla ztratit tuhle ohroženou dívku tak krátce poté, co nedokázala zachránit Lauru. To nepřicházelo u úvahu. Nemohla dál zrazovat lidi tak, jako po celý její život zrazovali ostatní ji. Nemohla hledat smysl života na přednáškách psychologie a v učebnicích, ale ve starostlivosti, velké oběti, ve víře, v *akci*. Nechtěla to riziko podstoupit. Chtěla žít – ale raději pro někoho jiného než pro sebe.

Ještěže měla zbraň.

A výhodu okamžiku překvapení.

Moment překvapení měla na své straně už dřív, u Templetonových a v obytném voze a pak na benzince, ale to ještě nevlastnila ten revolver.

Uvědomila si, že přemlouvá sama sebe, aby se pustila tou nejnebezpečnější cestou, která se jí nabízela, vymýšlí důvody, proč vstoupit do domu. Jít dovnitř bylo naprosto šílené, ale ona dělala všechno pro to, aby si tu šílenost zdůvodnila, protože už se rozhodla, že udělá právě to.

+++

Když ta žena vyšla z obytného vozu, držela v pravé ruce revolver. Vypadal na ráži .38 – možná Chief s Special.

Tuhle zbraň mají v oblibě poldové. Avšak tahle žena se nepohybuje jako policistka a nezachází se zbraní, jako by byla jednou z nich – ačkoliv je zjevné, že to s ní umí.

Ne, rozhodně není ochránkyně zákona. Je něco jiného. Něco divného.

Pana Vesse ještě nikdy nikdo tak nezaujal jako tahle kurážná mladá dáma, ta záhadná dobrodružka. Je to opravdu příjemné překvapení.

V okamžiku, kdy se rozběhne od obytného vozu k domu a zmizí z dohledu, se Vess přesune od okna v jižní stěně své ložnice k oknu ve východní zdi. I to zakrývá modrý závěs, který rozhrne.

Nikde ji nevidí.

Čeká se zadrženým dechem, ale asi po minutě je jisté, že nezamířila po cestě na východ. Utéct tedy nechce.

Kdyby se dala na útěk, hluboce by ho zklamala. Nepovažuje ji za člověka, který utíká. Je odvážná. Chce, aby byla taková.

Pokud by chtěla uprchnout, poslal by za ní psy s rozkazem, aby ji zadrželi, ale nezabíjeli. Pak by si pro ni došel, aby ji v klidu vyzpovídal.

Ale *ona jde po něm*. Z nějakého nepochopitelného důvodu půjde za ním do domu. S revolverem.

Bude muset být opatrný. Ale co, aspoň se dobře pobaví. Její zbraň dodává té hře na intenzitě.

Přední veranda je hned pod tímhle oknem, ale nevidí na ni kvůli střeše. Ta záhadná žena je někde na verandě. *Cítí, že je blízko*, pravděpodobně přímo pod ním.

Vezme si z nočního stolku pistoli a přejde potichu po koberci do otevřených dveří. Vstoupí do chodby a pospíší si ke schodišti, kde zůstane stát. Vidí jen odpočívadlo pod sebou, ne obývací pokoj, ale slyší všechno.

Jestli tajemná neznámá otevře domovní dveře, pozná to, protože jeden z pantů skřípe. Není to hlasitý zvuk, ale charakteristický. Protože čeká právě na ten rezatý pant, neruší ho ani bubnování kapek na střechu, ani skladba „In the Mood“ z rádia.

+++

Je to šílené, ale ona to udělá. Pro Ariel. Pro Lauru. Ale také pro sebe. Možná především pro sebe.

Po všech těch letech strávených pod postelí, v šatnách a na půdách už žádné další skrývání. Po všech těch letech přežívání se skloněnou hlavou ve snaze neupoutat pozornost musela náhle *něco* udělat, aby nevybuchla. Ode dne, kdy se narodila, dokonce i poté, co odešla od matky, žila ve vězení strachu, studu a špatných vyhlídek a byla na život v zajetí tak zvyklá, že ani neviděla mříže. Teď ji vysvobodil spravedlivý hněv a z té svobody se jí zatočila hlava.

Zavál studený vítr a na střechu verandy chlístl déšť.

Mobil z mušlí protivně zachrastil.

Chyna proklouzla kolem okna a vyhnula se několika šnekům na podlaze. Závěsy zůstávaly těsně zatažené.

Domovní dveře byly zavřené, ale odemčené. Pomalu do nich strčila a jeden pant zaskřípěl.

Bigband dohrál a odněkud z útrob domu se náhle ozvaly dva hlasy. Chyna strnula na prahu, ale pak si uvědomila, že poslouchá reklamu. Hudba vycházela z rádia.

Bylo možné, že vrah bydlí v domě ještě s někým jiným než s Ariel a řadou obětí nebo mrtvol přivezených z cest. Chyna si nedokázala představit, že by tam na něho mohla čekat manželka a děti, jakási psychopatická rodinka, ale byly popsány vzácné případy spolupracujících vraždících šílenců, jako třeba ti dva muži z případu Škrtiče z Hillside v Los Angeles před dvaceti lety.

Hlasy z rádia však nepředstavovaly žádnou hrozbu.

S revolverem namířeným před sebe vešla dovnitř. Domem prolétl průvan, zarachotil volným stínítkem lampy a hrozil, že ji prozradí, tak za sebou zavřela.

Přední místnost v přízemí se táhla po celé šířce domku, a přestože ji osvětlovalo jen slabé světlo z oken, nevypadalo to tam tak, jak čekala. Stála tam zelená kožená křesla s podnožkami, gauč na kulatých nohách s tartanovým přehozem, venkovské stoly s dubovými deskami a řada knihovniček, které mohly obsahovat snad tři sta knih. Ve velkém kamenném krbu stál nablýskaný mosazný kotlík a na římse se nacházely staré hodiny se dvěma bronzovými jeleny vzpínajícími se na zadních nohách. Výzdoba byla zcela, i když nijak agresivně, maskulinní – žádné hlavy srnců nebo medvědů se skelnými pohledy na stěnách, žádné lovecké výjevy nebo vystavené pušky, jen útulnost a pohodlí. Tam, kde očekávala všudypřítomný chaos jako důkaz chorobné mysli, vládl úzkostlivý pořádek. Místo špíny čistota; i ve slabém světle Chyna zřetelně viděla, že je všude utřený prach a zameteno. Místo pachu smrti prosycovala dům citronová vůně leštidla na nábytek, jemný borovicový osvěžovač vzduchu a slabé aroma dřevěného popela z krbu.

Hlasy z rádia, nabízející daňové poradenství firmy H & R Block a pak koblihy, se odrážely na schodišti. Vrah pustil přijímač příliš hlasitě a Chyně se na tom něco nezdálo; bylo to, jako by se snažil přehlušit jiné zvuky.

Pak zaslechla další zvuk, podobný dešti a přece trochu jiný, a za okamžik ho poznala. Sprcha.

Tak proto pustil rádio tak nahlas. Poslouchá při sprchování hudbu.

Má štěstí. Dokud se vrah bude sprchovat, bude moci pátrat po Ariel bez nebezpečí odhalení.

Chyna chvatně přešla přední místnost k pootevřeným dveřím, prošla jimi a našla kuchyni. Kanárkově žluté kachlíky s linkou ze sukovitého borového dřeva. Na podlaze šedé linoleum se žlutými, zelenými a červenými puntíky. Pečlivě vydrhnuté. Všechno na svém místě.

Byla promočená, z vlasů a džin jí kapala dešťová voda na čistou podlahu.

Na boku lednice byl páskou přilepený kalendář obrácený už na duben, s barevnou fotografií zobrazující černé a bílé kotě – obě se zelenýma očima – vykukující zpoza velkého trsu lilí.

Normálnost toho domu ji děsila: naleštěný nábytek, pořádek a útulnost, dojem, že člověk, který tam bydlí, se může procházet za denního světla po jakékoliv ulici a být považován za lidskou bytost i přes zvěrstva, jichž se dopustil.

Nemysli na to.

Jdi dál. V pohybu je bezpečí.

Prošla kolem zadních dveří. Čtyřmi prosklenými panely v jejich horní polovině uviděla verandu za domem, zelenou zahradu, několik velkých stromů a stodolu.

Bez jakéhokoliv předělu přecházela kuchyně v jídelnu a tento kombinovaný prostor zabíral asi dvě třetiny šířky domu. Kulatý jídelní stůl z tmavé borovice měl místo čtyř nohou silný středový sloupek; čtyři těžké borovicové židle s opěrkami pro ruce byly vybavené polštářky přivázanými na opěradlech a sedadlech.

Nahoře se znovu ozvala hudba, ale v kuchyni byla tišší než v přední místnosti. Kdyby si však potrpěla na bigbandy, melodii by odtamtud poznala.

Hučení sprchy bylo patrnější v kuchyni než v obývacím pokoji, protože potrubí vedlo zadní zdí toho starého domu. Voda hnaná nahoru do koupelny naléhavě, dutě hučela v měděné trubce. Ta navíc nebyla patřičně upevněná a obalená izolací a na jednom místě vibrovala o zeď, takže zpoza sádrokartonu se ozývalo rychlé ťukání: *tata-tata-tata-tata-tata*.

Kdyby ten zvuk náhle ustal, věděla by, že její čas pro bezpečný průzkum vypršel. V následném tichu by mohla počítat už jen s minutou nebo dvěma, než se vrah utře. Pak by se mohl objevit kdekoliv.

Chyna se rozhlédla po telefonu, ale našla jen zástrčku ve zdi, do které by se dal zapojit. Kdyby tam telefon byl, mohla by vytočit 911, tedy za předpokladu, že služba 911 v tomhle zapadákově funguje. Vědomí, že je pomoc na cestě, by jí trochu ulevilo od nervozity při dalším hledání.

Na severním konci jídelního prostoru byly další dveře. Ačkoliv byl vrah v koupelně nahoře, vzala za kliku tak tiše, jak jen dokázala, a opatrně překročila práh.

Za ním se nacházela kombinace prádelny a skladu. Pračka. Sušička. Krabice a láhve s pracími prostředky byly úhledně srovnané ve dvou otevřených policích a ve vzduchu bylo cítit prášek na praní a bělidlo.

Hukot vody a ťukání trubky tam znělo ještě hlasitěji než v kuchyni.

Nalevo, za pračkou a sušičkou, byly další dveře – dřevěné, natřené světlezelenou barvou. Otevřela je, uviděla schody vedoucí do temného sklepa, a srdce se jí rozbušilo rychleji.

„Ariel,“ pronesla tiše, ale neozvala se žádná odpověď, protože to řekla spíš pro sebe než pro tu dívku.

Dole nebyla vůbec žádná okna. Šeré světlo zvenčí tam nepronikalo ani nějakou větrací šachtou. Tmavá kobka.

Ale jestli ten parchant držel tam dole nějakou dívku, bylo divné, že na těch dveřích nebyl žádný pořádný zámek, jen západka reagující na stisknutí kliky.

Vězeňkyně mohla být samozřejmě zavřená v místnosti ještě hlouběji pod zemí nebo dokonce spoutaná. Ariel možná neměla nejmenší šanci dostat se k těmhle schodům a horním dveřím, ani když byla ponechána ve svém vězení sama po několik dnů, což by vysvětlovalo, proč si byl vrah tak jistý, že další bariéra bránící jí v útěku není nutná, ani když je mimo domov.

I tak však bylo zvláštní, že se nebojí, že do domu v době jeho nepřítomnosti vnikne lupič, sestoupí do sklepa a uvězněnou dívku objeví. Vzhledem ke stáří budovy, její jednoduchosti a nepřítomnosti viditelného číselníku bezpečnostního zařízení Chyna pochybovala, že v domě nějaký alarm je. Člověk s takovým tajemstvím by musel ve sklepě nainstalovat ocelové dveře se zámky, jaké bývají na trezorech.

Nedostatek bezpečnostních opatření mohl znamenat, že tam ona tajemná Ariel není.

Takovou možnost si Chyna odmítala připustit. *Musela* Ariel najít.

Opřela se o rám dveří, nahmatala na zdi schodiště vypínač a cvakla jím. Jak nad schody, tak ve sklepě se rozsvítilo světlo.

Holé betonové stupně vedly příkře dolů. Zdály se být mnohem novější než dům sám, zřejmě byly vybudovány poměrně nedávno.

Hlasitěji než předtím, ale stále šeptem řekla: „Ariel.“

Nehybný vzduch dole nepřinesl žádnou odpověď.

Hlasitěji. „Ariel.“

Nic.

Chyně se nijak nechtělo chodit do té jámy bez oken, odkud nevedla jiná cesta než tyhle schody, ani když dveře za ní nešly zamknout. Nenapadalo ji však, jak by se tomu mohla vyhnout, pokud chce opravdu zjistit, jestli tam Ariel je.

Tata-tata-tata-tata-tata...

Tenhle pocit mívala stále, přestože dětství bylo už dávno za ní a měla mít všechno pod kontrolou, i *tak* k tomu stále docházelo:

sestupovala sama, roztřesená strachem, do pochmurných, temných, stísněných prostor, odkud nebylo východu, poháněna jen bláznivou nadějí, a nikdo na světě se nezajímal o to, kam mohla zmizet.

Plně soustředěná na hukot vody a vibrující trubku, které zněly stále stejně, začala Chyna pomalu sestupovat dolů s levou rukou položenou na železném zábradlí. Pistoli držela před sebou v pravé ruce; svírala ji tak pevně, až ji bolely klouby.

„Chyna Shepherdová, nedotčená a živá,“ řekla roztřeseně. „Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.“

V půlce schodiště se ohlédla nahoru. Dveře, u kterých končila stopa jejích mokrých bot, se zdály být nejméně půl kilometru daleko, stejně jako vrcholek kopce od přední verandy domu.

Alenka sestupuje králičí norou do šílenství bez čajového dýchánku.

+++

U otevřených dveří mezi jídelním prostorem a prádelnou slyší pan Edgler Vess, jak ta záhadná žena volá Ariel. Jen pár metrů od něho, za rohem, za pračkou a sušičkou, takže není možné, že by špatně slyšel.

Ariel.

Strne jako omráčený s vytřeštěnými očima a otevřenými ústy, vdechuje pach pracích prostředků a tlumené cvakání trubky doprovází její hlas, který mu zní v hlavě jako ozvěna.

O Ariel se přece nemohla dozvědět.

A přece dívku zavolá znovu, hlasitěji než předtím.

Pan Vess se náhle cítí napadený, zneuctěný, pozorovaný. Ohlédne se k oknům v jídelně a kuchyni a čeká, že za jejich tabulkami spatří cizí tváře s obviňujícími pohledy. Vidí jen déšť a šedé světlo, ale obavy ho neopouštějí.

Tohle už není zábava. Ani v nejmenším.

Ta záhada je příliš *hluboká*. A znepokojivá.

Je to, jako by za ním ta žena nepřijela tou hondou, ale přišla skrz neviditelnou bariéru mezi dimenzemi, z nějakého světa mimo tenhle, z něhož ho předtím tajně pozorovala. Na jazyku i konečcích

prstů cítí nadpřirozeno, prací prášky teď voní jako kadidlo a nehybný vzduch zhoustl přítomností neviditelných přízraků.

Pan Vess, naplněný strachem a pochybnostmi, na které není zvyklý, vstoupí do prádelny a pozvedne pistoli Heckler & Koch P7. Ukazováček přitiskne na spoušť, připravený vystřelit.

Dveře do sklepa jsou otevřené. Na schodišti se svítí.

Žena není v dohledu.

Pustí spoušť, aniž vypálil.

Při těch řídkých příležitostech, kdy mu do domu přijde návštěva na večeri nebo obchodní schůzku, zavře pokaždé do prádelny jednoho dobrmana. Zvíře tam tiše leží a dřímá. Ale kdyby tam vstoupil někdo jiný než Vess, pes by začal štěkat, vrčet a zahnal by ho.

Když je pán pryč, dobrmani ostražitě střeží celý pozemek a nikdo se nedostane ani do domu, natož do sklepa.

Pan Vess na dveře ke schodům nikdy nepripevnil zámek, protože se bojí, že by se mohl náhodně zaseknout a uvěznit ho dole, až si tam bude hrát ničeho zlého netuše. Pokud by tam zámek byl, nemohlo by k téhle katastrofě nikdy dojít, ale představa náhodného uvěznění mu vždy dělala příliš velké starosti, aby riskoval i tak málo pravděpodobnou možnost.

Během svého života byl svědkem mnoha osudných náhod. Jednoho červnového podvečera jel do nevadského Rena po dálnici 80, když jeho obytný vůz předjela mladá blondýna v kabrioletu mustang. Měla na sobě bílé šortky a bílou blůzu a její dlouhé vlasy zářily ve večerním větru jako zlato. Naplněn náhlou a silnou potřebou udeřit ji do toho krásného obličeje vymáčkl ze svého vozidla maximum, aby se udržel od mustangu na dohled, ale jeho snaha se zdála být marná. Jak dálnice stoupala do pohoří Sierra Nevada, rychlost obytného vozu klesala a mustang zmizel v dálce. I kdyby se mu podařilo k té ženě přiblížit, provoz byl příliš hustý – mnoho svědků – na to, aby se ji pokusil donutit sjet z dálnice. Pak mustangu praskla jedna pneumatika. V té rychlosti se vůz málem překotil, dostal smyk, kličkoval z pruhu do pruhu a od kol mu šel modrý kouř, ale pak se ženě podařilo auto zkrotit a zajet na krajnici.

Pan Vess zastavil a nabídl jí pomoc. Hezká dívka s velkým zlatým křížkem na krku mu byla vděčná, mile a nesměle se na něj usmála, a později tak hořce plakala, nádherně bojovala za svou krásu a odvracela zrak od jeho různých ostrých nástrojů, ta mladá žena plná života, kterou mu cestou do Rena darovala náhoda.

A když může prasknout pneumatika, proč by se nemohl zaseknout zámek?

Umí-li náhoda dávat, umí i brát.

Pan Vess žije intenzivně, ale ne neopatrně.

Pak vstoupí do jeho života tahle žena volající Ariel a on si náhle není jistý, jestli je to dar pro něho nebo pro ni.

Vzpomene si na její revolver a s přáním, aby tu měl své dobrmany, proklouzne prádelnou ke dveřím do sklepa.

Ze schodů pod ním k němu dolehne ženin hlas: „China Shepherdová, nedotčená a živá.“

Ta slova jsou tak podivná a záhadná, že znějí jako tajemné zaklínadlo.

Jako by chtěla ten dojem potvrdit, žena zopakuje stejným tónem: „China Shepherdová, nedotčená a živá.“

Ačkoliv Vess obvykle nebývá pověřčivý, má tak silný pocit, že se setkal s něčím nadpřirozeným, jako ještě nikdy v životě. Zjezí se mu vlasy, naskočí husí kůže a jeho ruka pevněji sevře pistoli.

Po chvilkovém zaváhání se opře o rám dveří a podívá se dolů do sklepa.

Žena je jen několik kroků daleko od podlahy. Jednou rukou se přidržuje zábradlí a ve druhé drží revolver namířený před sebe.

Žádná policistka. Amatérka.

I tak by však mohla být Vessovi tím, co pro tu blondýnu prasklá pneumatika, a on se nervózně připravuje dát přednost svému bezpečí před zvědavostí.

Projde dveřmi na nejvyšší schod.

I když je žena tak blízko, neslyší ho, protože má pod nohama beton, který nepraská jako dřevo.

Namíří jí pistoli doprostřed zad. První výstřel ji srazí z rozepjatýma rukama do sklepa pod ní a druhý ji zasáhne ještě v

pádu. Vess pak seběhne dolů za ní a vypálí třetí a čtvrtou kulku, pokud možno do nohou. Skočí na ni, přitiskne jí hlaveň na zátylek, a potom, až ji bude mít zcela pod kontrolou, se rozhodne, zda pro něj stále ještě představuje hrozbu, zda může riskovat výslechem nebo jestli je tak nebezpečná, že nezbude než vpálit jí další dvě kulky do mozku.

Když žena prochází pod světlem poblíž úpatí schodů, prohlédne si Vess lépe její revolver. Je to vskutku Smith & Wesson .38 Chief s Special, jak odhadl už předtím, když se na ni díval oknem ložnice v prvním patře, ale teď na něj značka a model zbraně mají přímo elektrizující účinek.

Ucítí vůni klobásky Slim Jim. Vybaví se mu tmavé oči rozšiřující se šokem, hrůzou a zoufalstvím.

Během několika hodin viděl tyhle zbraně dvě. Ta první patřila mladému Asiatovi na benzince, který ji v sebeobraně vytáhl zpod pultu, ale nedostal šanci vystřelit.

I když je Chief s Special oblíbený revolver, není to zas takový hit, aby ho člověk potkával na každém rohu. Edgler Vess ví s jistotou lišky cítící v houští králíka, že tohle je tatáž zbraň.

Ačkoliv mu je ta žena na schodech pod ním stále jednou velkou záhadou, přestože ho její přítomnost v jeho domě nešokuje o nic méně než předtím, není na ní už nic nadpřirozeného. Jméno *Ariel* nezná proto, že by ho sledovala z nějakého paralelního světa nebo že by sloužila jakési vyšší síle, ale prostě proto, že musela být v prodejně čerpací stanice, když si Vess povídal s těmi dvěma prodavači, které okamžik nato zabil.

Kde se mohla skrývat, jak ji mohl přehlédnout, proč cítila potřebu ho pronásledovat, kde vzala odvahu k tak šílenému dobrodružství – to všechno jsou otázky, na které mu neodpoví pouhá intuice. On však má teď příležitost položit je přímo jí.

Skloní pistoli a couvne zpátky do prádelny, aby se náhodou nepodívala nahoru a nespátřila ho.

Neobvyklý strach a znepokojující pocit přítomnosti nadpřirozených sil se z něho zvedne jako mlha a on užasne nad svým krátkým záchvatem naivity. On, jenž si nedělá žádné iluze o

podstatě existence. On, který zná nadřazenost čistého prožitku. Dokonce on, nejracionálnější ze všech lidí, se nechal vylekat.

Skoro se rozesměje nad svou bláhovostí – a pak to okamžitě pustí z hlavy.

Ta žena už musí být dole ve sklepě.

Nechá ji, ať ho prozkoumá. Koneckonců tam z nějakého záhadného důvodu přišla právě za tím účelem a Vess je zvědavý, jak bude reagovat na to, co tam objeví.

Opět se dobře baví.

Hra pokračuje.

+++

Chyna dosáhla úpatí schodiště.

Po pravé ruce měla vnější zeď z kamenů spojených maltou. Tím směrem nebylo kam jít.

Nalevo byla komora asi tři metry dlouhá a široká přes celý dům. Vydala se tam, do toho nového prostoru.

Na konci stál naftový kotel a velký elektrický bojler. Na druhém konci se nacházely vysoké plechové skříně s větracími škvírami ve dveřích, pracovní stůl a bedna na nářadí na kolečkách.

Přímo před ní v betonové zdi čekaly podivné dveře.

Cvak-húúúš!

Chyna se obrátila doprava a málem vystřelila, než jí došlo, že ten zvuk vyšel z kotle: cvakl elektrický zapalovač a zahučely plameny.

Přes zvuk kotle bylo stále slyšet chvějící se trubku. *Tata-tata-tata--tata-tata*. Zvuk byl slabší než na schodech, ale stále slyšitelný.

Z koupelny v prvním patře k ní pořád doléhala hudba, i když už jen přerývaně, hlavně pasáže s žesti nebo kvílícím klarinetem.

Zjevně kvůli tlumení zvuku byly dveře v zadní zdi potažené hnědou koženkou rozdělenou do čtverců osmi velkými čalounickými hřeby s hlavami pokrytými stejným materiálem. Rám dveří byl potažený touž látkou.

Žádný zámek jí nebránil vstoupit.

Když Chyna položila ruku na koženku, zjistila, že čalounění je ještě silnější, než se zdálo. Dřevo pokrývalo nejméně pět centimetrů molitanu.

Sevřela dlouhou nerezovou kliku. Když ji stlačila, koženkou potažené dveře tiše zaskřípaly v rámu, do kterého byly těsně zasazené. Při otevírání se ozval zvuk připomínající otevření plechovky vakuově zabalených ořechů.

Dveře byly čalouněné i zevnitř. Celkem byly skoro patnáct centimetrů silné.

Za touto přepážkou se rozkládala komora dvakrát dva metry s nízkým stropem, která jí připomínala výtah jen s tím rozdílem, že všechny plochy kromě podlahy byly čalouněné. Podlahu pokrývala gumová rohož, jaká se používá v mnoha restauracích pro pohodlí kuchařů, kteří celou pracovní dobu prostojí. Ve slabém světle žárovky zapuštěné do stropu viděla, že potahovou látkou není koženka, ale šedá bavlna hrubá na omak.

Podivnost toho místa prohloubila její strach. Zároveň pochopila účel té vypolstrované předsíně a z toho poznání se jí udělalo zle od žaludku.

Přímo proti vchodu byly další dveře. Byly opět čalouněné a zasazené do stejně upraveného rámu.

Ty byly konečně zamčené. V šedivém polstrování byly zasazené dva mosazné cylindrické zámky. Bez klíčů dál nemohla.

Pak na dveřích spatřila malý čalouněný panel o rozměrech asi patnáct na dvacet pět centimetrů zhruba ve výši očí. Na něm byl připevněný knoflík. Vypadal jako posuvný kryt na průzoru ve dveřích cely ve vězení se zvýšenou ostrahou.

Tata-tata-tata-tata-tata...

Zdálo se, že se vrah sprchuje neobvykle dlouho. Na druhou stranu nemohla být Chyna v domě déle než tři minuty; jen jí to připadalo jako věčnost. Pokud si vychutnává horkou vodu, může být sotva v polovině.

Tata-tata...

Raději by nechala vnější dveře otevřené, až projde chodbičkou a odsune kryt na průzoru, ale vzdálenost byla příliš velká. Musela je za sebou nechat zaklapnout.

Jakmile zapadly vyčalouněné dveře do polstrovaného rámu s tichým zavráním koženky o koženku, neslyšela už Chyna vibrující vodovodní trubku. Ticho bylo tak naprosté, že skoro ani neslyšela vlastní přerývaný dech. Pod čalouněním musely být stěny pokryté mnoha vrstvami zvukotěsných obkladů.

Nebo vrah možná vypnul sprchu v okamžiku, kdy se dveře zavřely, a teď se utírá. Případně si obléká župan, aniž by se obtěžoval s utíráním. A má namířeno dolů.

Polekaně zatajila dech a znovu otevřela.

Tata-tata-tata a hukot vody hnané pod tlakem nahoru.

Hlasitě vydechla úlevou.

Byla stále v bezpečí.

Tak jo, dobře, jen klid, jdi dál, zjisti, jestli je to děvče tady, a pak udělej, co je třeba.

Neochotně nechala dveře opět zaklapnout. Rachot trubky zase utichl.

Měla pocit, že se dusí. Možná byla v chodbičce špatná ventilace, ale spíš to byl důsledek polstrovaných stěn pohlcujících zvuk, že se tam atmosféra zdála být hustá jako dým a nedýchatelná.

Chyna odsunula kryt na vnitřních dveřích.

Za ním bylo narůžovělé světlo.

Průzor byl zakrytý pevnou mřížkou, která chránila pozorovatele před útokem kohokoliv nebo čehokoliv uvnitř.

Přiložila obličej k průzoru a uviděla rozlehlou místnost velkou skoro jako obývací pokoj, pod kterým se nacházela. Některé části tonuly ve stínu a jediné světlo vycházelo ze tří lamp s nařasenými látkovými stínidly a růžovými, asi čtyřicetiwattovými žárovkami.

Na dvou místech na zadní stěně visely z mosazných tyčí rudozlaté brokátové závěsy, jako by zakrývaly okna, která však v podzemí být nemohla; brokát měl jen dodat místnosti na útulnosti. Na levé zdi, jen slabě osvětlený, visel velký potrháný gobelín: scéna se ženami v dlouhých šatech a zvonovitých kloboucích sedících

bokem na koních, projíždějících jarní trávou a květinami kolem zelenajícího se lesa.

Pokoj byl zařízen nadýchanou pohovkou s ochrannými dečkami, dvojitou postelí s bílou pelestí vyzdobenou obrazem, který nešlo ve slabém světle rozeznat, knihovnou s lištou zdobenou plastickými motivy listů, malým jídelním stolem s deskou bohatě vyřezávanou na okrajích, dvěma židlemi v předempířském slohu *directoire* s květovaným čalouněním a ledničkou. Obrovský tmavý šatník se dveřmi ozdobenými popraskanými emailovými květy byl starý, i když asi ne pravý, otlučený, ale hezký. Před toaletním stolem s trojdílným zrcadlem v pozlaceném vroubkovaném rámu stála polstrovaná stolička. Ve vzdáleném rohu byla toaleta a umývadlo.

Celá ta podzemní místnost byla divná, působila jako sklad nábytku k představení *Jezinky bezinky*, ale nejpodivnější v ní byla sbírka panenek. Malá miminka, panny s porcelánovými hlavami, hadrové panenky a mnoho dalších druhů, staré i nové, některé přes metr vysoké, jiné menší než krabice s mlékem, byly oblečené do plen, zimních kombinéz, v propracovaných svatebních šatech, dětských dupačkách, kovbojských kostýmech, tenisových dresech, pyžamech, havajských sukních, kimonech, klaunských oblecích i námořnických uniformách. Zaplňovaly police v knihovně, dívaly se zpoza skleněných výplní některých skříní, seděly na šatníku i lednici, posedávaly a postávaly na podlaze podél stěn. Další se válely na hromadě v koutě a u nohou postele s rukama a nohama vyvrácenýma v podivných úhlech a hlavami visícími ke straně na zlomených krcích jako mrtvolky čekající na převoz do krematoria. Dvě, tři stovky či snad ještě víc malých tváří buďto zářily ve světle nebo se strašidelně leskly ve stínech, některé z hlíny, jiné z porcelánu, další látkové, dřevěné nebo plastové. Jejich skleněné, kovové, knoflíkové, látkové a namalované keramické oči odrážely světlo, jasně svítily tam, kde se panenky ocitly v blízkosti jedné ze tří lamp, a znučeně blikaly z temnějších koutů.

Na okamžik Chyna skoro uvěřila, že ty panenky opravdu vidí kromě několika, jež se zdály být oslepené růžovým zákallem vyvolaným světlem lampy, a že z jejich strašných očí číší *vědomí*.

Ačkoliv se žádná z nich nepohnula – ani se nepodívala jinam – měly kolem sebe auru života. Měly tajemnou moc, jako by ten vrah byl i čaroděj, který kradl duše svých obětí a zaklínal je do těchto figurek.

Pak se v místnosti cosi pohnulo, z šera vyšel stín, a když se v Chynině zorném poli objevila uvězněná dívka, panny ztratily své strašidelné kouzlo. Bylo to to nejkrásnější dítě, jaké kdy Chyna viděla, ještě krásnější než na snímku z polaroidu, s rovnými lesklými vlasy s nádherným kaštanovým odstínem v tom zvláštním světle, ale platinově blond ve skutečnosti. Měla hezkou postavu, byla štíhlá, elegantní a obdařená nadpozemskou, andělskou krásou, jako by nebyla z masa a kostí, ale zjevení přinášející zvěst o spáse a naději.

Na sobě měla černé mokasíny na nízkém podpatku, bílé podkolenky, modrou nebo černou sukni a bílou blůzku s krátkými rukávy s černě obšitým límcem a kapsami, jako by to byla uniforma nějaké farní školy.

Vrah dívce nepochybně přinesl oblečení podle svých představ a Chyna okamžitě pochopila, proč se mu líbí tenhle styl. Ačkoliv fyzicky bylo děvčeti určité šestnáct, takhle oblečená vypadala mladší; ve spojení se štíhlými pažemi, křehkými zápěstími a rukama z ní ta upjatá uniforma dělala jedenáctileté dítě, které se stydí před prvním svatým přijímáním, naivní a nevinné.

Psychopaty jako tohoto muže přitahuje krása a nevinnost, protože mají nutkání ji pošpinit. Když je pel nevinnosti setřen a krása rozdrčena, může se ta zruďná bestie konečně cítit nadřazená osobě, po níž prahla. Až budou nevinnost a krása mrtvé a v rozkladu, přiblíží se vnější svět do jisté míry vrahovu vnitřnímu rozpoložení.

Dívka seděla v křesle.

V ruce držela knihu. Otevřela ji, obrátila několik listů a zdálo se, že si čte.

Přestože určité slyšela, jak se odsouvá kryt průzoru, ani nezvedla hlavu. Zjevně předpokládala, že jejím návštěvníkem je jako obvykle pojídač pavouků.

S návalem emocí, které jí sevřely srdce a překvapily ji svou intenzitou, Chyna řekla: „Ariel.“

To jméno propadlo průzorem jako do vzduchoprázdného prostoru, v němž bez ozvěny zaniklo.

Dívčina cela byla určitě obložená mnoha vrstvami zvukotěsné izolace, možná ještě důkladněji než chodbička, a tahle snaha utlumit její křik naznačovala, že si vrah občas zve do domu návštěvy. Třeba na večeri. Nebo na pár piv a fotbal v televizi. Že se něčeho takového odváží, byl jen další důkaz jeho šokující smělosti.

Chyně přeběhl mráz po zádech z představy, že by mohl mít přátele, normální lidi, kteří by se zděsili, kdyby objevili tu dívku ve sklepě a dozvěděli se, že jejich hostitel vyvraždí pro své pobavení celé rodiny. V každodenním životě se chová jako obyčejný člověk. Lidé se smějí jeho žertům. Ptají se ho na radu. Dělí se s ním o své radosti a smutky. A když si v sobotu večer zajde zatančit, pohybuje se po parketu s usmívající se ženou v náručí do rytmu stejné hudby, kterou slyší všichni ostatní?

Chyna promluvila hlasitěji: „Ariel.“

Dívka ani nevzhlédla.

Chyna ještě přidala a tentokrát přímo vykřikla do průzoru v polstrovaných dveřích: „Ariel!“

Ariel seděla v křesle s nohama upjatě u sebe, s hlavou skloněnou nad knihou v klíně a kadeřemi zakrývajícemi většinu obličeje a vypadala jako hluchá – nebo jako dívka ukrytá vzadu v šatně, která se snaží nevnímat hádky opilých a zfetovaných dospělých, vymazat je ze světa a ocitnout se v hlubokém tichu vlastního světa, nedotknutelná.

Chyna si vybavovala okamžiky ve svém dětství, kdy jí ani úkryt před matkou a těmi nebezpečnějšími z jejích přátel neposkytl dostatečný pocit jistoty. Hádky nebo oslavy byly někdy příliš divoké a bouřlivé, chaos hluku, šíleného smíchu a nadávek se kolem ní otáčel jako tornádo a její strach se vymkl kontrole, až měla pocit, že jí praskne srdce nebo vybuchne hlava. Pak se uchylovala na přátelská místa ve své hlavě, procházela zadní stěnou šatny do země Narnie, o které četla v úžasných knihách od C. S. Lewise,

navštěvovala Divoký les z knihy *Žabákova dobrodružství* nebo odcházela do světů, které si sama vymyslela.

Vždycky se z takových výprav dokázala vrátit, někdy však přemýšlela o tom, jaké by to bylo zůstat na nějakém vzdáleném místě, kde by ji nemohla najít matka ani žádný z jejích přátel, i kdyby se snažili sebevíc. V těchto exotických královstvích to bývalo často nebezpečné, ale byli tam také skuteční a věrní přátelé, kteří na *téhle* straně šatny neexistovali.

Když teď Chyna pozorovala průzorem s mřížkou dívku v křesle, byla si jistá, že Ariel dělá všechno pro to, aby se ukryla na nějakém podobně vzdáleném a odlehlém místě. Po roce stráveném v téhle ponuré díře, kde čas od času trpěla pozorností toho psychopata nahoře, mohla zajít tak daleko po cestě do svého vnitřního dobrodružství, že pro ni bude obtížné, ne-li přímo nemožné, vrátit se zpět.

Pak dívka odtrhla zrak od knihy a zahleděla se ani ne na Chyninu tvář v průzoru či na něco konkrétního v místnosti, ale do světa velice vzdáleného tomuto. I v tom podivném růžovém světle Chyna poznala, že jsou Arieliny oči rozostřené a nepřítomné jako oči panenek, které ji obklopovaly.

Vrah pověděl mužům na benzince, že se Ariel ještě „tím způsobem“ nedotkl, a Chyna mu věřila, protože jakmile by ji připravil o nevinnost, musel by zničit její krásu, a jakmile by to udělal, zabil by ji. Fakt, že žila, vypovídal o tom, že je stále nedotčená.

Žila však den za dnem, měsíc za měsícem ve vyčerpávajícím napětí, čekala, až ten odporný parchant rozhodne, že je „zralá“, čekala na jeho brutální útok, jeho kyselý dech ve svém obličeji, jeho horké a neodbytné ruce, drtivou váhu jeho těla, znesvěcení a ponížení. Ve své jediné místnosti se neměla kam ukrýt, nemohla uniknout na střechu, na pláž, na půdu, pod základy domu, na vysoké větve stromů v zahradě.

„Ariel.“

Útočiště, do kterého se uchylovala, mohlo být ve stránkách knihy, kterou držela v ruce. V tomhle světle fungovala, česala se, jedla, koupala se a oblékala, ale *žila* v nějaké jiné dimenzi.

Chynino srdce poskakovalo na hladině moře smutku, bičované bouří vzteku. Průzorem v polstrovaných dveřích znovu řekla: „Jsem tady, Ariel. Jsem tady. Už nejsi sama.“

Ariel neodtrhla zrak od svých snů a seděla bez hnutí jako jedna ze svých panenek.

„Jsem tvá ochránkyně, Ariel. Postarám se o tebe.“

Jak dívka kráčela po dlouhé, klikaté cestě Kamsi, její ruce se uvolnily a pustily knihu. Ta sklouzla z okraje křesla na podlahu a zvuk pohltilo obložení stropu a stěn. Ariel si neuvědomila, že jí svazek upadl, a dál seděla bez hnutí.

„Jsem tvá ochránkyně,“ zopakovala Chyna a krátce zapochybovala nad svou volbou slov.

Nebála se tolik o sebe jako o Ariel a srdce jí bušilo rychleji než předtím.

„Tvá ochránkyně.“

Chyně zamžily zrak horké slzy, slabost, kterou si nemohla dovolit. Divoce mrkala, dokud neměla oči suché a neviděla znovu jasně.

Odvrátila se od zamčených vnitřních dveří a vztekle otevřela ty vnější.

Tata-tata-tata-tata-tata...

Když vyšla ze zvukotěsné chodbičky do první místnosti ve sklepě, zdála se rachotící trubka hlasitější, než si pamatovala.

Tata-tata-tata...

Od okamžiku, kdy odsunula kryt průzoru, mohla uplynout snad minuta.

Ten zatracený šílený parchant byl stále ve sprše, nahý a bezbranný. A teď, když Chyna věděla, kde Ariel je, nemusela si dělat starosti, že bude policie potřebovat, aby je k ní přivedl.

Revolver ji příjemně tížil v ruce.

Byl to skvělý pocit.

Kdyby mohla Ariel osvobodit a dostat odtamtud, dala by tomu přednost před násilným řešením. Neměla však klíč a vnitřní dveře by se nedaly snadno vyrazit.

Tata-tata-tata...

Měla jen jedinou možnost. Zamířila ke schodům ze sklepa.

V ruce se jí leskla modrá ocel.

I kdyby skončil se sprchováním a zavřel vodu dřív, než by se k němu Chyna stihla dostat, stále by byl při utírání nahý a bezbranný, takže ona teď půjde do koupelny, začne na něj pálit a vyprázdní do něj celý zásobník. První kulkou mu prostřelí to jeho zatracené srdce, a pak mu vpálí alespoň jednu do obličeje, aby si byla jistá, že je opravdu po něm. Nebude riskovat. Ani trochu. Použije všechny náboje, bude mačkat spoušť, dokud nebude kohoutek jen cvakat na prázdné nábojnice ve vystříleném zásobníku. Dokáže to. Zabije toho úchylného hajzla, zabije ho jednou, podruhé a znovu, dokud nebude skutečně mrtvý. Dokáže to, *udělá* to.

Vystoupila po příkrých schodech a šlapala na mokré stopy, které tam nechala při sestupu: Chyna Shepherdová se už neschovává, vylézá z téhle díry, nedotčená a živá, navždy odchází z Narnie.

Tata-tata-tata...

Jak Chyna promýšlela dopředu každý krok, zvažovala, jestli by ho neměla zastřelit přes sprchový závěs – pokud tam tedy má opravdu závěs a ne skleněné dveře – protože kdyby nestřílela přes něj, musela by držet revolver jen v jedné ruce a druhou odhrnovat závěs nebo otevírat dveře. To by bylo riskantní, protože se jí do prstů a zápěstí začala plížit podivná a děsivá slabost. Paže se jí tak třásly, že musela svírat zbraň oběma rukama, aby ji neupustila.

Se srdcem rozechvělým jako ta měděná trubka, vyplašeným nadcházejícím střetem i přesto, že ten šílenec byl nahý a bezmocný, dosáhla Chyna nejvyššího schodu a vstoupila do prádelny.

Nemohla ho zastřelit přes závěs, protože by nevěděla jistě, jestli ho zasáhla. Pálila by naslepo, neschopná namířit na hrud' nebo hlavu.

Kolem sušičky a pračky, skrz oblak vůní pracích prostředků, došla k otevřeným dveřím do kuchyně. Když překračovala práh, se

zpožděním zaregistrovala důležitý detail, který vlastně zpozorovala už nad schody do sklepa: velké mokré stopy překrývající její tam, kde stála před chvilkou.

Spěchala už do kuchyně s příliš velkou setrvačností na to, aby mohla na místě zastavit, a vrah se k ní blížil zprava, z jídelního koutu. Byl velký, silný a vůbec ne nahý nebo bezmocný. Ta tekoucí sprcha byla celou dobu jen zástěrka.

Pohyboval se rychle, ale ona byla o něco rychlejší. Pokusil se ji odstrčit dozadu a přirazit na skřínky, ona mu však uklouzla z cesty, zvedla revolver, jehož hlaveň byla necelý metr od jeho obličeje, stiskla spoušť a kohoutek dopadl na prázdnou komoru se zvukem lámajícího se klacíku.

Couvla, až se uhodila do zad o lednici a shodila kalendář s koťaty a liliemi, který jí dopadl k nohám.

Vrah se na ni stále řtil.

Stiskla spoušť a revolver znovu jen cvakl, což nedávalo smysl – *kruci* – protože prodavač na benzince neměl vůbec šanci vystřelit, než ho zabila rána z brokovnice. Žádný náboj neměl chybět.

To bylo poprvé, co viděla vrahův obličej. Předtím pokaždé zahlédla jen jeho zátylek, vršek lebky nebo stranu hlavy, a to ještě z dálky. Nevypadal tak, jak čekala, neměl oválnou tvář, bledé rty a silnou čelist. Byl pohledný, měl modré oči, které tvořily krásný protiklad k tmavým vlasům a nebylo v nich ani stopy po šílenství, jemné rysy a milý úsměv.

S úsměvem pokračoval přímo k ní, když stiskla spoušť potřetí a kohoutek opět dopadl na prázdnou komoru. Vytrhl jí zbraň z ruky takovou silou, že se jí zdálo, že jí zlomil ukazováček, než se jí ho podařilo vytáhnout z lučíku spouště. Vykřikla bolestí.

Vrah od ní poodstoupil s revolverem v ruce a oči se mu leskly vzrušením. „Páni, to bylo napínavé.“

Chyna se tiskla k boku lednice a šlapala koťatům po hlavách.

„Věděl jsem, že je to ta samá zbraň,“ řekl, „ale co kdybych se mýlil? To bych měl teď velkou díru uprostřed obličeje, co, slečinko?“

Zesláblá a rozechvělá hrůzou se rozhlížela zoufale kolem sebe, aby našla něco, co by se dalo použít jako zbraň, ale nic takového na dosah ruky nebylo.

„Velkou díru uprostřed obličeje,“ zopakoval, jako by mu ta možnost připadala zábavná.

Jedna ze skřínek mohla obsahovat nože, ale ona netušila, kterou zásuvku vytáhnout.

„Bylo to intenzivní,“ řekl a usmál se na revolver ve své ruce.

Na pultu na protější straně kuchyně ležela vedle dřezu pistole, daleko mimo dosah. Chyna tomu nemohla uvěřit: přinesl si vlastní zbraň, ale nepoužil ji, položil ji stranou a šel po ní s holýma rukama.

„Jste atraktivní žena.“

Odtrhla zrak od pistole v naději, že si nevšiml, že ji viděla. Dobře však věděla, že jen klame sama sebe, protože on viděl všechno.

Namířil na ni revolver. „Včera v noci jste byla na té benzince.“

Lapala po dechu, ale měla dojem, že jí do plic nevniká žádný vzduch. Dýchala příliš rychle a mělce, riskovala překysličení a měla na sebe hrozný vztek, protože on byl tak klidný.

Řekl: „Vím, že jste se tam někde schovávala a našla tenhle revolver poté, co jsem odešel, ale ať se propadnu, jestli jenom tuším, proč jste *tady*.“

Možná by se jí podařilo sebrat tu pistoli, než by ji stihl zastavit. Její šance byla tak milion k jedné. Dva, tři miliony. Ne, sakra. Byla nulová.

Vrah jí dál mířil ze vzdálenosti asi půldruhého metru na hřbet nosu. Pobaveně řekl: „Ale i kdyby to byl revolver toho Asiata, stejně jsem vstupoval přímo do dračí tlamy. Já měl teď štěstí. Co vy?“

Přestože dostat se k té pistoli bylo prakticky nemožné, nemohla to nezkusit. Neměla co ztratit.

S náznakem netrpělivosti pokračoval: „Zlato, poslouchejte mě, prosím, mluvím s vámi. Máte pocit, že jste měla štěstí? Takové jako já?“

Ve snaze nedívat se na pistoli a neschopná pohlédnout do jeho příliš normálních očí se zahleděla do hlavně revolveru a vypravila ze sebe: „Ne.“ Zdálo se jí, že se to slovo odrazilo od hlavně zpátky k ní. *Ne*.

„Přesvědčíme se, jak jste na tom.“

„Ne.“

„Mějte přece trochu smysl pro dobrodružství, zlato. Zjistíme, jestli máte štěstí,“ řekl a stiskl spoušť.

Ačkoliv zbraň předtím třikrát po sobě selhala, ona přesto čekala, že jí vystřelí přímo do obličeje, protože se zdálo, že ji štěstí nadobro opustilo. Trhla sebou.

Cvak.

„Takže *máte* štěstí, dokonce větší než já.“

Chyna nevěděla, o čem to mluví. Nedokázala se soustředit na nic jiného než na pistoli vedle dřezu, poslední zázračnou šanci.

„Slyšela jste, jak jsem Fujiho varoval, když na mě začal vytahovat tuhle bouchačku?“ zeptal se vrah.

Všechny ty řeči a vrahův ledový klid Chynu znervózňovaly ještě víc. Čekala, že na ni vystřelí, bodne ji, udeří a nejspíš znásilní, předtím nebo potom z ní mučením dostane odpovědi na své otázky, ale nepředpokládala, že si s ní bude *povídat*, proboha, jako by měli za sebou příjemný výlet, společnou dovolenou s několika zajímavými zážitky.

S revolverem stále namířeným na ni řekl: „Pověděl jsem Fujimu tohle: ‚Nedělej to, nebo ti ty náboje nacpu do zadku.‘ Já vždycky držím slovo. Vy ne?“

Jeho tlachání konečně upoutalo celou její pozornost.

„V tom špatném světle a také proto, že jste se nejspíš na toho mrtvého v kaluži krve bála podívat, jste si nejspíš nevšimla, že měl Fuji stažené kalhoty.“

Měl pravdu. Poté co jí jediný pohled prozradil, že jsou oba prodavači mrtví, odvrátila zrak a mrtvolý obešla.

„Podařilo se mi do něj nacpat čtyři náboje,“ vysvětlil.

Zavřela oči, ale hned je zase otevřela. Nechtěla ho vidět, urostlého a pohledného, se skvrnami zaschlé krve na oděvu a s

očima, v nichž nebylo nic znepokojujícího. Ale neodvážila se nedívat.

Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.

„Strčil jsem do něj čtyři náboje,“ pokračoval, „ale pak začaly vyskakovat ven. Po smrti se uvolnily nějaké plyny. Bylo to komické, docela zábavné, ale tlačil mě čas, jak určitě chápete, takže jsem se s pátým už nenamáhal.“

Možná to tak bude nejlepší. Ještě jedno kolo ruské rulety a pak věčný klid a mír, žádné další přemítání, proč je ve světě tolik krutosti, když laskavost představuje snazší volbu.

„Ten revolver má bubínek na pět ran,“ řekl.

Prázdný oční důlek hlavně na ni slepě zíral a ona přemýšlela, jestli spatří záblesk a zaslechne třesknutí výstřelu nebo zda se černota v hlavni stane její černotou dřív, než si stačí uvědomit, co se stalo.

Pak vrah odklonil zbraň a stiskl spoušť. Rána otřásla okny a kulka prolétla dveřmi jedné ze skříněk, až se rozlétly třísky a střepy z nádobí uvnitř.

Kousky dřeva ještě letěly vzduchem, když Chyna popadla nejbližší zásuvku a vytrhla ji z kuchyňské linky. Byla tak těžká, že jí málem vypadla z ruky, ale zoufalství jí náhle dodalo sílu a ona s ní máchla po vrahově hlavě. Jak se mu zásuvka blížila k obočí, sypal se z ní její obsah.

Lžíce, vidličky a příborové nože šermující spolu ve vzduchu a házející kovové odlesky dopadaly s řinčením na dlažbu a vylekaly ho tolik, že couvl k jídelnímu stolu.

V okamžiku, kdy se překvapený vrah zapotácel dozadu, vrhla se Chyna ke dřezu. Zlomek vteřiny poté, co uslyšela prázdnou zásuvku do něčeho narazit, položila ruku na pažbu pistole. Uviděla červenou tečku v jejím ocelovém rámu, která se nejspíš ukázala, když byla zbraň odjištěná, stejně jako u dalších pistolí, s nimiž se v životě setkala, a nedělala si starosti s prázdným zásobníkem, protože i kdyby tam byl jen jeden náboj, byl by v závěru, *prosím*, a na tak krátkou vzdálenost by jeden výstřel měl stačit.

Ale ukazováček pravé ruky už jí tuhl a otékal, a když se ho pokusila prostrčit lučím, projela jí vlna bolesti. Udělalo se jí zle od žaludku, zamotala se a bojovala s lučím prostředníkem.

Vrah sklouzl po podlaze doprovázený rachotem rozházených příborů a dostal se k Chyně dřív, než stačila pistoli zvednout a namířit na něho. Uhodil shora do jejích paží a přitiskl jí ruku k desce pultu.

Její prst reflexivně stiskl spoušť a kulka narazila do zdi za kuchyňskou linkou. Do obličeje jí vlétla sprška střeptů ze žlutých kachlíků, a kdyby včas nezavřela oči, možná by přišla o zrak.

Vrah ji udeřil kotníky ruky do spánku, až se jí před očima objevily černé skvrny jako střepty z roztráštěného černého skla, a pak ji uhodil pěstí do vazů.

Aniž by si Chyna pamatovala, jak upadla, ležela na podlaze a očima jen kousek nad dlažbou si prohlížela divokou změť jídelního náčiní. Zajímavé. Lžíce byly velké jako lopaty. Vidličky jako vidle. Nože jako oštěpy.

Vrahovy boty. Černé boty. Pohybující se kolem.

Chvilku byla zmatená a myslela si, že je zpátky v domě Templetonových v údolí Napa a schovává se pod postelí v pokoji pro hosty. Ale tam by se po podlaze neválely příbory, a jak se soustředila na předměty kolem sebe, v hlavě se jí vyjasnilo.

„Ted' to budu muset všechno umýt, než to uklidím,“ řekl vrah.

Kroužil po kuchyni, zvedal příbory a metodicky dával lžíce ke lžícím a nože k nožům.

Chynu překvapilo, že může pohnout paží, jež byla těžká jako kmen stromu, který už dávno přestal být ze dřeva a proměnil se v kámen. Podařilo se jí však namířit na vraha a dokonce ohnout ukazováček, i když musela polknout bolest a hořkou chuť, která přišla s ní.

Pistole nevystřelila.

Stiskla spoušť znovu, a když se opět neozvala rána, uvědomila si, že má ruku prázdnou. Zbraň v ní nedržela.

Zvláštní.

Jeden z nožů ležel kousek od její ruky. Byl to příborový nůž s jemně zoubkovaným ostřím, vhodný na roztírání másla, krájení propečeného kuřete nebo vařených fazolových lusků, ne na to, aby jí někoho ubodala. Pořád to však byl nůž, lepší než vůbec žádná zbraň, a ona ho tiše sevřela.

Ted' musela najít sílu vstát z podlahy. Kupodivu nedokázala ani zvednout hlavu. Nikdy v životě se necítila tak *unavená*.

Dostala silnou ránu do vazů. Napadlo ji, jestli nemá poraněnou páteř.

Odmítla plakat. Měla nůž.

Vrah došel k ní, sklonil se a vzal jí nůž z ruky. Podivila se, jak snadno jí *vyklouzl* z prstů, přestože ho svírala vši silou, jako by to nebyl kus kovu, ale jen tající rampouch.

„Zlobivá holka,“ řekl a klepl jí naplocho ostřím do hlavy.

Pokračoval v úklidu.

Zatímco se Chyna snažila nemyslet na poranění páteře, podařilo se jí sebrat z podlahy vidličku.

Vrátil se a sebral jí i tu. „Ne,“ pronesl, jako by cvičil neposlušné štěně. „Nesmíš.“

„Parchante,“ řekla a vylekalo ji, jak špatně artikuluje.

„Jen do mě.“

„Zatracený parchante.“

„Moc hezké,“ poznamenal posměšně.

„Sráči.“

„Měl bych vám vypláchnout ústa mýdlem.“

„Hajzle.“

„Taková slova vás matka nikdy neučila.“

„To jste neznal moji matku,“ zamumlala.

Udeřil ji znovu, tentokrát tvrdě do strany krku.

Pak Chyna ležela ve tmě a znepokojeně naslouchala vzdálenému veselému smíchu své matky a hlasům neznámých mužů. Tříštění skla. Klení. Hromu a větru. Větvím palem kymácejících se v bouřlivé noci na Key Westu. Pak se smích změnil. Ted' byl posměšný. Údery přestaly znít jako hrom. A po holých nohách a

zádech jí běhal veliký šváb. Jiné doby. Jiná místa. Železná pěst
paměti v mlžném království snů.

Krátce po deváté ranní, poté co si to vyřídí s tou ženou a umyje příbory, vypustí pan Vess psy.

U zadních a předních dveří a v jeho ložnici jsou tlačítka, která ovládají tichý bzučák v psí boudě za stodolou. Když tam dobrmany pošle slovem *spát*, jak to udělal předtím, bzučák je pro ně signálem, že se mají hned vrátit do aktivní služby.

Použije tlačítko u domovních dveří a pak přistoupí k velkému oknu v jídelním koutě, odkud je vidět na zadní dvůr.

Obloha je nízká a šedivá, stále halí pohoří Siskiyou, ale už neprší. Z pokleslých větví jehličnanů stále kape voda. Kůra listnáčů je mokrá dočerna a jejich větve, místy už pokryté zelenými pupeny, jsou jako uhel, takže vypadají jako ožehnuté plameny.

Někdo by si myslel, že ta scenerie je teď poklidná, poté co se hrom vyčerpá a blesky pohasly, ale pan Vess ví, že bouře je stejně mocná, když doznívá, jako když řádí. Je v harmonii s tímto novým druhem síly, prasílou růstu, kterou zemi poskytuje voda.

Zpoza stodoly se vynoří dobrmani. Kus cesty ujdou bok po boku, ale pak se rozdělí a pokračují každý svým směrem.

Tentokrát nejsou připraveni zaútočit. Každého vetřelce zadrží, ale nezabijí. Aby v nich probudil touhu po krvi, musel by vyslovit slovo *Nietzsche*.

Jeden ze psů – Liederkrantz – přijde na zadní verandu a upře do okna svůj oddaný pohled. Jednou, dvakrát mávne ocasem, ale je ve službě a tenhle krátký a odměřený projev přízně je to jediné, co si dovolí.

Liederkrantz se vrátí na dvůr a zůstane ostražitě stát. Podívá se nejprve na jih, pak na západ a nakonec na východ. Skloní hlavu, čichne k mokré trávě a rozběhne se po trávníku s čenichem nízko u země. Uši se mu přitisknou k lebce, jak se soustředí na pach a stopuje něco, co by podle něj mohlo představovat hrozbu pro jeho pána.

Aby dobrmani nevyšli z formy, pustil pan Vess při několika příležitostech některého ze svých zajatců a dovolil psům, aby ho uštvali a zabili. Bylo to zábavné představení.

Bezpečný pod ochranou své čtyřnohé pretoriánské gardy vyjde pan Vess do koupelny v prvním patře a seřídí vodu ve sprše, aby byla příjemně teplá. Stáhne hlasitost rádia, ale nechá ho naladěné na stanici hrající swing.

Když se svléká ze špinavých šatů, valí se už přes sprchovou zástěnu oblaka páry. Vlhkost zesílí pach tmavých skvrn na jeho oblečení. Nahý stojí několik minut s obličejem zabořeným do svých modrých džín, trička a džínové bundy, nejprve zhluboka vdechuje a pak jen jemně čichá jednu nádhernou nuanci té vůně za druhou a přeje si, aby měl dvacetisíckrát silnější čich, jako mají dobrmani.

I tak ho to aroma přeneso zpátky do právě uplynulé noci. Znovu slyší tiché rány tlumiče na pistoli, tlumené výkřiky hrůzy a slabé prosby o slitování v nočním klidu domu Templetonových. Cítí pleťové mléko s vůní lilií, kterým se paní Templetonová namazala před spaním, voňavku v zásuvce se spodním prádlem její dcery. Ochutnává ve vzpomínkách toho pavouka.

S lítostí odloží šaty stranou, aby je později vypral, protože se pro ten večer musí změnit v obyčejného člověka a tato obrácená lykantropie vyžaduje čas, když má být proměna přesvědčivá.

A proto, zatímco Benny Goodman hraje „One O'clock Jump“, se pan Vess ponoří do palčivě horké vody a přitlačí pořádně na žínku hojně potřenou mýdlem, aby se zbavil čpavých pachů sexu a smrti, které by ovce mohly vyplašit. Nesmějí pojmout podezření, že jejich pastýř má pod svým pastýřským převlekem tlamu s ostrými zuby a ocas. Dává si na čas, brouká si s jednou písní za druhou, dvakrát si šamponuje vlasy a pak na ně použije kondicionér. Malým

kartáčkem se zbaví nečistot pod nehty. Má dokonale souměrnou postavu, štíhlou, ale svalnatou. Jako obvykle mu očista působí velké potěšení, dotýká se kluzkýma rukama sošných obrysů svého těla, vychutnává si vůni mýdla připomínající chuť šlehačky.

Život je. Vess žije.

+++

Chyna se probírala ze tmy na Key Westu a tropické bouřky do jasné záře, která ji bodala do zakalených očí. Nejprve zaměnila strach, který poháněl její bušící srdce, s hrůzou z Jima Woltze, matčina přítele; myslela si, že se tiskne tváří k podlaze pod postelí v jejich chatě na břehu moře. Pak si ale vzpomněla na vraha a tu uvězněnou dívku.

Seděla na židli, zhroucená na kulaté desce stolu v jídelním koutě kuchyně ze sukovitého borového dřeva. Hlavu měla obrácenou doprava a dívala se oknem na zadní verandu a dvůr.

Vrah sundal z jedné židle polštář a dal jí ho pod hlavu, takže neměla tvář nepohodlně přitisknutou k tvrdému dřevu. Ta ohleduplnost jí otřásla.

Když se pokusila zvednout hlavu, projela jí zátylkem pronikavá bolest a ve tváři jí palčivě zabušilo. Skoro omdlela a rozhodla se, že nebude se vstáváním spěchat.

Jak se pohnula na židli, prozradilo jí zazvonění pout, že asi nebude muset volit, zda vstát hned nebo později. Ruce měla v klíně, a když se pokusila jednu zvednout, zvedla obě, protože je měla spoutané.

Pokusila se odtáhnout nohy od sebe a zjistila, že má svázané i kotníky. Podle hlasitého cinkání a rachotu, které její malé pohyby způsobily, je měla také v řetězech.

Venku přeběhlo přes zelený trávník cosi černého jako uhlí, vyskočilo na schody a přešlo verandu. Vyskočilo to na okno, položilo tlapy na parapet a nahlédlo dovnitř. Hlídací dobrman.

+++

Ariel drží na prsou otevřenou knihu jako štít, prsty roztažené po jejích deskách. Sedí ve velkém křesle s nohama složenýma pod sebou, jediná dokonalá panenka v té místnosti.

Pan Vess usedne na stoličku před ní.

Je z něj nový člověk. Osprchovaný, s umytými vlasy a učesaný by se mohl objevit v jakékoliv společnosti, a matka, která by ho spatřila v náručí své dcery, by si pomyslela, že je to výhra. Na sobě má mokasíny bez ponožek, béžové bavlněné kalhoty se splétaným koženým páskem a světle zelenou košili z tenké látky.

Ariel to v její školní uniformě také sluší. Vess je rád, když vidí, že o sebe pečuje i v jeho nepřítomnosti, jak jí přikázal. Není to pro ni snadné, když se může mýt jen houbou a šamponovat si své nádherné vlasy v umývadle.

Postavil její pokoj pro jiné, které přišly před ní, ale žádná tam nepobyla déle než dva měsíce. Dokud nepotkal Ariel a nepoznal jejího přitažlivě nezávislého ducha, ani ho nenapadlo, že by trval na tom, aby tam někdo zůstal tak dlouho. Asi bude nezbytné vybudovat sprchu.

Poprvé tu dívku spatřil na fotografii v novinách. Ačkoliv byla teprve v desáté třídě, byla cosi jako génius a dovedla tým své střední školy v Sacramentu k vítězství v celokalifornském akademickém desetiboji. Vypadala tak jemně. Noviny se mu roztrásl v ruce, když ji uviděl, a okamžitě věděl, že se musí rozjet do Sacramenta a setkat se s ní. Zastřelil jejího otce. Matka vlastnila obrovskou sbírku panenek a dokonce je pro zábavu vlastnoručně vyráběla. Vess ji ubil k smrti mluvící pannou s velkou hlavou z javorového dřeva, která byla účinná jako baseballová pálka.

„Jsi mnohem krásnější než kdy předtím,“ řekne Ariel a jeho hlas utlumí obložení stěn, jako by mluvil z rakve, pohřbený zaživa.

Neodpoví mu ani nedá najevo, že si uvědomuje jeho přítomnost. Je v mlčenlivém rozpoložení, které trvá bez přestávky už přes půl roku.

„Stýskalo se mi po tobě.“

V poslední době se na něho nikdy nepodívá a upírá zrak do bodu kdesi nad jeho hlavou. Kdyby vstal, *stále* by hleděla nad jeho hlavu

a kousek na stranu, i když nikdy nepostřehl, že by před ním uhnula očima.

„Přinesl jsem ti ukázat pár věcí.“

Z krabice od bot položené na podlaze vedle stoličky vyjme dva polaroidové snímky. Nevezme si je od něho ani se na ně nepodívá, ale Vess ví, že si ty dva suvenýry prohlédne po jeho odchodu.

Není tak ztracená ve vlastním světě, jak předstírá. Hrají spolu složitou hru s vysokými sázkami a ona je dobrý hráč.

„Na tom prvním snímku je jistá paní Sarah Templetonová tak, jak vypadala, než jsem si ji vzal do práce. Bylo jí už hodně přes čtyřicet, ale pořád byla atraktivní. Půvabná žena.“

Křeslo je tak hluboké, že sedací polštář vytváří před Ariel jakousi římsu, na kterou může Vess fotografii položit.

„Půvabná,“ zopakuje.

Ariel ani nemrkne. Dokáže zírat bez mrknutí doprázdna překvapivě dlouho. Pan Vess se někdy bojí, aby si nepoškodila své výrazné modré oči; rohovka potřebuje neustále zvlhčovat. Ale samozřejmě kdyby nemrkla příliš dlouho a oči by jí nebezpečně vyschly, podráždění by ji přimělo zavřít víčka mimovolně.

„Tohle je druhý snímek Sarah poté, co jsem s ní skončil,“ řekne pan Vess a tuto fotografii také položí na křeslo. „Jak sama uvidíš, když se rozhodneš podívat, přívlastek *půvabná* už se u ní použít nedá. Krása nikdy nevydrží. Věci se mění.“

Z krabice od bot vyndá další dvě fotografie.

„Tohle je dcera Sarah, Laura. Před a po. Vidíš, jak byla krásná. Jako motýl. Ale v každém motýlu je červ, víš.“

Umístí oba snímky na křeslo a znovu sáhne do krabice.

„Tohle byl Lauřin otec. Ach, a tady je její bratr... a jeho manželka. Ti se mi spíš připletli do cesty.“

Nakonec vytáhne tři záběry mladého Asiata a nakousnutou klobásku Slim Jim.

„Jmenuje se Fuji. Jako ta hora v Japonsku.“

Vess položí dvě ze tří fotografií na křeslo.

„Jednu si nechám pro sebe. Sním ji. A pak se ze mě stane Fuji, získám sílu Východu a moc té hory, a až přijde čas, abych zabil

tebe, ucítíš ve mně toho chlapce i tu horu a mnoho dalších lidí, všechnu jejich sílu. Bude to pro tebe velice vzrušující, Ariel, tak vzrušující, že až to skončí, nebude ti ani vadit, že jsi mrtvá.“

Na pana Vesse je to dlouhá řeč. Většinou nebývá moc hovorný. Je to však dívčina krása, co ho přiměje, aby se tak rozpovídal.

Pozvedne klobásku.

„Ten chybějící kousek snědl Fuji těsně předtím, než jsem ho zabil. Na mase zaschly jeho sliny. Můžeš ochutnat trochu jeho tiché síly, jeho záhadné podstaty.“

Položil zabalenou klobásku na křeslo.

„Vrátím se po půlnoci,“ slíbí pan Vess. „Zajdeme spolu do obytného vozu, takže si budeš moci prohlédnout Lauru, skutečnou Lauru, nejen její fotografii. Přivezl jsem ji s sebou, abys viděla, co se nakonec stane se všemi krásnými věcmi. A je tam i jeden mladík, stopař, kterého jsem nabral cestou. Ukázal jsem mu tvůj snímek a moc se mi nelíbilo, jak se na něj podíval. Neprojevilo dostatek úcty. Chtivě zíral. Dotklo se mě něco, co o tobě řekl, tak jsem mu zašil ústa a také oči kvůli tomu, jak si tě změřil na fotografii. Potěší tě, až uvidíš, co jsem s ním udělal. Budeš se ho moci dotknout... i Laury.“

Vess dává dobrý pozor, jestli nějaký tik, zachvění nebo pohyb víček nenaznačí, že ho dívka slyší. Ví, že ho poslouchá, ale dokáže se dobře ovládat a předstírat, že je zcela mimo.

Krátce poté, co ji dokáže přinutit k jedinému zachvění, jedinému mrknutí, ji rozdrtí docela a ona bude výt jako nepříčetní pacienti v nejhlubších samotkách psychiatrické léčebny. Ten pád do bezedného šílenství je vždy fascinující sledovat.

Ale ta dívka je houževnatá, má překvapivé zdroje vnitřní síly. Dobře. Baví ho překonávat překážky.

„A z obytného vozu se půjdeme projít do luk se psy, Ariel, a budeš se moci dívat, jak pohřbívám Lauru a toho stopaře. Možná se do té doby vyjasní a budou svítit hvězdy nebo třeba úplněk.“

Ariel se bez hnutí choulí s knihou na křesle, oči nepřítomné, rty lehce pootevřené.

„A víš ty co, koupil jsem ti další panenku. V jednom zajímavém obchůdku v Napě, kde prodávají výrobky místních obyvatel. Je to moc hezká hadrová panenka, bude se ti líbit. Dám ti ji později.“

Pan Vess vstane ze stoličky a provede zběžnou inventuru obsahu ledničky a skřínky, která slouží jako spíž. Má dost jídla ještě na tři dny, ale on jí ho doplní už zítra.

„Nejíš tolik, jak bys měla,“ napomene ji. „Je to od tebe nevďěčné. Máš tady ledničku, mikrovlnku, teplou a studenou tekoucí vodu. Je tady všechno, co potřebuješ, aby ses o sebe mohla postarat. Měla bys jíst.“

Panenko nejsou o nic netečnější než ona.

„Shodila jsi už dobrých pět nebo šest kilo. Na tvém vzhledu se to ještě neprojeví, ale víc už zhubnout nesmíš.“

Hledí doprázdna, jako by čekala, až jí někdo zatáhne za šňůrku a ona bude moci odrecitovat nahranou repliku.

„Nesnaž se držet hladovku, abys byla vyzáblá a přestala se mi líbit. Takhle přede mnou neunikneš, Ariel. Svážu tě a budu krmit násilím, když budu muset. Přinutím tě spolknout gumovou hadici a napumpuju ti do žaludku kojeneckou výživu. Vlastně by mě to bavilo. Máš ráda hráškové pyré? Mrkev? Jablečnou šťávu? I když na tom vlastně nesejde, protože je neochutnáš – pokud se nepozvracíš.“

Dívá se na její hedvábné vlasy, které jsou v zabarveném světle narezlé. Ten pohled upokojuje všech pět Vessových výjimečných smyslů a on se koupe ve smyslových prožitcích z krásy jejích vlasů, ve všech těch zvucích, vůních a hmatových vjemech, které mu ta podívaná skýtá. Jediný podnět v něm vyvolá tolik asociací, že by se mohl na celé hodiny oddat rozjímání o jediném vlasu či jedné kapce deště, protože by v nich našel celý svět prožitků.

Dojde ke křeslu a stane nad dívkou.

Něbere ho na vědomí, a přestože vstoupil do jejího zorného pole, její pohled se nějak přesunul nad něj a kousek stranou, aniž by postřehl moment, kdy se to stalo.

Dokáže mu zázračně unikat.

„Možná bych z tebe několik slov dostal, kdybych tě podpálil. Co ty na to? Hm? Nalít trochu benzínu do zapalovače na ty zlaté vlasy a *blaf*.“

Ani nemrkne.

„Nebo tě předhodím psům a uvidíme, jestli ti to rozváže jazyk.“

Ani pohyb, ani záchvěv. To je ale dívka!

Pan Vess se skloní a přiblíží obličej k Arielinu, až má svůj nos proti jejímu.

Její oči jsou teď na stejné úrovni s jeho – a přesto se na něj nedívá. Zdá se, že hledí *skrz něho*, jako by nebyl člověk z masa a kostí, ale duch, kterého nedokáže zahlédnout. Tohle není jen ten starý trik, jak nechat oči rozostřit; je to nějaký mnohem chytřejší úskok, který on nedokáže pochopit.

S obličejem přímo proti jejímu Vess zašeptá: „Po půlnoci se půjdeme projít do luk. Pohrbím Lauru a toho stopaře. Možná tě pohrbím s nimi, všechny tři do jednoho hrobu. Je mrtvé a tebe živou. Pak už promluvíš, Ariel? Řekneš *prosím*?“

Žádná odpověď.

Vess čeká.

Dívčin dech je mělký a vyrovnaný. Je u ní tak blízko, že cítí na svých rtech teplo z jejích úst jako příslib budoucích polibků.

Ona musí také cítit jeho dech.

Možná se ho bojí nebo se jí dokonce hnusí, ale také jí připadá přitažlivý. Vess o tom nepochybuje. Zlí kluci mají vždycky své kouzlo.

„Možná budou svítit hvězdy,“ řekne.

Ta modř v jejích očích, ty třpytivé hloubky...

„Nebo dokonce úplněk,“ zašeptá.

+++

K ocelovým poutům na Chyniných kotnících byl připojený masivní řetěz. Druhý a mnohem delší řetěz, spojený karabinou s prvním, byl obtočený kolem silné nohy židle a vzpěr mezi nohami, odkud se vracel zpátky mezi jejími kotníky, obkružoval tlustou trubku podpírající kulatý stůl a znovu byl přicvaknutý ke karabině. Řetězy

nebyly tak volné, aby jí dovolovaly vstát. A i kdyby se jí podařilo postavit, musela by nést židli na zádech a omezena její váhou a tvarem by byla nucena naklánět se dopředu jako hrbatý skřet. A kromě toho by se nemohla pohnout od stolu, ke kterému byla připoutaná.

Ruce měla spoutané před sebou. Řetěz procházel želízky na pravém zápěstí. Odtamtud vedl okolo ní, procházel opěradlem židle a vracel se k želízkům na levém zápěstí. Byl natolik prověšený, aby mohla položit paže na stůl.

Seděla s propletenýma rukama, nakláněla se dopředu, zírala na svůj červený a oteklý ukazováček na pravé ruce a čekala.

V prstu jí tepalo a bolela ji hlava, ale bolest v krku ustoupila. Věděla, že se do čtyřiaadvaceti hodin vrátí silnější než předtím jako zpožděná agonie po vážném úrazu krku.

Samozřejmě pokud bude po těch čtyřiaadvaceti hodinách ještě naživu, krk bude to poslední, s čím si bude dělat starosti.

Dobrman už u okna nebyl. Náhle uviděla další dva na trávníku, jak přecházejí sem a tam, čichají k trávě a nasávají vzduch, občas se zastavují, špicují uši a pozorně naslouchají a pak zas odcházejí, zjevně na hlídce.

Během předchozí noci vypotřebovala Chyna všechnu vztek na překonání strachu, ale teď zjistila, že ponížení pomáhá potlačit strach mnohem účinněji. Její ponížení nepramenilo z toho, že se nedokázala ubránit a skončila v poutech; mnohem víc ji pokořovalo vědomí, že nesplnila slib daný dívce ve sklepě.

Jsem tvá ochránkyně, Ariel. Postarám se o tebe.

Stále se v paměti vracela do té polstrované chodby a průzoru ve vnitřních dveřích. Dívka mezi panenkami nijak nenaznačila, že ten slib slyšela. Ale Chyně se dělalo špatně z jistoty, že se to děvče bude cítit zrazené a ještě opuštěnější než předtím a že se ponoří ještě hlouběji do svého soukromého světa.

Jsem tvá ochránkyně.

Při zpětném pohledu Chyně její domýšlivost připadala nejen udivující, ale přímo zvrácená. Za šestadvacet let svého života nikoho nezachránila, v žádném smyslu toho slova. Nebyla žádná

hrdinka, žádná postava z dobrodružného románu se špetkou úzkosti a polévkovou lžící okouzlujících povahových rysů a na druhou stranu konkurentka Sherlocka Holmese a Jamese Bonda dohromady. Většinu sil ji stálo udržet se naživu, duševně zdravá a emocionálně nezasažená. Sama byla stále ještě ztracená dívka slepě tápající životem a hledající vysvětlení, které nejspíš nebylo možné nalézt, a přesto se postavila k tomu průzoru a slibovala vysvobození.

Jsem tvá ochránkyně.

Rozevřela spojené dlaně, položila je na stůl a přejela jimi po dřevu, jako by uhlazovala záhyby na ubrusu. Jak se pohnula, řetězy zacinkaly.

Nakonec se však ukázalo, že není žádná bojovnice, ničí strážkyně; pracovala jako servírka. Byla v tom dobrá, šetřila spropitné, protože šestnáct let v matčině pokřiveném světě ji naučilo, že jediným způsobem, jak přežít, je splynout s okolím. Ke svým zákazníkům byla stále milá a vlídná a vždy se snažila splnit jejich přání. Vztah mezi zákazníkem a servírkou byl podle jejího názoru *ideální*, protože byl krátký, formální, zpravidla naplněný vzájemnou slušností a nevyžadoval odkrývání citů.

Jsem tvá ochránkyně.

Ve svém posedlém odhodlání zachránit se za každou cenu se vždy chovala přátelsky k ostatním servírkám v podniku, ale nikdy se s žádnou nespřátelila. Kamarádství znamenalo závazek, riziko. Naučila se vyhýbat závazkům, které by ji mohly činit zranitelnou vůči ublížení a zradě.

V životě měla poměr jen se dvěma muži. Oba měla ráda a toho druhého milovala, ale první vztah vydržel jen jedenáct měsíců a druhý třináct. Milenci, pokud stáli za to, představovali víc než jen pouhý závazek; vyžadovali odkrytí nitra, svěřování, intimní citovou vazbu. Bylo pro ni obtížné mluvit o většině svého dětství nebo o matce, částečně proto, že se styděla za svou naprostou bezmocnost v tom období. A hlavně dospěla k tvrdému zjištění, že ji matka nikdy nemilovala, možná proto, že zkrátka nebyla lásky schopná. A

jak mohla čekat, že ji bude nějaký muž zbožňovat, když se dozví, že ji neměla ráda ani její máma?

Byla si vědoma toho, že to je iracionální postoj, ale to jí nijak nepomáhalo. Chápala, že nebyla zodpovědná za to, co její matka dělala, ale bez ohledu, na to, co mnoho psychoterapeutů tvrdilo ve svých knihách nebo televizních pořadech, pochopení samotné ještě nevedlo k uzdravení. Ještě deset let po vymanění z matčina vlivu byla Chyna někdy přesvědčená, že k temným událostem těch těžkých let nemuselo dojít, kdyby byla Chyna hodnější holčička.

Jsem tvá ochránkyně.

Znovu sepjala ruce na stole. Naklonila se kupředu, až položila čelo na palce, a zavřela oči.

Jediná blízká přítelkyně, kterou kdy měla, byla Laura Templetonová. Jejich vztah byl něčím, co si moc přála, avšak nikdy neusilovala o to, co zoufale potřebovala, ale jen zdrženlivě pěstovala; byl to čistě jen důkaz Lauřiny živosti, vytrvalosti a nezištnosti čelící Chynině opatrnosti a zdrženlivosti, svědectví Lauřina vřelého srdce a jedinečné schopnosti milovat. A teď byla Laura mrtvá.

Jsem tvá ochránkyně.

V Lauřině pokoji, pod Freudovým strnulým pohledem, klečela Chyna vedle postele a šeptala své spoutané kamarádce: *Dostanu tě odsud*. Bože, jak bolelo na to pomyslet. *Dostanu tě odsud*. Žaludek se jí bolestivě sevřel znechucením nad sebou samotnou. *Najdu nějakou zbraň*, slibovala. Laura, nesobecká až do konce, ji pobízela, aby utekla, zmizela odtamtud. *Neumírej pro mě*, řekla. Ale Chyna odpověděla: *Já se vrátím*.

Teď přišel znovu žal, vrhl se na její srdce jako velký černý pták, a ona skoro dovolila, aby ji jeho křídla celou zahalila, jak dychtila po podivné útěše těch tlukoucích perutí – dokud si neuvědomila, že používá žal k tomu, aby svrhl ponížení z jeho trůnu. Bude-li truchlit, nezbude jí prostor pro sebepohrdání.

Jsem tvá ochránkyně.

Přestože ten prodavač z revolveru vůbec nevystřelil, měla ho zkontrolovat. Měla to nějak uhodnout. I když nemohla tušit, co udělal Vess s kulkami, měla to *vědět*.

Laura jí vždycky říkala, že je na sebe moc tvrdá, že se nikdy neuzdraví, když si bude způsobovat nové šrámy ve svém nekonečném sebemrskáčství.

Ale Laura byla mrtvá.

Jsem tvá ochránkyně.

Chynino ponížení se změnilo ve stud.

A pokud je ponížení dobrý prostředek pro potlačení strachu, stud je ještě lepší. Ponořená ve studu nepociťovala vůbec žádný strach, ani když se nacházela v poutech v domě sadistického vraha a na celém světě nebylo nikoho, kdo by ji hledal. Zdálo se, že tím, že se tam ocitla, bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Pak uslyšela blížící se kroky.

Zvedla hlavu a otevřela oči.

Vrah vyšel z prádelny, podle všeho se vracel od dívky ve sklepě.

Aniž by na Chynu promluvil, aniž by na ni pohlédl, jako by ani neexistovala, došel k lednici, vyndal karton vajec a položil ho na linku vedle dřezu. Zručně jich šest rozklepl do misky a hodil skořápky do koše. Dal misku do lednice a pustil se do loupání a krájení cibule.

Chyna nejedla více než dvanáct hodin, ale i přesto ji překvapilo, když zjistila, že má hlad. Vůně cibule byla to nejkrásnější, co kdy cítila, a začaly se jí sbíhat sliny. Po vší té krvi, po ztrátě jediné kamarádky, kterou kdy měla, se jí zdálo bezcitně dostat tak brzy chuť k jídlu.

Vrah nasypal nakrájenou cibuli do plastové krabičky, pevně zavřel víčko a uložil ji do lednice vedle vajec. Do další pak nakrájel kus čedaru.

V kuchyni se pohyboval rychle a efektivně a zdálo se, že ho vaření baví. Pracovní plochu udržoval čistou. Také si pečlivě myl ruce před každou další fází a utíral si je do ručníku, ne do utěrky.

Konečně přišel vrah k jídelnímu stolu. Posadil se před Chynu, uvolněný, sebejistý a neformální jako vysokoškolský student ve svých plátěných kalhotách, pleteném pásku a lehké košili.

Stud, který ji hrozil pohltit, pro tu chvíli ustoupil. Nahradila ho zvláštní kombinace doutnajícího hněvu a hořké sklíčenosti.

„No,“ řekl, „vím, že máte hlad, a jakmile si popovídáme, udělám vám sýrovou omeletu s hromadou topinek. Ale abyste si snídani zasloužila, musíte mi povědět, kdo jste, kde jste se schovávala na benzince a proč jste tady.“

Probodla ho pohledem.

S úsměvem podotkl: „Nemyslete si, že mi můžete něco zatajit.“

Raději by se propadla do pekel, než by mu něco řekla.

„Je to takhle,“ řekl. „Zabiju vás tak jako tak, jenom ještě nevím jak. Nejspíš před Ariel. Mrtvolu už viděla, ale ještě nebyla při tom okamžiku samotném, neslyšela poslední výkřik a neviděla, jak je smrt mokrá.“

Chyna se snažila neuhnout pohledem, nedat najevo slabost.

„Ale když se rozhodnu, můžu vám to zásadně ztížit, pokud nebudete mluvit dobrovolně,“ pokračoval. „Rád dělám určité věci, které se dají provést před vaší smrtí i po ní. Spolupracujte a nechám si je na potom.“

Chyna se neúspěšně snažila objevit v jeho očích známku šilenství. Nic než veselý odstín modré.

„No?“

„Jste úchylný parchant.“

Znovu se usmál a řekl: „Rozhodně jsem od vás nečekal, že budete nudná.“

„Vím, proč jste mu zašil oči a ústa,“ řekla.

„Aha, takže jste ho našla v šatně.“

„Znásilnil jste ho předtím, než jste ho zabil, nebo přitom. Zašil jste mu oči kvůli tomu, co viděl, a ústa proto, že jste se styděl za to, co by mohl někomu vyprávět třeba i po své smrti.“

S naprostým klidem odvětil: „Ve skutečnosti jsem s ním nespál.“

„Lháři.“

„Ale kdyby ano, nestyděl bych se za to. Myslíte, že jsem tak hloupý? Všichni jsme bisexuálové, nemyslíte? Už mnohokrát me lákali muži a s několika jsem si užil. Je to jen prožitek. Pouhý prožitek.“

„Magore.“

„Vím, o co se snažíte,“ řekl pobaveně, „ale to vám nevyjde. Doufáte, že pod přívalem nadávek ztratím nervy. Jako bych byl jeden z těch našponovaných psychopatů, kteří vybuchnou, když je člověk nazve správným slovem, stiskne ten pravý knoflík, třeba urazí jejich matku nebo řekne něco ošklivého o Bohu. Doufáte, že vás pak zabiju rychle, v návalu zuřivosti, a budete to mít za sebou.“

Chyna si uvědomila, že má pravdu, i když si nebyla svých úmyslů vědoma. Selhání, stud a bezmocnost v poutech v ní vyvolaly zoufalství, které si nechtěla připustit. Teď jí bylo zle spíš ze sebe než z něho a přemýšlela, jestli přece jen není z těch, co se rychle vzdávají, jako její matka.

„Ale já nejsem psychopat,“ dodal.

„A co tedy jste?“

„No... říkejte mi vraždící dobrodruh. Nebo třeba jediný jasně myslící člověk, kterého jste kdy potkala.“

„Magor mi na vás sedí víc.“

Naklonil se na židli dopředu. „Takže takhle – buďto mi povíte všechno o sobě, všechno, co budu chtít vědět, nebo vám zapracuju na obličejí nožem přímo tam, kde sedíte. Za každou otázku, na kterou odmítnete odpovědět, uříznu jeden kousek – ušní lalůček, špičku vašeho hezkého nosu. Vyřežu vás jako ozdobu z velrybí kosti.“

Neřekl to výhružně, ale zcela věcně, a jí bylo jasné, že to dokáže.

„Vyhradím si na to celý den,“ upřesnil, „a vy zešílíte dlouho předtím, než zemřete.“

„Tak dobře.“

„Tak dobře co – rozhovor nebo nůž?“

„Rozhovor.“

„Bezva.“

Byla připravená zemřít, až na to přijde, ale nemělo smysl, aby zbytečně trpěla.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Shepherdová. Chyna Shepherdová. S ypsilon.“

„Aha, takže to nebyla nějaká záhadná mantra.“

„Cože?“

„Zvláštní jméno.“

„Opravdu?“

„Nehádejte se se mnou, Chyno. Pokračujte.“

„Ano. Ale mohla bych se nejdřív napít? Jsem dehydrovaná.“

Nad dřezem natočil sklenici vody a hodil do ní tři kostky ledu. Zamířil zpátky k ní, ale pak se zarazil. „Mohl bych přidat plátek citronu.“

Věděla, že nežertuje. Po návratu z lovu teď pracoval na proměně z divokého stopaře v účetního, úředníka, obchodníka s realitami nebo automechanika, či co vlastně dělal, když se vydával za normálního. Někteří psychopati mohou hrát roli jiné osoby mnohem přesvědčivěji než ten nejlepší herec, co kdy žil, a tenhle muž byl pravděpodobně jedním z nich, ačkoliv po ponoření se do osobnosti zvrhlého vraha potřebuje přechodné období, aby si připomněl způsoby a chování obvyklé v civilizované společnosti.

„Ne, díky,“ odmítla nabídnutý citron.

„Nebyl by to problém,“ ujistil ji.

„Jenom vodu.“

Když dával skleničku na stůl, položil ji na keramický tácek podlepený korkem. Pak se znovu posadil ke stolu naproti ní.

Chynu odpuzovala představa, že by se měla napít ze sklenice, kterou držel v ruce, ale byla opravdu dehydrovaná. V ústech měla sucho a škrábalo ji v krku.

Kvůli poutům musela zvednout sklenici oběma rukama.

Věděla, že ji pozoruje a pátrá po známkách strachu.

Hladina vody ve sklenici se ani nezakývala. Okraj sklenky jí ani jednou necinkl o zuby.

Vlastně se ho už ani nebála, aspoň v té chvíli, i když později možná bude. Později určitě. Ted' se její vnitřní krajina podobala

pouští pod zamračenou oblohou: otupělá sklíčenost se vztekem probleskujícím na vzdáleném obzoru.

Vypila polovinu vody a odložila sklenici.

„Když jsem před chvílí vstoupil do místnosti,“ řekl vrah, „seděla jste se sepjatýma rukama, na kterých jste měla položenou hlavu. Modlila jste se?“

Zamyslela se nad tím. „Ne.“

„Nemá smysl mi lhát.“

„Nelžu. V té chvíli jsem se nemodlila.“

„Ale modlíte se?“

„Někdy.“

„Věř na mord.“

Čekala.

„Věř na mord,“ zopakoval. „To je má modlitba. Dá se vytvořit z písmen mého jména.“

„Aha. To je zajímavé.“

„Jména jsou zajímavá. Vaše je pasivní. Název země jako křestní jméno. A Shepherdová je pastýř, bukolické, křesťanské jméno. Když se nad vaším jménem zamyslím, vidím asijského rolníka s ovce na svahu kopce – nebo šikmookého Krista obracejícího na svou víru pohany.“ Usmál se pobavený svým žertováním. „Ale vaše jméno vás vůbec nevystihuje. Vy nejste pasivní člověk.“

„Byla jsem,“ řekla. „Po většinu života.“

„Opravdu? No, včera v noci jste pasivní nebyla.“

„Včera v noci ne,“ připustila. „Ale do té doby ano.“

„Naproti tomu moje jméno je silné. Edgler Foreman Vess.“ Odhláskoval jí ho. „Ne Edgar. Edge-ler. Edge se dá vyslovit jako ,edž‘, což zní jako ,meč‘. A Vess, to zase připomíná syčení hada.“

„Démon.“

„Ano, to je také v mém jménu – *démon*.“

„Mord.“

Zdálo se, že ho její ochota hrát s ním potěšila. „Jde vám to dobře, zvlášť když uvážím, že nemáte tužku a papír.“

„Vesna,“ řekla. „To je ve vašem jménu také.“

„To bylo snadné. A také *semeno*. Vesna a semeno, období zrodu nového života a jeden z jeho zdrojů. Chcete pokračovat, Chyno?“

Místo odpovědi dopila zbytek vody. Kostky ledu ji zastudily na zubech.

„A teď, když jste si smočila rty, se o vás chci dozvědět všechno,“ řekl Vess. „Nezapomeňte na můj nůž.“

Chyna nic nevynechala. Začala okamžikem, kdy seděla na posteli v pokoji pro hosty u Templetonových a uslyšela výkřik. Odříkala to monotónním hlasem, ne schválně, ale proto, že náhle jinak mluvit nemohla. Snažila se zvednout hlas nebo jím klesnout, dát do svých slov trochu života, ale nepodařilo se jí to.

Zvuk jejího hlasu odříkávajícího události té noci ji vyděsil víc než celý Edgler Vess. Připadalo jí, že naslouchá někomu jinému, a byl to hlas ztraceného a poraženého člověka.

Namlouvala si, že není poražená, že má stále naději, že toho vraždícího parchanta nějakým způsobem přemůže, avšak jejímu vnitřnímu hlasu chyběla přesvědčivost.

Navzdory Chyninu bezduchému přednesu poslouchal Vess velmi pozorně. Nejprve se pohodlně opíral v židli, ale než Chyna skončila, naklonil se dopředu a opřel se pažemi o stůl.

Několikrát ji přerušil otázkou. Nakonec zůstal sedět v zamyšleném tichu.

Nedokázala se na něj dívat. Sepjala ruce, propletla prsty a položila čelo na palce jako ve chvíli, kdy Vess vyšel z koupelny.

Ani tentokrát se nemodlila. Postrádala naději nezbytnou pro modlitbu.

Po několika minutách uslyšela, jak Vess odsouvá židli od stolu. Vstal. Naslouchala, jak přechází kolem, a pak povědomým zvukům, které vydává jakýkoliv kuchař pracující v kuchyni.

Ucítila máslo rozpouštěné na pánvi a pak smažící se cibulku.

Při vyprávění svého příběhu ztratila Chyna chuť k jídlu a aroma cibule ji zpět nepřivolalo.

Konečně Vess řekl: „Zvláštní, že jsem vás u Templetonových necítil.“

„Vy to dokážete?“ zeptala se, aniž zvedla hlavu z rukou. „Umíte někoho vyčenichat jako nějaký zatracený pes?“

„Obvykle,“ odpověděl zcela vážně, aniž by se ho její poznámka nějak dotkla. „A musela jste několikrát za noc udělat nějaký hluk. Tak tiše se plížit určitě nedokážete. Měl jsem slyšet i váš dech.“

Pak se ozval zvuk drátěné metly šlehající vejce v misce.

Ucítila, jak se dělají topinky.

„V klidném domě, kde byli všichni mrtví, jste měla vytvářet proudy vzduchu připomínající chladný dech na mém zátylku, po němž se mi ježí chloupky na rukou. Každý váš pohyb měl být jako jiný povrch před mýma očima. A když jsem prošel prostorem, kde jste chvíli předtím byla, měl jsem vycítit změny ve vzduchu způsobené vaší přítomností.“

Byl naprosto šílený. Byl tak pohledný ve své moderní košili, s krásnýma modrýma očima, tmavými vlasy sčesanými dozadu z čela a důlkem v levé tváři – ale uvnitř byl prohnílý a prolezlý rakovinou.

„Víte, mám mimořádně bystré smysly.“

Pustil do dřezu vodu. Aniž by se podívala, věděla, že umývá metlu. Neodložil by ji špinavou.

„Mé smysly jsou tak ostré, protože jsem se oddal vjemům,“ pokračoval. „Dalo by se říct, že vnímání je mé náboženství.“

Ozvalo se syčení, mnohem hlasitější než při smažení cibule, a vzduch naplnila nová vůně.

„Ale vy jste pro mě byla neviditelná,“ řekl. „Jako duch. Co vás dělá tak výjimečnou?“

Roztrpčeně zamumlala do desky stolu: „Kdybych byla výjimečná, seděla bych tady v řetězech?“

Přestože Chyna vlastně nemluvila na něho a nepředpokládala, že ji uslyší přes prskání vajec a cibule, Vess řekl: „Asi máte pravdu.“

Později, když pokládal na stůl talíře, zvedla hlavu a pohnula rukama.

„Nebudu vás nutit jíst rukama, raději vám dám vidličku,“ prohlásil. „Předpokládám, že chápete, že by bylo nesmyslné házet ji po mně a snažit se mě oslepit.“

Přikývla.

„Fajn.“

Na talíři byla nadýchaná omeleta ze čtyř vajec smíchaných s rozteklým čedarem tečkovaná nahnědlou cibulkou. Na ní ležely tři plátky rajčete a špetka nasekané petržele. Po obou stranách omelety byly naaranžované dvě topinky namazané máslem.

Dolil jí vodu do sklenice a přidal další dvě kostky ledu.

Přestože byla Chyna ještě před chvílí vyhladovělá, nemohla se teď na jídlo ani podívat. Věděla, že musí jíst, tak si nabrala trochu vajec a ukousla kousek topinky. Věděla však, že do sebe nikdy nedostane všechno, co jí naložil.

Vess jedl s chutí, ale nijak hlučně nebo nevychovaně. Jeho chování u stolu bylo dokonalé a pravidelně si utíral ubrouskem rty.

Chyna byla ponořená ve svém ponurém světě, a čím víc si Vess pochutnával na snídani, tím víc jí omeleta chutnala jako popel.

„Byla byste docela pohledná, kdybyste nebyla tak pomačkaná a upocená, neměla obličej špinavý od hlíny a vlasy spleené deštěm. Velice atraktivní. Pod vši tou špínou se skrývá skutečná kráska. Možná vás později vykoupu.“

Chyna Shepherdová, nedotčená a živá.

Po chvíli mlčení Edgler Vess k jejímu úžasu pronesl: „Nedotčená a živá.“

Věděla, že svou modlitbu nevyslovila nahlas.

„Nedotčená a živá,“ zopakoval. „Tohle jste říkala předtím na schodech, když jste šla dolů za Ariel?“

Zírala na něj neschopna promluvit.

„Bylo to ono?“

„Ano,“ dostala ze sebe konečně.

„Přemýšlel jsem o tom. Řekla jste své jméno a pak ta tři slova, ale předtím mi to nedávalo smysl, nevěděl jsem, že se jmenujete po Číně.“

Odvrátila od něho pohled k oknu. Za domem se potulovali dobrmani.

„Byla to modlitba?“ zeptal se.

Chyna se ve své sklíčenosti domnívala, že ji už nemůže víc vyděsit, ale mýlila se. Jeho intuitivnost byla děsivá – a ne přímo z důvodů, které by chápala.

Odtrhla zrak od dobrmanů a setkala se s Vessovým pohledem. Na krátký okamžik v něm spatřila psa, jeho temnou a nemilosrdnou stránku.

„Byla to modlitba?“ zeptal se znovu.

„Ano.“

„A vy, Chyno, hluboko ve svém srdci opravdu věříte, že Bůh existuje? Buďte teď upřímná, nejen ke mně, ale i k sobě.“

Před nějakou dobou – ne tak dávno – si byla tak jistá svou vírou, že by odpověděla *Ano*. Ted' mlčela.

„I kdyby Bůh existoval,“ řekl Vess, „věděl by, že existujete vy?“

Dala si do úst další sousto omelety. Připadala jí mastnější než předtím. Směs vajec, másla a sýra byla příliš sytá, uvízla jí v ústech a stěží dokázala polknout.

Odložila vidličku. Skončila. Nesnědla víc než třetinu omelety.

Vess dojedl jídlo na svém talíři a zapil ho kávou, kterou jí nenabídl – nepochybně proto, že si myslel, že by mu zkusila chlístnout horký nápoj do očí.

„Tváříte se tak zachmuřeně,“ řekl Vess.

Neodpověděla.

„Máte pocit, že jste selhala, vidíte? Zklamala jste ubohou Ariel, sebe i Boha, pokud existuje.“

„Co ode mě chcete?“ zeptala se. Myslela tím: *Proč tohle všechno, proč mě prostě nezabijete a neskoncujete se mnou?*

„To jsem ještě nevymyslel,“ řekl Vess. „Ať už to bude cokoli, musí to být něco zvláštního. Cítím, že jste výjimečná, ať už si o sobě myslíte cokoli, a to, co spolu budeme dělat, musí být... intenzivní.“

Zavřela oči a přemýšlela, jestli by po všech těch letech dokázala znovu najít Narnii.

Řekl: „Nemohu odpovědět na vaši otázku, co s vámi chci udělat, ale vím přesně, co jsem naplánoval pro Ariel. Chtěla byste slyšet, co jsem pro ni připravil?“

Nejspíš už byla moc stará, aby na něco věřila, i kdyby to měla být jen kouzelná šatní skříň.

Vessův hlas vycházel z její vnitřní šedivé krajiny, jako by žil tam stejně jako ve skutečném světě: „Na něco jsem se vás ptal, Chyno. Pamatujete na naši dohodu? Bud'to můžete odpovědět, nebo odříznu kousek vašeho obličej. Chcete slyšet, co se chystám udělat s Ariel?“

„Jsem si jistá, že to vím.“

„Ano, něco určitě. Sex, to je zjevné. Je k nakousnutí. Ještě jsem se jí nedotkl, ale udělám to. A věřím, že je panna. Aspoň to tvrdila v době, kdy ještě mluvila, a nepřipadala mi jako děvče, které rádo lže.“

Nebo by tam místo Narnie mohl být Divoký les za Řekou, Krysa, Krtek a pan Jezevec, zelené větve prozářené letním sluncem a Pan pískající v chladném stínu pod stromy.

„A já ji chci slyšet plakat, zdrcenou a zoufalou. Chci čichat čistotu jejích slz. Chci se dotýkat jemného povrchu jejích výkřiků, poznat jejich čistou vůni a chuť hrůzy. Ta přijde pokaždé.“

Ani líně tekoucí Řeka ani Divoký les se nezhmotnily, přestože se je Chyna zoufale snažila spatřit. Krysa, Krtek, pan Jezevec a pan Žabák odešli navždy pohlceni nenáviděnou smrtí, která si činí nárok na všechno živé. Tento fakt byl svým způsobem stejně smutný jako to, co se stalo Lauře a co se brzy přihodí i Chyně.

„Jednou za čas přivedu jednu z nich do té místnosti ve sklepě – a pokaždé za stejným účelem.“

Nechtěla to slyšet. Kvůli poutům by si jen těžko mohla zakrýt uši, a kdyby se o to pokusila, připoutal by jí zápěstí ke kotníkům. Bude trvat na tom, aby ho vyslechla.

„V té místnosti jsem přišel k nejintenzivnějším zážitkům svého života, Chyno,“ řekl. „Nebyl to sex. Ani bití nebo řezání. To všechno přijde později a je to spíš prémie. Nejdřív je zlomím a to je ten okamžik, kdy to začne být intenzivní.“

Hrud' měla tak sevřenou, že mohla sotva dýchat.

Pokračoval: „První den nebo dva si všichni myslí, že zešílí strachem, ale mýlí se. Dovést někoho k naprostému a nevratnému

šilenství trvá déle než pár dní. Ariel je můj sedmnáctý vězeň a všichni ti ostatní si uchovali přičetnost po celé týdny. Jeden z nich se zlomil osmnáctý den, ale tři vydrželi dva měsíce.“

Chyna se přestala snažit uniknout do Divokého lesa a pohlédla mu přes stůl do očí.

„Psychické mučení je o tolik zajímavější a obtížnější než fyzické, ačkoliv i to druhé může být nepochybně vzrušující,“ řekl Vess. „Mysl je mnohem odolnější než tělo, takže představuje větší výzvu. A přísahám, že když mysl povolí, slyším prasknutí hlasitější, než když se zlomí kost – tak krásně se rozléhá!“

Snažila se spatřit v jeho očích zvířecí vědomí, které už předtím nečekaně zahlédla. *Potřebovala* ho vidět.

„Když se zlomí, svalí se někteří na zem, svíjejí se, zmítají, rvou ze sebe šaty. Vytrhávají si vlasy, Chyno, drápou se v obličejí a někteří se koušou tak silně, až jim teče krev. Mrzačí se na mnoho originálních způsobů. V jednom kuse vzlykají, nedokáží přestat celé hodiny, někdy dny, vzlykají ze spaní. Štěkají jako psi, Chyno, ječí a mávají rukama, jako by věřili, že umějí létat. Mají halucinace a vidí věci ještě děsivější, než jsem já. Někteří mluví neznámými jazyky. Říká se tomu *glosolálie*. Znáte ten stav? Je celkem fascinující. Vydávají zvuky podobající se jazyku, jenže postrádající smysl, vykřikují v něm, škemrají. Někteří přestanou ovládat své tělesné funkce a válejí se ve vlastní špíně. Je to odporný a zároveň strhující pohled – nejnižší stupeň lidskosti, který se projeví jen v šilenství.“

At' se Chyna snažila sebevíc, nedokázala najít v jeho očích zvíře, jen klidnou modř a ostražitou temnotu zornic, a nebyla si už ani jistá, že ho tam předtím opravdu spatřila. Nebyl z půlky člověk a z půlky vlk, stvůra, která za svitu úplňku padne na všechny čtyři. Skutečnost byla mnohem horší – byl pouze člověk, žijící sice na jednom extrémním konci spektra lidské krutosti, ale nepochybně lidská bytost.

„Někteří se ponoří do katatonického mlčení,“ pokračoval Vess, „jako to udělala Ariel. Ale já je z něj vždycky dostanu. Ariel je dosud ze všech nejtvrdohlavější, ale to jí jen dodává na zajímavosti.“

Zlomím i ji, a až zazní její prasknutí, bude jiné než ostatní, Chyno. Úžasné. Intenzivní.“

„Nejintenzivnější prožitek ze všech je projev milosrdenství,“ pronesla Chyna, aniž by tušila, kde se v ní ta slova vzala. Zněla jako prosba a ona nechtěla, aby si myslel, že škemrá o život. Ani ve svém zoufalství se neuchýlí k žebrání.

Náhlý úsměv dodal Vessovi skoro vzezření chlapce, takového, co miluje slovní hříčky a šprýmy, sbírá baseballové karty, jezdí na kole, staví modely letadel a o nedělích ministruje. Pomyslela si, že se usmívá tomu, co právě řekla, pobaven její naivitou, ale jak porozuměla jeho následujícím slovům, nebylo tomu tak.

„Možná že to, co bych od vás chtěl, je, abyste byla se mnou, až Ariel konečně zlomím,“ řekl Vess. „Místo toho, abych vás před ní zabil a dovedl ji tak do bodu zlomu, toho dosáhnu nějak jinak. A vy se na to budete dívat.“

Ach bože.

„Koneckonců jste studentka psychologie, skoro hotová psycholožka. Sedíte tady s hotovým názorem na mě, jste si jistá, že má mysl je ‚nenormální‘ a že přesně víte, jak uvažuji. Nebylo by zajímavé prověřit některé moderní teorie o fungování mysli tímhle malým experimentem? Poté co Ariel zlomím, o tom budete moci napsat práci, Chyno, jen pro mé oči. Rád se seznámím s vaším odborným názorem.“

Dobrý bože, k tomu nikdy nedorazí. Nikdy nebude svědkem něčeho takového. Přestože je v poutech, najde způsob, jak spáchat sebevraždu předtím, než ji odvede do té podzemní místnosti, aby se dívala, jak se ta milá dívka rozpadá na kusy. Chyna si prokousne tepny na zápěstích, polkne svůj jazyk, vrhne se ze schodů a srazí si vaz, cokoliv.

Vess, který si zjevně uvědomil, že ji uvedl z temného zoufalství do naprosté hrůzy, se znovu usmál – a pak obrátil pozornost k jejímu talíři. „Budete to ještě?“

„Ne“

„Tak já to dojím.“

Odsunul svůj prázdný talíř stranou a přitáhl si její. Její vidličkou oddělil kus studené omelety, vložil ji do úst a tiše zasténal rozkoší. Pomalu a smyslně vytáhl Vess vidličku z našpulených rtů a pak ji naposledy olízl jazykem.

Když polkl sousto vajec, řekl: „Cítil jsem z té vidličky vás. Vaše sliny mají příjemnou chuť – jen trochu nahořklou. To bude nepochybně důsledek vašeho překyseleného žaludku.“

Nedokázala uniknout tím, že by zavřela oči, tak se dívala, jak hltá zbytky její snídaně.

Když skončil, položila pro změnu otázku ona jemu: „Proč jste včera v noci snědl toho pavouka?“

„Proč ne?“

„To není odpověď.“

„Je to nejlepší odpověď na jakoukoliv otázku.“

„Tak mi dejte druhou nejlepší.“

„Myslíte, že to bylo nechutné?“

„Jsem jenom zvědavá.“

„Nepochybně to vidíte jako negativní zkušenost – sníst odporného, kroutícího se pavouka.“

„Nepochybně.“

„Ale žádné negativní zážitky nejsou, Chyno. Jenom vjemy. K čirému prožitku se nedá přiřadit kladné nebo záporné znaménko.“

„Jistěže dá.“

„Jestli si to myslíte, žijete ve špatném století. Kromě toho, pavouk má zajímavou chuť a já teď pavoukům lépe rozumím, když jsem jednoho spolkl. Slyšela jste o učících se hlístech?“

„Hlístech?“

„Měla jste se s nimi setkat v kurzu základů biologie na své cestě stát se vysoce vzdělanou ženou. Víte, určití hlísti se postupně učí překonávat bludiště –“

Vzpomněla si a přerušila ho: „A když se pak rozemelou a nakrmí se jimi jiná skupina hlístů, tak ta druhá skupina projde bludištěm na první pokus.“

„Ano, správně,“ přitakal spokojeně Vess. „Vstřebají tu znalost s potravou.“

Nemusela si dělat starosti, jak zformulovat svou další otázku, protože Vesse nemohla ani urazit, ani mu zalichotit. „Proboha, copak vy si opravdu myslíte, že víte, jaké to je být pavoukem, že máte všechny vědomosti pavouka, protože jste jednoho snědl?“

„Samozřejmě že ne, Chyno. Kdybych to myslel takhle doslova, byl bych blázen, ne? Seděl bych v nějakém ústavu a povídal si s davem imaginárních přátel. Ale díky svým ostrým smyslům jsem *opravdu* vstřebal jistou nepopsatelnou podstatu pavoučí existence, kterou vy nikdy nedokážete pochopit. Lépe teď chápu pavouka jako úžasně propracovaného malého lovce, mocného tvora. *Pavouk* je silné slovo, přestože se nedá složit z písmen mého jména.“

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „A bylo to riskantní, sníst pavouka, což tomu značně dodalo na přitažlivosti. Pokud není člověk entomolog, nemůže si být jistý, jestli dotyčný druh není jedovatý. Někteří, jako třeba hnědí poustevníci, jsou mimořádně nebezpeční. Kousnutí do ruky je jedna věc, ale musel jsem si dát pozor, abych ho stihl rozdrtit o patro, než mě stihne kousnout do jazyka.“

„Rád riskujete.“

Pokrčil rameny. „Jsem už prostě takový.“

„Pohybujete se na ostří meče.“

„Ten připomíná i mé jméno,“ připomněl.

„A kdyby vás do jazyka kousl?“

„Bolest je stejná jako rozkoš, jen se nachází na druhém konci spektra. Naučte se ji vychutnávat a budete v životě šťastnější.“

„Dokonce i bolest má neutrální hodnotu?“

„Jistě. Je to jen další vjem. Pomáhá stavět útes duše – pokud duše existuje.“

Neměla ponětí, o čem to sakra mluví, o jakém útesu duše, ale nezeptala se ho na to. Unavoval ji. Unavovalo ji se ho bát, dokonce i nenávidět ho. Svými otázkami se ho snažila *pochopit*, jako to dělala celý život, a to pátrání po smyslu ji k smrti vyčerpalo. Nikdy se nedozví, proč se někteří lidé dopouštějí nesčetných drobných krutostí – nebo i větších – a úsilí pochopit to ji jen vyčerpalo a zanechalo prázdnou, chladnou a bezbarvou uvnitř.

Vess ukázal na její rudý, oteklý ukazováček a řekl: „Tohle vás musí bolet. A krk také.“

„Nejhorší je bolest hlavy. A nemá nic společného s rozkoší.“

„No, nedokážu vám ukázat snadnou cestu k osvícení a dokázat, že se mýlíte. To chvíli trvá. Ale existuje jedna malá, rychlá lekce...“

Vstal ze židle a došel k polici na koření na konci kuchyňské linky. Mezi dózičkami s tymiánem, hřebíčkem, koprem, paprikou, zázvorem, majoránkou a skořicí byla nádobka s aspirinem.

„Já to na bolení hlavy neberu, protože si tu bolest rád vychutnávám. Ale mám aspirin po ruce, protože ho někdy koušu kvůli jeho chuti.“

„Je hnusný.“

„Jenom hořký. Hořkost může být stejně potěšující jako sladkost, když se naučíte, že každá zkušenost, každý prožitek má svou cenu.“

Vrátil se ke stolu s lahvičkou aspirinu. Postavil ji před ni – a vzal jí sklenici s vodou.

„Ne, díky,“ řekla.

„Hořkost má svůj účel.“

Ignorovala lahvičku.

„Poslužte si,“ řekl Vess a odnesl ze stolu talíře.

I když Chyna potřebovala ulevit od bolesti v různých částech těla, odmítla se aspirinu dotknout. Možná iracionálně – ale s naprostou jistotou – cítila, že kdyby rozkousala několik tablet, byť čistě ze zdravotních důvodů, vstoupila by do podivných místností šílenství Edglera Vesse. Byl to práh, který nehodlala překročit za žádným účelem, ani s jednou nohou pevně zakotvenou ve skutečném světě.

V ruce umyl talíře od snídaně, misky, pánve a příbory. Byl rychlý a puntičkářský, používal horkou vodu a saponát s citronovou vůní.

Chyna měla ještě jednu otázku, která nemohla zůstat nepoložena. Nakonec řekla: „Proč Templetonovi? Proč jste si vybral ze všech lidí právě je? Nebyla to náhoda, vidíte, že jste se minulou noc zastavil právě tam?“

„Ne, to nebyla,“ potvrdil a přejel pánev houbičkou. „Před několika týdny tady byl Paul Templeton služebně, a když –“

„Vy jste ho *znal*?“

„Ne tak úplně. Byl tady v okresním městě za obchodem, jak jsem řekl, a když vytahoval něco z peněženky, aby mi to ukázal, vypadla mu z ní taková ta plastová skládačka s fotografiemi, tak jsem mu ji zvedl. Na jednom snímku byla jeho manželka. Na dalším Laura. Vypadala tak... svěže, nezkaženě. Řekl jsem něco jako ‚To je pěkné děvče,‘ a Paul se o ní hned rozpovídal, každým coulem hrdý otec. Pověděl mi, že brzy dokončí studium psychologie, že má skvělé studijní výsledky a tak podobně. Svěřil se mi, že se mu po ní moc stýská, když je ve škole, i po těch šesti letech, kdy měl dost času si na to zvyknout, a jak se nemůže dočkat konce měsíce, protože Laura přijede domů na prodloužený víkend. Nezmínil se, že s sebou přiveze kamarádku.“

Náhoda. Upuštěné fotografie. Nenucený rozhovor, čistě společenská konverzace.

Ta nahodilost Chyně doslova vyrazila dech.

Když pak pozorovala Vesse, jak pečlivě utírá kuchyňskou desku, proplachuje houbičku a čistí dřez, začala mít pocit, že to, co se stalo Templetonovým, bylo horší než jen nahodilé. Všechna ta násilná úmrtí začala vypadat jako osudová, jako by se ti lidé narodili a žili jen pro Edglera Vesse.

Bylo to, jako by se i ona narodila a dostala až sem jen proto, aby poskytla té nelidské zrůdě okamžik zvrhlého uspokojení.

Nejhrůznější na jeho řádění nebyla bolest a strach, které způsobil, ani krev a zohavená těla. Bolest a strach trvaly ve srovnání s běžnými strážněmi a úzkostmi života relativně krátce. Nejhorší bylo, že sebral smysl nedožitým životům lidí, které zabil, učinil *sebe* hlavním účelem jejich existence a oloupil je ne o čas, ale o naplnění.

Jeho hlavními hříchy, které křivily jeho pohled na svět, byly žárlivost – na krásu, na štěstí – a pýcha, největší hříchy ze všech, stejné, které způsobily pád samotného d'ábla, kdysi archanděla.

Každý život vede k sérii tichých prozření – nebo alespoň příležitostí k nim – a Chynu zaplavila vlna nového bolestného žalu, když pomyslela na to, co vše bylo ztraceno, když byly životní cesty Templetonových přerušeny. Na laskavosti, které mohli prokázat druhým. Na lásku, kterou mohli dát. Na věci, které mohli pochopit ve svých srdcích.

Vess dokončil úklid po snídani a vrátil se ke stolu. „Musím udělat několik věcí nahoře a venku – a pak bych se potřeboval pár hodin prospat, jestli to půjde. Dneska večer mám práci. Musím si trochu odpočinout.“

Napadlo ji, o jakou práci asi půjde, ale nezeptala se. Mohl mluvit o svém zaměstnání, ale i o svém tvrdošijném útočení na Arielinu přičetnost. Pokud šlo o to druhé, nechtěla Chyna vědět, co má v plánu.

„Když budete poposedávat na židli, tak opatrně, jinak ty řetězy poškrábají dřevo.“

„Moc by mě mrzelo, kdybych vám poničila nábytek,“ utrousila.

Snad půl minuty na ni zíral a pak řekl: „Jestli jste tak pitomá a myslíte si, že se dokážete osvobodit, uslyším cinkat řetězy a vrátím se, abych vás utišil. A to, co udělám, se vám vůbec nebude líbit.“

Mlčela. Byla beznadějně spoutaná. Neměla šanci uniknout.

„I kdybyste se nakrásně uvolnila od stolu a židle, nemohla byste se pohybovat rychle. A venku hlídají psi.“

„Viděla jsem je,“ ujistila ho.

„Ani bez řetězů byste se nedostala dál než deset kroků ode dveří. Strhli by vás na zem a zardousili.“

Věřila mu, ale nechápala, proč na to klade takový důraz.

„Jednou jsem pustil ven nějakého mladíka,“ pokračoval Vess. „Rozběhl se přímo k nejbližšímu stromu a podařilo se mu vylézt nahoru jen s jediným ošklivým kousnutím v pravém lýtku a škrábnutím na levém kotníku. Vylezl nahoru do větví a myslel si, že tam bude chvíli v bezpečí, zatímco psi budou kroužit kolem, ale já vzal malorážku, vyšel na verandu a odtamtud ho střelil do nohy. Spadl ze stromu a do minuty s ním byl amen.“

Chyna stále nic neříkala. Komunikovat s tou zrůdou jí chvílemi připadalo stejně nemožné jako probírat kvality Mozartovy hudby se žralokem. Tohle byl jeden z těch momentů.

„Včera v noci jste pro mě byla neviditelná,“ řekl.

Čekala.

Přelétl po ní pohledem a zdálo se, že hledá slabý článek v řetězech, které ji poutaly. „Jako duch.“

Nebyla si jistá, jestli je vůbec možné rozpoznat, co si ten tvor myslí, ale teď se zdálo, že si není jistý, jestli ji má nechat samotnou. Za žádnou cenu nedokázala přijít na to *proč*.

„Zůstanete?“ zeptal se.

Přikývla.

„Výborně.“

Zamířil ke dveřím mezi kuchyní a obývacím pokojem.

Uvědomila si, že musejí probrat ještě jednu záležitost, a řekla: „Než odejdete...“

Obrátil se a pohlédl na ni.

„Mohl byste mě odvést na záchod?“ požádala.

„Momentálně se mi nechce sundávat vám řetězy,“ odpověděl.

„Klidně si načůrejte do kalhot, když budete muset. Později vás stejně vykoupu. A na židle můžu koupit nové polštáře.“

Otevřel dveře do obývacího pokoje a byl pryč.

Chyna byla odhodlaná ubránit se takovému ponížení, že by byla nucena sedět ve vlastní moči. Cítila slabou potřebu, ale zatím se to dalo vydržet. Později bude hůř.

Zvláštní, že se stále stará o to, jak se vyhnout ponížení, nebo myslí na budoucnost.

+++

V půli cesty do obývacího pokoje se pan Vess zastaví a naslouchá. Neslyší žádné cinkání řetězů. Čeká. Pořád žádný zvuk. To ticho mu dělá starosti.

Není si jistý, co si o ní má myslet. Ví toho teď o ní tolik, a přesto stále obsahuje záhady.

Spoutaná a zcela v jeho moci určitě nemůže být jeho osudnou prasklou pneumatikou. Je cítit zoufalstvím a porážkou. V poraženeckém tónu jejího hlasu vidí šed' popela a cítí látku rubáše. Je smířená se smrtí. A přesto...

Z kuchyně k němu dolehne cinknutí řetězů. Nijak hlasitě jako při zuřivém útoku na pouta. Jen tiché zachřestění, jak mění polohu – možná svírá stehna k sobě, aby potlačila potřebu močit.

Pan Vess se usměje.

Jde nahoru do svého pokoje. Z horní police vzadu v šatně vezme telefon. Zapojí ho do zdířky v ložnici a odbude si dva hovory, aby dal svým nadřízeným vědět, že se vrátil z třídenní dovolené a zítra už bude zase zapřažený v chomoutu.

Přestože si je jistý, že dobrmani v jeho nepřítomnosti nikdy nikoho nepustí do domu, má Vess jen dva telefony a ukrývá je, když není doma. V mimořádně nepravděpodobném případě, že by se nějakému vetřelci podařilo proběhnout mezi útočícími psy a dostat se dovnitř, by se mu nepodařilo přivolat pomoc.

V poslední době nejde panu Vessovi z hlavy nebezpečí mobilů. Je obtížné představit si lupiče s mobilním telefonem, který by navíc zavolal policii, že ho psi nechtějí pustit ven, ale staly se už podivnější věci. Kdyby Chyna Shepherdová předchozí noci našla v hondě toho prodavače telefon, nebyla by to ona, kdo tady strádá v okovech.

Technická revoluce teď na konci tisíciletí nabízí nespočet praktických vynálezů usnadňujících život, ale skýtá i jistá nebezpečí. Díky tomu, že se vyzná v počítačích, mohl zaměnit své otisky prstů v databázích různých vládních agentur, takže může chodit bez rukavic na místa, jako je dům Templetonových, a bez obav si vychutnávat kompletní škálu vjemů. Ale jediný mobil ve špatných rukou v nevhodnou dobu by mohl vést k nejintenzivnějšímu zážitku jeho života, který by byl zároveň jeho posledním. Někdy zatouží po jednodušší době Jacka Rozparovače nebo úžasného Eda Geina, který inspiroval *Psycho*, či Richarda Specka; nostalgicky sní o méně komplikovaném světě dřívějších

desetiletí, kdy dějiny vražd ještě nebyly tak plné skutků lidí, jako je on.

Média tím, jak zuřivě usilují o sledovanost, zveličují každý příběh, ve kterém se objeví krev, a dělají z vrahů celebrity, možná v poslední době inspirovala více jasně uvažujících lidí jeho druhu. Zároveň však také příliš vyplašila ovce. Až moc kusů ve stádě se teď ostražitě rozhlíží kolem sebe a je připraveno dát se na útěk při sebemenším náznaku nebezpečí.

Přesto se mu stále daří dobře se bavit.

Když Vess dotelefonuje, vyjde ven k obytnému vozu. Poznávací značky, šrouby a matky na připevnění k vozidlu a šroubovák jsou v zásuvce v kuchyňském koutě.

Různými způsoby, obvykle dva nebo tři týdny před jednou ze svých výprav, si pan Vess pečlivě vybírá své primární cíle jako například rodinu Templetonových. A i když si občas přiveze domů živou oběť do sklepní místnosti, skoro pokaždé cestuje až daleko za hranice Oregonu, aby minimalizoval riziko, že se jeho dva životy – počestného občana a vraždícího dobrodruha – zkříží v ten nejnevhodnější moment. (Přestože nepoužil tuto metodu, aby našel Lauru Templetonovou, zjistil, že tajné počítačové pátrání v obrovských databázích dopravního inspektorátu v sousední Kalifornii představuje skvělý způsob, jak objevit atraktivní ženy. Jejich fotografie do řidičských průkazů jsou teď v elektronických archivech inspektorátu a spolu s údaji o věku, výšce a váze pomáhají Vessovi vyloučit nevhodné kandidátky, takže se může vyhnout babičkám, kterým to sluší na fotkách, a baculkám s útlými obličejí. A přestože někteří lidé uvádějí jen poštovní boxy, většina používá plné adresy, takže pan Vess potřebuje už jen dobré mapy.) Když se dostane na osmdesát kilometrů od cíle, sejme ze svého obytného vozu poznávací značky. Protože si dává záležet, aby byl daleko od místa své hry dřív, než někdo objeví její následky, mohl by být později odhalen jen v případě, že by si někdo ze sousedství oběti všiml jeho zcela nevinně vypadajícího vozidla. Kvůli tomu nepřipevňuje značky zpět dřív, dokud se nevrátí bezpečně zpátky do Oregonu.

Kdyby ho zastavil policista kvůli překročení rychlosti nebo jinému dopravnímu přestupku, reagoval by na dotaz na chybějící espézetky překvapeně a prohlásil, že mu je někdo z jakéhosi podivného důvodu musel ukrást. Je dobrý herec a úžas by zahrál přesvědčivě. Pokud by se naskytla příležitost udělat to, aniž by příliš riskoval, tak by policistu zabil. A kdyby takovou možnost neměl, s trochou slušného vystupování by se problém určitě podařilo vyřešit rychle.

Ted' si dřepne na bobek a přišroubuje jednu ze značek na její místo na předním nárazníku.

Jeden za druhým k němu přijdou psi, očichají mu ruce a oděv a možná je zklame, když ucítí jen vodu po holení a saponát na nádobí. Touží po jeho pozornosti, ale jsou ve službě. Ani jeden s ním nezůstane dlouho, každý se po poplácání po hlavě, podrbání mezi ušima a pochvale vrátí na hlídku.

„Hodný pejsek,“ řekne pan Vess každému. „Hodný pejsek.“

Když upevní přední značku, postaví se, zívne a rozhlédne se po svém panství.

Vítr u země už utichl. Vzduch je klidný a vlhký. Cítí mokrou travu, hlínu, tlející spadané listí a borový les.

Po dešti se z úpatí kopců a nižších svahů hor za domem zvedá pára, ale přímo nad hlavou a na východě, kde se mlha neobjevila, jsou mraky spíš šedé než bouřkově černé, mají jemný odstín krtčího kožíšku a rychle ubíhají na jih hnány větrem vanoucím ve velké nadmořské výšce. Okolo půlnoci, jak slíbil Ariel, se možná objeví hvězdy a měsíc, aby ozářily vysokou travu na lukách a odrážely se v mléčných očích mrtvé Laury.

Pan Vess jde k zadní části obytného vozu, aby připevnil druhou poznávací značku – a objeví na příjezdové cestě divné stopy. Jak tam stojí a prohlíží si je, objeví se mu na tváři zachmuřený výraz.

Povrch cesty tvoří drcená břidlice, ale za silných dešťů se na ni z okolního dvora naplaví bahno. Místy vytvoří na kamení silnou vrstvu, tmavou a hutnou.

V této vrstvě bahna jsou otisky paznehtů, nejspíš vysoké. Velkého jelena, který přešel cestu víc než jednou.

Vidí místo, kde zvíře chvíli stálo a hrabalo v zemi.

V blátě nejsou žádné otisky pneumatik, protože je smazal déšť, který padal, když přijel domů. Stopy vysoké se tam tedy musely objevit až po bouři.

Dřepne si vedle stop a položí prst do chladného bahna. Cítí z něj tvrdý a hladký povrch kopýtek, která je vytvořila.

Na blízkých kopcích a horách žije několik druhů vysoké zvěře, ale ta se jen zřídka vypraví na Vessův pozemek, protože se bojí dobrmanů.

Na těchto stopách je něco velice zvláštního: nejsou mezi nimi otisky psích tlap.

Dobrmami byli vycvičeni, aby se soustředili na lidské vetřelce a co možná ignorovali divokou zvěř. Jinak by je mohlo něco rozptýlit právě v okamžiku zásadním pro bezpečí jejich pána. Nikdy by nezaútočili na králíky, veverky nebo vačice – či vysokou – pokud by je k tomu nepřinutil krutý hlad. Nepouštějí se ani do pronásledování pro zábavu.

Přiblížili by se k tomuhle jelenovi a kroužili by kolem něho, zatímco by tam stál paralyzovaný hrůzou. A až by utekl, běhali by sem a tam po cestě a čichali k jeho stopám.

Ale mezi otisky kopýtek není ani jedna psí tlapa.

Pan Vess si promne zabahněné prsty o sebe, napřímí se a pomalu se rozhlédne po okolí. Po lukách na severu a vzdáleném borovém lese za nimi. Po cestě vedoucí k holému vršku. Po dvoře na jihu, dalších loukách za ním a dalším lese. A nakonec po zadní zahradě a kolem stodoly k úpatí kopců. Jelen – pokud to byl on – je pryč.

Edgler Vess stojí bez hnutí. Poslouchá. Rozhlíží se. Zhluboka dýchá a pátrá po pachu. Pak se chvíli nadechuje otevřenými ústy, aby zachytil, co se dá postřehnout na jazyku. Cítí na tváři vlhký vzduch jako lepkavou pokožku mrtvoly. Všechny jeho smysly jsou napjaté jako struny a zkoumají čerstvě umytý svět.

Konečně se ujistí, že nehrozí žádné nebezpečí.

Když Vess připevňuje zadní značku na auto, přijde k němu Tilsiter. Pes šťouchne svého pána čumákem do zátylku.

Vess řekne dobrmanovi, aby zůstal. Když skončí svou práci, ukáže psovi blízké jelení stopy.

Pes vypadá, jako by je vůbec neviděl. Nebo je vidí, ale nezajímají ho.

Vess ho odvede přímo mezi ně a ještě jednou mu je ukáže.

Protože se zdá, že je Tilsiter zmatený, položí mu Vess ruku zezadu na hlavu a strčí mu čenich do jednoho z otisků.

Dobrmán konečně zachytí pach, dychtivě začeníchá, zakňučí vzrušením – a pak zjistí, že se mu ten pach nelíbí. Vykroučí se zpod pánovy ruky, ucouvne a zatváří se provinile.

„Co je?“ zeptá se Vess.

Pes si olízne pysky. Odvrátí zrak od Vesse, prozkoumá louky, cestu, dvůr. Podívá se znovu na svého pána, ale pak odběhne na jih, vrátí se na hlídku.

Ze stromů stále kape voda. Mlha se zvedá. Prázdné mraky se ženou na jih.

Pan Vess se rozhodne, že zabije Chynu Shepherdovou okamžitě.

Odtáhne ji na dvůr, přinutí, aby si lehla obličejem do trávy, a vpálí jí zezadu do hlavy pár kulek. Večer jede do práce a předtím se musí vyspat, takže nemá čas vychutnat si pomalé zabíjení.

Později, až se vrátí domů, ji může pohřbít na louce v přítomnosti čtyř pozorných psů, hmyzu prozpěvujícího a požírajícího se navzájem v trávě a Ariel, která bude muset políbit každou mrtvolu předtím, než navždy zmizí v zemi. To všechno bude ozařovat měsíc, pokud nebude zataženo.

A teď rychle, skoncovat to s ní a jít spát.

Když spěchá zpátky k domu, uvědomí si, že stále drží v ruce šroubovák, který by mohl být zajímavější smrtící nástroj než pistole, i když stejně rychlý.

Vyběhne po kamenných schodech na přední verandu, kde v bezvětrí tiše visí prst právníčky ze Seattlu mezi mušlemi.

Neobtěžuje se s utíráním podrážek, což je vzácné porušení jeho přísných zásad.

Vrzající pant ladí s jeho přerývaným dechem, když otvírá dveře a vchází do domu. Při zavírání dveří ho poleká bušení jeho srdce připomínající kulometnou palbu.

Nikdy se nebojí, nikdy. V přítomnosti téhle ženy byl však více než jednou *nejistý*.

Po pár krocích se zastaví, ovládne se. Teď když je znovu uvnitř, nechápe, proč se mu zdálo, že je nezbytně nutné ji okamžitě zabít.

Intuice.

Ale intuice mu ještě nikdy neposlala tak naléhavou zprávu, po níž by byl tolik rozpolcený. Ta žena je výjimečná a on by ji moc rád využil na mnoho výjimečných způsobů. Napumpovat jí dvě kulky do zátylku nebo do ní několikrát vrazit šroubovák by bylo plýtvání jejím potenciálem.

Nikdy se nebojí, nikdy.

Dokonce i být takhle nejistý je spíš výzva pro jeho drahý obraz vlastní osoby. Básnířka Sylvia Plathová, na jejíž dílo má pan Vess neobvykle nevyhraněný názor, jednou řekla, že světu vládne panika – „panika se psí tváří, ďábelskou tváří, tváří babizny a děvky, panika psaná velkými písmeny zcela bez tváře, ten samý Honza Panika, bdící či spící“. Ale Honza Panika nevládne Edgleru Vessovi a nikdy nebude, protože pan Vess si nedělá žádné iluze o podstatě existence, nepochybuje o svém poslání a žádné okamžiky jeho života nepotřebují přehodnotit, když má čas na tiché rozjímání.

Prožitek.

Intenzita.

Nemůže žít intenzivně, když se bojí, protože Honza Panika potlačuje spontánnost a schopnost experimentovat. Proto nedovolí té záhadné ženě, aby ho vystrašila.

Když se jeho dýchání a tep vrátí k normálním hodnotám, překulí v dlani pogumovanou rukojeť šroubováku s pohledem upřeným na krátké tupé ostří na konci dlouhého ocelového dřívku.

+++

V okamžiku, kdy Vess vstoupil do kuchyně, Chyna vycítila, ještě než promluvil, že je to jiný muž, než kterého znala předtím. Jeho

nálada se lišila od jakékoliv, ve které byl prve, ačkoliv ten rozdíl byl tak nepatrný, že by ho nedokázala popsat.

Zamířil ke stolu, jako by se chtěl posadit, ale kousek od své židle se zastavil. Beze slova na ni zamračeně zíral.

V pravé ruce držel šroubovák. Neustále točil rukojetí v dlani, jako by utahoval neviditelný šroub.

Na podlaze za ním se válely hrudky hlíny. Přišel dovnitř ve špinavých botách.

Věděla, že nesmí promluvit první. Ocitli se v podivném bodě, kdy slova nemusela znamenat to, co znamenala předtím, kde i to nejnevinnější prohlášení mohlo vyvolat násilí.

Ještě před chvílí by snad dala přednost rychlé smrti a snažila se spustit jeden z jeho vražedných impulzů. Uvažovala dokonce o tom, jestli by i v poutech nedokázala spáchat sebevraždu. Ted' držela jazyk za zuby, aby ho neúmyslně nerozzuřila.

Zjevně i ve svém zoufalství stále chovala malou tvrdohlavou naději, která byla zamaskovaná v šeru, kde ji nemohla vidět. Hloupé popírání reality. Směšná touha po ještě jedné šanci. Naděje, která jí vždycky připadala povznášející, se jí ted' zdála odlidšťující jako horečná chamtivost, pouhý zvířecí hlad po životě za jakoukoliv cenu.

Připadala si jako na dně hluboké, ponuré jámy.

Nakonec Vess řekl: „Včera v noci.“

Čekala.

„V tom sekvojovém lese.“

„Ano?“

„Viděla jste něco?“

„A co?“

„Něco divného.“

„Ne.“

„Musela jste něco vidět.“

Zavrtěla hlavou.

„Ty jeleny.“

„Ach ano, ty.“

„Celé stádo.“

„Ano.“

„Nezdáli se vám zvláštní?“

„Jeleni wapiti. Žijí v té oblasti.“

„Připadali mi skoro ochočení.“

„Možná proto, že tam v jednom kuse projíždějí turisté.“

Uvažoval nad tím vysvětlením a stále přitom točil v ruce šroubovákem. „Možná.“

Chyna si všimla, že má prsty pravé ruky pokryté zaschlým bahnem.

„Vybavuji si teď pach jejich pižma, vnímám na špičkách prstů lesk jejich očí, slyším šedé odstíny kapradí, kterým se prodírají, a v žilách jako by mi pulzovala jejich krev.“

Na to se dalo těžko odpovědět a ona se o to ani nepokusila.

Vess sklonil pohled od Chyniných očí k hrotu šroubováku – a pak ke svým botám. Ohlédl se přes rameno a uviděl bláto na podlaze.

„Tohle by nešlo,“ řekl.

Položil šroubovák na blízký pult.

Zul si boty a odnesl je do prádelny, aby je později vyčistil.

Vrátil se bos a papírovými ručníky a čističem ve spreji odstranil z dlaždic každou hrudku hlíny. Z koberce v obývacím pokoji bláto vyluxoval.

Úklid ho zaměstnal skoro na čtvrt hodiny, a když skončil, nebyl už v té náladě, která se ho zmocnila, než vstoupil do domu. Domácí práce jako by zahnały chmury.

„Půjdu se teď nahoru vyspat,“ řekl. „Zůstanete potichu a nebudete moc chřestit řetězy.“

Nic na to neřekla.

„Budete potichu, nebo přijdu dolů a nacpu vám půldruhého metru řetězu do zadku.“

Přikývla.

„Prima.“

Odešel z místnosti.

Rozdíl mezi Vessovým obvyklým chováním a nedávnou náladou už byl Chyně jasný. Na několik minut ztratil sebedůvěru. Teď už jí znovu nabyl.

+++

Pan Vess spí vždycky nahý, aby se přizpůsobil svým snům.

Všichni lidé, které potká ve spánku, jsou nazí, ať už je trhá pod sebou vedví v nádherné vlhkosti nebo probíhají spolu s ním zastíněnými prostory do měsíčního světla. V jeho snech je teplo, které nejen činí oblečení nadbytečným, ale vypálí z něho samotnou představu oblékání, takže nahota je v jeho snovém světě přirozenější než ve skutečném.

Nikdy netrpí nočními můrami. Je to tím, že se v každodenním životě potýká se zdroji svého napětí a likviduje je. Nikdy ho netáhne k zemi vina. Nesoudí jiné a nedbá na to, co si jiní myslí o něm. Ví, že pokud považuje něco, co chce udělat, za *správné*, tak to *správné* je. Vždycky se stará především o sebe, protože pokud chce být úspěšnou lidskou bytostí, musí mít nejprve rád sám sebe. Následkem toho chodí vždy spát s čistou hlavou a klidným srdcem.

Teď pan Vess usne několik vteřin poté, co položí hlavu na polštář. Gas od času sebou jeho nohy pod přikrývkou trhnou, jako by někoho pronásledoval.

Jednou ze spánku skoro nábožně pronese „Otče“ a to slovo zůstane viset ve vzduchu jako bublina, což je divné, protože když bylo Edgleru Vessovi devět, svého otce upálil.

+++

Se zacinkáním řetězů se Chyna sklonila dolů a sebrala z podlahy vedle židle volný podsedák. Dala ho na stůl, nahrbila se a položila na něj hlavu.

Podle hodin v kuchyni bylo tři čtvrtě na dvanáct. Byla vzhůru už více než čtyřicet hodin kromě zdímnutí ve Vessově obytném domě a bezvědomí, do něhož upadla poté, co ji Vess uhodil.

Přestože byla vyčerpaná a otupělá zoufalstvím, nečekala, že by se jí podařilo usnout. Doufala však, že když zavře oči a nechá

myšlenky zabloudit do příjemnějších časů, podaří se jí třeba zapomenout na mímou, ale postupně sílí potřebu močit a na bolest v krku a pravém ukazováčku.

Kráčela ve větru plném utržených rudých květů a kupodivu se vůbec nebála tmy a blesku, který ji občas prořízl, když ji náhle probudil ne hrom, ale zvuk nůžek stříhajících papír.

Zvedla hlavu z polštáře a posadila se zpříma. Do očí se jí zabodlo světlo zářivky.

Edgler Vess stál u dřezu a otevíral velký pytel bramborových lupínků.

„Á, tak už jste vzhůru, ospalko!“ řekl.

Chyna se podívala na hodiny. Za dvacet minut pět.

„Myslel jsem, že budu muset zavolat dechovou kapelu, aby vás probudila,“ poznamenal.

Spala přes pět hodin. Oči měla slepené, v ústech kyselou pachut'. Cítila pach svého těla a připadala si upocená.

Ve spánku se nepomočila a na okamžik ji povzbudil absurdní pocit triumfu, že nedosáhla další úrovně ponížení. Pak si uvědomila, jak je směšná, když se chválí za něco takového, a její vnitřní šero potemnělo o stupeň nebo dva.

Vess měl na sobě vysoké černé boty, khaki kalhoty, černý opasek a bílé tričko.

Paže měl mimořádně svalnaté. Nikdy by s nimi nemohla úspěšně bojovat.

Přinesl ke stolu talíř. Udělal jí sendvič. „Šunka a sýr s hořčicí.“

Přes okraje chleba přesahoval list salátu. Na talíři vedle sendviče ležely dvě nakládané okurky.

Když Vess položil na stůl pytlík bramborových lupínků, Chyna řekla: „Já to nechci.“

„Musíte jíst,“ namítl.

Podívala se z okna na velký dvůr v šerém světle.

„Když nebudete jíst,“ řekl, „budu nucen vás krmit násilím.“ Vzal do ruky lahvičku s aspiriny a zatřásl jí, aby upoutal její pozornost. „Chcete?“

„Žádný si nevezmu,“ řekla.

„Aha, takže se učíte vychutnávat si bolest.“

Zdalo se, že vyhraje tak jako tak.

Vyklepal jeden aspirin a vrátil se se sklenicí vody. S úsměvem poznamenal: „Musíte udržet ledviny v chodu, nebo vám atrofují.“

Když Vess uklízel kuchyňskou linku, kde připravil sendvič, Chyna se zeptala: „Zneužíval vás někdo, když jste byl dítě?“ a hned se nenáviděla za to, že tu otázku položila, že se *stále* snaží pochopit.

Vess se zasmál a zavrtěl hlavou. „Tohle není učebnice, Chyno. Tohle je skutečný život.“

„Zneužíval?“

„Ne. Můj otec byl účetní v Chicagu. Matka prodávala dámské oděvy v obchodním domě. Milovali mě. Kupovali mi příliš mnoho hraček, víc, než jsem potřeboval, zvláště když jsem si hrál s... jinými věcmi.“

„Se zvířaty,“ řekla.

„Přesně tak.“

„A před zvířaty s hmyzem nebo drobnými tvory jako zlaté rybičky nebo želvy.“

„To máte z vašich učebnic?“

„Mučení zvířat je první a nejhorší znamení.“

Pokrčil rameny. „Byla to zábava pozorovat, jak se ta hloupá stvoření schovávají před ohněm do ulit. Opravdu byste měla překonat ty své malicherné hodnotové soudy.“

Zavřela oči a doufala, že brzy odejde do práce.

„Takže, mí rodiče mě milovali, vězeli až po uši v *tomhle* sebeklamu. Když mi bylo devět, založil jsem oheň. Polil jsem jejich postel benzinem do zapalovače, když spali, a pak tam hodil zapálenou cigaretu.“

„Proboha.“

„Děláte to zase.“

„Proč?“

Ušklíbl se. „Proč ne?“

„Kristepane.“

„Chcete slyšet druhou nejlepší odpověď?“

„Ano,“ řekla.

„Tak se na mě dívejte, když s vámi mluvím.“

Otevřela oči.

Jeho pohled ji probodl. „Upálil jsem je, protože jsem si myslel, že začínají chápat.“

„Co?“

„Skutečnost, že jsem výjimečný.“

„Přistihli vás se želvou,“ odhadla.

„Ne. Se sousedovic kotětem. Bydleli jsme na hezkém předměstí, okolo byla spousta domácích mazlíčků. No a když mě přistihli, začali mluvit o doktorech. Bylo mi teprve devět, ale došlo mi, že to nesmím připustit. Doktoři by se nedali tak snadno oklamat. Proto jsem zapálil ten ohýnek.“

„A nic vám za to neudělali?“

Dokončil úklid a posadil se ke stolu. „Nikdo mě nepodezíral. Hasiči řekli, že táta kouřil v posteli. To se děje v jednom kuse. Celý dům lehl popelem. Sotva jsem vyvázl živý, maminka křičela a já se k ní nemohl dostat, nemohl jsem mamince pomoci a byl jsem *tak* vyděšený.“ Mrkl na ni. „Pak jsem žil u babičky. Byla to protivná stará bába a pořád mi vnucovala nějaká pravidla slušného chování. Ale nedokázala udržovat doma pořádek. Její koupelna byla prostě nechutná. Ta ženská mě vyprovokovala k mé druhé a poslední chybě. Zabil jsem ji, když stála v kuchyni a vařila večeři. Byl to impulzivní čin, dvakrát jsem ji bodl nožem do ledvin.“

„Kolik vám bylo?“

Samolibě se ušklíbl a řekl: „Jedenáct. Byl jsem moc mladý na to, aby mě postavili před soud nebo aby vůbec někdo uvěřil, že si uvědomuji, co jsem udělal.“

„Něco s vámi přece udělat museli.“

„Zavřeli mě na čtrnáct měsíců do ústavu. Spousta terapie, hromada pozornosti a objímání... Víte, oni totiž usoudili, že jsem musel ubohou babičku oddělat kvůli potlačovanému žalu nad náhodnou smrtí mých rodičů při tom strašném požáru. Jednoho dne mi došlo, co mi chtějí říct, zhroutil jsem se a plakal a plakal. Ach, Chyno, jak já plakal a liboval si ve výčitkách svědomí nad skonem

nebohé babičky. Terapeutům a sociálním pracovníkům se to moc líbilo.“

„Kam jste šel z toho ústavu?“

„Adoptovali mě.“

Vytřeštila na něj oči.

„Vím, co si myslíte,“ řekl. „Jen málo dvanáctiletých sirotků někdo adoptuje. Lidé obvykle hledají mimina, která by mohli utvářet k obrazu svému. Ale já byl tak *krásný* chlapec, Chyno, skoro nadpozemsky krásný. Věřila byste tomu?“

„Ano.“

„Lidé chtějí krásné děti s milým úsměvem. Já byl roztomilý a okouzlující. Tou dobou jsem se už naučil, jak skrývat své pravé já mezi vámi pokrytci. Už nikdy se nenechám přistihnout se zakrváceným kotětem nebo mrtvou babičkou.“

„Ale kdo... kdo vás mohl adoptovat po tom, co jste udělal?“

„To, co jsem provedl, bylo samozřejmě vymazáno z mých záznamů. Byl jsem přece jenom malý kluk. Chyno, snad byste nechtěla, abych měl zkažený celý život kvůli jedné chybě? Psychiatři a sociální pracovníci mi šli na ruku a já vždycky využíval jejich sladké, upřímné touhy uvěřit.“

„Takže vaši adoptivní rodiče o tom neměli tušení?“

„Věděli jen, že mě traumatizovala smrt rodičů při požáru, po kterém jsem musel podstoupit terapii, a že je třeba dávat u mě pozor na známky deprese. Moc se snažili zlepšit mi život, zabránit, aby se mě znovu zmocnily deprese.“

„Co se s nimi stalo?“

„Žili jsme dva roky v Chicagu a pak jsme se přestěhovali sem do Oregonu. Nechal jsem je nějakou dobu žít a předstírat, že mě milují. Proč ne? Tolik si v té iluzi libovali. Ale pak, když jsem dokončil střední školu, mi bylo dvacet a potřeboval jsem víc peněz, než jsem měl, takže došlo k další strašné nehodě, dalšímu nočnímu požáru. Uplynulo však celých jedenáct let od ohně, který si vzal mé skutečné rodiče, a stalo se to půl kontinentu daleko. Celá léta mě neviděli žádní sociální pracovníci a o mé strašné nehodě s babičkou

neexistovaly žádné záznamy, takže si ty dva požáry nikdo nedal dohromady.“

Chvilku seděli mlčky.

Pak poklepal na talíř před ní. „Jezte, jezte,“ pobídl ji. „Já si dám večeri v restauraci. Omlouvám se, že vám nebudu dělat společnost.“

„Věřím vám,“ řekla.

„Co?“

„Že jste nebyl nikdy zneužíván.“

„Přestože se to přičítá všemu, co jste se učila. Výborně, Chyno. Poznáte pravdu, když ji slyšíte. Možná máte pořád ještě naději.“

„Vám se porozumět nedá,“ řekla, ačkoliv mluvila spíš k sobě než k němu.

„Ale jistěže dá. Řídím se jen svou plazí podstatou, Chyno. Ta je v každém z nás. Všichni jsme se vyvinuli ze stejné slizké ryby, které jako první narostly nohy a vyplazila se z moře. Tohle plazí podvědomí... je stále v každém z nás, ale většina lidí dělá všechno pro to, aby ho před sebou utajila, přesvědčila sama sebe, že jsme o něco čistší a lepší než ve skutečnosti. Ironie spočívá v tom, že když si jen jednou přiznáme svou plazí podstatu, objevíme svobodu a štěstí, po kterých tolik prahne, ale nikdy jich nedosáhneme.“

Poklepal znovu na talíř a pak na sklenici s vodou. Vstal a přisunul židli ke stolu.

„Tenhle rozhovor neproběhl tak, jak jste si představovala, že, Chyno?“

„Ne.“

„Čekala jste, že se budu vykrucovat, mlít něco o tom, že jsem sám oběť, vyžívat se ve svém propracovaném sebeklamu, lhát o incestu. Chtěla jste věřit, že chytrými otázkami možná odhalíte tajný náboženský fanatismus nebo se dozvíte, že ke mně promlouvá bůh. Nečekala jste, že budu takhle přímý. Tak *upřímný*.“

Zamířil ke dveřím mezi kuchyní a obývacím pokojem, ale pak se k ní obrátil. „Nejsem jedinečný, Chyno. Svět je plný takových, jako jsem já – více či méně svobodných. Víte, kde si myslím, že většina z nás skončí?“

Aniž by chtěla, zeptala se: „Kde?“

„V politice. Představte si mít moc vyhlásit válku, Chyno. Jak povznášející to musí být. Ve veřejném životě se člověk samozřejmě musí vzdát té rozkoše, kterou pocítí, když si umaže ruce všemi těmi úžasnými tělními tekutinami. Musí se spokojit se vzrušením z toho, že posílá tisíce lidí na smrt, z destrukce na dálku. Ale věřím, že bych se tomu dokázal přizpůsobit. A pořád se budou objevovat fotografie z válečných zón, tak popisné, jak si jen člověk může přát. *A k tomu nulové riziko zatčení.* Naopak, takovýmhle lidem se staví pomníky! Můžete rozbombardovat nějakou zemi na cucky a ještě budou na vaši počest pořádát večere! Můžete zabít třicet čtyři dětí v náboženské komunitě, rozdrtit je tanky, upálit je zaživa, prohlásit je za členy nebezpečné sekty, a pak se posadit a vychutnávat si potlesk. Taková moc. Intenzita.“

Podíval se na hodiny.

Několik minut po páté.

„Doobléknu se a půjdu,“ řekl. „Vrátím se tak brzy po půlnoci, jak to jen půjde.“ Potřásl hlavou, jakoby smutkem při pohledu na ni. „Nedotčená a živá. Co je tohle za existenci, Chyno? Něco takového nemá cenu. Spojte se se svým plazím podvědomím. Přijměte chlad a temnotu. Takoví my totiž jsme.“

Nechal ji tam v řetězech, zatímco do světa vstupoval soumrak a světlo se dávalo na ústup.

8.

Pan Vess vyjde na verandu, rychle zamkne domovní dveře a hvízdne na psy.

Den chladne, jak se chýlí ke konci, a vzduch je osvěžující. Zapne si bundu.

Čtyři dobrmani se vynoří z šera a seběhnou se ze všech světových stran na verandu. Jak spěchají k Vessoovi a strkají se, aby se k němu dostali co nejbliž, buší jejich tlapy do podlahy ve fandangu psí radosti.

Klekne si mezi ně a štědře je poctí projevy své přízně.

Je to zvláštní, ale zdá se, že dobrmani stejně jako lidé nedokáží rozpoznat neupřímnost lásky pana Vesse. Jsou pro něj jen nástroje, ne zbožňovaní mazlíčkové, a pozornost, kterou jim věnuje, je jako olej, kterými občas maže sbíječku, brusku a motorovou pilu. Ve filmu je to pokaždé pes, kdo v muži rozezná vlkodlaka bojícího se úplňku a vítá ho vrčením, je to pes, kdo se odvrátí od postavy, která skrývá v těle mimozemského parazita. Ale v životě to chodí jinak než ve filmech.

Ti psi ho nepochybně klamou stejně, jako on klame je. Jejich láska není nic než respekt – nebo přeměněný strach.

Postaví se a psi k němu vyčkávavě vzhlednou. Předtím je povolal z boudy bzučákem, proto jsou připraveni případného vetřelce pouze zadržet.

„Nietzsche,“ pronese.

Čtyři dobrmani sebou současně trhnou a strnou. Nejprve našpicují uši, ale pak je přitisknou k hlavě.

Jejich černé oči září v šeru.

Náhle seběhnou z verandy a rozběhnou se po pozemku s příkazem útočit a zabíjet.

Pan Vess si nasadí klobouk a zamíří ke stodole, kde má zaparkované osobní auto.

Obytný vůz nechá zaparkovaný vedle domu. Později zacouvá po cestě blíž k louce s neoznačenými hroby, aby nemusel nosit mrtvolu tak daleko.

Pan Vess cestou zhluboka, pomalu dýchá, čistí si mysl a připravuje se na návrat do všedního pracovního světa.

Baví ho tahle šaráda jeho druhého života, vydávání se za jednoho z těch odříkavých a pošetilých, kteří v nesčetném množství vládnu této zemi lží, kteří marní své životy v popírání, obavách a pokrytectví. Je jako liška v ohradě s mentálně zaostalými kuřaty, která od sebe nerozeznají dravce a příslušníka vlastního druhu, což je pro lišku se smyslem pro humor skvělá hra.

Každý den Vess neustále váží ostatní lidi očima, tajně testuje jejich pevnost přátelskými doteky, vdechuje svůdnou vůni jejich masa, volí mezi nimi, jako by vybíral drůbež na trhu. Nezabývá často ty, které potká ve svém veřejném životě – pouze když si je zcela jistý, že mu to projde a že to kuře bude mimořádně chutné.

Kdyby Chyna Shepherdová nenarušila jeho obvyklou rutinu, věnoval by Vess přerodu do obyčejného chlapíka víc času. Podíval by se třeba na nějakou televizní soutěž, přečetl by si několik kapitol románu od Roberta Jamese Wallera nebo přelétl pohledem článek v časopisu *People*, aby si připomněl ty věci, kterými v sobě zoufalý lidský dav potlačuje vědomí své skutečné zvířecí podstaty a nevyhnutelnosti smrti. Možná by postál chvíli před zrcadlem, nacvičoval úsměv, zkoumal oči.

Když však dojde ke stodole ze stříbrného cedru, je si jistý, že vklouzne do svého druhého života, aniž by zčeřil hladinu, a všichni, kteří se budou dívat do jeho rybníka, budou spokojeni, až uvidí, jak se v něm odrážejí jejich tváře. Většina lidí věnuje tolik úsilí a času popírání své dravčí podstaty, že ji nedokáže rozeznat v jiných.

Otevře malé dveře vedle velkých posuvných vrat, zastaví se a ohlédne se k domu. Nechal tam tu ženu potmě, takže nemůže ve vzdáleném okně rozeznat ani její obrys.

Bezslunečný, pochmurný soumrak je však stále dost jasný, aby ho slečna Shepherdová, vynikající psycholožka, viděla dojít ke stodole. Právě teď by ho mohla sledovat.

Pan Vess přemýšlí, co si asi myslí o tomhle jeho novém, překvapivém převleku. Musí být šokována. Vidět ho na cestě do jeho druhého života, uvědomovat si, že se vsutku vydává za ctihodného občana, ji musí uvrhnout do ještě hlubšího zoufalství, než jaké kdy poznala.

Tohle on se ženami umí.

+++

Když Vess zhasl světlo a odešel z kuchyně, opřela se Chyna v židli z borového dřeva s opěrkami pro ruce, aby byla co nejdál od stolu, protože se jí z pachu šunkového sendviče dělalo špatně. Nebyl zkažený; voněl tak, jak šunkový sendvič vonět má. Ale při pomýšlení na jídlo se jí chtělo zvracet.

Uběhlo asi jednadvacet hodin od chvíle, kdy se naposledy pořádně najedla na večeři u Templetonových. Těch několik kousků omelety, které měla k snídani, ji zasytit nemohlo, zvláště po vší té fyzické aktivitě minulé noci, takže měla mít hlad jako vlk.

Najíst se však znamenalo přiznat si naději, a ona už o žádnou naději nestála. Prožila život v doufání, bláznivém opájení se optimistickým očekáváním. Ale každá naděje nakonec praskla jako bublina. Každý sen byl jako sklenice, kterou čeká roztříštění při pádu na podlahu.

Až do minulé noci si myslela, že se už vyhrabala dost vysoko z mizérie svého dětství, nahoru po namydleném žebříku k fenomenálním výšinám pochopení, a v nitru byla hrdá na to, čeho dosáhla. Teď se zdálo, že nevystoupala vůbec nikam, že její vzestup byl pouhou iluzí a že jí celá ta léta nohy klouzaly po týchž dobře namazaných příčlích, jako by cvičila na jednom z těch posilovacích strojů a vynakládala velkou energii, ale po zastavení nebyla ani o

centimetr výš než na počátku. Ta dlouhá léta práce servírky, bolavých nohou a setrvalé bolesti v kříži, absolvování těch nejtěžších předmětů na Kalifornské univerzitě, studia dlouho do noci po návratu z práce, nesčetných obětí, osamělosti, nekonečné dřiny – to všechno vedlo *sem*, na tohle bezútěšné místo, do těchhle řetězů, do prohlubujícího se šera.

Doufala, že jednoho dne porozumí své matce, najde důvod jí odpustit. Dokonce doufala, že by s boží pomocí mohly dosáhnout příměří. Nikdy by nemohly mít zdravý vztah matky s dcerou a nikdy by se nemohly spřátelit, ale domnívala se, že by bylo možné, aby se Anna s Chynou setkaly a poobědvaly spolu v restauraci s výhledem na moře, venku na terase pod velkým slunečníkem, kde by vůbec nemluvily o minulosti, ale povídaly si o filmech, počasí a raccích plachtících po safírovém nebi, možná ne přímo s vřelými city, avšak aspoň bez vzájemné nenávisti. Teď věděla, že i kdyby se jí nějakým zázrakem podařilo uniknout nedotčené a živé z tohoto vězení, nikdy by nedosáhla vysněného stupně porozumění; sblížení mezi ní a matkou nebylo možné dosáhnout.

Lidská krutost a zrada se vymykaly jakémukoliv pochopení. Neexistovaly odpovědi. Jen výmluvy.

Chyna se cítila ztracená. Byla na podivnějším místě než v kuchyni Edglera Vesse a v mnohem odpudivější temnotě.

Za celá ta léta nebyla nikdy předtím ztracená. Vystrašená, to ano. Někdy zmatená a sklíčená. Ale pokaždé měla v hlavě mapu s alespoň naznačenou trasou a věřila, že má v srdci kompas, který ji nezklame. Na ošklivých místech se ocitla už mnohokrát, ale pokaždé si byla jistá, že je odtamtud cesta ven, stejně jako ze zrcadlového bludiště vede bezpečná pěšina mezi nekonečnými obrazy sebe sama a *záhadnými* stříbrnými stíny.

Tentokrát mapu neměla.

Ani kompas.

Život sám se stal obrovským zrcadlovým bludištěm a ona se ztratila v jeho chodbách, kde nebyl nikdo, na koho by se mohla obrátit pro útěchu, žádná ruka, které by se mohla chytit.

Když Chyna konečně připustila, že vyrůstala v podstatě od narození bez matky a tak to zůstane i nadále a že její jediná blízká přítelkyně leží mrtvá v obytném voze Edglera Vesse, zatoužila náhle, aby znala jméno svého otce, aby aspoň jednou viděla jeho tvář. Matka se jmenovala Shepherdová za svobodna, nikdy se nevдалa. „Bud' ráda, že jsi nemanželské dítě, miláčku,“ řekla jí jednou Anna, „protože to znamená, že jsi *svobodná*. Malí parchanti nemají tolik příbuzných, kteří by se na ně věšeli jako pijavice a vysávali jim duši.“ Když se později Chyna ptala na svého otce, řekla jí Anna jen, že je mrtvý, a pronesla to se suchýma očima, dokonce zvesela. Nepopsala jí, jak vypadal, neprozradila, co dělal ani kde žil, nevyslovila ani jeho jméno. „Když jsem zjistila, že čekám tebe, už jsem se s ním nevidala,“ řekla Anna jednou. „Byl už minulost. Nikdy jsem mu o tobě nepověděla. Neví o tobě.“

Chyna o něm ráda občas snila: představovala si, že jí matka lhala, což nebylo nic neobvyklého, a že je otec naživu. Představovala si ho trochu jako Gregoryho Pecka ve filmu *Jako zabít ptáčka*, velkého chlapa s něžnýma očima a měkkým hlasem, laskavého, vtipného, se smyslem pro spravedlnost, jistého tím, kdo je a čemu věří. Byl by to muž, kterého by ostatní obdivovali a respektovali, ale jenž by si o sobě nemyslel, že je něčím zvláštní. Miloval by ji.

Kdyby znala jeho jméno, křestní nebo příjmení, vyslovila by ho teď nahlas. Pouhý zvuk jména jejího otce by jí poskytl útěchu.

Plakala. Od chvíle, kdy padla do Vessova zajetí, se jí několikrát draly slzy do očí, ale potlačila je. Ted' už však tu horkou záplavu zadržet nedokázala. Nenáviděla se za to – ale jen krátce. Ty hořké slzy byly vítaným přiznáním, že už pro ni neexistuje naděje. Umožnily jí přestat doufat, což v té chvíli potřebovala, protože naděje vedla jen ke zklamání a bolesti. Po celý svůj těžký život, přinejmenším od osmých narozenin, se pláči bránila, odmítala dát slzám volný průchod. Jen se zaťatými zuby a suchýma očima si mohla získat respekt těch lidí, kterým se při spatření sebemenší slabosti v jiném člověku objevil v očích obávaný matný lesk a seběhli se jako šakali kolem antilopy se zlomenou nohou. Ale

zadržování slz by neodehnalo toho šakala, který slíbil, že se vrátí po půlnoci, a z Chyny se vyvalily žal a bolest, nashromážděné za celý dosavadní život. Hluboké vzlyky s ní otřásaly tolik, že ji hrudník začal bolet víc než krk nebo pohmožděný ukazováček. Brzy ji začalo škrábat v krku. Zhroutila se na židli ve svých zvonících poutech s rozpáleným obličejem, sevřeným žaludkem a slanou chutí v ústech, lapala po dechu, sténala zoufalstvím, dusila se vědomím své strašné osamělosti. Neovladatelně se třásla, ruce se jí svíraly do křehkých pěstí, ale zase se rozevíraly a chňapaly po vzduchu kolem její hlavy, jako by její muka byla mnišská kápe, kterou lze strhnout a odhodit. Zcela sama, nemilovaná a ztracená, tápala zrcadlovým bludištěm své mysli a neznala ani otcovo jméno, jež by jí přineslo útěchu.

Po nějaké době zavrčel motor. Uslyšela hlasitý klakson: dvě krátká zatroubení a jedno dlouhé.

Chyna zvedla hlavu, podívala se ven nejbližším oknem a spatřila reflektory auta vyjíždějícího ze stodoly. Přes slzy viděla jen rozmazaně, takže auto samotné neviděla, když jelo kolem domu, ale musel ho samozřejmě řídit Vess. Pak bylo pryč.

To veselé troubení byl jasný posměšek, ale nestačil na to, aby v ní znovu rozdmýchal hněv.

Dívala se ven do šera a bylo jí jedno, že by to mohl být poslední soumrak jejího života. Vadilo jí jen, že prožila příliš velkou část svých šestadvaceti let sama, bez člověka, s nímž by se mohla těšit ze západu slunce, hvězdné oblohy, neklidné krásy bouřkových mračen. Litovala, že se více neotevírala lidem, místo aby se uzavírala do sebe, vyčítala si, že proměnila své srdce v bezpečnou šatnu. Teď, když už na ničem nezáleželo, kdy jí tohle prozření už nemohlo nijak pomoci, si uvědomila, že sama měla menší šanci na přežití než s ostatními. Byla si vědoma toho, že útlak, zrada a krutost mají lidskou tvář, ale nedocházelo jí, že odvaha, laskavost a láska ji mají také. Naděje není podomácku vyrobený vzorník vyšívání ani látka, která se vylučuje v obezřetné samotě jako šťáva z javoru na výrobu sirupu. Naděje se nachází v ostatních lidech,

kterým je třeba otevřít pevnost svého srdce, byť to může být riskantní.

Toto poznání se zdálo být zcela samozřejmou, jednoduchou pravdou, a přesto k němu došla až teď, v téhle extrémní situaci.

A už dávno ztratila příležitost změnit podle něho svůj život. Zemře, stejně jako žila – sama. Tohle další zjištění v ní mohlo spustit další záplavu slz, ale místo toho ji uvrhlo do ještě pochmurnějšího místa, než v jakém byla předtím, do vnitřní zahrady z kamení a popele.

Pak, protože se stále dívala z okna, uviděla, jak se v posledním světle dne pohybuje něco velkého. I přes slzy v očích poznala, že je to mnohem větší než dobrman.

Ale když Vess odjel, jak by to mohl být člověk?

Chyna si utřela oči rukávem svetru a mrkala, dokud se ze stínů a slz nevynořil ostřejší obrys. Byl to jelen wapiti bez paroží.

Kráčel přes dvůr z lesem porostlých kopců na západě a dvakrát se zastavil, aby si utrhl trs šťavnaté trávy. Jak Chyna zjistila v několika měsících strávených před mnoha lety na ranči v okrese Mendocino, jsou tato zvířata velmi společenská a vždy se pohybují ve stádech, ale zdálo se, že tohle je samo.

Dobrmani by měli vetřelce pronásledovat, štěkat, vrčet a slintat při vyhlídce na čerstvou krev. Avšak ani jeden ze psů nebyl v dohledu.

Stejně tak měl jelen zachytit pach psů a s vytřeštěnými očima uprchnout do bezpečí. Příroda stvořila tohoto tvora jako kořist pro pumy, vlky a kojoty, coby večere na čtyřech nohou byli jeleni wapiti velice ostražití a opatrní.

Ale tenhle kus jako by vůbec nezajímalo, že se nedaleko něj pohybují psi. Až na ta dvě zastavení, aby se napásl, šel přímo k verandě a nejevil žádné známky plachosti.

Přestože Chyna nebyla žádná odbornice přes divokou zvěř, zdálo se jí, že tohle je *pobřežní* jelen, stejný, jaké potkali v sekvojovém lese. Byl šedohnědý a měl povědomé černobílé znaky na těle a hlavě.

Byla si však jistá, že je tohle místo příliš vzdálené od moře, aby bylo vhodným domovem pro pobřežní jeleny nebo poskytovalo ideální vegetaci v jejich jídelníčku. Když vystoupila z obytného vozu, měla dojem, že se všude kolem tyčí hory. Teď už nepršelo, mlha se zvedla a bylo jasné vidět, jak se na západě, kde rychle mizely poslední zbytky denního světla, tisknou černé obrysy vysokých vrcholů k potrhaným mrakům a purpurové obloze. Přes tak vysoký hřeben by se tam pobřežní jeleni od Tichého oceánu nedostali, protože jsou převážně nížinný druh vyskytující se na pláních a nízkých kopcích. Tohle tedy musel být jiný druh jelena, ačkoliv se zabarvením hodně podobal zvířatům, která viděla předchozí noci.

Impozantní tvor stál před dřevěným zábradlím nízké verandy ani ne tři metry daleko a díval se přímo do okna. Na Chynu.

Nemohla uvěřit, že by ji jelen mohl vidět. Při zhasnutých světlech byla v kuchyni větší tma než venku, kde zvíře stálo. Z jeho perspektivy musela být okna zcela černá.

Přesto nemohla popřít, že se jejich pohledy setkaly. Oči jelena byly velké, tmavé a měkce zářily.

Vzpomněla si, jak se Vess ráno náhle vrátil do kuchyně. Byl nevysvětlitelně napjatý, stále točil v ruce šroubovákem a v očích měl divné světlo. A pořád se ptal na ty jeleny v sekvojovém lese.

Chyna nevěděla, proč na jelenech Vessovi tolik záleží, stejně jako netušila, proč tam ten jelen stojí a pozorně si ji prohlíží přes okno, aniž by jej psi zahnali. Dlouho se tou záhadou nezabývala. Smířila se už s vědomím, že jsou věci, které nelze pochopit.

Jak purpurová obloha přecházela v indigovou a pak v inkoustovou, oči jelena zářily čím dál víc. Nebyly červené jako oči některých zvířat v noci, byly zlaté.

Z vlhkých černých nozder rytmicky unikaly bledé oblaky páry.

Aniž by porušila oční kontakt se zvířetem, přitiskla k sobě Chyna vnitřní strany zápěstí tak těsně, jak jí to pouta mezi nimi dovolovala. Ocelové řetězy zachřestily po celé délce mezi ní a židlí, na níž seděla, mezi ní a stolem, mezi ní a minulostí.

Vzpomněla si na svůj slavnostní slib, který složila dopoledne, že se raději zabije, než aby byla svědkem naprosté duševní destrukce té dívky ve sklepě. Věřila, že najde odvahu prokousnout si tepny v zápěstích, aby vykrvácela. Bolest bude ostrá, ale relativně krátká... a pak přejde ve spánku z jedné temnoty do druhé, která bude věčná.

Přestala plakat. Oči měla suché.

Její tep byl překvapivě pomalý jako pulz člověka spícího bezesným spánkem vyvolaným silnými sedativy.

Zvedla ruce před obličej, ohnula je v zápěstích dozadu, jak to jen šlo, a roztáhla doširoka prsty, aby se stále mohla dívat jelenovi do očí.

Přiložila ústa k místu na zápěstí, kam se bude muset kousnout. Na chladné kůži ucítila svůj horký dech.

Denní světlo už zcela zmizelo. Hory a obloha splynuly v jednu černou tyčící se vlnu na nočním moři, těžkou masu řítící se na zem.

Tvář jelena ve tvaru srdce bylo na vzdálenost tří metrů stěží vidět. Jeho oči však zářily.

Chyna přitiskla rty k levému zápěstí. V tom polibku cítila nebezpečně pravidelný pulz.

Skrz šero se s ostražitým zvířetem pozorovaly navzájem a ona nevěděla, zda to zvíře hypnotizuje ji nebo ona je.

Potom položila rty na pravé zápěstí. Tentýž chlad pokožky a pomalý tep.

Pootevřela ústa a zuby sevřela záhyb kůže. *Zdálo* se, že je dost silný, aby se řezáky dostala až k tepně. Na druhé nebo třetí kousnutí se jí to jistě podaří.

Těsně předtím než zkousla, pochopila, že to nevyžaduje vůbec žádnou odvahu. Právě naopak. Projevem odvahy by bylo *nekousnout*.

Ale jí na odvaze nezáleželo, nějaká udatnost jí mohla být ukradená. Stejně jako cokoliv jiného. Jediné, o co jí šlo, bylo zbavit se osamělosti, utrpení, bolestně prázdného pocitu marnosti.

A té dívky. Ariel. Zavřené tam dole, v odporné tiché tmě.

Chvilku jen tak seděla, připravená na to osudné kousnutí.

Mezi vážně odměřovanými tepy naplňovala její srdce nehybnost hluboké vody.

Pak, aniž by si byla vědoma, že uvolnila kus kůže sevřené mezi zuby, si Chyna uvědomila, že k nepomněnému zápěstí znovu tiskne rty. V tom polibku života cítila svůj pomalý pulz.

Jelen byl pryč.

Pryč.

Chynu překvapilo, že na místě, kde předtím zvíře stálo, vidí jenom tmu. Nevěřila, že by zavřela na okamžik oči nebo třeba jen zamrkala. Přesto musela být v nějakém oslepujícím transu, protože statné zvíře zmizelo do noci tak záhadně, jako když se kouzelníkův asistent odhmotní za rafinovaně přehozeným černým závěsem.

Náhle se jí srdce rozbušilo silně a rychle.

„Ne,“ zašeptala v temné kuchyni a ta slova byla jak slibem, tak modlitbou.

Její srdce ji jako rychle se otáčející kolo odváželo ven z vnitřního šera, v němž byla ztracena, ven z pochmurnosti do jasnější krajiny.

„Ne.“ Tentokrát byl v tom slově vzdor. Už nešeptala. „Ne.“

Zatřásla řetězy jako temperamentní kůň snažící se zbavit oteží.

„Ne, ne, ne. Kruci, ne.“ Její protesty byly tak hlasité, že se její hlas odrážel od tvrdého povrchu lednice, skla ve dvířkách trouby, keramických obkladů na stěnách.

Pokusila se vzdálit od stolu, aby mohla vstát, ale smyčka řetězu připevňovala židli k sloupku podpírajícímu desku stolu a omezovala její pohyb.

Kdyby se opřela podpatky o podlahu a zabrala dozadu, nejspíš by se vůbec nepohnula. Maximálně by se jí podařilo o pár centimetrů pohnout stolem. A rozhodně by se jí nepovedlo napnout řetěz tak, aby praskl.

Stále se tvrdošíjně odmítala vzdát. „Ne, sakra, ani náhodou, ne,“ cedila mezi sevřenými zuby.

Natáhla se dopředu a napnula řetěz, který vedl kolem jejích zad od pout na levém zápěstí k poutům na pravém. Byl obtočený kolem vzpěr v opěradle židle. Zabrala v naději, že uslyší, jak suché dřevo

praská, trhla silně a ještě silněji, až jí zády projela palčivá bolest. Muka způsobená bitím se znovu přihlásila o slovo v krku a pravé straně tváře, ale ona se nenechala bolestí zastavit. Trhla ještě silněji než předtím, nepochybně udělala na hezkém nábytku rýhy, a pak táhla, pevně tlačila židli k podlaze vahou svého těla, zatímco ji zároveň napůl zvedla z podlahy, jak divoce trhla opěradlem, a trhla znovu, až se jí roztřásly bicepsy. *Táhla.* Hekala úsilím a zoufalstvím a ze zátylku se jí rozběhly jehličky bolesti přes obě ramena do paží. *Táhla.* Dala do toho všechno, napínala se déle než předtím, zatínala zuby tak silně, až dostala křeče do čelistních svalů, a zabrala ještě jednou, dokud neucítila, jak jí ve spáncích tepou žíly, a neuviděla, jak se jí za víčky otáčejí rudá a stříbrná kola. Neodměnil ji však žádný praskavý zvuk. Židle byla pevná, vzpěry v opěradle silné a každý spoj dobře udělaný.

Srdce jí *dunělo*, částečně kvůli vynakládané námaze, ale hlavně proto, že překypovala rozjařujícím pocitem osvobození. Bylo to bláznivé, jelikož její pouta byla stále stejně pevná, jako když se na téhle židli probudila. Přesto jí bylo, jako by se už osvobodila a čekala jen, až se to projeví i v realitě.

Seděla, lapala po dechu a přemýšlela.

Po čele jí stékaly krůpěje potu.

Na židli musela teď zapomenout. Aby se z ní uvolnila, musela by se dokázat postavit a pohybovat po místnosti. Neporadí si s ní, dokud se neosvobodí od stolu.

Nedosáhla tak daleko dolů, aby rozpojila karabinu, která spojovala kratší řetěz mezi jejími kotníky s delším, který obtáčel židli a stůl. Kdyby se jí to podařilo, snadno by uvolnila nohy od obou kusů nábytku.

Kdyby dokázala stůl převrátit, smyčka řetězu, jenž omotával podpůrný sloup a byl připojený k poutům na kotnících, by se dala vyvléknout. Nebo ne? Jak tam seděla ve tmě, neuměla si přesně představit, zda by její plán fungoval, ale myslela si, že převrátit stůl na bok je dobrý nápad.

Bohužel židle proti ní, ta, na které předtím seděl Vess, představovala překážku, která by překocení stolu nejspíš zabránila.

Musela se jí zbavit, udělat si místo. Takhle spoutaná a se sloupem stojícím v cestě však nemohla natáhnout nohy dost daleko, aby tu druhou židli odkopla stranou. Nedokázala se ani postavit, natáhnout přes velký kulatý stůl a překážku prostě odstrčit.

Nakonec se pokusila posunout se svou židlí dozadu v naději, že odtáhne stůl s sebou od Vessovy židle. Řetěz obtáčeující sloupek se napjal. Jak tlačila dozadu a patami se opírala o zem, zdálo se jí, že je ten kus nábytku příliš těžký na to, aby se dal odtáhnout, a přemýšlela, zda není silná noha stolu naplněná pytle s pískem, který má zabránit překocení. Pak ale stůl zavrzal a trhaně se o kousek posunul po podlaze, až talíř se sendvičem a sklenice vody zarachotily.

Bylo to těžší, než čekala. Měla pocit, jako by byla v jednom z těch televizních pořadů předvádějících rekordy v různých nesmyslných disciplínách a táhla železniční vagon. Plně naložený. Avšak stůl se neochotně pohyboval. Za několik minut, po dvou přestávkách na vydýchání toho nechala, protože se bála, aby nenarazila zády do zdi mezi kuchyní a prádelnou; potřebovala prostor na manévrování. I když se potmě vzdálenost odhadovala špatně, věřila, že odtáhla stůl aspoň o metr, dost daleko od Vessovy židle.

Opatrně, aby neublížila vykloubenému ukazováčku, dala spoutané ruce pod desku stolu a zabrala. Vážil o hodně víc než ona – pět centimetrů silná borová deska, silné tyče v podpůrném sloupu, černé železné obruče kolem tyčí, možná i pytel s pískem – a ona neměla dostatečnou páku, když musela zůstat vsedě. Deska se na její straně zvedla o dva centimetry, pak o čtyři. Sklenice se převrátila, skutálela ze stolu a roztříštila se na zemi. Hluk ji přesvědčil, že její plán funguje, ale protože podcenila váhu stolu a sílu nutnou na jeho převrácení, musela povolit a sloup dopadl zpátky na zem.

Chyna napnula svaly, zhluboka se nadechla a okamžitě se do toho dala znovu. Tentokrát rozkročila nohy tak široko, jak jí pouta dovolila. Dlaně přitiskla zespod k borové desce stolu, palce zahákla za jeho hladký okraj. Napnula nohy i paže, zabrala a pomalu se

začala zvedat ze sedu, centimetr po centimetru spolu se stolem. Řetězy nebyly dost volné, aby se mohla třeba jen zpola napřímit, takže zůstala přikrčená pod tíhou stolu. Tlak na její kolena a stehna byl obrovský, sípala a třásla se námahou, ale bojovala dál, protože každý těžce nabytý centimetr zlepšoval její páku; používala celé tělo a zvedala, zvedala, zvedala.

Talíř se sendvičem a pytlík s čipsy sklouzly na zem. Porcelán se rozbil a bramborové lupínky se rozsypaly po podlaze se zvukem nepříjemně připomínajícím pobíhající hlodavce.

Bolest v krku byla mučivá, jako by jí někdo do pravé klíční kosti zavrtával vývrtku. Ale bolest ji nemohla zastavit. *Motivovala ji.* Čím větší byla, tím víc se Chyna ztotožňovala s Laurou a celou rodinou Templetonových, s mladíkem pověšeným v šatně obytného vozu, s prodavači z benzinky a se všemi lidmi, kteří byli možná pohřbení na louce; a čím silněji se s nimi ztotožňovala, tím víc chtěla, aby Edgler Vess trpěl jako zvíře. Byla ve starozákonním rozpoložení, nehodlala nastavit druhou tvář. Přála si, aby Vess řval natahován na skřipci, dokud se mu nevykloubí údy a nepopraskají šlachy. Nechtěla ho vidět zavřeného v ústavu pro nepřítelny zločince, kde by ho analyzovali, učili, jak si zvýšit sebeúctu, léčili širokou paletou různých antipsychotik, dali mu soukromý pokoj s televizí, zapisovali ho do karetních turnajů s ostatními pacienty a o Vánocích mu servírovali krocana. Místo milosrdných psychiatrů a sociálních pracovníků by ho Chyna nejraději svěřila šikovným rukám vynalézavého mučitele a pak sledovala, jak dlouho se ten zatracený magor dokáže držet své filozofie prohlašující, že všechny zážitky mají neutrální hodnotu a všechny prožitky jsou stejně cenné. Tato vášnivá touha vydestilovaná z bolesti nebyla ani trochu ušlechtilá, ale byla čistá a udržovala její motor v chodu.

Její strana sloupu byla už asi osm centimetrů nad podlahou – mohla jen odhadovat – jen o málo výš, než ho zvedla předtím, ale ještě jí zbývala spousta sil. Ohnutá do obráceného Z, nahrbená jako nějaký bohem prokletý skřet, páčila stůl nahoru, kolena ji bolela, stehna se jí chvěla napětím, žaludek měla sevřený pevněji, než svírá politikova pěst úplatek. Hlasitě se povzbuzovala tím, že na stůl

mluvila, jako by ji mohl slyšet: „*No tak, no tak, pohni se, ty parchante, pohni se, krucinál, výš, sakra, ještě!*“

Hlavou jí prolétl živý obraz sebe samé: musela připomínat filmovou postavu podvedeného kovboje, který odhalí pravdu a převrátí karetní stůl na potulného falešného hráče, jen s tím rozdílem, že ona přehrávala to drama zpomaleně jako ve westernu pod vodou.

Těžká židle původně zůstala tam, kde byla, když se s ní rozloučila její zadnice, ale jak zvedla paže výš a natáhla je dál před sebe, řetěz propletený mezi svislými vzpěrami v opěradle, který jí spojoval zápěstí, ji zdvihl do výšky. Ostrá hrana sedadla se jí *zaryla* do stehů a zahnutý horní kraj opěradla se jí bolestivě přimáčkl pod lopatky, jak jí židle bránila, aby se zvedla ještě víc.

Chyna se však přitiskla ke stolu, jak ho zvedala, odtáhla se od židle natolik, aby se dokázala napřímit z podřepu alespoň o několik centimetrů. V maximálním vypětí sil hlasitě a rytmicky hekala: „*Uf, uf, uf, uf!*“ Tvář měla zalitou potem a ten ji štípal v očích, avšak v kuchyni byla stejně tma, takže by tak jako tak neviděla na to, co dělá. Pálící oči ji neznepokojovaly, byla to jen drobná nepříjemnost, ale bála se, že jí praskne nějaká céva nebo se jí v krevním řečišti vytvoří sraženina, která uvízne hluboko v mozku.

Po několika hodinách ji znovu navštívil strach, protože i když bojovala se stolem, neubránila se pomyšlení na to, co s ní udělá Edgler Vess, až se vrátí domů a najde ji na podlaze, otupenou a nesouvisle blábolící po mrtvici. S mozkiem bystrým asi jako miska pudinku už pro něj nebude tou sofistikovanou hračkou jako předtím; nebude na jeho mučení reagovat tak, aby mu poskytla požadované vzrušení. Pak se Vess možná uchýlí ke krutým hrám se želvami ze svého mládí. Odvleče ji třeba na dvůr, zapálí a bude pobaveně sledovat, jak se trhaně plazí v kruhu na zmrzačených, hořících údech.

Stůl dopadl na bok tak tvrdě, že v kuchyňské lince Zařinčelo nádobí a zadrnčela uvolněná okenní tabulka.

Ačkoliv se právě o tohle snažila, náhlý úspěch ji tak překvapil, že ani nevykřikla radostí. Opřela se o oblouk převráceného stolu a lapala po dechu.

Když se minutu nato pokusila odtáhnout, zjistila, že je řetěz stále pevně obtočený kolem silné nohy.

Trhla za něj, aby ho uvolnila. Bez úspěchu.

Padla na všechny čtyři se židlí na zádech a vlezla pod převrácený stůl, jako by byla na pláži a hledala stín pod obrovským slunečníkem. Ve tmě hmatala kolem spodní části sloupu a zjistila, že tahle část úkolu ještě neskončila.

Stůl ležel na boku jako houba s velkým kloboukem a jeho noha svírala s podlahou ostrý úhel. Vzhledem k poloze, v níž musela pracovat, ho nedokázala převrátit úplně, aby podstavec trčel nahoru. Spodní část sloupu zasazená do kovové obruče byla celá odkrytá, avšak řetěz byl přiskřípnutý pod ním.

Chyna se opřela chodidly o zem, zvedla židli s sebou, ale podařilo se jí povstat jen do dřepu. Sáhla oběma rukama dolů, zahákla prsty za obruč, sebrala všechny síly a zatáhla nahoru.

Ačkoliv se snažila držet svůj poraněný ukazováček stranou, zpocené ruce jí po nalakované obruči sklouzly. Silně se uhodila do konečků prstů o drsný okraj sloupu a oteklým ukazováčkem jí projela taková bolest, že vykřikla a zdálo se jí, že omdlí.

Chvilku se tam jen choulila, tiskla poraněnou ruku k hrudi a čekala, až bolest odezní. Konečně trochu polevila.

Otřela si ruce o džíny, opět zahákla prsty za obruč, zaváhala, zabrala a podstavec se pomalu zvedl několik centimetrů nad podlahu. Levou nohou hrábla po řetězu, uvolnila ho a pustila sloup zpátky na zem.

Odstrčila se se židlí dozadu a tentokrát jí nic nebránilo. Smyčka řetězu, kterým byla předtím připoutaná ke stolu, zarachotila volně po podlaze.

Její židle narazila do zdi, která oddělovala kuchyň od prádelny. Posunula se na stranu, pryč od stolu a směrem k oknu, které bylo teď pouze nezřetelným šedým obdélníkem mezi černotou v neosvětlené kuchyni a o něco světlejší nocí.

Přestože Chyna nebyla ještě zdaleka volná a už vůbec ne v bezpečí, byla nadšená, protože aspoň něco *udělala*. Nad obočím a v pravém spánku jí tepala bolest jako vlny nekonečného příboje a krk byl přímo nesnesitelný. Oteklý ukazováček byl sám o sobě jedna velká tragédie. Kotníky měla navzdory silným ponožkám pohmožděné a odřené od pout a levé zápěstí ji štípalo na místě, kde si ho poranila, když se snažila vytrhnout vzpěry z opěradla židle. Klouby ji bolely a svaly pálily od úsilí, které je přiměla vyvinout, a do levého boku jako by ji někdo píchal rozžhavenou jehlou – přes to všechno se vesele usmívala.

Když byla vedle okna, postavila nohy židle na zem. Posadila se.

Zatímco čekala, až jí přestane srdce divoce bušit, opřela se udýchaně o polštář na opěradle a překvapila samu sebe melodickým, nečekaně dívčím smíchem, šokujícím zahihňáním, jež obsahovalo radost i nervózní úlevu.

V tom okamžiku zachytila Chyna koutkem pravého oka nějaký pohyb. Otočila se k oknu a šťastně si pomyslela: *To je ten jelen*.

Přes okno na ni zíral dobrman.

Měsíc ještě nevyšel, mezi protřanými mraky svítilo zatím jen několik hvězd a pes byl leskle černý. Přesto ho dobře viděla, protože měl špičatý čumák jen kousek od jejího obličeje a dělilo je od sebe jen sklo. Jeho inkoustové oči byly chladné a nemilosrdné, žraločí ve své nehybnosti a skelném soustředění. Zvíře zkoumavě přitisklo čenich k okenní tabuli.

Dobrmanovi uniklo tenké zakňučení, slyšitelné i přes sklo: nebyl to projev strachu nebo snaha upoutat pozornost, ale chtivý sten dokonale odpovídající vražedné vášni v jeho očích.

Chyna se už nesmála.

Pes seskočil na zem a zmizel jí z očí.

Uslyšela dusot tlap na prknech, jak rychle přecházel sem a tam po verandě. Mezi naléhavým kňučením temně vrčel.

Pak zvíře znovu vyskočilo předními tlapami na okenní římsu a pohlédlo jí do očí. Výhružně cenilo dlouhé zuby, ale teď nevrčelo ani neštěkalo.

Zvuk tříštící se sklenice nebo úder stolu možná dolehl až na dvůr a pes byl tak blízko, že ho slyšel. Dobrman mohl také stát už nějakou dobu pod oknem a poslouchat, jak Chyna střídavě proklíná svá pouta a povzbuzuje se v úsilí osvobodit se od stolu; určitě slyšel její smích. Psi špatně vidí a tenhle nemohl spatřit víc než její obličej, rozhodně ne škody, které napáchala. Mají však úžasný čich, takže tohle zvíře možná zachytilo přes sklo pach jejího náhlého veselí – a to ho znepokojilo.

Okno měřilo asi dva metry na délku a necelý metr a půl na výšku a bylo rozdělené do dvou posuvných panelů. Zjevně nebylo původní a zdálo se, že bylo nainstalováno při poměrně nedávné přestavbě. Kdyby tam bylo množství malých tabulek zasazených v pevných dřevěných rámech, cítila by se Chyna mnohem jistěji. Ale obě skleněné tabule byly dost velké, aby jimi rozzuřený dobrman proskočil.

To se ale určitě nestane. Psi byli vycvičení, aby hlídali pozemek, ne aby útočili na dům.

Vyceněné zuby se perlově leskly v šeru v širokém šedobílém nepřátelském šklebu.

Chyna se bála udělat nějaký náhlý pohyb, který by zvíře vyprovokoval, a raději počkala, až dobrman seskočí z okna. Pak teprve se sklonila a zvedla dlouhou smyčku volného řetězu, aby o ni nezakopla. Zatímco poslouchala, jak pes přechází po verandě, zvedla se do dřepu, k němuž ji nutila židle na zádech, a začala se pohybovat po kuchyni podél stěn a skříní. Cestu si hledala spoutanýma rukama, z nichž v jedné svírala volný kus řetězu. Nohama šourala po zemi víc, než pouta vyžadovala, protože doufala, že tak odsune stranou střepy z rozbité sklenice a talíře a nešlápne na ně.

Když se dostala ke dveřím mezi kuchyní a předním pokojem, našla vypínače, ale nebyla si jistá, jestli může rozsvítit. Ohlédla se, uviděla dobrmana znovu za oknem, a nejraději by ponechala kuchyň ve tmě.

Potřebovala však prohledat zásuvky, a tak cvakla vypínačem a stropní světlo se rozzářilo. Pes za sklem sebou trhl, přitiskl uši k

hlavě a hned je zase napřímil, našel její oči a upřeně se do nich zahleděl.

Chyna dobrmana ignorovala, předklonila se tak, jak jí pouta dovolovala, a zvedla židli na zádech. Pokusila se dosáhnout na karabinu, jež spojovala kratší řetěz mezi želízky na kotnících s delším, jenž původně obtáčel nohu stolu a stále procházel mezi vzpěrami v židli. Ale ani poté co se osvobodila od stolu, neměla takovou volnost pohybu, aby karabinu rozeplula.

Znovu zamířila ke kuchyňské lince, otevírala jednu zásuvku za druhou a zkoumala jejich obsah.

Když mījela telefonní zásuvku ve zdi, zastavila se a nešťastně na ni pohlédla. Pokud byl Edgler Vess i někým jiným než „vraždícím dobrodruhem“, měl nějaké zaměstnání a společenský život, kterým zakrýval svou pravou podstatu, musel mít telefon; tohle nebyla jen nezapojená zásuvka, která tam zbyla po předchozích majitelích domu. Zjevně přístroj někam schoval.

Na psychotického vraha byl Vess překvapivě pečlivý a metodický ve své snaze krýt si záda. Původce chaosu, který za sebou nechával trosky životů jiných lidí, udržoval své vlastní záležitosti v dokonalém pořádku a vyhýbal se chybám.

Otevřela několik dvířek v kuchyňské lince a nahlédla dovnitř, ale našla jen hrnce, pánve, talíře a sklenice. Pátrání po telefonu brzy vzdala; došlo jí, že když už Vess přístroj odpojil, určitě ho schoval mimo kuchyni na místo, kde by ho nejspíš neobjevila, ani kdyby na to měla celé hodiny.

Vrátila se k zásuvkám. Ve čtvrté našla plastový podnos rozdělený na jednotlivé přihrádky obsahující malé kuchyňské náčiní a pomůcky.

Postavila židli vedle otevřené zásuvky a posadila se.

Dobrman venku se dal znovu do pohybu a jeho tlapy dusaly rychleji než předtím, jak pobíhal sem a tam po verandě. I jeho kňučení bylo hlasitější. Chyna nechápala, co ho tak rozrušilo. Už přece nerozbíjela nádobí ani nepřevracela nábytek. Tiše se probírala zásuvkami, snažila se moc nezvonit řetězy, nedělat nic, čím by na sebe psa upozornila. Vypadalo to, jako by si uvědomoval, že se

snaží uprchnout, ale to bylo nemožné; bylo to jen zvíře, nemohlo situaci chápat v celé šíři. Jen zvíře. Přesto znepokojeně běhal z jednoho konce verandy na druhý, vyskakoval, aby se podíval dovnitř, a probodával ji divokýma černýma očima, jako by říkal: *Táhni od té zásuvky, mrcho!*

Vzala do ruky vývrtku s dřevěnou rukojetí, prohlédla si její spirálovitý hrot a dala ji stranou. Otvírák na láhve. Ne. Loupák na brambory. Škrabka na citronovou kůru. Ne. Našla dvacet centimetrů dlouhé kleště, kterými Vess nejspíš vyndával olivy a okurky z vysokých sklenic. Jejich čelisti byly moc velké na to, aby je mohla zasunout do malých klíčových dírek v poutech, takže je také odložila.

Pak objevila dokonalý předmět: patnácticentimetrovou jehlu, zřejmě na propichování drůbeže. Byl jich tam tucet pevně sepnutých gumičkou a ona ze svazku jednu vytáhla. Jehla byla pevná, asi dva milimetry silná, s hrotem na jednom konci a okem na druhém. Chyna věděla, že se vyrábějí i menší na kuřata, ale tyhle musely být na krocana.

Při pomýšlení na šťavnatého krocana si okamžitě vybavila jeho vůni. Seběhly se jí sliny, v žaludku jí zaškrundalo a ona zalitovala, že nesnědla aspoň část sendviče se šunkou a sýrem, který jí Vess připravil.

Sevřela jehlu mezi palcem a prostředníkem pravé ruky, aby ušetřila oteklý ukazováček, a zasunula hrot do klíčové dírky v poutech na levém zápěstí. Zkusmo jím otáčela a za tichého cvakání a škrábání se snažila zámek odemknout.

Pamatovala si film, v němž si největší psychopatický vrah a zločinecký génius své doby vyrobil klíč k poutům z kovové náplně do propisovačky a obyčejné sponky na papír. Během patnácti, možná deseti vteřin odemkl oba zámky železek, potom přemohl dva strážce, zabil je a jednomu odřízl obličej jako masku, i když na tu operaci použil zavírací nůž, ne improvizovaný klíč na pouta. Za svůj život zhlédla mnoho dalších filmů, ve kterých vězni odemykali náramky na ruku i nohu a žádný z nich na to neměl speciální výcvik.

Deset minut nato, když pouta stále pevně držela, si Chyna ulevila: „Ve filmech jsou samé nesmysly.“

Byla tak nešťastná, až se jí třáslы ruce a nemohla jehlu ovládat. Jen marně šátrala v klíčové dírce.

Pes na verandě už nepřecházel tak rychle jako předtím, ale byl stále neklidný. Dvakrát škrábal na zadní dveře, jednou velmi horlivě, jako by si myslel, že se mu podaří dostat skrz dřevo.

Chyna přendala jehlu do levé ruky a chvíli si hrála s pravým zámekem. Cvakání, ťukání, škrábání a vrzání. Tolik se na tu činnost soustředila, že se potila stejně, jako když se snažila převrátit stůl.

Konečně odhodila jehlu na krocana na podlahu, kde odskákala po dlaždicích ke střepům z rozbitého talíře a sklenice.

Kdyby byla největší psychopatický vrah a zločinecký génius své doby, osvobodila by se možná mrknutím oka. Byla však jen servírka a studentka psychologie.

I přes svou nepraktickou přičetnost a bezúhonnost by snad dokázala želízka na zápěstích i ta větší na kotnících odemknout nějakým vhodnějším nástrojem než jehlou na krocana, ale nejspíš by jí to zabralo celé hodiny. Nemohla obětovat tolik času pouhému osvobození sama sebe, protože ji před Vessovým návratem čekaly další naléhavé úkoly.

Zabouchla zásuvku. Odstrčila řetěz stranou, postavila se a židli zvedla s sebou.

Se zvoněním hodným ducha minulých Vánoc zamířila Chyna ke dveřím mezi kuchyní a obývacím pokojem.

Od okna v jídelním koutu k ní dolehlo podivné škrábání. Ohlédla se a uviděla, jak velký dobrman oběma tlapami divoce drásá sklo. Jeho drápy vrzaly na okenní tabulce, jako když se přejíždí nehty po tabuli.

Původně měla v úmyslu orientovat se v obývacím pokoji pomocí světla vycházejícího z kuchyně, ale pes ji vylekal. Zatímco se snažila odemknout pouta, dobrman se poněkud uklidnil, ale teď byl stejně nervózní jako prve. V naději, že ho zklidní, zhasla zářivky na stropě.

Škráb-škráb-škráb.

Překročila práh a zavřela za sebou dveře, aby už ten nepříjemný zvuk neslyšela. Zároveň uzavřela cestu tomu zatracenému psovi pro případ, že by se zbláznil a rozhodl se prorazit sklo.

Hmatala po zdi. Jediný vypínač byl podle všeho na protější straně místnosti, u předních dveří.

Zdalo se, že v pokoji je ještě větší tma než v kuchyni. Závěsy na jednom ze dvou širokých oken na verandu byly zatažené. Druhé bylo pouhým nezřetelným šedým obdélníkem, který nepouštěl dovnitř o nic víc světla než posuvné okno v kuchyni.

Chyna stála bez hnutí, snažila se zorientovat a vybavit si, kde je nábytek. Předtím pokojem pouze procházela a navíc tonul v šeru. Ten pěkný gauč na kulovitých nohách pokrytý kostkovanou látkou byl napravo, což znamenalo, že ho teď musela mít po levé ruce. Před ním stály dubové konferenční stolky a na každém byla lampa.

Zatímco se snažila vybavit si uspořádání obývacího pokoje, belhala se opatrně tmou v obavě, že zakopne o židli, stoličku nebo stojan na časopisy. Omotaná řetězy a se židlí na zádech by nedokázala pád kontrolovat a mohla by si v poutech zlomit kotník nebo i nohu.

Vess by pak přišel domů a rozzuřily by ho napáchané škody a zjištění, že se sama poškodila dřív, než si s ní stihl pohrát. Potom by si buďto vzpomněl na své hry se želvami, nebo by experimentoval s jejím zlomeným údem, aby ji naučil vychutnávat bolest.

První, do čeho narazila, byl gauč. Naštěstí neupadla. Klouzala dlaní po čalounění a postupovala doleva, dokud nedošla ke konci stolu. Natáhla ruku a našla stínítko lampy, drátěnou kostru potaženou látkou.

Hmatala po šňůře a pak po podstavci lampy. Když její prsty konečně objevily otočný vypínač, byla si náhle jistá, že se ze tmy vynoří silná ruka a zakryje její, že se Vess vplížil zpátky do domu a sedí na gauči jen kousek od ní. Pobaveně naslouchal jejímu zápasu, dřepěl tam jako tlustý trpělivý pavouk ve své síti z kostkovaného plédu a těšil se na potěšení, jež mu přinese zhroucení jejích nadějí poté, co už došla tak daleko. Blikne světlo, Vess se usměje, zamrká na ni a řekne: *Intenzivní*.

Vypínač mezi palcem a prostředníkem byl jako kostka ledu. Přimrzl jí ke kůži.

Se srdcem tepajícím jako křídla vyplašeného ptáka, s úderem tak silnými, že bránily plicím se rozpínat, a tepem v krku tak mocným, že nedokázala polknout, se Chyna probrala ze strnulosti a cvakla vypínačem. Edgler Vess na gauči neseděl. Ani v křesle. Ani nikde jinde v pokoji. Zhluboka si oddechla, až její řetězy zachrastily, opřela se o pohovku a její chvějící se srdce se konečně uklidnilo.

Po těch šerých hodinách deprese, během kterých byla emocionálně mrtvá, jí neustálá hrůza dodávala energii. Kdyby ji někdy postihl smrtící infarkt, pouhé pomyšlení na Vesse by jí znovu nastartovalo srdce účinněji než defibrilátor. Strach se zasloužil o to, že se vrátila do života a znovu našla naději.

Dobelhala se ke krbu z šedých kamenů, který sahal od podlahy ke stropu a zabíral celou severní stěnu místnosti. Hluboké topeniště v jeho středu nebylo vyvýšené, což jí usnadnilo práci.

Přemýšlela, že by sešla dolů do sklepa, kde předtím viděla ponk, a prozkoumala pilky, které měl Vess zcela jistě ve své sbírce náradí. Tuto možnost však rychle zavrhl.

Sejít po příkrých schodech s pouty na rukou a nohou, v řetězech a s těžkou židlí na zádech by byl kousek, který by se sice asi nevyrovnal přeskoku přes propast Snake River Gorge, ale byl by nepochybně riskantní.

Byla si celkem jistá, že by se dostala až dolů, aniž by se zřítíla dopředu a rozrazila si o beton lebku jako vejce nebo si na šestatřicetkrát zlomila nohu – ale nebyla si jistá *úplně*. Nebyla docela při síle, protože toho v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách moc nesnědla, a měla už za sebou vyčerpávající dřinu. Navíc se třásla bolestmi v různých částech těla. Cesta do sklepa vypadala celkem snadně, ale za těchto okolností by se rovnala výkonu akrobata, který by do sebe kopl čtyři dvojité martini před vystoupením na napjatém laně.

Kromě toho, i kdyby se jí podařilo najít ostrou pilu tak malou, že by se s ní dalo snadno zacházet, nedokázala by ji použít v takovém úhlu, aby mohla vložit do řezání náležitou sílu. Na to, aby

uvolnila spodní řetěz ze židle, by musela přeříznout všechny tři vzpěry mezi jejíma nohama, kolem kterých byl řetěz omotaný, a každá byla asi tři centimetry silná. I v případě, že by byl horní řetěz tak volný, že by jí umožnil natáhnout se dost daleko dolů, o čemž pochybovala, dokázala by dřevo sotva poškrábat. S trochou štěstí by přepíždala třetí vzpěru někdy koncem jara. Pak by musela obrátit pozornost k pěti masivním vzpěrám v opěradle, aby uvolnila horní řetěz, a k těm by se s pilou nedostal ani hadí muž s gumovými kostmi, kdyby byl tak spoutaný jako Chyna.

Přeřezat ocelová pouta bylo nemožné. Mohla by se k nim sice dostat z lepšího úhlu než k tyčím mezi nohama židle, ale Vess sotva vlastnil pilku na ocel a Chyna na to rozhodně neměla dost sil.

Musela se uchýlit k primitivnějšímu způsobu, než bylo použití pily, a ona se bála možného zranění a bolesti, která bude proces osvobozování provázet.

Na krbové římse se neustále vzpínali dva bronzová jeleni, paroží proti paroží, nad bílým číselníkem hodin.

Osm minut po sedmé.

Do Vessova návratu zbývalo skoro pět hodin.

Nebo také ne.

Říkal, že přijede tak brzy po půlnoci, jak to jen půjde, ale Chyna neměla žádný důvod věřit, že říká pravdu. Mohl by se vrátit v deset. Nebo v osm. Nebo za deset minut.

Došourala se ke kamennému výklenku na úrovni podlahy a pak doprava, kolem topeniště a mosazného kozlíku. Celá zeď kolem krbu byla obložená hladkým kamenem – právě takový tvrdý povrch potřebovala.

Chyna si stoupla levým bokem ke zdi, otočila horní část těla doleva tak daleko, jak to jen šlo, aniž by přitom musela pohnout nohama, jako atlet chystající se k hodu diskem, a pak se vší silou obrátila doprava. Ten manévr způsobil, že sebou židle na jejích zádech švihla na opačnou stranu než tělo a narazila do zdi. Zarachotila o kameny, odrazila se s řinčením řetězů a uhodila ji tak silně, že jí pohmoždila rameno, žebra a bok. Chyna zkusila tentýž postup ještě jednou a dala do něj ještě víc energie, avšak podle

zvuku usoudila, že se jí podařilo nanejdříve odřít lak a odštípnout pár třísek borového dřeva. Stovky těchto chatrných úderů by možná udělaly ze židle dříví na podpal, ale poté co by tolikrát udeřila do kamene a pokaždé schytala zpětný náraz, by celé její tělo bylo jedna velká modřina, kosti by jí popraskaly a klouby se rozpojily jako dílky náhrdelníku.

Tím, že židlí mávala jako pes ocasem, nedokázala vyvinout dostatečnou sílu. Přesně toho se obávala. Pokud věděla, byl už jen jeden postup, který by mohl fungovat – ale ten se jí ani trochu nezamlouval.

Chyna pohlédla na hodiny na římse. Uplynuly dvě minuty.

Dvě minuty nic neznamenal, pokud by měla čas až do půlnoci, ale byla by to katastrofální ztráta času, jestliže byl Vess už na cestě domů. Třeba právě teď odbočuje ze silnice a projíždí bránou na svou dlouhou příjezdovou cestu, ten prolhaný parchant, který to sehrál tak, aby uvěřila, že bude pryč do půlnoci, a pak se přikradl zpátky dřív, aby...

Pekla si výživný bochník paniky, pěkně vykynutý, a kdyby si dovolila sníst jen jediný krajíc, zadusila by se jím. Tenhle pokrm si nesměla dopřát. Panika ji připravovala o čas a energii.

Bylo nutné zachovat klid.

Aby se zbavila židle, musela použít své tělo jako beranidlo a snést krutou bolest. Už takhle ji silně bolelo celé tělo, ale věděla, že to, co ji čeká, bude mnohem horší – drtivé – a to ji děsilo.

Určitě existuje jiný způsob.

Stála tam a naslouchala tepu svého srdce a dutému tikání hodin na římse.

Kdyby šla nejdříve nahoru, našla by možná telefon a mohla by zavolat policii. Ta by si uměla s dobrmany poradit. Policisté by měli klíče, kterými by jí odemkli pouta na ruku a nohu. Osvobodili by ji i Ariel. Jediný telefonát by z ní sňal všechnu tíhu zodpovědnosti.

Ona však v nitru věděla – zase ta její stará intuice – že nahoře žádný telefon nenajde. Edgler Vess byl bezchybně pečlivý. Telefon v domě fungoval kdykoliv, když byl doma – ale ne když byl pryč. Mohl také přístroj pokaždé odpojit a odvézt s sebou.

Spoutaná, zatížená židlí, a proto zcela neohrabaná by Chyna cestou nahoru po schodech riskovala nebezpečný pád. Ještě větší riziko by jí hrozilo cestou dolů poté, co by telefon nenašla. A navíc by promarnila vzácný čas.

Obrátila se zády ke zdi obložené kameny, odšourala se dva metry daleko, zavřela oči a sbírala odvahu.

Co když jedna vzpěra v opěradle praskne a vypáčí se dopředu? Ostrý konec propíchně přivázaný polštář nebo proklouzne kolem něho a pak jí zezadu probodne vnitřnosti.

Ještě pravděpodobnější bylo, že si poraní páteř. Až nohy židle narazí do zdi, odrazí je to proti *jejím* nohám; opěradlo se od ní odkloní a při zpětném nárazu ji tvrdě udeří do zad nebo krku. Vzpěry byly upevněné mezi sedadlem a prohnutým horním okrajem opěradla, který byl tak pevný, že by jí způsobil vážné zranění, kdyby ji uhodil dostatečnou silou do šíjového obratle. Mohla by skončit na podlaze od krku dolů ochrnutá.

Měla ve zvyku příliš rozebírat všechny možnosti, bádát nad nesčetným množstvím způsobů, jak by se nějaká situace nebo vztah mohly dramaticky zvrtnout. Byl to také následek toho, že strávila dětství schováváním na špatné straně pérové matrace, když čekala, až skončí nějaká hádka nebo mejdan.

Když bylo Chyně sedm, žila nějakou dobu s matkou u nějakého Zacka a Memphis na zchátralé staré farmě nedaleko New Orleansu. Jedné noci přišli na návštěvu dva muži s polystyrenovým chladicím boxem a Memphis je zabila ani ne pět minut po jejich příchodu. Návštěvníci seděli u stolu v kuchyni. Jeden z nich mluvil s Chynou a druhý si otevíral láhev piva, když Memphis vytáhla z lednice pistoli a střelila oba muže jednoho po druhém do hlavy tak rychle, že ten druhý ani nestihl vrhnout se pod stůl, než dostal kulku do obličeje. Chyna vyklouzla rychle jako ještěrka, přesvědčená, že se Memphis zbláznila a všechny je pozabíjí. Zahrabala se do hromady sena na patře stodoly. Za tu hodinu, než ji dospělí našli, si tolikrát představila svůj vlastní obličej rozpadající se pod nárazem kulky, že každý obraz v její mysli – dokonce i pomíjivé záblesky Divokého lesa, kam se jí nepodařilo uprchnout – byl zbarvený doruda.

Ale té noci přežila.

Přežívala už dlouho. Celou věčnost.

A tohle přežije také – nebo zemře.

Aniž by otevřela oči, rozběhla se Chyna dozadu tak rychle, jak jen jí nohy v železech dovolovaly, a i přes její strach ji napadlo, že na ni musí být docela komický pohled, protože musela hrozně rychle kmitat nohama, aby nabrala rychlost, a řítila se vstříc poranění páteře batolecími krůčky. Pak ale narazila do zdi a *na tom* už nic legračního nebylo.

Běžela v předklonu, aby byly nohy židle zvednuté a narazily jako první největší silou vyvinutou celou vahou jejího těla. Ozvalo se uspokojivé zapraštění – a dřevěné nohy ji bolestivě uhodily do lýtek. Chyna se zapotácela dopředu, horní část opěradla ji uhodila do krku, přesně jak čekala, a srazila ji na zem. Padla na kolena, převalila se a potloukla na tolika místech, že se je ani nenamáhala počítat.

Spoutaná se nemohla postavit, aniž se něčeho chytila. Doplazila se k nejbližšímu křeslu a vytáhla se nahoru. Hekala přitom námahou a bolestí.

Bolest se jí nelíbila tak, jak Vess tvrdil, že se líbí jemu, ale nehodlala z ní dělat drama. Aspoň že se stále mohla plazit a postavit. Zatím žádné poranění páteře. Lepší cítit bolest než vůbec nic.

Nohy židle a vzpěry mezi nimi se zdály neporušené. Ale soudě podle zvuku při nárazu se trochu uvolnily.

Chyna tentokrát začala sedm metrů daleko od zdi, rozběhla se pozpátku, jak nejrychleji mohla, a snažila se narazit nohama židle do kamenů pod stejným úhlem jako prve. Odměnilo ji zřetelné zapraštění lámajícího se dřeva, i když měla pocit, jako by jí praskla kost.

V jejím těle se protrhla přehrada bolesti. Chladné proudy ji stahovaly dolů, ale ona s nimi bojovala se zoufalým odhodláním plavce vzdorujícího temné hlubině.

Tentokrát neupadla. Odšourala se dopředu, aniž by se zastavila a nabrala dech. Stále shrbená, aby narazila do zdi nohami židle, se rozběhla dozadu ke zdi obložené kameny.

+++

Chyna se probírala obličejem dolů na podlaze před krbem s vědomím, že musela být v bezvědomí tak minutu nebo dvě.

Koberec byl chladný a zdálo se, že se vlní jako vodní hladina. Neplula, ale třpytila se na zvlněném povrchu, jako by se proměnila v měděné odlesky slunce nebo temný odraz mraku.

Nejhorší bolest jí tepala v týlu hlavy. Musela se do ní o něco uhodit.

Cítila se mnohem lépe, když nemyslela na bolest a své problémy, když jednoduše přijala fakt, že není nic než stín mraku klouzající po hladině proudící řeky, stejně nehmotná jako vlnky, a odplouvá pryč, tekutá a chladná, pryč, pryč.

Ariel. Ve sklepe. Mezi ostražitými psy.

Uslyšela dusání tlap na přední verandě.

Když se opřela o křeslo a vytáhla na nohy, ohlédla se k tomu oknu, přes které nebyly zatažené závěsy. Dva dobrmani stáli opření tlapami o okenní římsu, zírali na ni a oči se jim žlutě leskly odraženým světlem lampy na konferenčním stolku.

Pod kameny obloženou zdí ležela jedna ze zadních noh židle. Na silnějším konci, kde byla zasazená do sedadla, z ní trčely třísky. Z boku z ní kolmo trčela vzpěra, která ji spojovala s druhou zadní nohou.

Spodní řetěz byl víc než z poloviny volný.

Na verandě přecházel jeden pes. Druhý stále sledoval Chynu.

Protáhla horní řetěz doleva mezi vzpěrami v opěradle a zvedla pravou ruku za hlavu, aby tu druhou co nejvíc uvolnila. Sáhla levou rukou dolů pod opěrku židle a silné sedadlo a ohmatala nohy. Zadní chyběla, zjevně to byla ta, co ležela na podlaze. Z levé přední nohy stále trčela vzpěra, ale teď už nebyla s ničím spojená a řetěz z ní sklouzl.

Když zatáhla za horní řetěz doprava, aby mohla sáhnout dolů pravou rukou, zjistila, že druhá zadní noha je trochu volná. Táhla, tlačila a kroutila, snažila se ji vylomit. Neměla však dostatečnou páku a noha držela stále příliš pevně.

Přední nohy žádná vzpěra nespojovala. Spodnímu řetězu teď bránila ve vyvléknutí pouze vzpěra mezi nohami na pravé straně.

Ještě jednou se rozběhla ze všech sil pozpátku proti zdi. V celém těle jí vybuchla oslepující bolest a málem znovu omdlela. Když se však zadní noha neulomila, řekla si: „K čertu s tím!“, odmítla se poddat svým zraněním, únavě a čemukoliv jinému, odkulhala dopředu a pak se ještě jednou vrhla vzad. Dřevo se rozštíplо se suchým zapraščením, po kamenech se rozsypaly třísky a spodní řetěz spadl ze židle s jasným zazvoněním.

Omámená a s hlavou plnou vířící temnoty se ohnula dopředu a roztreseně se opřela oběma rukama o opěradlo velkého koženého křesla. Bylo jí zle z bolesti a strachu z poranění, která si možná způsobila, přemýšlela o zlomeném krčním obratli a vnitřním krvácení.

Škráb-škráb-škráb.

Jeden ze psů drápal po skle.

Škráb-škráb-škráb.

Chyna stále nebyla volná. Pořád byla připoutaná řetězem k horní části židle.

Čtyři vzpěry mezi horní částí opěradla a sedadlem byly tenčí než ty mezi nohami, takže by se měly snáze zlomit. Nezabránila nohám židle, aby ji bezohledně netloukly pod kolena a zezadu do stehy, ale v této části operace by jí mohl polštář s molitanem pod jejími zády poskytnout jistou ochranu.

Po obou stranách křesla se od podlahy tyčily dva kamenné sloupky a podpíraly silnou laminovanou desku z javorového dřeva, která sloužila jako křbová římsa. Byly zaoblené a Chyna usoudila, že by tak mohla narážet jednou vzpěrou po druhé, místo aby se síla úderu rozložila mezi všechny čtyři.

Odklidila z cesty mosazný kozlík a odsunula stojan s krbovým náčiním. Ze zvedání a strkání se jí zatočila hlava a zvedl žaludek a ozvala se dobrá stovka bolavých míst.

Už se neodvažovala přemýšlet o tom, co dělá. Prostě to dělala, stranou šla odvaha i myšlení a kupředu ji hnalo jen slepé zvířecí odhodlání osvobodit se.

Tentokrát se nenahrbila, naopak se před nárazem do pilíře napřímila, jak to jen šlo. Polštář jí opravdu poskytl jakousi ochranu, ale ne dostatečnou. Měla už tolik modřin, namožených svalů a naražených kostí, že by ten úder byl ničivý, i kdyby byla chráněná sebelíp. Bylo to, jako když zubař poklepe gumovým kladívkem na zkažený zub, který potřebuje vyčistit kanálky. Právě teď se zkaženému zubu podobal každý kloub v jejím těle. Nezastavila se, protože se bála, že ji všechny ty pulzující bolesti brzy srazí na zem, roztřesou a nedovolí jí vstát. Rychle jí docházely síly a s černou vlnou zahalující okraje zorného pole jí také docházel čas. Zoufale zasténala při představě dalšího utrpení, rozběhla se dozadu a vykřikla, když jí kosti při úderu zarachotily jako kostky v kalíšku. Utrpení. Ale okamžitě se vrhla proti pilíři znovu, až zazvonily řetězy, a opět, až zaprašťelo dřevo, a zase, až vykřikla *Proboha* a nedokázala přestat křičet vyděšená vlastním řevem, zatímco za oknem kňučeli ostražití psi, a ještě jednou se vrhla dozadu vší silou proti kamenům.

Pak ležela znovu tváří na podlaze, aniž by si pamatovala, jak se tam ocitla, a svíjela se v křečích, protože už neměla co vyzvracet, dávila se odpornou chutí, kterou měla vzadu na jazyku, zatínala pěsti na obranu před pouhou představou porážky, připadala si malá, slabá a ubohá, třásla se a třásla.

Třas ale nakonec ustal, koberec ji opět začal příjemně chladit a ona se stala stínem mraku na rychle ubíhající hladině. Stín se sluneční aureolou a voda se pohybovaly stejným směrem, kupředu a neustále, rychle a hladce, ke kraji světa a do temné propasti.

Chyna se probudila v očekávání psů z rudých snů o pistolích vychlazených v ledničce a vybuchujících hlavách, ale žádní tam nebyli. Byla sama v obývacím pokoji a kolem bylo ticho. Dobrmani už nepřecházeli sem tam po verandě, a když se jí konečně podařilo zvednout hlavu, žádné psy za nezakrytým oknem neviděla.

Ale oni venku byli, jen zůstávali potichu, protože věděli, že jejich čas přijde. Sledovali dveře a okna. Čekali, až zahlédnou její obličej. Číhali na cvaknutí zámku, vrznutí pantu.

Všechno ji tak bolelo, že se divila, že vůbec nabyla vědomí. A ještě víc ji překvapilo, že má čistou hlavu.

Jedna bolest byla naléhavější než všechny ostatní. Na rozdíl od utrpení způsobovaného zmučenými kostmi a svaly si mohla od tohoto trýznivého tlaku snadno ulevit a nemusela se ani týrat tím, že by se hýbala z místa, kde ležela.

„Sakra, ne,“ zamumlala a posadila se.

Když se postavila na nohy, probudila hluboce uložené bolesti, které spaly, dokud ležela na podlaze, ale probraly se, jakmile se začala zvedat: skřípání v kostech a pálení ve svalech. Některé byly tak silné, alespoň zpočátku, až strnula a lapala po dechu, ale když už stála zpříma, pochopila, že ani jedna z nich není tak hrozná, aby ji ochromila; přestože byl soubor jejího utrpení tíživý, dokázala ho unést.

Co však už nést *nemusela*, byla těžká židle na zádech. Ta ležela na podlaze kolem ní rozbitá na kusy a třísky a nebyl s ní už spojen žádný z jejích řetězů.

Podle hodin na krbové římse bylo za tři minuty osm, a to ji znepokojilo. Když naposledy kontrolovala čas, bylo deset minut po sedmé. Nevěděla jistě, jak dlouho jí trvalo vysvobodit se z řetězů, ale domnívala se, že musela ležet v bezvědomí asi půl hodiny, možná déle. Pot na těle jí uschl, vlasy měla jen trochu navlhle v týlu, takže ta půlhodina asi odpovídala. Při tom zjištění se jí málem podlomila kolena.

Jestli se dalo Vessovi věřit, zbývaly Chyně do jeho návratu ještě čtyři hodiny. Musela toho však zvládnout ještě spoustu a rozhodně neměla času nazbyt.

Posadila se na kraj gauče. Teď když se zbavila židle, dosáhla konečně na karabinu na krátkém řetězu mezi kotníky. Ta spojovala kratší řetěz s delším, jenž byl předtím obtočený kolem podstavce stolu. Odšroubovala kovovou pojistku, otevřela karabinu a odpojila se od delšího řetězu.

Kotníky měla stále v poutech a cestou ke schodům do prvního patra jí nezbývalo než cupítat.

Rozsvítila světlo na schodišti a namáhavě začala stoupat do schodů tak, že vždy nejprve zvedla na každý stupeň levou nohu a pak k ní přitáhla pravou. Kvůli poutům nemohla kráčet jako obvykle, schod za schodem, a postupovala pomalu.

Neustále svírala oběma rukama zábradlí. Teď, když setřásla ze zad těžkou židli, už neměla problém s rovnováhou, ale dál se bála, aby nezakopla.

Za odpočívadlem, v půlce druhé části schodiště, se všechny její bolesti a strach z pádu spojily a Chynu zlomily v pase kruté žaludeční křeče. Opřela se o zeď, pověsila se na zábradlí a politá studeným potem tiše sténala zoufalstvím. Byla si jistá, že omdlí, zřítí se dozadu a srazí si vaz.

Ale křeče polevily a ona stoupala dál. Brzy se dostala do horního patra.

Rozsvítila světlo v chodbě a našla troje dveře. Ty napravo a nalevo byly zavřené, ale posledními na konci chodby bylo vidět do koupelny.

Přestože měla ruce v poutech a silně se jí třásly, podařilo se jí v koupelně rozepnout pásek, knoflík a zip na džínách a stáhnout si je i s kalhotkami. Když se posadila na toaletu, zasáhly ji další vlny křečí, mnohem krutější než byly ty na schodech. Odmítla se pomočit u kuchyňského stolu, jak si Vess přál, ubránila se tomu ponížením z bezmocnosti. Teď ze sebe však nedostala ani kapku, přestože se zoufale snažila – *potřebovala* to udělat, aby zastavila křeče – takže ji napadlo, jestli se jí po tak dlouhém zadržování nesevřel močový měchýř. Něco takového se mohlo stát a křeče náhle ještě zesílily, jako by potvrzovaly její diagnózu. Měla pocit, jako by se jí vnitřnosti mlely v bubnu pračky – potom však křeče ustaly a přišla úleva.

S náhlým proudem překvapila sama sebe, když se slyšela říkat: „Chyna Shepherdová, nedotčená, živá a nepomočená.“ Pak se zároveň rozesmála a rozvzlykala, ne úlevou, ale zvláštním pocitem triumfu.

To, že se osvobodila od stolu, rozbila a setřásla židli a *nepomočila* se do kalhot, byl hrdinský čin srovnatelný s prvním krokem na Měsíci, prodíráním se sněhovou bouří k pólu s admirálem Pearym nebo vyloděním na pláž v Normandii ostřelovanou mocnou německou armádou. Smála se sama sobě, až se jí po tvářích začaly koulet slzy, ale pocit triumfu nepolevoval. Věděla, jak je její vítězství malé, a dokonce směšné, ale sama ho považovala za zásadní.

„Shnij v pekle,“ pronesla na adresu Edglera Vesse a Zadoufala, že mu to jednou bude moci vmést do tváře dřív, než stiskne spoušť a sprovedí ho ze světa.

Od nárazů do zdi ji tak bolela záda, zvlášť dole v oblasti ledvin, že když skončila, podívala se do mísy, jestli tam neuvidí krev. Ulevilo se jí, když zjistila, že má moč čistou.

Když se však podívala do zrcadla nad umývadlem, její vzezření ji vyděsilo. Krátké vlasy měla rozčuchané a slepené potem. Pravou lícní kost měla zbarvenou do červenofialova, ale když se jí dotkla, zjistila, že je to jen okraj modřiny pokrývající celou stranu krku. Tam, kde nebyla odřená nebo špinavá, byla její pleť šedá a hrubá,

jako by přežila dlouhou vážnou nemoc. Pravé oko měla podlité krví tak, že nebyl vidět ani kousek bělma: jen tmavá duhovka a ještě tmavší zornice pluly v elipsovitě kaluži krve. Krvavé pravé i čisté levé oko se na ni dívaly s tak tragickým výrazem, že se ve zmatku a strachu odvrátila od vlastního obrazu.

Tvář v zrcadle patřila ženě, která už nějakou bitvu *prohrála*. Nebyl to obličej vítěze.

Chyna se okamžitě pokusila vyhnat tu deprimující myšlenku z hlavy. To, co viděla, byla tvář bojovnice – už ne člověka, který jen přežívá, ale *bojuje*. Každý rváč utrpí nějaká zranění, tělesná i duševní. Bez muk a utrpení není naděje na vítězství.

Odšourala se z koupelny ke dveřím na pravé straně chodby, které vedly do Vessovy ložnice. Pár kusů jednoduchého nábytku. Pečlivě ustlaná postel s béžovým žinylkovým přehozem. Žádné obrazy, sošky nebo jiná výzdoba. Žádné knihy či časopisy, případně noviny otevřené na stránce s křížovkou. Bylo to pouze místo ke spaní, ne pokoj, kde by trávil čas nebo žil.

Vess skutečně žil v bolesti druhých, v bouři smrti, v oku hurikánu, kde bylo vše spořádané, ale po všech stranách vyl vítr.

Chyna se podívala do zásuvek nočního stolku po zbrani, ale žádnou nenašla. Ani telefon.

Velká šatna byla tři metry dlouhá a široká jako ložnice, byla to v podstatě další místnost. Na první pohled neobsahovala nic, co by jí mohlo být užitečné. Byla si jistá, že by při podrobnějším pátrání něco cenného objevila, možná dobře ukrytou pistoli. Byly tam však vestavěné skříně s přeplněnými policemi, přecpané zásuvky a krabice nastavené na dalších krabicích; potřebovala by hodiny na to, aby se vším prohrabala. Čekaly ji důležitější úkoly.

Vysypala zásuvky v šatně na podlahu, ale obsahovaly jen ponožky, spodní prádlo, svetry, mikiny a pár stočených opasek. Zbraň žádnou.

Přes chodbu naproti Vessově ložnici se nacházela spartánsky zařízená pracovna. Holé stěny. Žaluzie místo závěsů. Na dvou dlouhých pracovních stolech stály dva počítače, každý s vlastní

laserovou tiskárnou. Z mnoha zařízení souvisejících s výpočetní technikou některá poznávala, jiná pro ni byla záhadou.

Mezi dlouhými stoly stálo kancelářské křeslo; dřevěná podlaha byla holá, zjevně proto, aby se Vessovi lépe přejíždělo mezi stoly.

Ta strohá, čistě účelová místnost ji zaujala. Vytušila, že je to důležité místo. Čas byl drahý, ale tady bylo něco, co stálo za prozkoumání.

Sedla si na židli a zmateně se rozhlížela kolem. Věděla, že celý svět dnes spojuje počítačová síť, dokonce i takovéhle zapadákovy, ale přišlo jí zvláštní najít všechno to moderní vybavení v tak odlehlém venkovském domě.

Chyna tušila, že je Vess připojený na internet, ale neviděla nikde telefon ani modem. Nad podlahovou lištou uviděla dvě prázdné telefonní zásuvky. Jeho propracovaná bezpečnostní opatření mu opět dobře posloužila.

Copak tady asi dělá?

Na jednom stole leželo šest nebo osm kroužkových bloků s různobarevnými deskami a ona ten nejbližší otevřela. Blok byl rozdělený do pěti oddílů a na každém byl název jedné federální agentury. Stránky byly plné Vessových poznámek popisujících jeho pokusy proniknout do vládních databází a pozměnit v nich data. Druhý oddíl byl označený MINISTERSTVO ZAHRANIČÍ (PASOVÉ ODDĚLENÍ) a podle následujících poznámek se Vess snažil zjistit, jak by se dalo nepozorovaně proniknout do počítačových záznamů úřadu.

Část z toho, co dělal, byla zjevně příprava na den, kdy uklouzne při nějakém svém „vražedném dobrodružství“ a bude potřebovat novou identitu.

Chyna však nevěřila, že se Vess snaží pouze změnit své veřejné záznamy a získat falešnou totožnost. Znepokojoval ji pocit, že ta místnost obsahuje informace o Vessovi, které by mohly být důležité pro její vlastní přežití – kdyby jen věděla, kde je hledat.

Odložila pořadač a otočila se s židlí k druhému počítači. Pod jedním ze stolů se nacházela registratura se dvěma zásuvkami.

Vytáhla tu horní a našla pořadač s deskami označenými modrými cedulkami; na nich byla jména osob s příjmením na prvním místě.

Každé desky obsahovaly dvoustránkový dokument o nějakém policistovi a Chyna došla po několika minutách zkoumání k závěru, že se jedná o šerifovy zástupce právě v tom okresu, v němž Vess žil. V dokumentech byly všechny osobní informace včetně údajů o rodinách a soukromém životě policistů. Byly k nim připojené i okopírované fotografie.

Že by ten šílenec shromažďoval informace o místních ochráncích zákona, aby byl připravený na okamžik, kdy stane proti nim? Takové úsilí se zdálo být přehnané i na někoho tak puntičkářského jako Edgler Vess; na druhou stranu, přehánění bylo součástí jeho filozofie.

Spodní zásuvka obsahovala další desky. Ty byly také označené jmény, ale zde byla jen příjmení.

V prvních deskách označených ALMESOVÁ našla Chyna celostránkovou zvětšeninu kalifornského řidičského průkazu atraktivní mladé blondýny jménem Mia Lorinda Almesová. Soudě podle kvality nevznikla kopie na xeroxu, ale jednalo se o data stažená z internetu a vytištěná na laserové tiskárně.

Pak už bylo ve složce jen šest polaroidových fotografií Mii Lorindy Almesové. První dvě byly pořízené zblízka z různých úhlů. Byla krásná. A vyděšená.

Tahle zásuvka byla Vessovou obdobou alba s novinovými výstřižky.

Čtyři další snímky Mii Almesové.

Nedívej se.

Další dvě byly záběry celého těla. Mladá žena byla na obou nahá. A spoutaná.

Chyna zavřela oči, pak je ale znovu otevřela. Musela to vidět, snad proto, že byla odhodlaná už před sebou nic neskrývat.

Na páté a šesté fotografii už byla ta mladá žena mrtvá a na poslední její krásná tvář zmizela, jako by ji roztrhal výbuch.

Obálka a snímky vypadly Chyně z rukou na podlahu, zašustily na prknech a zůstaly ležet bez hnutí. Chyna skryla obličej v dlaních.

Nesnažila se vytlačit z mysli strašný obraz z fotografie. Pokoušela se zahnat devatenáct let starou vzpomínku na farmu kousek od New Orleansu, na dva návštěvníky s polystyrenovým chladicím boxem, pistoli vytaženou z lednice a chladnou přesnost, s níž žena jménem Memphis vypálila dvě kulky. Vzpomínky se však vždycky nějak prosadí.

Návštěvníci, kteří už dříve se Zackem a Memphis obchodovali, tam přišli koupit drogy. Chladicí box byl plný balíčků stodolarovek. Zack možná neměl slíbené zboží nebo prostě on a Memphis potřebovali víc peněz, než by získali prodejem; ať to bylo jakkoliv, rozhodli se oba muže oddělat.

Po střelbě se Chyna ukryla na patře ve stodole, protože si byla jistá, že je Memphis zabije všechny. Když ji Memphis s Anne našly, zuřivě se bránila. Bylo jí však jen sedm a neměla šanci. Za houkání vyplašených sov odlétajících z trámů vytáhly ženy Chynu ze sena plného myších bobků a odnesly ji do domu.

Zack byl pryč, odvážel někam těla, a Memphis už uklidila krev v kuchyni. Anne přinutila Chynu vypít sklenku whisky. Chyna whisky nechtěla, sevřela pevně rty, ale Anne řekla: „Jsi na nervy, proboha, pořád jenom brečíš a jeden panák ti neublíží. Přesně tohle potřebuješ, dítě, věř mamince. Panák whisky zažene třas a ty se teď třeseš jako štěně. No tak, ty ubulenče, tohle není jed. Proboha, ty ale dokážeš být protivná. Buď to to rychle vypiješ, nebo tě podržím, zacpu ti nos a Memphis to do tebe nalije, až se budeš muset nadechnout. Tohle chceš?“ Chyna tedy whisky vypila a pak ještě jednu dávku s trochou mléka. Po alkoholu se jí točila hlava a bylo jí divně, ale neuklidnila se.

Jim ale klidnější připadala, protože jako dobrý rybář chytila svůj strach na háček a přitáhla si ho dovnitř, kde ho nikdo neviděl. Už ve svých sedmi letech začínala chápat, že projevit strach je nebezpečné, protože si to ostatní vyloží jako slabost, a pro slabé není na světě místo.

Později té noci se Zack vrátil a i z něho byla cítit whisky. Byl rozjařený a chtělo se mu slavit. Šel přímo k Chyně, objal ji, políbil na tvář, vzal ji za ruce a snažil se ji přimět, aby s ním tancovala.

„Když tady byl ten parchant Bobby naposledy, poznal jsem podle toho, jak se díval na Chynu, že je z ní celej pryč, úplně vedle, dneska večer mu div nevypadly oči z důlků, jak na ni zíral, hned jak vstoupil. Mohlas ho střelit třeba desetkrát, Memphis, než by si toho vůbec všimnul!“ Bobby byl ten muž, který seděl u kuchyňského stolu, povídal si s Chynou, upíral na ni své krásné šedé oči, mluvil *přímo* na ni tak, jak dospělí rozmlouvají s dětmi, ptal se jí, jestli se jí víc líbí koťátka nebo štěňátka, jestli by jednou chtěla být slavnou filmovou hvězdou, zdravotní sestrou nebo doktorkou, když ho Memphis střelila do hlavy. „Kvůli tomu, jak byla naše malá Chyna oblečená, Bobby úplně zapomněl, že je tady ještě někdo jinej,“ prohlásil Zack vzrušeně. Noc byla horká a vlhká, a než návštěvníci přijeli, přinutila matka Chynu, aby se převlékla ze šortek a trička do malých žlutých bikin. „Ale vezmi si jenom spodek, dítě, nebo tě v tom vedru raní mrtvice.“ Přestože bylo Chyně teprve sedm, byla dost stará na to, aby se polonahá cítila divně, i když ještě ani nevěděla proč. Ještě minulé léto, když jí bylo šest, se koupala bez vršku plavek; a té noci bylo *opravdu* vedro. Když Zack řekl, že to, jak byla oblečená, nějak souviselo s tím, že Bobby zapomněl na všechny ostatní v místnosti, nechápala Chyna, jak to myslí. Když jí to po letech došlo, vyčetla to matce. Anne se jenom zasmála a řekla: „Ale miláčku, s tímhle na mě nechod’. Každý musí nějak vyžít s tím, co má, a my holky máme svá těla. Dokonale jsi odvedla pozornost. Kromě toho, ten trouba Bobby se tě ani nedotknul, tak co? Jenom na tebe trochu zíral, to je všechno, než Memphis sáhla pro pistoli. Nezapomínej, děvče, že jsme si z toho koláče taky kus uřízly a chvíli jsme z toho slušně žily.“ A Chyna na to chtěla říct: *Ale ty jsi mě využila, strčila jsi mě tomu chlapovi přímo pod nos a já se musela v sedmi letech dívat, jak mu vystříkl mozek z hlavy!*

Po tolika letech v pracovně Edglera Vesse stále ještě slyšela třesnutí výstřelu a viděla, jak se Bobbymu rozlétl obličej; ta vzpomínka byla stále stejně živá. Nevěděla, jakou zbraň Memphis použila, ale musela být nabitá náboji s dutou kulkou, která se při nárazu roztrhla, protože škoda, kterou způsobila, byla obrovská.

Sundala dlaně z obličeje a podívala se do otevřené zásuvky registratury. Vess používal tři formáty desek s různě rozmístěnými štítky na hřbetech, takže Chyna snadno viděla všechna jména po celé délce zásuvky. Kus od složky Almesové byla jedna označená TEMPLETONOVI.

Zavřela zásuvku nohou.

V pracovně toho našla až moc – ale nic užitečného.

Než odešla z prvního patra, pozhasívala všechna světla. Kdyby se Vess vrátil domů dřív, než se Chyně podaří utéct s Ariel, světlo by ho varovalo, že něco není v pořádku. Tma by ho však ukolébala, a jakmile by překročil práh, mohla by se jí naskytnout poslední šance ho zabít.

Doufala, že k tomu nedojde. I když si Chyna představovala, jaké by to bylo na Vesse vystřelit, nestála o to setkat se s ním znovu, ani kdyby našla brokovnici, osobně ji nabíla a měla příležitost vystřelit z ní na zkoušku. Byla bojovnice, která se nevzdává, ale Vess byl víc než to: nedosažitelný jako hvězdy, cosi, co sestoupilo na zem z nedozírné temnoty. Nebyla mu rovnocenným soupeřem a nestála o to, aby jí to znovu dokázal.

Znovu, schod za schodem, opřená o zábradlí, sestoupila Chyna tak rychle, jak se jen odvážila, do obývacího pokoje. Za odkrytým oknem nebyl ani jeden dobrman.

Hodiny na římse ukazovaly osm dvacet dva a noc se náhle změnila v saně klouzající z ledového svahu a nabírající rychlost.

Zhasla lampu a odšourala se tmou do kuchyně. Tam rozsvítila zářivky, aby náhodou nezakopla, neupadla do střepů a neporezala se.

Na zadní verandě také žádný pes nebyl. Za oknem čekala jen noc.

Vešla do prádelny bez oken, zhasla za sebou světla v kuchyni a zavřela dveře.

Sestoupila dolů do sklepa a zamířila k ponku a skříním, které tam viděla prve.

Ve vysokých plechových skříních s větracími štěrbinami ve dveřích našla plechovky s barvami a laky, štětce a plachty na

malování složené pečlivě jako prostěradla. Celá jedna skříň byla plná jakýchsi chráničů, z nichž visely černé řemínky s chromovanými přezkami; neměla tušení, k čemu jsou, a nechala je být. V poslední skříni měl Vess uložené elektrické nářadí včetně vrtačky.

V jedné zásuvce velké truhly na kolečkách objevila rozsáhlou sbírku vrtáků ve třech plastových krabičkách. Našla také ochranné plexisklové brýle.

Na zdi za ponkem byla krabice s osmi zásuvkami, ale nízko na zdi vedle stolu byly další dvě. Ty se jí hodily víc, protože se mohla posadit na podlahu.

Přestože na vrtácích nebylo jiné označení než průměr, došlo Chyně, že jsou všechny do dřeva a do oceli by pravděpodobně nepronikly. Nechtěla však vrtat ocel; měla v úmyslu poškodit zámky v poutech na nohou, aby se otevřela.

Vybrala vrták zhruba tak silný jako klíčová dírka, zasadila ho do sklíčidla a utáhla. Sevřela rukojeť oběma rukama, stiskla vypínač a ozvalo se pronikavé zavrčení. Spirála se roztočila tak rychle, až zcela splynula a vrták se zdál být neškodný jako hladká kovová tyčka.

Chyna pustila vypínač, položila ztichlou vrtačku vedle sebe na podlahu a nasadila si ochranné brýle. Z nějakého důvodu předpokládala, že všechno, na co se přes ně podívá, bude pokrivené, jako kdyby molekuly čoček proměnila magnetická síla, kterou Vess vtahoval všechny obrazy světa do svých očí.

Avšak to, co viděla brýlemi, se nijak nelišilo od toho, co viděla bez nich, jen s tím rozdílem, že jí zorné pole omezovaly rámečky.

Zvedla znovu oběma rukama vrtačku a zasunula hrot vrtáku do klíčové dírky v železích na levém kotníku. Když stiskla vypínač, roztočila se ocel v oceli s pekelným kvílením. Vrták se zasekl, vyskočil z otvoru a sklouzl se po pět centimetrů širokých poutech, až odlétly drobné jiskry. Kdyby neměla dobré reflexy, zaryl by se jí vířící hrot do nohy, ale pustila vypínač právě včas, aby zabránila nehodě.

Zámek byl možná poškozený. To nevěděla jistě. Stále však držel a pouta byla zavřená.

Znovu zasunula vrták do klíčové dírky. Sevřela vrtačku pevněji než předtím a pořádně se o ni opřela, aby udržela hrot v otvoru. Ocel kvílela, do vzduchu stoupaly obláčky modrého kouře a vibrující pouta se jí bolestivě zarývala do kotníku i přes ponožku. Vrtačka se jí trásla v ruce, které jí náhle zvlhly studeným potem z vynaloženého úsilí. Z klíčové dírky vylétaly kovové piliny a bodaly jí do obličeje. Vrták se zlomil, konec jí hvízdal kolem hlavy, narazil do betonové zdi tak silně, že do ní vyhloubil důlek, a zazvonil o podlahu jako odražená kulka.

Levá tvář jí pálila a ona zjistila, že se jí do kůže zasekla špona. Byla asi půl centimetru dlouhá a tenká jako skleněný střípek. Podařilo se jí sevřít ji mezi prsty a vytáhnout. Drobná ranka krvácela: objevila na prstech krev a cítila, jak jí čůrkem stéká po tváři ke koutku úst.

Uvolnila zbytek vrtáku a odhodila ho stranou. Vybrala o něco málo silnější vrták a upevnila ho do čelistí sklíčidla.

Znovu se pustila do práce a pouta na levém kotníku konečně povolila. Ani ne minutu nato se jí podařilo otevřít i zámek na pravé noze.

Odložila vrtačku a roztřeseně se postavila. Všechny svaly v nohou se jí chvěly. Klepala se ne proto, že jí všechno bolelo, ani hladu či slabosti, ale protože se jí podařilo osvobodit z pout poté, co si ještě před pár hodinami zoufala. *Osvobodila se.*

Stále však měla spoutané ruce a nemohla vzít vrtačku do jedné ruky, zatímco by odvrtávala zámek na druhé. Měla však už plán, jak si ruce uvolnit.

Přestože jí kromě pout na rukou čekaly ještě další úkoly, přestože útek nebyl ani trochu jistý, překypovala cestou ze sklepa nadšením. Každým krokem zdolala jeden schod, ne jako předtím, kdy ji omezovala pouta, a skoro *vylétla* nahoru navzdory své slabosti a třasu ve svalech. Ocitla se v prádelně, proběhla kolem pračky a sušičky a náhle se zastavila s rukou na klice zavřených dveří, když si vzpomněla, jak spěchala po stejné trase toho dne

ráno, povzbuzovaná rachocením uvolněné trubky, až ji v kuchyni zaskočil Vess.

Stála na prahu, dokud se jí nezklidnil dech, ale nedokázala ztišit srdce, které jí předtím dunělo vzrušením a námahou při výstupu do schodů, ale teď bušilo strachem z Edglera Vesse. Chvíli naslouchala u dveří, neslyšela nic přes úder v hrudi a nakonec co nejopatrněji vzala za kliku.

Panty fungovaly hladce a bezhlučně a dveře se otevřely do kuchyně, kde byla tma, jako když odtamtud odcházela. Našla vypínač, zaváhala, cvakla jím – a Vess tam na ni nečekal.

Pokud přežije, dokáže ještě vůbec někdy projít dveřmi, aniž by sebou trhla?

Ze zásuvky, kde předtím viděla příbory, vyndala Chyna řeznický nůž s ohmatanou dřevěnou rukojetí. Položila ho na linku vedle dřezu.

Ze skříňky vzala sklenici, naplnila ji studenou vodou z kohoutku a vypila ji na jediný doušek. Nikdy v životě nepila nic tak lahodného jako tyhle dvě deci vody.

V lednici našla neotevřený kávový koláč s bílou polevou, skořicí a vlašskými ořechy. Roztrhla obal a ulomila si kus koláče. Stála nad dřezem, hltavě jedla, až se jí dělaly boule za ušima, hladově si olizovala polevu ze rtů a drobky a kousky ořechů jí padaly do dřezu.

Když jedla, nacházela se v neobvyklém stavu mysli: chvílku úpěla blahem, chvílku se skoro dusila smíchy, pak se rozvzlykala a vzápětí se zase smála. Bouře emocí. Ale to bylo v pořádku. Každá bouře se dříve či později přežene a obloha se vyjasní.

Dostala se už tak daleko a stále měla před sebou dlouhou cestu. Taková je podstata pouti.

Z poličky na koření vzala lahvičku s aspirinem. Vyklepala si do dlaně dvě tablety, ale nerozkousala je. Nalila si další sklenici vody, tablety zapila a vzala si další dvě.

„Tak, vzala jsem si ten aspirin po svém,“ pronesla nahlas. Zasmála se, snědla ještě kus koláče a chvílku se radovala ze svého úspěchu.

Venku ve tmě pobíhají psi, připomněla si. Jsou tam ti dobrmani, hnusní čokli nácku s velkými zuby a černýma žraločíma očima.

Na věšáčku vedle police s kořenkami visely na jednom ze čtyř háčků klíčky od obytného vozu; ostatní háčky byly prázdné. Klíče od zvukotěsné cely si Vess jistě dobře hlídal a nepochybně je nosil stále při sobě. Zvedla řeznický nůž a zpola snědený koláč, zhasla světlo v kuchyni a vrátila se do sklepa.

+++

Pant neboli závěs dveří.

Chyna znala tato nepříliš častá slova stejně jako mnoho dalších už dávno, protože jako dítě se s nimi setkala v knihách od C. S. Lewise, Madeleine L'Engleové, Roberta Louise Stevensona a Kennetha Grahama. A pokaždé, když narazila na slovo, které neznala, si ho vyhledala v potrhaném slovníku, cenném předmětu, který s sebou po mnoho let brala kamkoliv, kam se ji její neposedná matka rozhodla zavléct, až ho nakonec drželo pohromadě tolik izolepy, že se některá hesla dala jen stěží přečíst.

Čep. Tak se říká tyčce v pantu, na které se otáčejí dveře při otvírání nebo zavírání.

A pak je tam horní část pantu, váleček, ve kterém se čep pohybuje. Tlusté vnitřní dveře ve zvukotěsné chodbičce visely na třech pantech. Čep v každém z nich měl zaoblenou hlavu, která o několik milimetrů přesahovala po celém obvodu.

Z náradí ve skřínce na kolečkách si Chyna vzala kladivo a šroubovák.

Vnější polstrované dveře do chodbičky zajistila stoličkou od ponku a dřevěným klínem. Pak položila řeznický nůž na gumovou podložku na podlaze, aby na něj snadno dosáhla.

Odsunula kryt na průzoru ve vnitřních dveřích a uviděla sbírku panenek v narůžovělém světle lampy. Oči některých zářily jako ještěřčí, jiné je měly tmavé jako dobrmani venku.

Ariel seděla v obrovském křesle s nohama pod sebou, hlavou skloněnou dopředu a obličejem zakrytým vlasy. Vypadala, jako by

spala, až na to, že v klíně pevně svírala ruce. Jestli měla otevřené oči, zírala přímo na své pěsti.

„To jsem jenom já,“ řekla Chyna.

Dívka nereagovala.

„Neboj se.“

Ariel byla tak nehybná, že se nepohnul ani její závoj z vlasů.

„To jsem jenom já.“

Hluboce zahanbená Chyna se tentokrát nepovažovala za něčího zachránce.

Začala s nejnižším pantem. Řetěz mezi pouty na zápěstích byl sotva dost dlouhý, aby mohla použít nářadí. Sevřela šroubovák v levé ruce a koncem ostří namířila pod horní část pantu. Kvůli spoutaným rukám nemohla vzít kladivo za násadu, takže sevřela hlavici kladiva a bušila, jak nejsilněji dokázala. Naštěstí byly panty dobře promazané a váleček se s každým úderem na čepu o něco zvedl. O pět minut později se jí podařilo zvednout dveře natolik, že čepy vyklouzly z válečků.

Ted' už je držely na místě jen dva zámky na pravé straně, ale ty třicentimetrové západky se nemohly otáčet jako závěsy. Chyna chytila dveře za spodní části pantů a zatáhla. Nejprve vyklouzly z rámu jen o pár centimetrů a koženka zaskřípěla o koženku. *Zahákla* špičky prstů do vzniklé mezery, silně trhla a před očima se jí objevily rudé kruhy, jak jí ze zraněného ukazováčku vystřelila bolest. Odměnilo ji však kovové zaskřípění a pak slabé prasknutí dřeva, jak se oba zámky vyštípily z veřejí. Zdvojnásobila úsilí a po kouskách táhla dveře ven, až lapala po dechu tolik, že už ani nedokázala klít.

Váha dveří v kombinaci s umístěním obou zámků začala působit v její prospěch. Zámky byly blízko sebe, jeden přímo nad druhým, ne pravidelně rozmístěné jako panty, takže se na nich těžká dřevěná deska pokusila otočit jako na jediném závěsu. Protože byly zámky ve spodní části, začala se horní část dveří vyklánět ven. Chyna znovu trhla a spokojeně si odfrkla, když znovu zaprašťelo dřevo. Celá patnáct centimetrů silná polstrovaná deska se volně zhoupala ke

straně se závěsy. Chyna je odtáhla doleva a západky zámků napravo vyklouzly ze svých otvorů.

Uvolněné dveře začaly náhle padat na ni a byly příliš těžké na to, aby je mohla pomalu položit na zem. Rychle ucouvla do sklepa a nechala desku s hlasitým žuchnutím dopadnout na podlahu chodbičky.

Chyna čekala se zadržným dechem a poslouchala, jestli jí nějaký zvuk z domu neprozradí, že se Vess vrátil.

Konečně se vrátila do chodbičky. Přešla po ležících dveřích jako po mostu a vstoupila do cely.

Nehybné panenky ji strnule pozorovaly.

Ariel seděla v křesle se skloněnou hlavou a pěstmi v klíně úplně stejně, jako když na ni Chyna mluvila průzorem ve dveřích. Pokud slyšela bušení kladivem a následnou ránu, zcela je ignorovala.

„Ariel?“ řekla Chyna.

Dívka neodpověděla ani nezvedla hlavu.

Chyna se posadila na stoličku před křeslem. „Zlato, musíme jít.“

Když se znovu nedočkala odpovědi, naklonila se Chyna dopředu a podívala se do dívčina obličeje zakrytého vlasy. Ariel měla otevřené oči a upírala pohled na pěsti s bílými klouby. Rty se jí pohybovaly, jako by si s někým důvěrně šeptala, ale nebylo slyšet ani slovo.

Chyna dala ruce v poutech Ariel pod bradu a zvedla jí hlavu. Dívka se nepokusila uhnout, netrhla sebou a nechala si odhrnout vlasy stranou. Přestože byly tvář v tvář, dívala se Ariel skrz Chynu, jako by byl celý tento svět průhledný, a v jejích očích byla mrazivá bezútěšnost, jako by krajina jejího vnitřního života byla zcela bez života.

„Musíme jít. Dřív než se on vrátí.“

Panenky blýskající svými lesklými očima ji možná poslouchaly. Ariel zjevně nikoliv.

Chyna zakryla jednu dívčinu pěst oběma dlaněmi. Kostí byly ostré, plet' chladná a ruka tak pevně zat'atá, že připomínala kámen.

Chyna se jí pokusila rozevřít prsty, ale bylo to jako bojovat s pěstí mramorové sochy.

Nakonec Chyna ruku zvedla a políbila ji mnohem jemněji, než kdy koho políbila, něžněji, než jak byla kdy sama políbena, a tiše řekla: „Chci ti pomoci. *Potřebuju* ti pomoci, holčičko. Pokud se mi odsud nepodaří odejít s tebou, nebude mít vůbec smysl, abych odcházela.“

Ariel neodpověděla.

„Prosím, dovol mi, abych ti pomohla.“ A ještě tišeji: „*Prosím.*“

Chyna políbila ruku ještě jednou a konečně ucítila, že se dívčiny prsty pohnuly. Částečně se rozevřely, chladné a strnulé, ale neuvolnily se docela a zůstaly zkřivené a tuhé jako prsty kostlivce se zvápenatělými klouby.

Arielina touha přijmout pomoc potlačovaná strachem někomu se odevzdat byla Chyně bolestně povědomá. Vyvolala v ní soucit a lítost vůči té dívce, všem ztraceným dívkám, a hrdlo se jí sevřelo tak těsně, že chvíli nemohla polknout ani se nadechnout.

Pak vložila jednu spoutanou ruku do Arieliny, přikryla ji druhou, vstala ze stoličky a řekla: „Pojď, maličká. Pojď se mnou. Pryč odsud.“

Ačkoliv se Ariel stále tvářila bezvýrazně, ačkoliv se pořád dívala skrz Chynu s nadpozemskou netečností novicky navštívené Duchem svatým, vstala pomalu z křesla. Po dvou krocích ke dveřím se však zastavila a přes Chyniny prosby se už ani nehnula. Dívka si možná dokázala představit imaginární svět, v němž nacházela křehký mír, svůj vlastní Divoký les, ale možná jí už nedocházelo, že *tenhle* svět se rozkládá za zdmi její cely, neuměla si ho vybavit, překročit práh a vstoupit do něho.

Chyna pustila Arielinu ruku. Vybrala jednu panenku – porcelánovou krásku se zlatými prstýnky vlasů a namalovanými zelenými očima, oblečenou do zelených šatů a bílé zástěrky. Přitiskla ji dívce k hrudi a vybídla ji, aby ji objala. Nebyla si jistá, proč tam ta sbírka je, ale možná měla Ariel ty panenky ráda a v tom případě by mohla vyjít ochotněji ven, kdyby si vzala jednu pro útěchu.

Ariel zpočátku nereagovala, stála tam s jednou rukou stále sevřenou v pěst u boku a druhou zpola rozevřenou jako krabí

klepeto. Pak, aniž by odtrhla pohled od prázdnoty, do níž hleděla, vzala panenku oběma rukama za nohy. Přes obličej se jí mihl divoký výraz jako stín letícího ptáka a zase zmizel, než se dal jasně přechít. Obrátila se, máchla panenkou jako kladivem, uhodila její hlavičkou o stůl a roztříštila její porcelánovou tvářičku.

Chyna polekaně vyhrkla: „Ne, zlato!“ a vzala dívku za rameno.

Ariel se Chyně vytrhla a udeřila panenkou o stůl znovu, ještě silněji. Chyna ustoupila, ne ve strachu, ale v respektu k dívčinu vzteku. A byl to opravdu vztek, spravedlivý hněv, ne jen autistický záchvat, i když se stále tvářila netečně.

Bušila panenkou o stůl, až se rozbitá hlava ulomila, odlétla přes místnost a odrazila se ode zdi, až jí upadly obě ruce, až byla zcela zničená. Pak ji upustila a zůstala roztřeseně stát s pažemi visícími podél těla. Neustále se dívala Kamsi a byla stejně duchem nepřítomná jako předtím.

Z knihovničky, ze skřínek, z temných koutů místnosti je pozorně sledovaly panenky, jako by byly uchváceny tím výbuchem vzteku a kochaly se jím, stejně jako by se jím kochal i sám Vess, kdyby byl jeho svědkem.

Chyna chtěla položit dívce ruku kolem ramen, ale pouta jí objetí znemožňovala. Místo toho se dotkla Arieliny tváře a políbila ji na čelo. „Ariel, nedotčená a živá.“

Strnulá, roztřesená Ariel se od Chyny ani neodtáhla, ani se k ní nenaklonila. Pak její třas pozvolna ustal.

„Potřebuju tvoji pomoc,“ řekla Chyna. „Potřebuju tě.“

Tentokrát se Ariel nechala jako náměsíčná odvést ze své cely.

Přešly dveře ležící v chodbičce. Ve sklepě zvedla Chyna z podlahy vrtačku, zapojila ji do zásuvky na zdi a položila na ponk.

Neměla čas kontrolovat, kolik je, ale byla si jistá, že už minula devátá. Venku ve tmě číhali psi a Vess se někde v práci těšil, až se vrátí domů ke svým dvěma zajatkyním.

Aniž by se jí podařilo dívku přinutit, aby se na ni podívala, vysvětlila Chyna, co je třeba udělat. Řídit obytný vůz s rukama v poutech by snad dokázala, i když by to nebylo snadné, protože by musela pustit volant pokaždé, kdy by přeřazovala. Poradit si se psy

s železky na rukou by však bylo mnohem těžší, takřka nemožné. Jestli měly co nejlépe využít čas chybějící do Vessova návratu a zajistit si co největší šance na útěk, musela Ariel odvrátit zámky na poutech.

Dívka nedala nijak najevo, že slyšela třeba jen slovo z toho, co jí Chyna říkala. Její rty se neustále pohybovaly v bezhlesném rozhovoru s nějakým přízrakem; nemluvila nepřetržitě, občas přestala, jako by naslouchala odpovědi svého imaginárního přítele.

Chyna jí však přesto ukázala, jak se drží vrtačka a mačká vypínač. Při náhlém zavrčení motoru a vzduch prořezávajícím hvízdání vrtáku dívka ani nemrkla.

„Vezmi si ji,“ vybídla Chyna Ariel.

Ariel tam netečně stála s rukama u boků, dlaně pootevřené a prsty zahnuté stejně jako ve chvíli, kdy upustila zničenou panenku.

„Nemáme moc času, broučku.“

V Kdesi bez hodin čas pro Ariel nic neznamenal.

Chyna položila nástroj zpátky na ponk. Dovedla dívku před něj a položila jí na něj ruce.

Ariel je neodtáhla ani je nenechala po vrtačce sklouznout, ale ani ji nesevřela.

Chyna *věděla*, že ji dívka slyší, chápe situaci a svým způsobem touží pomoci.

„Naše naděje jsou ve tvých rukách, děvče. Ty to zvládneš.“

Přitáhla si stoličku, kterou předtím zajistila dveře do chodbičky, a posadila se. Ruce položila na ponk se zápěstími obrácenými nahoru, aby bylo vidět malé klíčové dírky v poutech.

Ariel dál zírala na betonovou zeď, *skrže* ni, povídala si nehlasně s vymyšleným přítelem za všemi zdmi a zdálo se, že vrtačku vůbec nevnímá. Nebo to pro ni vůbec nemusela být vrtačka, ale nějaký úplně jiný předmět, který ji naplňoval buďto nadějí, nebo strachem, věc, o níž si vyprávěla s tím přízrakem.

I kdyby dívka vrtačku zvedla a zaostřila oči na pouta, pravděpodobnost, že dokáže ten úkol provést, se zdála mizivá. A šance, že při tom Chyně neprovítá dlaň nebo zápěstí, byla ještě menší.

Na druhou stranu, přestože naděje na únik před jakýmkoliv problémem nebo nepřítelem je v tomto životě pokaždé malá, přežila Chyna nesčetné noci krvavého běsnění a chlípného chtíče. Přežití se samozřejmě liší od spásy, ale je jejím nezbytným předpokladem.

Avšak teď byla připravená udělat něco, co nikdy dřív nedokázala, ani u Laury Templetonové: *důvěřovat*. Zcela bezvýhradně. A jestli to tahle dívka zkusí a selže, nechá vrták sklouznout a poškodí kůži místo oceli, Chyna jí to selhání nebude zazlívát. Někdy je i snaha vítězstvím.

A ona věděla, že to Ariel zkusit chce. *Věděla to*.

Snad minutu povzbuzovala Chyna dívku, aby začala, a když to nepomáhalo, snažila se čekat mlčky. Ale ticho zavádělo její myšlenky k bronzovým jelenům a hodinám na římse v obývacím pokoji, nad nimiž poskakovali, v její mysli nabyl číselník hodin podoby tváře toho mladíka se sešitými víčky a rty, pověšeného v šatně v obytném voze, v tichu ještě hlubším než tam ve sklepech.

Bez nějakého úmyslu, sama překvapená tím, co slyší, se Chyna spolehla na instinkt a začala vyprávět Ariel, co se stalo té dlouhé noci jejích osmých narozenin: o chatě na Key Westu, o bouři, o Jimu Woltzovi, o vyplašeném obřím švábovi pod nízkou kovovou postelí...

Opilý pivem a sjetý dvěma malými bílými pilulkami, které pivem zapil, si Woltz dobíral Chynu, protože se jí nepodařilo sfouknout všechny svíčky na narozeninovém dortu najednou a jedna zůstala hořet. „Tohle znamená smůlu, holka. Jo, jo, tohle nám přinese celou hromadu neštěstí. Když nesfoukneš všechny svíčky, přivoláš do svého života skřítky a troly a spoustu dalších příšer.“ V tom okamžiku černou oblohu prořízl bílý blesk a po kuchyňských oknech přelétly stíny palmových listů. Chata se roztřásla úderem hromu hlasitým jako výbuch bomby a spustil se liják. „Vidíš?“ řekl Woltz. „Jestli to hned nenapravíš, přepadne nás parta lumpů, rozsekají nás na krvavý kusy, ty nahážou do kbelíku a odvezou lodí na moře jako krmení pro žraloky. Nechceš přece skončit jako žraločí žrádlo, že ne?“ Jeho řeči naháněly Chyně strach, ale její

matce připadaly zábavné. Od odpoledne popíjela vodku s citronádou.

Woltz svíčky znovu zapálil a trval na tom, aby to Chyna zkusila znovu. Když se jí opět nepodařilo sfouknout na jeden nádech víc než sedm, chytil ji Woltz za ruku, olízl jí palec a ukazováček nechutně vlhkým jazykem a pak ji přinutil uhasit poslední plamínek prsty. Přestože krátce ucítila na kůži teplo, nespálila se; bříška prstů jí však zčernala od kouřícího knotu a pohled na ně ji vyděsil.

Když se Chyna rozplakala, popadl ji Woltz za paži a podržel ji na židli, zatímco Anne znovu zapálila všech osm svíček a naléhala, aby foukla ještě jednou. Potřetí se jich Chyně podařilo roztřeseným dechem zhasnout jen šest. Když se Woltz pokusil přinutit ji, aby zbývající dvě típla prsty, vytrhla se mu a vyběhla z kuchyně s úmyslem prchnout na pláž, ale blesk se roztříštil kolem chaty jako rozbité zrcadlo, jehož střepy se rozsypaly celou nocí, a hrom duněl z Mexického zálivu jako dělostřelba válečných lodí, takže místo toho utekla do pokojíku, kde spala, zalezla pod prolezenou postel do stínů, kde čekal obrovský šváb.

„Woltz, ten smrdutý parchant, mě pronásledoval po domě,“ vyprávěla Chyna Ariel, „volal na mě, převracel nábytek, mlátil dveřmi, říkal, že mě rozseká na kusy a vysype do moře. Později mi došlo, že to jenom hrál. Snažil se mě k smrti vyděsit. Vždycky mě rád strašil a pokoušel se mě rozplakat, protože já se nerozplakala snadno... nikdy snadno...“

Chyna se zarazila, neschopná pokračovat.

Ariel už se nedívala do zdi jako předtím, ale dolů na vrtačku, na které měla položené ruce. Jestli vrtačku viděla, byla druhá věc; její oči byly stále nepřítomné.

Dívka možná neposlouchala, ale Chyna cítila nutkání dopovědět jí zbytek toho, co se té noci na Key Westu stalo.

Tohle bylo poprvé, kdy někomu jinému než Lauře odhalila něco ze svého dětství. Pokaždé jí v tom zabránil stud, což bylo nepochopitelné, protože nic ze svého ponížení si nezavinila sama. Byla obětí, malou a bezbrannou; přesto ji tížil stud, který její mučitelé včetně matky nebyli schopni cítit.

Nejhorší podrobnosti ze své minulosti zatajila dokonce i Lauře Templetonové, své jediné důvěrné kamarádce. Mnohokrát si užuž vylila srdce, ale náhle se zarazila a začala mluvit ne o lidech, kteří ji mučili, ale o místech, ve kterých žila – Key Westu, okresu Mendocino, New Orleansu, San Francisku, Wyomingu. Květnatě popisovala přírodní krásu hor, plání, bažinatých ramen nebo měsícem osvětlených vln valících se z Mexického zálivu, ale když mluvila o Anniných přátelích, kteří zalidňovali její dětství, červenala se a obličej jí tvrdl hněvem.

Ted' se jí sevřelo hrdlo. Srdce obtěžkané minulostí ji v hrudi tížilo jako kámen.

Přestože se jí dělalo zle ze studu a hněvu, vycítila, že musí povědět Ariel všechno, co se stalo na Floridě oné noci nesfouknutých svíček. To odhalení by mohlo být dveřmi z temnoty.

„Ach bože, jak jsem ho nenáviděla, toho umaštěného parchanta páchnoucího pivem a potem, když opilý dupal po mém pokoji a řval, že mě rozseká do návnady na žraloky, zatímco Anne se zalykala opileckým smíchem ve dveřích. Byly to moje *narozeniny*, proboha, můj slavný den!“ Z očí by se jí vyřinuly slzy, kdyby se celý život neučila, jak je zadržet. „A ten šváb mi pobíhal po zádech a nahoru do vlasů...“

V lepkavém dusivém horku na Key Westu otrásal hrom okenními tabulkami a drnčel v pérech postele a chladné modré odlesky blesků se míhaly po natřené podlaze jako plameny ze snu. Chyna skoro vykřikla, když se jí tropický šváb, velký jako její dětská dlaň, zahrabal do dlouhých vlasů, ale strach z Woltze ji umlčel. Ani nemukla, když se jí brouk vyhrabal z vlasů a přeběhl jí po rameni a štíhlé paži na zem. Doufala, že uteče někam do místnosti, a neodvažovala se ani pohnout v obavě, že ji Woltz uslyší i přes hrom, své vlastní hrozby a kletby a matčin smích. Ale šváb doběhl podél jejího těla k jedné bosé noze a začal ji zkoumat od tohohle konce, přes chodidlo a nárt, lýtko a stehno. Pak jí zalezl do jedné nohavice šortek a mezi půlky zadnice, kde ji šimral tykadly. Ležela strnulá hrůzou a přála si jen, aby to mučení skončilo, aby do

ní uhodil blesk, aby ji Bůh odnesl na nějaké lepší místo, než je tenhle nenáviděný svět.

Matka se smíchem vstoupila do místnosti. „Jimmy, ty pitomče, ona tady není. Vyběhla ven, někam na pláž, jako pokaždý.“ A Woltz řekl: „No, jestli se vrátí, rozsekám ji na kusy, přísahám, že jo.“ Pak se zasmál a řekl: „Páni, vidělas její *oči*? Proboha! Málem se podělala strachy.“ „Jo,“ na to Anne, „je to malá posera. Bude se schovávat venku celý hodiny. Nevím, kdy už konečně dospěje.“ „Rozhodně není po svý mámě,“ opáčil Woltz. „Ty už ses dospělá *narodila*, co, zlato?“ „Poslechni, ty troubo,“ řekla Anne, „kdybys zkusil tyhle kraviny na mě, rozhodně bych neutekla jako ona. Nakopla bych te do koulí tak silně, že by ses musel nechat přejmenovat na Nancy.“ Woltz zařval smíchy a Chyna zpod postele viděla, jak se matčiny bosé nohy blíží k jeho. Pak se matka zahihňala.

Tlustý, odporný vyplašený šváb vylezl zpod pasu Chyniných kraťasů na její záda, zamířil jí ke krku a ona nedokázala snést pomýšlení, že se jí znovu zaplete do vlasů. Bez ohledu na následky sáhla dozadu a polapila ho. Brouk se jí svíjel v ruce, ale ona jen sevřela pěst.

S hlavou obrácenou ke straně zírala Chyna zpod postele na matčiny bosé nohy. Když pokojík na okamžik ozářil blesk, slétl na zem kus žluté látky a přistál Anne u kotníků. Její blůza. Opile se zahihňala, když jí šortky sklouzly po opálených nohách, a vystoupila z nich.

Chynu pošimraly v dlani švábovy nohy. Tykadla se mrskala a neustále prohledávala okolí. Woltz skopl sandály, až jeden z nich uhodil do kraje postele před Chyniným obličejem, a pak uslyšela zip. Mezi dvěma Chyninými prsty vykoukla švábova tvrdá, chladná hlavička. Woltzovy potrhane džíny se sesunuly na zem s tichým cinknutím přezky opasku.

Dopadli s Anne na úzkou postel, péra povolila, prkna pod matrací se opřela Chyně o ramena a přitiskla ji k podlaze. Vzdechy, mumlání, naléhavé pobídky, steny, lapání po dechu a hrubé zvířecí vrčení – to všechno už Chyna slyšela za jiných nocí na Key Westu a

jinde, ale pokaždé to bylo přes zeď, z vedlejšího pokoje. Vlastně ani nevěděla, co znamenají, a *nechtěla* to vědět, protože vycítila, že by jí to zjištění přineslo jen nová nebezpečí, s nimiž by si neuměla poradit. Ať už její matka s Woltzem nad ní dělali cokoli, bylo to zároveň děsivé a hluboce smutné, o nic méně podivné či mocné než hrom trhající oblohu nad zálivem a blesky vrhané z nebes na zem.

Chyna znovu zavřela oči, aby neviděla šaty poházené po zemi. Snažila se nevnímat pach prachu, plísňe, piva, potu a matčina parfémovaného mýdla a představovala si, že má uši zalité voskem, který tlumí hromy, bušení deště na střechu a zvuky vydávané Anne s Woltzem. S takovým soustředěním měla být schopná upadnout do stavu netečné trpělivosti nebo projít kouzelnou branou do Divokého lesa.

Nebyla však ani z poloviny úspěšná, protože Woltz rozhoupal úzkou postel tak divoce, že Chyna musela myslet na to, aby přizpůsobila své dýchání rytmu, který nasadil. Když prkna klesla dolů pod nárazem jeho váhy, stiskla Chynu tak silně, až ji bolel hrudník a plíce se nemohly rozpínat. Mohla se nadechnout, jen když se Woltz nadzdvihl, a jakmile přirazil dolů, byla nucena vydechnout. Takhle to šlo celou věčnost, a když to konečně skončilo, zůstala Chyna ležet roztřesená a propocená, otupělá hrůzou a zoufale toužící zapomenout na to, co slyšela, překvapená, že nevydechla naposledy a nepuklo jí srdce. V ruce držela zbytky švába, kterého nechtěně rozmáčkla, a mezi prsty jí protékal odporný sliz, který byl možná teplý, když z brouka vystříkl, ale teď už byl studený, a jí se z něho zvedl žaludek.

Po chvíli mumlání a tichého smíchu vstala Anne z postele, posbírala si oblečení a odešla chodbou do koupelny. Když se za ní zavřely dveře, rozsvítil Woltz malou lampičku na nočním stolku, přesunul svou váhu na posteli a naklonil se přes okraj. Před Chynou se objevil jeho obličej obrácený vzhůru nohama. Světlo bylo za ním a tvář měl ve stínu, ale v očích se mu zablesklo. „Jak se má naše oslavenkyně?“ Chyna nedokázala promluvit ani se pohnout a napůl věřila, že to vlhké v její ruce je kus krvavého masa. Věděla, že za to, že ho slyšela s matkou, ji Woltz rozseká na kusy, nahází ji do

kbelíků s návnadou a odveze na moře žralokům. On však jen vstal z postele, takže z něj znovu viděla jen nohy, natáhl si džíny, nazul sandály a odešel z pokoje.

Ve sklepě domu Edglera Vesse, tisíce kilometrů a osmnáct let daleko od té noci na Key Westu, Chyna viděla, že se Ariel konečně dívá *na* vrtačku a ne skrze ni.

„Nevím, jak dlouho jsem pod tou postelí zůstala,“ pokračovala. „Snad několik minut, snad hodinu. Znovu jsem ho slyšela s matkou v kuchyni, jak si otvírá další láhev piva, nalévá jí vodku s citronádou, povídají si a smějí se. A v jejím smíchu bylo něco jízlivého, cosi, co mě přivedlo na myšlenku, že věděla, že se schovávám pod tou postelí, věděla to, ale neprotestovala, když jí Woltz rozepnul blůzu.“

Zadívala se na své spoutané ruce na ponku.

Cítila sliz z brouka, jako by jí právě teď protékal mezi prsty. Spolu s tím švábem rozmáčkla také zbytky své křehké nevinnosti a všechny naděje, že je pro svou matku skutečnou dcerou; ačkoliv od té noci uplynula ještě celá léta, než to pochopila.

„Vůbec si nepamatuji, jak jsem se z té chaty dostala, možná předními dveřmi, možná oknem, vím jen, že jsem se nějak ocitla na pláži v bouři. Šla jsem na kraj vody a umyla si ruce v příboji. Vlny nebyly nijak velké. Vysoké vlny se tam zvedají jen za hurikánu a tohle byla tropická bouře, skoro vůbec nefoukalo a déšť padal kolmo k zemi. Moře bylo neklidnější než obvykle a já přemýšlela, že budu plavat od břehu tak dlouho, dokud nenajdu spodní proud. Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že to bude v pořádku, plavat takhle do tmy, dokud se neunavím, namlouvala jsem si, že prostě jen odejdu k Bohu.“

Vypadalo to, že se Arieliny ruce na vrtačce sevřely.

„Ale poprvé v životě jsem se bála moře – zvuku lámajících se vln připomínajícího tep obrovského srdce, blízké hladiny, která se černě leskla jako broučí krovky a jako by se zvedala nahoru, aby se nedaleko setkala s černou oblohou, jež se neleskla vůbec. Lehla jsem si tedy na záda do písku a déšť do mě bušil tak silně, že jsem neudržela oči otevřené. I přes víčka jsem viděla bílý blesk, a protože

jsem se tolik bála odplavat k Bohu, čekala jsem, až si pro mě On přijde sám v oslepujícím světle. On však nepřišel a já nakonec usnula. Když jsem se krátce po rozbřesku probudila, bylo po bouřce. Nebe na východě bylo rudé a na západě safírové, oceán byl nehybný a zelený. Šla jsem dovnitř a Anne s Woltzem spali ve svém pokoji. Můj narozeninový dort ležel na stole, kde byl předchozího večera. Růžová a bílá poleva byla ve vedru měkká a pokrytá olejnatými krůpějemi a všech osm svíček bylo ohnutých. Nikdo si z něj neukrojl ani kousek a já se ho také nedotkla... Dva dny nato matka sbalila naše věci a odvezla mě do Tupela v Mississippi, do Santa Fe či snad do Bostonu. Nepamatuji si přesně kam, ale ulevilo se mi, když jsme odjížděly – a zároveň jsem se bála, s kým budeme žít příště. Byla jsem šťastná jen na cestě, když se jedno nebezpečí vzdalovalo a další ještě nebylo na obzoru, vychutnávala jsem si mír silnic nebo kolejí. Mohla bych věčně cestovat bez cíle.“

Dům Edglera Vesse nad nimi zůstal tichý.

Na podlaze sklepa se pohnul ježatý stín.

Chyna vzhlédla a uviděla pilného pavouka spřádajícího síť mezi stropním trámem a jedním ze světél.

Možná si bude muset poradit s dobrmany spoutaná. Docházel jí čas.

Ariel zvedla vrtačku.

Chyna otevřela ústa, aby pronesla několik povzbuzujících slov, ale pak se lekla, že by mohla říct něco nevhodného a uvrhnout dívku hlouběji do transu.

Místo toho beze slova vstala, popadla ochranné brýle a nasadila jí je. Ariel je přijala bez námitek.

Chyna se vrátila na stoličku a čekala.

Na klidné hladině Arielina obličeje se objevil zamračený výraz a setrval tam.

Dívka stiskla na zkoušku vypínač vrtačky. Motor zavrčel a vrták se roztočil. Pustila vypínač a dívala se, jak se vrták zastavuje.

Chyna si uvědomila, že zadržuje dech. Vypustila ho, zhluboka se nadechla a vzduch byl sladší než prve. Posunula ruce na ponku a nabídla Ariel pouta na levém zápěstí.

Arieliny oči zakryté brýlemi se pomalu přesunuly od špičky vrtáku ke klíčové dírce. Nepochybně se teď dívala *na* věci, ale stále byla nepřítomná duchem.

Důvěřuj.

Chyna zavřela oči.

Jak čekala, ticho se natolik prohloubilo, že začala slyšet vzdálené imaginární zvuky, obdoby přízračných světél mihajících se za zavřenými víčky: tiché, vážné tikání hodin na římse v obývacím pokoji, neklidné pobíhání ostražitých dobrmanů v noci venku.

Něco jí zatlačilo na levá pouta.

Chyna otevřela oči.

Vrták byl v klíčové dírce.

Nepodívala se na dívku, ale znovu oči zavřela, pevněji než předtím, aby je ochránila před poletujícími šponami. Odvrátila hlavu ke straně.

Ariel se opřela o vrtačku, aby vrták nevyskočil z klíčové dírky, přesně jak jí Chyna radila. Chladná ocel pout se přitiskla Chyně k zápěstí.

Ticho. Klid. Sbírání odvahy.

Náhle zavrčel motor vrtačky. Ocel kvílela o ocel a ten zvuk doprovázel štiplavý pach horkého kovu. Vibrace v zápěstních kůstkách se Chyně rozšířily do paže a zesílily všechny bolesti ve svalech. Zarachocení, hlasité cvaknutí a levý náramek se otevřel.

S pouty visícími na pravé ruce mohla fungovat docela dobře. Možná nedávalo smysl riskovat zranění kvůli relativně malé výhodě spočívající v tom, že se pout zbaví docela. Ale tady nešlo o logiku. Nešlo o racionální porovnání rizika a výhod. Šlo o důvěru.

Vrták cvakl o kov, jak byl zasunut do pravé klíčové dírky. Vrtačka se rozběhla, ocel zarachotila o ocel. Chyně poprášily obličej drobné kovové piliny a zámek povolil.

Ariel pustila vypínač a zvedla vrtačku.

S úlevným smíchem setřásla Chyna pouta, zvedla ruce a užasle si je prohlížela. Obě zápěstí měla pohmožděná, místy odřená do krve. Zdaleka ji však nebolela tolik jako jiná místa na těle a žádná bolest nemohla oslabit nadšení z toho, že je konečně volná.

Ariel tam stála s vrtačkou v rukou, jako by si nebyla jistá, co má dělat teď.

Chyna si ji od ní vzala a položila ji na ponk. „Děkuju, holčičko. To bylo super.“

Dívce opět visely paže u boků, ale její jemné bledé ruce už nebyly zahnuté jako pařáty, byly uvolněné jako ruce spícího.

Chyna sundala Ariel brýle a ta se jí poprvé skutečně podívala do očí. Chyna uviděla dívku, která žila za tím krásným obličejem, skutečnou dívku v bezpečné pevnosti lebky, kam mohl Edgler Vess proniknout jen s mimořádným úsilím, pokud vůbec.

Pak, v jediném okamžiku, odešel Arielin pohled z tohoto světa do svatyně jejího Kdesi.

„Neee,“ vyhrkla Chyna, protože nechtěla ztratit to děvče, které na tak krátkou dobu spatřila. Objala Ariel, přitiskla ji k sobě a řekla: „Vrať se, dítě. Všechno je v pořádku. Vrať se ke mně, mluv se mnou.“

Ale Ariel se nevrátila. Tím, že navštívila svět Edglera Vesse na tak dlouho, aby mohla odvrátat zámky v poutech, vyčerpala svou odvahu.

„Dobře, nic se neděje. Ještě jsme se odsud nedostaly,“ řekla Chyna. „Ale teď si musíme nějak poradit s těmi psy.“

Přestože stále žila ve vzdálené říši, dovolila Ariel Chyně, aby ji vzala za ruku a odvedla ke schodům.

„My dvě zvládneme celou smečku zatracených psů, děvče, tomu věř,“ ujišťovala ji Chyna, i když si nebyla jistá, zda tomu sama věří.

Osvobozená od pout a řetězů, bez židle, kterou by musela nést na zádech, s žaludkem plným koláče a úžasně prázdným močovým měchýřem nemusela myslet na nic jiného než na psy. V půlce schodiště do prádelny si vzpomněla na něco, co viděla předtím; tehdy nechápala, k čemu to je, ale teď jí to došlo – a také, jak je to důležité.

„Počkej. Počkej tady,“ řekla Ariel a přitiskla dívčinu bezvládnou ruku na zábradlí.

Seběhla ze schodů, šla k plechovým skříním a otevřela dveře, za kterými viděla ty podivné vycpávky s černými koženými řetízky a chromovými sponami. Začala je vytahovat ven a rozkládat po podlaze, dokud nebyla skříň prázdná.

Nebyly to vycpávky. Byl to mohutně vycpaný oblek. Kabát se silnou vrstvou molitanu pod syntetickou látkou, která vypadala mnohem silnější než kůže. Mimořádně silné vycpávky byly na pažích. Objemné chrániče nohou měly pod molitanem tvrdé plastové desky, které byly na kolenou spojené tak, aby bylo možné pokrčit nohy. Další chrániče se připevňovaly na nohy zezadu a obsahovaly stejný tvrdý plast, opasek a spony, které je spojovaly s předními chrániči.

Za tímhle oblečením byly rukavice a podivná vyčalouněná helma s obličejovým štítem z plexiskla. Našla také vestu označenou KEVLAR, která vypadala přesně jako neprůstřelné brnění používané příslušníky policejních zásahových jednotek.

Na povrchu oděvu bylo několik malých trhlin – a mnoho dalších rozpáraných míst sešitých silnou nití připomínající rybářský vlasec. Poznala tytéž úhledné stehy, které spojovaly rty a víčka mladého stopaře. Ve vycpávkách byly i nezacelené dírky. Stopy po zubech.

Byl to ochranný oblek, který Vess nosil, když cvičil dobrmany.

Zjevně si na sebe bral tolik vycpávek a brnění, že by mohl vstoupit i mezi hladové lvy. Na člověka, který měl tak rád riziko, který věřil v život na ostří nože, se to zdálo být skoro přehnané.

Vessova mimořádná bezpečnostní opatření pověděla Chyně všechno, co potřebovala vědět o divokosti těch psů.

Uplynulo ani ne dvacet čtyři hodin od prvního výkřiku v domě Templetonových v Napě. Celý život. A teď se blížila další půlnoc a to, co leželo za ní.

V obývacím pokoji zářily dvě lampy. Chyna se už nesnažila ponechávat dům v temnotě. Jakmile vyjde ven a postaví se psům, nebude už naděje, že by Vess podlehl klamnému pocitu bezpečí, kdyby se vrátil domů dříve.

Podle hodin na římse bylo půl jedenácté.

Ariel seděla v jednom z křesel. Objímala se pažemi a pomalu se kývala dopředu a dozadu, jako by ji bolel žaludek, ale nevydávala přitom žádné zvuky a tvářila se netečně.

Ochranný oblek ušitý pro Vesse byl Chyně velký a ona kolísala mezi pocitem směšnosti a obavami, že bude v tom obrovském úboru nebezpečně neohrabaná. Vyhrnula si spodní konce chráničů na nohy a zajistila je velkými zavíracími špendlíky, které našla mezi šicími potřebami v prádelně. Pásky chráničů měly smyčky a dlouhé suché zipy, takže je mohla utáhnout dost pevně, aby jí nesklouzly z boků. Manžety vycpaných rukávů si také vykasala a přišpendlila a kevlarová vesta jí přidala na objemu, takže v kabátu tolik neplavala. Nasadila si plastový límec složený z několika částí, který jí chránil krk a bránil psům, aby jí prokousli hrdlo. Nebyla by víc nabalená, ani kdyby uklízela radioaktivní odpad v roztaveném reaktoru.

Přesto byla na některých místech stále zranitelná, zvláště od kotníků dolů. K Vessovu cvičitelskému obleku patřily kožené vojenské boty s ocelovými špičkami, ale ty jí byly moc velké. Na ochranu před útočícími psy byly její tenisky stejně účinné jako

papuče. Aby se dostala do obytného vozu v pořádku, bude muset být rychlá a agresivní.

Uvažovala o tom, že by si vzala nějaký obušek. Ale s pohyblivostí omezenou vrstvami ochranného obleku by ho nedokázala použít dostatečně účinně na to, aby některého z dobrmanů poranila, nebo ho alespoň odradila od útoku.

Místo toho se Chyna vyzbrojila dvěma láhvemi s pumpičkovými rozprašovači, které našla ve skřínce v prádelně. V jedné byl původně tekutý čistič na okna a ve druhé odstraňovač skvrn na kobercích a čalounění. Vyprázdnila obě láhve do kuchyňského dřezu, vypláchla je a uvažovala, že by je naplnila savem, ale pak zvolila koncentrovaný čpavek, kterého měl puntičkářský Vess, dbalý na čistotu, dvě litrové nádoby. Plastové láhve s rozprašovači stály teď u předních dveří. Tryska každé z nich se dala nastavit na sprej nebo proud. Zvolila proud.

Ariel v křesle se dál mlčky objímala pažemi a kývala se zepředu dozadu, pohled upřený na koberec.

Přestože bylo nepravděpodobné, že by katatonická dívka sama vstala a někam odešla, Chyna řekla: „Ted’ zůstaň, kde jsi, děvče. Nehýbej se, ano? Brzo se vrátím.“

Ariel neodpověděla.

„Nehýbej se.“

Vrstvy ochranného obleku Chynu bolestivě tlačily na pohmožděných svalech a bolavých kloubech. Věděla, že ji to nepohodlí postupně zpomalí jak duševně, tak fyzicky. Musela jednat, dokud byla ještě poměrně ve formě.

Nasadila si helmu s hledím. Její vnitřek vycpala složeným ručníkem, takže jí pevně seděla na hlavě, a pod bradou si utáhla řemínek. Zaoblený plexisklový štít jí sahal asi pět centimetrů pod bradu, ale zespod byl otevřený, aby pod něj mohl vzduch, a v jeho středu bylo šest malých dírek pro další ventilaci.

Přistoupila k jednomu oknu, pak ke druhému a rozhlédla se po verandě, na kterou dopadalo světlo lamp v obývacím pokoji. Žádný dobrman nebyl v dohledu.

Dvůr za verandou byl tmavý a louka za ním se zdála být černá jako odvrácená strana měsíce. Psi mohli stát někde tam a sledovat její siluetu v osvětlených oknech. Nebo možná čekali přímo pod zídkou verandy, přikrčení a připravení zaútočit.

Podívala se na hodiny.

Deset třicet osm.

„Proboha, mně se do toho tak nechce,“ zamumlala.

Z nějakého důvodu si vzpomněla na kuklu, kterou našla, když před čtrnácti nebo patnácti lety bydlela s matkou u nějakých lidí v Pensylvánii. Kokon visel na větvi břízy, poloprůhledný a zezadu osvětlený slunečními paprsky, takže bylo vidět hmyz uvnitř. Byl to motýl, jenž už prošel všemi stadii vývoje a stal se z něho plně vyvinutý jedinec. Divoce se zmítal v kukle a jeho tenké nohy sebou neustále trhaly, jako kdyby se toužil osvobodit, ale přitom se bál nepřátelského světa, do něhož se měl narodit. Teď, uvnitř vycpávek a plastového brnění, se Chyna chvěla jako ten motýl, přestože ona nijak netoužila vyrazit do nočního světa, který čekal venku, ale chtěla se stáhnout ještě hlouběji do své kukly.

Zamířila k předním dveřím.

Natáhla si špinavé kožené rukavice, které byly těžké, ale překvapivě ohebné. Byly jí moc velké, ale pásy se suchými zipy je pevně držely na zápěstích.

K palci pravé rukavice si za otvor v jeho hlavě přišla mosazný klíč, který trčel přes okraj palce, takže ho bylo možné snadno zasunout do klíčové dírky ve dveřích obytného vozu. Nechtěla ho neohrabaně tahat z kapsy, až na ni budou ze všech stran útočit psi – a byla si naprosto jistá, že nechce riskovat, že ho upustí.

Vozidlo samozřejmě vůbec nemuselo být zamčené, ale ona musela počítat se všemi možnostmi.

Vzala z podlahy obě láhve. Do každé ruky jednu. Ještě jednou se přesvědčila, že jsou trysky správně nastavené.

Potichu stiskla kliku, chvilku naslouchala, jestli se neozve dusot tlap na prkenné podlaze, a nakonec otevřela dveře.

Veranda se zdála být prázdná.

Chyna překročila práh a rychle se za sebou snažila zavřít dveře. Musela trochu bojovat s klikou, protože jí překážela láhev v ruce.

Zahákla prsty za páčky rozprašovačů. Účinnost těchto zbraní bude záviset na tom, jak rychle ji psi napadnou a jestli se jí podaří dobře namířit při té krátké příležitosti, kterou jí poskytnou.

V noci stejně bezvětrné jako hluboké visel mobil z mušlí bez hnutí. Na stromě u severního konce verandy se nepohnul ani lístek.

Noc se zdála být zcela tichá. S ušima zakrytýma vycpanou helmou by však slabé zvuky neslyšela.

Měla divný pocit, že celý svět je jen do detailů propracované diorama uzavřené ve skleněném těžítku.

V tom naprostém bezvětrí by psi nemuseli zachytit její pach a zjistit, že vyšla ven.

Jo, a prasata možná umějí létat, jenom to před námi tají.

Kamenné schody se nacházely na jižním konci verandy. Obytný vůz stál na příjezdové cestě sedm nebo osm metrů od nich.

Zády přitisknutá ke zdi domu začala postupovat vpravo. Cestou se neustále ohlížela doleva k zábradlí na severním konci verandy a kontrolovala dvůr přímo před sebou. Žádní psi.

Noc byla tak chladná, že se jí dech srážel v jemnou mlhu na vnitřní straně hledí. Každá skvrna rychle zmizela – ale zdálo se, že každá zakryla větší kus plexiskla než ta předchozí. Navzdory mezeře pod bradou a šesti větracím otvorům uprostřed se začala obávat, že ji vlastní dech postupně zcela oslepí. Dýchala rychle a zhluboka a stěží mohla dech zklidnit, stejně jako nedokázala zpomalit tep svého srdce.

Pokaždé když vyfoukla vzduch k mezeře pod štítem, podařilo se jí ten problém zmenšit. Následkem toho byl syčivý, roztřesený zvuk, jenž prozrazoval hloubku jejího strachu.

Měla zhasnout všechna světla, ale nechtěla tam nechat Ariel sedět potmě, i když ve svém momentálním stavu by si dívka možná nevšimla, že je zhasnuto.

Fakt, že došla na jižní konec verandy bez incidentu, dodal Chyně na odvaze. Místo aby šla dál bokem, obrátila se čelem ke

schodišti a sunula se k němu tak rychle, jak jí neohrabaná výstroj dovolovala.

Černý jako noc, z níž vyšel, tichý jako roztrhané mraky plující vysoko po hvězdné obloze vyběhl první dobrman zpoza předku obytného vozu. Neštěkal ani nevrčel.

Málem si ho ani nevšimla včas. Protože zapomněla vydechovat dolů, zamlžila se jí vnitřní strana hledí. Bledá vrstvička vlhkosti hned zase zmizela jako ustupující příboj, ale pes už byl *tam*, skákal do schodů, uši přitisknuté ke špičaté lebce, zuby vyceněné.

Stiskla páčku láhve, kterou držela v pravé ruce. V nehybném vzduchu čpavek vytryskl něco přes dva metry daleko.

Pes nebyl ještě dost blízko, když ten první proud potřásl schody na verandu, ale rychle se přibližoval.

Připadala si hloupě, jako dítě s vodní pistolkou. Tohle nepůjde. Nebude to fungovat. Ale proboha, *musí* to fungovat, nebo z ní bude žrádlo pro psy.

Okamžitě stiskla pumpičku znovu, proud opět dopadl před psa a ona zalitovala, že nemá sprej s větším tlakem, který by dostříkl aspoň na sedm metrů, aby mohla zvíře zastavit, než se k ní dostane, ale zmáčkla páčku ještě jednou, dřív než první proud úplně dopadl na zem, a tentokrát psa zasáhla v okamžiku, kdy vyskakoval na verandu. Mířila mu na oči, ale čpavek mu polil čumák a vyceněné zuby.

Účinek byl okamžitý. Dobrmanovi se podlomily nohy, s kňučením se převálil směrem k Chyně a byl by do ní narazil, kdyby neustoupila stranou.

S žíravým čpavkem na jazyku a plícemi plnými jeho výparů, takže se nemohl nadechnout čerstvého vzduchu, se pes převrátil na záda a tlapami si zoufale mnul čumák. Sípěl, dával se a zoufale kňučel.

Chyna ho obešla a pokračovala v cestě.

Překvapilo ji, když uslyšela, že nahlas opakuje: „Krucí, krucí, krucí...”

Na horním schodu se s obavami ohlédla a viděla, že velký pes stojí na nohou, motá se v kruhu a třese hlavou. Mezi bolestnými steny chraptivě kašlal.

Druhý pes doslova *vylétl* ze tmy a zaútočil na Chynu, když sestupovala z posledního schodu. Koutkem oka zachytila nějaký pohyb nalevo od sebe, obrátila hlavu a uviděla letícího dobrmana, podobajícího se dělové kouli. Přestože zvedla levou paži a máchla jí po psovi, nebyla dost rychlá a dřív než stačila stříknout čpavek, dostala tak silný zásah, že skoro upadla na zem. Odpotácela se ke straně a nějak se jí podařilo znovu získat rovnováhu.

Dobrmanovy zuby se zabořily do tlustého rukávu na levé paži. Nezakousl se do něho jako policejní pes, ale žvýkal vycpávku jako maso, snažil se z ní kus vytrhnout a zmrzačit svou oběť, prokousnout jí tepnu, aby vykrvácela, ale jeho zuby naštěstí nepronikly Chyně až na kůži.

Poté co zaútočil v naprosté tichosti, jak byl vycvičen, pes stále ani nezavrčel. Z hrdla mu však vycházel strašidelný zvuk plný touhy zabíjet, který Chyna slyšela až příliš zřetelně i přes vycpanou helmu.

Bez míření natáhla pravou ruku před tělo a stříkla proud čpavku do dobrmanových divokých černých očí.

Psovy čelisti se rozlétly, jako by byly na péro, a zvíře, kterému tekly z černých pysků stříbrné čůrky slin, od ní se zoufalým vytím odskočilo.

Vybavilo se jí varování na láhvi se čpavkem: *Způsobuje vážné, ale dočasné poranění očí.*

Pes sténal jako zraněné dítě, převaloval se v trávě a mnul si tlapami oči jako ten první pes čenich, jen s ještě větší naléhavostí.

Výrobce doporučoval vyplachovat zasažené oči vodou po dobu patnácti minut. Pes žádnou vodu neměl, pokud by se instinktivně nevydal k nějakému potoku nebo jezírku, takže jí nebude dělat problémy *nejméně čtvrt* hodiny, ale spíš mnohem déle.

Dobrman vyskočil na nohy, rozběhl se za vlastním ocasem a cvakal přitom zuby. Pak zakopl, upadl, znovu se zvedl a utekl do noci dočasně oslepený a sužovaný značnou bolestí.

Když cestou k obytnému vozu slyšela sténání nebohého zvířete, uvědomila si ke svému úžasu, že ho lituje. Bez váhání by ji roztrhalo na kusy, kdyby mohlo, ale chladnokrevného zabijáka z něho udělal výcvik. Svým způsobem byli ti psi jen dalšími oběťmi Edglera Vesse, změnil jejich život podle svých potřeb. Mohla je toho utrpení ušetřit, kdyby se dokázala spolehnout pouze na ochranný oblek.

Kolik psů tam ještě je?

Vess naznačil, že je to celá smečka. Neříkal snad *čtyři*? Samozřejmě mohl lhát. Třeba byli pouze dva.

Rychle, rychle, rychle.

Zkusila kliku dveří obytného vozu na straně spolujezdce. Zamčeno.

Žádní další psi, jen pět vteřin bez psů, prosím.

Pustila z pravé ruky láhev se čpavkem, aby mohla sevřít klíč mezi palcem a ukazováčkem. Přes tlustou rukavici ho skoro necítila.

Ruka se jí třásla. Klíč minul otvor a zašramotil na chromovaném kování zámku. Kdyby nebyl přišitý k rukavici, upustila by ho.

Právě když se chystala zkusit to znovu, zaútočil na ni další dobrman, tentokrát zezadu, a zakousl se jí do šíje.

Tvrdě ji přirazil na vozidlo. Štít helmy uhodil do dveří.

Psí zuby se zabořily do tlustého límce cvičitelského obleku a nepochybně i do vycpávky na plastovém límci, který měla pod kabátem, aby si chránila krk. Zakousnutý na ní visel a drápy ji neškodně škrábal po zádech jako ďábelský milenec v noční můře.

Váha psího těla, která ji prve vrhla na obytný vůz, ji teď táhla dozadu. Skoro se svalila na záda, ale věděla, že by tím psovi poskytla výhodu.

Drž se na nohou.

Když se otočila o sto osmdesát stupňů ve snaze udržet rovnováhu, všimla si, že první dobrman už na verandě není. Zvíře, které jí viselo na krku, muselo být to, kterému postříkala čumák. Podařilo se mu popadnout dech a vrátilo se do služeb Edglera Vesse nezdoláno jejím chemickým arzenálem.

Pozitivní na tom bylo, že psi byli možná jen dva.

V levé ruce stále držela láhev se čpavkem. Namířila její ústí přes rameno a několikrát stiskla páčku. Silně vycpané rukávy obleku jí však nedovolily ohnout pořádně paži a nemohla stříknout pod takovým úhlem, aby se trefila dobrmanovi do očí.

Narazila zády do kapoty obytného vozu, podobně jako se předtím vrhala na obložení křbu. Pes byl polapen mezi ní a automobilem jako předtím židle mezi ní a kamennou zdí, a nesl celý nápor úderu.

Spony zazvonily a vycpané chrániče nohou pleskly o sebe, jak Chyna uskočila stranou ve snaze dostat se mimo dosah zvířete hnána obavou o své zranitelné kotníky.

Ale dobrmana náhle jako by přešla všechna bojovná nálada. Plížil se od ní s ocasem mezi nohama, pokukoval po ní jen koutkem oka, třásl se, sípěl, jako by měl poškozené plíce, a ulehčoval své pravé zadní noze.

Stiskla páčku spreje. Pes byl však mimo dosah a čpavek stříkl do trávy.

Dva psi zneškodnění.

Rychle, rychle.

Chyna se znovu obrátila k obytnému vozu – a vykřikla, když jí třetí pes, těžší než ona, skočil na hrdlo, prokousl kabát a srazil ji dozadu.

Šla k zemi. *Kruci.* Jak padala, držel se pes na ní a zuřivě kousal do límce obleku.

Když Chyna dopadla na zem, vyrazila si i přes všechny vycpávky dech a z levé ruky jí vylétla láhev s čpavkem. Chňapla po ní, jak se kutálela pryč, ale minula.

Pes vytrhl pruh vycpávky z blízkosti límce, zamával hlavou, až cár odlétl stranou, a poprskal jí štít helmy zpěněnými slinami. Zakousl se znovu, trhal ještě divočeji na stejném místě, snažil se proniknout hlouběji, najít maso, krev, triumf.

Bušila ho oběma pěstmi do hladké hlavy, snažila se zasáhnout uši v naději, že budou citlivé, zranitelné. „Pust’, sakra, pust’! Pust’!“

Dobrman jí chňapl po pravé ruce, minul, zuby hlasitě cvakly, a trefil. Jeho řezáky nepronikly silnou koženou rukavicí okamžitě, ale

cloumal divoce hlavou, jako by držel krysu a chtěl jí zlomit páteř. Ačkoliv neměla porušenou kůži, tlak zubů byl tak bolestivý, až Chyna vykřikla.

Pes ji okamžitě pustil a znovu jí šel po krku. Minul roztržený límec a zuby sklouzly po kevlarové vestě.

Sténajíc bolestí natáhla Chyna zhmožděnou pravou ruku k láhvi s čpavkem ležící v trávě. Zbraň byla třicet centimetrů mimo její dosah.

Když otočila hlavu, aby se na láhev podívala, nadzdvihla neopatrně spodní část plexisklového štítu a poskytla tak dobrmanovi lepší přístup ke svému hrdlu. Pes strčil čumák mezi oblouk plexiskla a kevlarovou vestu a zakousl se do vypolstrované vnější strany plastového límce, který byl její poslední ochranou. Aby jí ho strhl z krku, cloumal jím pes tak silně, že zvedl Chyně hlavu ze země a krkem jí projela pronikavá bolest.

Pokusila se ze sebe dobrmana shodit. Byl těžký, pevně zakousnutý a divoce ji dráсал tlapami.

Jak pes trhal ochranným límcem, cítila na spodní straně brady jeho horký dech. Pokud by se mu podařilo dostat čumák pod štít pod trochu lepším úhlem, mohl by ji kousnout do brady, a bylo jasné, že mu to každým okamžikem dojde.

Zabrala vši silou, a přestože se jí psa nepodařilo odtrhnout, aspoň se posunula o kousek blíž k láhvi s čpavkem. Nadzdvihla se znovu a teď už měla láhev jen dvacet centimetrů od natažených prstů.

Uviděla, jak další dobrman kulhá k ní, připravený přidat se k boji. Přece jen si nepoškodil plíce, když jím uhodila o obytný vůz.

Byli na ni dva. Se dvěma psy najednou by si vleže poradit nedokázala.

Nadzvedla se, zoufale se posunula po zádech na bok a zakousnutého dobrmana táhla s sebou.

Pod bradou jí jezdil horký jazyk, ochutnával pot. Slyšela ty strašné dychtivé zvuky z hloubi hrdla.

Zaber.

Kulhající pes spatřil její nejzranitelnější místo a vyrazil po její pravé noze. Kopla po něm a zvíře ucuklo, ale pak zaútočilo znovu. Vykopla ještě jednou a dobrman ji kousl do paty tenisky.

Její horečný dech jí zamlžil hledí zevnitř. Vlastně tomu napomohl i dech zakousnutého dobrmana, který zastrčil čumák pod plexisklo. Vůbec nic neviděla.

Kopala oběma nohama, aby zahнала kulhajícího psa. Kopala a sunula se na stranu.

Po bradě jí přešel horký jazyk toho druhého. Ucítla jeho kyselý dech. Pár centimetrů od její kůže cvakly zuby. A znovu ten jazyk.

Chyna se dotkla láhve s čpavkem. Sevřela kolem ní prsty.

Přestože jí pes neprokousl rukavici, v ruce jí stále tepala ochromující bolest a ona se bála, že se jí nepovede správně láhev chytit a zmáčknout páčku, ale pak naslepo vystřelila proud čpavku. Bez přemýšlení použila oteklý ukazováček a z palčivé bolesti se jí zatočila hlava. Vyměnila ho za prostředník a stiskla znovu.

I když kolem sebe kopala jako blázen, poraněný pes jí prokousl botu. Zuby jí procvakly nohu.

Chyna vystříkla další silný proud čpavku směrem ke svým nohám, pak ještě jeden a dobrman ji náhle pustil. Ona sténala a pes kňučel, každý svou bolestí, oba oslepení a roztřesení.

Cvakající zuby. Ten zbývající pes. Dral se k její bradě, pod hledí. *Cvak-cvak-cvak*. A to dychtivé, hladové kňučení.

Strčila mu láhev před oči, stiskla páčku a pes od ní s kňučením odskočil.

Několik kapek čpavku proniklo pod štít otvory uprostřed. Přes zamlžené plexisklo neviděla ven a štiplavé výpary jí stěžovaly dýchání.

Lapala po dechu a z očí jí tekly slzy. Upustila láhev a plazila se po čtyřech k místu, kde tušila obytný vůz. Narazila do jeho boku a vytáhla se na nohy. Pokousaná noha ji pálila, možná proto, že se koupala v kaluži krve v botě, ale mohla na ni přenést váhu.

Zatím tři psi.

Když jsou tři, bude jistě i čtvrtý.

A už se určitě blíží.

Jak se čpavek ze štítu a potrhaného kabátu vypařoval, koncentrace plynů se snižovala, ale ne dost rychle. Nejraději by si helmu strhla a z plných plic se nadechla. Neodvážila se to však udělat, dokud nebude ve vozidle.

Dávila se čpavkovými výpary a snažila se dýchat dolů pod okraj hledí, ale neviděla pořádně přes slzy, kterých měla plné oči. Chyna hmatala po boku obytného vozu, až konečně znovu našla dveře spolujezdce. Překvapilo ji, že může při chůzi používat pokousanou nohu jen se snesitelným bodáním bolesti.

Klíč měla stále pevně přišitý k pravé rukavici. Sevřela ho mezi palcem a ukazováčkem.

V dálce vyl nějaký pes, nejspíš ten, kterého zasáhla do očí. Další o něco blíž kňučel bolestí. Třetí funěl, kýchal a dusil se výpary.

Ale kde byl čtvrtý?

Jezdila klíčem po zámku, až konečně našla klíčovou díрку. Otevřela dveře. Vytáhla se nahoru na sedadlo spolujezdce.

Když za sebou zabouchla dveře, něco do nich zvenčí narazilo. Čtvrtý pes.

Sundala si helmu a rukavice. Svlékla si kabát s vycpávkami.

K bočnímu oknu vyskočil čtvrtý dobrman s vyceněnými zuby. Drápy přešel krátce po skle, pak dopadl zpátky na trávník a zíral na ni.

++++

Tělo Laury Templetonové, ozářené světlem z úzké chodbičky, leželo na posteli ve změti pout a řetězů, zabalené do prostěradla.

Chynu bodlo u srdce a hrdlo se jí sevřelo tak, že skoro nemohla polknout. Namlouvala si, že mrtvola na posteli není skutečná Laura. Lauřina podstata byla pryč a tohle byla jen slupka, pouhé maso a kosti na dlouhé cestě k prachu. Lauřin duch odlétl nocí do jasnějšího a hřejivějšího domova a nemělo smysl ronit za ni slzy, protože už se přerodila.

Dveře šatny byly zavřené. Chyna nepochybovala, že tam ten mrtvý mladík stále visí.

Za těch více než čtrnáct hodin, co byla z obytného vozu pryč, se dusný vzduch naplnil slabým, ale odpudivým pachem rozkladu. Čekala, že to bude horší. Přesto dýchala ústy, aby ten pach nemusela čichat.

Rozsvítila lampičku na čtení a vytáhla horní zásuvku nočního stolku. Předměty, které tam objevila předchozí noci, tam stále byly a tiše o sebe chrastily, jak se na ně přenášely vibrace motoru.

Znervózňovalo ji, že musí nechat motor běžet, protože jeho zvuk mohl přehlušit jiné blížící se auto v případě, že by se Vess vrátil domů dřív. Ale potřebovala světlo a nechtěla riskovat, že vybijе baterii.

Ze zásuvky si vzala balíček gázových čtverců, roli leukoplasti a nůžky.

Posadila se do jednoho z křesel v obytném prostoru za kabinu řidiče. Už dříve si sundala všechny chrániče. Ted' zula pravou botu a stáhla ponožku nasáklou krví.

Ze dvou kousanců na nártu vytékala tmavá hustá krev. Naštěstí však nestříkala, takže jí bylo jasné, že na tohle zranění v dohledné době nezemře.

Rychle si přitiskla na krvácející rány několik gázových polštářků a upevnila je kusem leukoplasti. Tu utáhla, aby vytvořila tlakový obvaz a zastavila krváčení.

Nejraději by si rány vyčistila jódem nebo kysličníkem, ale nic takového neměla. Kromě toho, infekce by se mohla rozvinout až za několik hodin a tou dobou už bude pryč a vyhledá lékařskou pomoc, nebo už bude stejně mrtvá.

Nebezpečí vztekliny bylo malé nebo nulové. Edgler Vess určitě pečuje o zdraví svých psů a nechal je očkovat.

Ponožku měla studenou a kluzkou od krve, takže si ji ani nezkusila znovu natáhnout. Strčila obvázanou nohu do boty a utáhla tkaničky o něco pevněji.

V úzké mezeře mezi kuchyňskou linkou a lednicí byly zastrčené skládací kovové schůdky. Odněsla je do úzké chodbičky na konci vozu a rozložila pod střešním oknem, plochým panelem z mléčného plastu asi metr dlouhým a půl metru širokým.

Vystoupila na schůdky, aby si střešní okno prohlédla. Doufala, že se dá buďto vyklopit, aby se dovnitř dostal čerstvý vzduch, nebo že je připevněné zevnitř. Panel však byl bohužel zabudovaný napevno a jeho příruba byla zvenčí, takže se zevnitř nedostala k žádným šroubům.

Pod cvičitelským oblekem si přinesla opasek s nářadím, který našla v jedné zásuvce Vessova ponku. Teď ležel na stole v jídelním koutě.

Protože nedokázala odhadnout, které nářadí bude potřebovat, přinesla si obyčejné kleště, kleště s tenkými čelistmi, plochý i kulatý pilník a několik různě velkých plochých i křížových šroubováků. Měla také kladivo, což byla jediná věc, kterou teď mohla použít.

Když stála na prvním ze dvou stupňů schůdků, měla vršek hlavy jen asi dvacet centimetrů od střešního okna. Odvrátila obličej, máchla levou rukou s kladivem a jeho plochá ocelová hlava narazila na plast s hromovým zaduněním.

Střešní okno zůstalo nepoškozené.

Chyna vytrvale bušila kladivem. Každý úder otřásl plastovou deskou nad ní, ale také jejími zhmožděnými a unavenými svaly a kostmi.

Obytný vůz byl víc než patnáct let starý a střešní okno vypadalo jako původní. Nebylo z plexiskla, ale z nějakého méně odolného materiálu; po mnoha letech, kdy byl vystaven slunci a nepřízni počasí, plast zkřehl. Konečně obdélníkový panel u jednoho kraje rámu praskl. Chyna uhodila na začátek praskliny, prodloužila ji až do rohu, pak podél jedné kratší a dál po celé druhé dlouhé straně.

Několikrát musela přestat, aby popadla dech a přendala si kladivo z jedné ruky do druhé. Konečně deska volně rachotila v rámu; zdálo se, že ji drží jen tenké kousky materiálu v prasklině a neporušený čtvrtý kraj.

Chyna upustila kladivo, pomalu si protáhla ztuhlé prsty obou rukou a pak položila obě dlaně na okno. Zahekala námahou a zatlačila nahoru, zatímco vystoupila na druhý schod.

S praštěním lámajícího se plastu se panel o pár centimetrů zvedl a ostré okraje zavrzaly o sebe. Pak se ohnul na své čtvrté straně, praskal, vzdoroval jí... vzdoroval... dokud zoufale nevykřikla, nenašla novou sílu a nezabrala ještě silněji. Celá čtvrtá strana náhle praskla s třesknutím připomínajícím výstřel.

Otvorem nad hlavou uviděla Chyna mraky, které právě odhalovaly měsíc. Chladné světlo jí zalilo obličej a na bezedné obloze se zableskly jiskry hvězd.

+++

Chyna couvala s obytným vozem z příjezdové cesty a podélně s verandou tak blízko, jak se jen dostala. Jela pomalu, aby neporušila pevný travní porost, protože hlína pod ní mohla být bahnitá i den poté, co přestalo pršet. Nesměla se zabořit.

Když byla na místě, vyřadila a zatáhla ruční brzdu. Motor nechala běžet.

Schůdky v úzké chodbičce na konci obytného vozu se převrátily. Znovu je postavila, vystoupila na ně a zůstala stát s hlavou v nočním vzduchu nad prázdným rámem po rozbitém střešním okně.

Litovala, že schůdky nemají ještě třetí stupeň. Musela se vytáhnout z chodbičky na střechu a bylo to na ni pořád ještě moc vysoko.

Položila ruce na střechu na protilehlé delší straně otvoru a zabrala, aby se vytáhla z vozu ven. Napínala všechny svaly tak silně, až cítila, jak ji pálí šlachy mezi krkem a rameny, tep jí duněl ve spáncích a krčních tepnách jako buben při posledním soudu a všechny svaly v pažích a na zádech se chvěly úsilím.

Zdálo se, že bolest a vyčerpání překazí její plány. Potom však pomyslela na Ariel, jak sedí v křesle v obývacím pokoji, objímá se pažemi, pohupuje se zepředu dozadu a hledí doprázdna se rty rozevřenými jako v nehlasném výkřiku. Obraz dívky dodal Chyně sílu, spojil ji s dosud neznámými zdroji. Její roztřesené ruce se pomalu napřímily a vytáhly její tělo z chodbičky, zatímco kopala

nohama jako plavec vynořující se z hloubky. Konečně byla dost vysoko, aby se mohla položit dopředu na střechem.

Cestou se jí svetr zachytil za ostrý kousek plastu, který trčel z rámu střešního okna. Několik špičatých hrotů proniklo látkou a píchlo ji do břicha, ale podařilo se jí uvolnit.

Kousek se odplazila, převálila se na záda, vyhrnula si svetr a prohmatala si břicho, aby zjistila, jak moc se pořezala. Z několika mělkých ranek jí tekla krev, ale nebylo to nic vážného.

Ze tmy k ní doléhalo vzdálené vytí nejméně dvou psů. Ty nešťastné zvuky byly tak plné strachu, zranitelnosti, zoufalství a osamělosti, že je Chyna skoro nemohla poslouchat.

Doplazila se na kraj střechy a pohlédla dolů na dvůr východně od domu.

Nezraněný dobrman pobíhal před obytným vozem a okamžitě si jí všiml. Stál přímo pod ní, díval se nahoru a cenil zuby. Utrpení jeho druhů mu bylo zřejmě lhostejné.

Chyna se vzdálila od kraje a postavila se. Kovový povrch byl trochu kluzký rosou a ona byla vděčná za gumové podrážky svých tenisů. Kdyby jí podjely nohy a spadla na dvůr beze zbraně a ochranného obleku, zbývající dobrman by ji v deseti vteřinách přemohl a prokousl jí hrdlo.

Střecha obytného vozu byla jen několik centimetrů pod okrajem stříšky verandy. Zaparkovala tak blízko, že vzdálenost mezi vozidlem a domem byla sotva třicet centimetrů.

Překročila mezeru na šikmou střechem nad verandou. Asfaltová krytina měla pískový povrch a nebyla zdaleka tak zrádná jako vršek obytného vozu.

Nebyla ani nijak příkrá a Chyna po ní lehce došla k přední zdi domu. Nedávný déšť uvolnil dehtový pach z nesčetných vrstev kreozotu, kterými byly za léta natírané trámy.

Dvoudílné vysunovací okno Vessovy ložnice bylo asi na deset centimetrů otevřené, jak ho nechala, když odcházela z domu. Strčila poraněné ruce do mezery a zatlačila zespod na dolní panel. Ve vlhkém počasí dřevo nabobtnalo, ale přestože se okno několikrát zadrhlo, podařilo se jí ho zvednout až nahoru.

Vlezla do Vessovy ložnice, kde nechala svítit lampu.

V horní chodbě pohlédla na otevřené dveře naproti ložnici. Za nimi ležela temná pracovna a ji stále zneklidňoval pocit, že tam je něco, co přehlédla, nějaká životně důležitá informace o Edgleru Vessovi.

Na další detektivní práci však neměla čas. Spěchala dolů do obývacího pokoje.

Ariel se krčila v křesle, kde ji nechala. Pořád se objímala pažemi a kývala se, ztracená ve svém světě.

Podle hodin na římse byly čtyři minuty po jedenácté.

„Zůstaň tady,“ vybídla ji Chyna. „Už jenom chvíli.“

Prošla kuchyní do prádelny, aby našla smeták. Objevila nejen smeták, ale také mop. Mop měl o něco delší násadu, tak si ho vzala místo smetáku.

Když se vracela do obývacího pokoje, uslyšela povědomý a obávaný zvuk. *Škráb-škráb. Škráb-škráb.*

Podívala se k nejbližšímu oknu a uviděla nezraněného dobrmana, jak škrábe na sklo. Uši měl našpicované, ale jakmile se mu Chyna podívala do očí, přitiskl je k hlavě. Dobrman vyloudil dychtivé zakňučení, při kterém se Chyně zježily chloupky v zátylku.

Škráb-škráb-škráb.

Chyna se obrátila ke psu zády a zamířila k Ariel – když tu její pozornost upoutalo cosi za druhým oknem. I tam stál dobrman opřený tlapy o spodek skleněné tabule.

Musel to být ten první, se kterým se setkala, když vyšla z domu, stejné zvíře, kterému postříkala čumák. Rychle se vzpamatovalo a kouslo ji do nohy, když ji přišpendlil k zemi třetí pes.

Byla si jistá, že oslepila druhého psa, který na ni vylétl jako dělová koule ze tmy, a třetího také. Až doteď předpokládala, že při svém druhém střetu s tímhle psem ho opět zasáhla do očí.

Mýlila se.

V té době byla samozřejmě napůl oslepená opocným hledím – a strachy bez sebe, protože ji třetí pes tlačil k zemi a kousal do chrániče na krku a olizoval jí bradu. Věděla jen, že tohle zvíře vykviklo, když po něm stříkla, a přestalo ji kousat do nohy.

Proud čpavku musel cáknout psovi znovu na čumák jako při prvním střetu.

„Ten klikař...“ zašeptala.

Dvakrát zasažený dobrman na sklo neškrábal. Jen ji pozoroval. Ostražitě, aby mu nic neuniklo.

Nebo to možná vůbec nebyl ten samý pes. Třeba jich bylo *pět*. Nebo šest.

U druhého okna: *Škráb-škráb. Škráb-škráb.*

Chyna si dřepa před Ariel a řekla: „Holčičko, musíme jít.“

Dívka se zhoupala.

Chyna vzala Ariel za ruku. Tentokrát jí nemusela násilím páčit prsty ze zkamenělé pěsti a dívka na její naléhání sama vstala z křesla.

S mopem v jedné ruce a dívčinou dlaní ve druhé prošla Chyna obývacím pokojem kolem dvou velkých průčelních oken. Kráčela pomalu a nedívala se přímo na dobrmany, protože se bála, že rychlý pohyb nebo další oční kontakt by je mohl vyprovokovat k proražení skla.

Chyna s Ariel prošly průchodem bez dveří ke schodišti.

Jeden pes za nimi se rozštěkal.

To se Chyně ani trochu nelíbilo. Žádný z nich předtím neštěkal. Jejich naučená kradmost byla až strašidelná – ale štěkání ji teď vyděsilo víc než mlčení.

Jak stoupala po schodech a táhla dívku za sebou, cítila se Chyna na sto let, slabá a vyčerpaná. Nejraději by se posadila, vydýchala a nechala bolavé nohy odpočinout. Aby šla dál, potřebovala Ariel neustále táhnout za paži; bez toho zůstala stát a něco si beze slov mumlala. Každý schod se zdál vyšší než ten předchozí, jako by Chyna byla Alenka krácející za bílým králíkem a se žaludkem plným exotických hub stoupala po začarovaném schodišti do nějaké temné země divů.

Pak, když prošly odpočívadlo a pokračovaly po druhém úseku schodů, se v obývacím pokoji pod nimi roztříštilo sklo. Při tom zvuku Chyna okamžitě znovu ožila a byla by schopná skákat jako gazela po schodišti pro obry.

„Rychle!“ vyhrkla a táhla Ariel za sebou.

Dívka se přizpůsobila jejímu tempu, ale stále se zdálo, že se jen vleče.

Chyna se zoufale snažila dosáhnout nejvyššího schodu.

„Rychle!“ vykřikla znovu.

Schodištěm se rozlehl divoký štěkot.

Chyna vstoupila do horní chodby. Ariel stále držela pevně za ruku. Tlapy běžících psů slyšela dokonce hlasitěji než tep svého srdce.

Ke dveřím nalevo. Do Vessovy ložnice.

Odtáhla Ariel za sebou přes práh a zabouchla dveře. Zámek na nich nebyl, jen západka ovládaná dveřním knoflíkem.

Jsou to jen psi, proboha, jenom psi zlí jak peklo, s tímhle si neporadí.

Jedno zvíře se vrhlo proti dveřím, které se otřásly v rámu, ale zdály se pevné.

Chyna odvedla Ariel k oknu, kde opřela mop o zeď.

Štěkot a škrábání drápů na dveře.

Chyna vzala dívčin obličej do dlaní, naklonila se k ní a pohlédla s nadějí do jejích krásně modrých, ale nepřítomných očí. „Děvče, prosím, znovu tě potřebuju, jako s tou vrtačkou a pouty. Potřebuju tě mnohem víc, Ariel, protože nemáme dost času, vůbec žádný čas, a jsme tak blízko, tak zatraceně blízko.“

Přestože byly jejich tváře pouhých pět centimetrů od sebe, zdálo se, že Ariel Chynu nevidí.

„Poslouchej mě, poslouchej, ať jsi kdekoliv, ať se skrýváš ve svém Divokém lese, v Narnii za dveřmi šatní skříně nebo třeba v zemi Oz, *prosím*, poslouchej, co ti chci říct. Musíme oknem ven na střechu verandy. Není příkrá, zvládneš to, ale musíš být opatrná. Chci, abys vylezla z okna a udělala několik kroků doleva. Doprava ne. Vpravo střecha nesahá moc daleko, spadla bys. Udělej pár kroků doleva, zastav se a počkej na mě. Půjdu hned za tebou, jenom počkej a já tě odtamtud odvedu.“

Pustila dívčin obličej a pevně ji objala s láskou, kterou by cítila k sestře, kdyby nějakou měla, takovou, kterou by si přála cítit k matce, milovala ji za to, čím prošla, co si vytrpěla a přežila.

„Jsem tvá ochránkyně. *Jsem tvá ochránkyně*. Vess už se tě nikdy ani nedotkne, ten šílenec, ten hnusný parchant. Už se tě nikdy ani nedotkne. Dostanu tě z tohohle odporného místa a daleko od něho jednou provždy, ale musíš spolupracovat, pomáhat, poslouchat a být opatrná, moc opatrná.“

Pustila dívku a znovu jí pohlédla do očí.

Ariel byla stále Kdesi. V jejích očích nebyl ani náznak, že by chápala, co se jí říká.

Štěkot ustal.

Z protějšího konce pokoje se ozval další zneklidňující zvuk. Nebyl to rachot dveří otřásajících se v rámu. Tohle bylo cvakání kovu o kov.

Dveřní knoflík se třásl. Jeden ze psů po něm musel hrabat tlapou.

Dveře nezapadaly těsně do rámu. Chyna viděla asi centimetrovou mezeru mezi jejich okrajem a veřejemi. V té mezeře se lesklo cosi mosazného – obyčejná západka. Pokud západka neseděla hluboko v otvoru, mohl dveře při troše štěstí otevřít i pes tlapou.

„Počkej,“ řekla Ariel.

Přešla pokoj a pokusila se přitáhnout před dveře prádelník.

Psi museli vycítit, že se k nim přiblížila, protože začali znovu štěkat. Starý černý železný knoflík se třásl víc než předtím.

Prádelník byl těžký. Ale nebyla tam žádná židle s rovným opěradlem, kterou by mohla zaklínit pod knoflík, a noční stolek se jí nezdál dost mohutný, aby zabránil psům dveře rozrazit, kdyby západka povolila.

I přes jeho značnou váhu dovlekla ten kus nábytku ke dveřím do ložnice. Zdálo se, že bude jako překážka stačit.

Dobrmáni šileli, štěkali stále divočeji, jako kdyby věděli, že překazila jejich plány.

Když se Chyna znovu obrátila k Ariel, byla dívka pryč.

„Ne.“

Vydešeně doběhla k oknu a vyhlédla ven.

Osvětlená měsícem, s vlasy teď stříbrnými místo blond, čekala Ariel na střeše verandy přesně dva kroky nalevo od okna, kde měla být. Zády se tiskla ke zdi domu a dívala se ke hvězdám, i když měla nejspíš zaostřeno na něco nekonečně vzdálenějšího než pouhé hvězdy.

Chyna vystrčila mop na střechu a prolezla oknem, zatímco v domě za ní řádili rozzuření dobrmani.

Venku už nebylo slyšet vzdálené vytí oslepených psů.

Chyna sáhla po dívce. Arielina ruka už nebyla strnulá a podobná pařátu jako předtím. Byla stále chladná, ale uvolněná.

„To bylo dobré, moc dobré. Udělala jsi přesně to, co jsem ti řekla. Ale vždycky na mě počkej, ano? Drž se mě.“

Volnou rukou zvedla mop a šla s Ariel k okraji střechy verandy. Mezera mezi ní a obytným vozem byla ani ne třicet centimetrů široká, ale i tak nebezpečná pro někoho v Arielině stavu.

„Překročíme ji společně, dobře, holčičko?“

Ariel stále hleděla na hvězdy. Oči měla plné měsíčního světla, takže vypadala jako mrtvola se skelným pohledem.

Chyna se otřásla, jako by ty mrtvé bílé oči byly špatné znamení, pustila dívčinu ruku a jemně ji přinutila sklonit hlavu, aby se dívala na mezeru mezi střechou verandy a obytným vozem.

„Společně. Dej mi ruku. Dávej pozor, ať došlápneš až na druhou stranu. Není to daleko, nemusíš ani skákat. Ale kdybys udělala moc krátký krok, mohla bys spadnout na zem a tam by tě dostali psi. A i kdybys nepropadla, určitě by sis ublížila.“

Chyna překročila na druhou stranu, ale Ariel ji nenásledovala.

Chyna se obrátila k dívce a zatahala ji za bezvládnou ruku. „No tak pojd', ať odtud vypadneme. Udáme ho na policii a už nikdy nikomu neublíží, ani mně, ani tobě, *nikomu*.“

Po okamžiku váhání udělala Ariel krok na střechu obytného vozu – a uklouzla na vlhkém plechu. Chyna upustila mop, popadla dívku a zachránila ji před pádem na zem.

„Už jsme skoro tam, děvče.“

Zvedla znovu mop a vedla Ariel k otevřenému střešnímu oknu, kde ji pobídla, aby si klekla.

„Tak je to dobré. A teď počkej. Už jsme skoro tam.“

Chyna si lehla na břicho, naklonila se do otvoru a tyčí mopu odstrčila schůdky dozadu do chodbičky. Kdyby na ni skočily, mohla by si jedna z nich zlomit nohu.

Byly už tak blízko svobodě. Nemohly riskovat.

Chyna se postavila a odhodila mop na dvůr.

Znovu se sklonila, položila ruku dívce na rameno a řekla: „Teď se posuň sem a spusť nohy do toho okna. Pospěš si, děvče. Sedni si na kraj, dej pozor na ty plastové střepy, tak, to je ono, nech nohy viset. A teď seskoč dolů na podlahu a pak jdi dopředu, ano? Rozumíš mi? Běž dopředu do kabiny, abych na tebe neskočila.“

Chyna do dívky lehce strčila a to stačilo. Ariel seskočila do obytného vozu, dopadla na nohy, zakopla o kladivo, které tam Chyna nechala, a opřela se rukou o zeď, aby získala rovnováhu.

„Běž dopředu,“ vybídla ji Chyna.

Za ní se náhle roztříštilo okno vedoucí na verandu. Jedno ze dvou oken pracovny. Její dveře nebyly zavřené a psi se tam dostali z horní chodby, když zjistili, že dveře ložnice nevyrazí.

Otočila se a uviděla, jak jeden dobrman běží po střeše přímo k ní a skáče po ní takovou rychlostí, že bylo jasné, že až ji zasáhne, srazí ji z obytného vozu na dvůr.

Uhnula stranou, ale pes byl mnohem rychlejší než ona a upravil svou dráhu ještě v okamžiku, kdy se odrážel ke skoku na vozidlo. Při dopadu však uklouzl po oroseném povrchu, až drápy zaskřípěly o kov, a k Chyninu úžasu prolétl kolem ní a spadl dolů, aniž by se jí dotkl.

Zvíře dopadlo na zem, zavylo bolestí a pokusilo se vyhrabat na nohy. Mělo něco se zadní částí těla. Nemohlo ji zvednout ze země. Možná si zlomilo pánev. Trpělo bolestí, ale zároveň bylo tak rozzuřené, že dál věnovalo pozornost spíš Chyně než sobě. Pes seděl a štěkal na ni, zadní nohy zkroucené ke straně v nepřírozeném úhlu.

Druhý dobrman ostražitě a mlčky prošel rozbitým oknem na střechu verandy. Byl to ten, kterému postříkala *dvakrát* čpavkem čumák, protože ještě teď potřásal hlavou a frkal, jako by měl nozdry plné štiplavých výparů. Naučil se ji respektovat a nehnal se po ní tak bezhlavě jako ten první.

Dříve či později si ale samozřejmě uvědomí, že Chyna už nedrží v ruce láhev se sprejem, že nemá nic, co by mohla použít jako zbraň. Pak znovu získá odvahu.

Co dělat?

Přála si, aby neodhodila mop na dvůr. Mohla by bodnout dobrmana dřevěným držadlem, kdyby zaútočil. Třeba by ho i zranila, kdyby do toho dala dost síly. Ale mop byl mimo dosah.

Mysli.

Místo aby zamířil přímo k ní přes střechu verandy, plížil se pes pryč od ní podél zdi domu, nahrbený a se skloněnou hlavou, a ohlížel se po ní. Dosáhl otevřeného okna Vessovy ložnice a pak se vydal pomalu zpátky. Cestou se díval střídavě po skleněných střepech postříbřených měsícem, mezi které opatrně kladl tlapy, a na ni.

Chyna se snažila vzpomenout na něco v obytném voze, co by se dalo použít jako zbraň. Dívka by jí to mohla podat.

„Ariel,“ řekla tiše.

Pes se při zvuku jejího hlasu zarazil.

„Ariel.“

Ale dívka neodpověděla.

Bylo to beznadějné. Ariel nešlo přimět k činu tak rychle, aby jí mohla pomoci.

Až dobrman konečně zaútočí, Chyna už nebude mít takové štěstí jako prve. Tenhle pes se nerozběhne po střeše verandy a nesklouzne z obytného vozu, aniž by se jí dotkl zuby. Až po ní skočí, bude s ním muset bojovat holýma rukama.

Pes přestal přecházet sem a tam. Zvedl protáhlou černou hlavu, našpicoval uši a funěl.

Chyna zoufale přemýšlela. Ještě nikdy jí to nemyslelo tak jasně a rychle jako v tom okamžiku.

Přestože se bála spustit oči z dobrmana, nahlédla rychle do střešního okna.

Ariel nestála dole v krátké chodbičce. Odešla dopředu, jak měla. Výborně.

Pes už nefuněl. Stál strnule a ve střehu. Jak ho Chyna pozorovala, zachvěly se mu uši a přitiskly se dozadu k hlavě.

„Trhni si,“ řekla Chyna a skočila rozbitým střešním oknem do obytného vozu. Pokousanou nohou jí projela pronikavá bolest.

Skládací schůdky, které předtím odstrčila mopem, stály u dveří do ložnice. Popadla je a odtáhla dopředu, mimo střešní okno.

Na plechové střeše zadupaly tlapy.

Chyna rychle sebrala z podlahy kladivo a zastrčila si topůrko za pás džin. Železná hlavice ji studila na bříše i přes červený bavlněný svetr.

Pes se objevil v otvoru ve střeše, dravčí silueta v měsíčním světle.

Chyna zvedla schůdky, které měly držadlo z kovové trubky, jež sloužila jako opěradlo, když se horní schod použil jako židle. Couvla ke dveřím koupelny a uvědomila si, jak je chodbička úzká. Neměla dost místa, aby se schůdky rozmáchla jako holí, ale i tak jí mohly posloužit. Držela je před sebou jako krotitel lvů židli.

„Tak pojd', ty parchante,“ vybídla psa nad sebou a lekla se, jak moc se jí třásl hlas. „Pojd'.“

Zvíře ostražitě zaváhalo na kraji otvoru.

Chyna si netroufla obrátit se k němu zády. Věděla, že jakmile by to udělala, zaútočilo by.

Pozvedla hlas a vztekla se na dobrmana rozkřikla: „No tak! Na co čekáš? Čeho se sakra bojíš, ty posero?“

Pes zavrčel.

„Tak pojd', seskoč sem dolů, ať to skoncujeme!“

Dobrman skočil. V okamžiku, kdy dopadl na podlahu, se od ní odrazil jako kulka a skočil po Chyně.

Nezaujala obranný postoj. To by byl její konec. Její jedinou šancí byl výpad. Vyrasila proti psovi s nohami skládacích schůdků před sebou, jako by to byly čtyři meče.

Náraz psího těla jí otrásl a skoro ji srazil na zem, ale zvíře se od ní odrazilo s bolestným kňučením – možná se mu jedna noha zabodla do oka nebo do čumáku. Odkutálelo se ke konci krátké chodby.

Když dobrman vyskočil na nohy, zdálo se, že se trochu třese. Chyna šla hned po něm, nemilosrdně ho bodala nohami skládacích schůdků, tlačila psa dozadu, snažila se mu zabránit, aby nějak proklouzl kolem její improvizované zbraně a zaútočil na ni. Navzdory svému zraněním byl pes rychlý, silný, strašně silný a mrštný jako kočka. Svaly v pažích ji pálily námahou a srdce bušilo tak silně, že se jí vidění rozjasnilo a potemnělo s každým tepem, ale ona se neodvážila polevit ani na vteřinu. Když se schůdky začaly skládat a skříply jí dva prsty, znovu je rozevřela, bodla nohami do psa a bodala a bodala, dokud nenahnala zvíře na dveře ložnice, kde ho uvěznila mezi nohami schůdků. Dobrman se kroutil, vrčel, chňapal po schůdcích, drápal do podlahy a kopal v zoufalé snaze uniknout z pasti. Chyna věděla, že ho dlouho neudrží. Položila se celým tělem na schůdky, přitlačila je na psa, pak je jednou rukou pustila, aby mohla vytáhnout z kalhot kladivo. Jednou rukou nemohla schůdky ovládat tak dobře jako dvěma a pes se protáhl po dveřích ložnice nahoru, natáhl k ní hlavu, divoce cenil obrovské zuby, z tlamy mu cákaly sliny, černé oči měl podlité krví a vyvalené zuřivosti. Aniž by uvolnila schůdky, máchla Chyna velkým kladivem. Cvaklo o kost, pes zavřeštěl, Chyna mu uštedřila ještě jednu ránu do lebky a on zmlkl a svalil se na zem.

Ustoupila.

Schůdky zarachotily o podlahu.

Dobrman ještě dýchal. Žalostně kňučel. Pak se pokusil vstát.

Mávla kladivem potřetí. A to byl konec.

Přerývaně dýchajíc a pokrytá studeným potem upustila Chyna kladivo a odpotácela se do koupelny. Vyzvracela se do toalety a očistila se tak od Vessova koláče.

Neměla pocit vítězství.

Za celý svůj život nezabila nic většího než tropického švába – až doted'. Sebeobrana zabítí ospravedlňovala, ale neulehčovala.

Přestože si dobře uvědomovala, jak málo mají času, zastavila se u umyvadla, aby si umyla obličej studenou vodou a vypláchla si ústa.

Její odraz v zrcadle ji vyděsil. Hrozný pohled. Obličej měla samou modřinu a krev. Oči zapadlé, s velkými černými kruhy. Vlasy špinavé a rozčuchané. Vypadala jako šílená.

A svým způsobem šílená *byla*. Šílená láskou ke svobodě, naléhavým nutkáním jí dosáhnout. Konečně, konečně. Osvobodit se od Vesse a od své matky. Od minulosti. Od potřeby pochopit. Byla šílená nadějí, že se jí podaří zachránit Ariel a konečně dokázat víc než pouze přežít.

Dívka seděla na gauči, objímala se a houpala dopředu a dozadu. Vydávala první zvuky, které od ní Chyna slyšela od okamžiku, kdy ji předchozího rána poprvé spatřila průzorem v polstrovaných dveřích: zoufalé rytmické steny.

„Je to dobré, uklidni se. Všechno bude v pořádku, uvidíš.“

Dívka sténala dál a nedala se utiшит.

Chyna ji odvedla dopředu, usadila do sedadla spolujezdce a zapnula bezpečnostní pás. „Dostaneme se odsud, uvidíš. Už je to za námi.“

Sedla si za volant. Motor běžel a nebyl přehřátý. Podle ukazatele paliva měli benzinu spoustu. Tlak oleje byl dobrý. Nesvítla žádná varovná kontrolka.

Přístrojová deska obsahovala i hodiny. Možná nešly přesně. Obytný vůz byl koneckonců starý. Hodiny ukazovaly za deset minut dvanáct.

Chyna rozsvítla reflektory, uvolnila ruční brzdou a zařadila rychlost.

Vzpomněla si, že nesmí riskovat prohrábnutí kol a zapadnutí do mokrého trávníku. Místo aby pořádně šlápla na plyn, nechala vozidlo pomalu sjet z trávy, pak odbočila doleva na příjezdovou cestu a zamířila na východ.

Nebyla zvyklá řídit něco tak velkého jako obytný vůz, ale zvládala ho docela dobře. Po tom, čím v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách prošla, nebyl na světě dopravní prostředek, který by

nedokázala řídit. Kdyby měla po ruce třeba jen tank, přišla by na to, jak se ovládá, a odjela by v něm odtamtud.

Když se podívala do zpětného zrcátka, viděla, jak za nimi srub ozářený měsíčním světlem pomalu mizí. V jeho oknech se svítilo a působil velice přívětivým a pohostinným dojmem.

Ariel už zmlkla. Nakláněla se v pásech dopředu. Ruce měla zabořené ve vlasech a svírala si hlavu, jako by jí měla vybuchnout.

„Už jedeme,“ ujistila ji Chyna. „Brzy budeme pryč.“

Dívčina tvář už nebyla bezvýrazná, jako když ji Chyna poprvé uviděla v místnosti plné panenek, a nebyla ani krásná. Její rysy pokřivila mučivá úzkost a zdálo se, že vzlyká, i když nevydávala žádné zvuky a neslzel.

Bylo nemožné poznat, jaká muka dívka prožívá. Možná měla strach, že potkají Edglera Vesse a jejich útěk skončí jen pár metrů od svobody. Nebo nereagovala na nic v reálném světě, ale prožívala nějaké strašné okamžiky v minulosti nebo dramatické události ve svém vysněném Kdesi, kam ji Vess zahnal.

Vyjely na holý vršek a začaly klesat po dlouhém mírném svahu, kde cestu z obou stran obklopovaly stromy. Chyna si byla jistá, že se Vess předchozího rána, když se vracel domů, zastavil na obou stranách brány, a odhadovala, že to k ní už nemají daleko.

Vess tehdy nevystoupil z vozu, aby bránu otevřel ručně. Musela být na elektrické ovládání.

Chyna sevřela volant jednou rukou a otevřela víko přihrádky mezi sedadly. Zahrabala uvnitř a našla dálkové ovládání právě v okamžiku, kdy se brána objevila ve světle reflektorů.

Namířila přes přední sklo na bránu, stiskla tlačítko a nadšeně vykřikla „Jo!“, když se brána začala otvírat dovnitř.

Zastavila v dostatečné vzdálenosti, aby poskytla těžkým křídům prostor a čas otevřít se úplně. Brána se pohybovala zvolna.

V jejím nitru bušil strach jako divoká křídla temného ptáka a ona si byla náhle jistá, že Vess vjede ve svém autě na konec příjezdové cesty a zablokuje ji, právě když se brána otevře.

Bez problémů však projela mezi sloupky na dvouproudou asfaltku, která vedla doleva a doprava. Ani v jednom směru nebylo vidět žádné auto.

Na severu, vlevo, silnice stoupala do zalesněné noci k potrhaným, měsícem potřísněným mrakům a hvězdám, jako by to byla rampa, která je odvede z téhle planety do hlubokého vesmíru.

Na jihu silnice klesala a *zatáčela* z dohledu mezi poli a lesy. V dálce, možná osm, deset kilometrů daleko, byla ve tmě slabá záře jako japonský vějíř na černém sametu, jako by v tom směru čekalo malé město.

Chyna zahrnula na jih a nechala bránu otevřenou. Přidala plyn. Třicet kilometrů v hodině. Padesát. Ustálila rychlost na pětadesáti, ale snadno si dokázala představit, že se pohybuje rychleji než tryskáč. Letí, svobodně.

Ačkoliv ji bolelo kdeco a byla vyčerpaná až do morku kostí jako nikdy předtím v životě, měla skvělou náladu.

„Chyna Shepherdová, nedotčená a živá,“ řekla. Neměla to být modlitba, ale zpráva Bohu.

Nacházely se ve venkovské krajině a východně ani západně od silnice nebyly žádné domy ani továrny, v dálce nesvítla žádná světla, ale Chyna cítila, že se *koupe* ve světle.

Ariel si dál svírala hlavu a zmučený výraz z obličeje jí nezmizel. „Ariel, nedotčená a živá,“ řekla jí Chyna. „Nedotčená a živá. Živá. Je to v pořádku, děvče moje. Všechno bude v pořádku.“ Podívala se na počítadlo kilometrů. „Je to pět kilometrů za námi a vzdaluje se to každou vteřinou.“

Vyjely do táhlého kopce a Chyna zamžourala do světél protijedoucího auta blížícího se ze severu.

Trhla sebou leknutím, že by to mohl být Vess.

Hodiny ukazovaly tři minuty po půlnoci.

I kdyby to byl Vess a poznal své vozidlo, cítila se Chyna v bezpečí. Obytný vůz byl mnohem větší než osobní auto, takže by je nemohl vytlačit ze silnice. Naopak, ona by mohla vytlačit jeho, kdyby na to přišlo, a neváhala by to udělat, kdyby se jim nepodařilo ujet.

Ale nebyl to Vess. Když se auto přiblížilo, uviděla něco na jeho střeše. Nejdřív si myslela, že je to schrána na lyže, ale pak jí došlo, že je to řada nezapnutých majáků se sirénou. Když minulou noc sledovala Vesse na sever po dálnici 101, doufala, že potká policejní auto – a teď se jedno objevilo.

Zatroubila, zablikala světly a přibrzdila.

„Police!“ řekla Ariel. „Vidíš, všechno bude v pořádku. Našly jsme policii!“

Dívka se nakláněla dopředu přidržovaná pásy.

V odpověď na její troubení a blikání zapnul policista majáky, ale sirénu nepoužil.

Chyna zajela ke kraji silnice a zastavila. „Můžou dostat Vesse dřív, než zjistí, že jsme pryč, a pokusí se uprchnout.“

Policejní auto už projelo kolem nich. Na dveřích řidiče zahlédla nápis ÚŘAD ŠERIFA. Byla to pro ni dvě nejkrásnější slova na světě.

Sledovala ve zpětném zrcátku, jak se auto otáčí uprostřed vozovky. Pak kolem nich projelo ve směru na jih a zastavilo na krajnici asi deset metrů před nimi.

Chyna s úlevou otevřela dveře a seskočila ze sedadla řidiče. Zamířila k policejnímu vozu.

Uvnitř viděla jen jednoho policistu. Na hlavě měl klobouk se širokou krempou. Nezdálo se, že by spěchal s vystupováním.

Otáčející se maják vrhal pruhy červeného světla, které se míhalo po měsícem ozářeném asfaltu spolu s cákanci modrého světla jako v divokém snu. Náhle se zvedl vítr a přihnul suché listí a prach, jako by majáky nějak narušily klid noci.

Skoro v půli cesty k autu, kde policista stále seděl za volantem, si Chyna vzpomněla na dokumenty ve Vessově pracovně a ty náhle dostaly zcela jiný význam než předtím, stejně jako pouta.

Zastavila se.

„Proboha.“

Pochopila.

Chyna se obrátila k černobílému vozu zády a rozběhla se zpátky k obytnému vozu. V blikajícím modrém a červeném světle pod

zářícím úplňkem měla pocit, jako když běží zpomaleně ve snu
vzduchem hustým jako hořčice.

Když doběhla k otevřeným dveřím, ohlédla se k hlídkovému
vozu. Policista právě vystupoval.

Chyna udýchaně vylezla za volant a zabouchla dveře.

Policista už stál na silnici. Byl to Edgler Vess.

Chyna uvolnila ruční brzdu.

Vess spustil palbu.

Šerif Edgler Foreman Vess, nejmladší šerif v historii okresu, sleduje v bočním zrcátku, jak Chyna Shepherdová spěchá po krajnici k jeho hlídkovému vozu, a přemýšlí, jestli ta žena přece jen není jeho prasklou pneumatikou, ničitelkou jeho jasné budoucnosti. Když se náhle zastaví, otočí a rozběhne v blikajícím světle zpátky k obytnému vozu, Vessovy obavy zesílí.

Zároveň je z ní naprosto unesený a nedá se říct, že by tak úplně litoval, že se potkali. „Ty jsi ale chytrá čubka,“ řekne nahlas.

Vystoupí z černobílého auta a vytáhne revolver s úmyslem vpálit jí kulku do nohy. Pořád má ještě šanci zachránit situaci. Pokud se mu ji podaří znehybnit a dostat do obytného vozu dřív, než kolem pojede další auto, bude všechno v pořádku. Bude to úžasná zábava omotávat ji znovu řetězy. Ariel nepohne ani prstem, aby té ženě pomohla, a pokud to udělá, zbije ji pistolí a přinutí k poslušnosti; sice mu to překazí plány, které s ní má, ale díval se na její krásný obličej celý rok a těšil se, až ho rozmlátí, a za těchhle okolností to bude nesmírně uspokojivé.

Ačkoliv Vess vyskočí z auta rychle, Chyna je rychlejší. Než stačí zvednout revolver, je za volantem obytného vozu a zavírá dveře.

Ted' už nesmí riskovat, nemůže se ji snažit pouze poranit, aby se s ní mohl později pobavit. Musí ji zabít. Vypálí šest ran do čelního skla.

+++

Když Chyna uviděla, jak se zvedá zbraň, vykřikla: „K zemi!“ Zároveň zatlačila Ariel hlavu pod přední sklo a lehla si na bok,

půlkou těla mimo své sedadlo, přes konzoli mezi sedadly. Zakryla dívku, jak nejlépe mohla, pevně zavřela oči a zároveň křikla na Ariel, aby to udělala také.

Třesky výstřely jeden za druhým, tak rychle, jak Vess stačil mačkat spoušť, a čelní okno se rozlétlo. Kusy skla podlepeného bezpečnostní fólií dopadly přímo na přední sedadla, zasypaly Chynu i dívku a vzadu v obytném voze se tříštily další předměty, o které se kulky zastavovaly.

Snažila se výstřely počítat. Myslela si, že jich slyšela šest. Možná jen pět. Nebyla si jistá. *Sakra*. Pak si uvědomila, že *nezáleží* na tom, kolik kulek bylo vystřeleno, protože se dobře nepodívala na zbraň. Nevěděla jistě, zda je to revolver. V pistoli by nebylo pouhých šest nábojů, ale třeba deset nebo více, mnohem více, kdyby měla prodloužený zásobník.

Přestože tím riskovala zásah do obličeje, posadila se, setřásla ze sebe přilnavé střepy a podívala se ven prázdným rámem předního skla. Edglera Vesse uviděla stát u hlídkového vozu asi deset metrů daleko. Vyklepával ze zbraně prázdné nábojnice, takže to musel být revolver.

Ruční brzda už byla povolena. Ted' zařadila rychlost.

Vzpřímený, od pohledu klidný a neuspěchaný Vess vytáhl mrštnými prsty ze sumky u pasu rychlonabíječ.

Díky matčiným zločineckým přátelům věděla Chyna o rychlonabíječích všechno. Než Vess stačil znovu nabít, sundala nohu z brzdy a šlápla na plyn.

Rychle, rychle, rychle.

Vess zasunul rychlonabíječ do revolveru, otočil jím a skoro nenuceně vzhlédl, když uslyšel zařvání motoru obytného vozu.

Chyna vyjela do vozovky, jako by chtěla projet kolem policejního vozu a pokračovat v cestě, ale ve skutečnosti měla v úmyslu srazit toho šílence na zem.

Vess upustil rychlonabíječ a zaklapl bubínek.

V obavě, že se Ariel zvedne, Chyna vykřikla: „Zůstaň ležet, zůstaň ležet!“ Sama schovala hlavu právě v okamžiku, kdy rám okna zasáhla kulka a odrazila se dozadu do vozidla.

Hned hlavu zase zvedla, protože obytný vůz byl v pohybu a ona potřebovala vidět, kam jedou. Strhla volant doprava, směrem k Vessoovi a otevřeným dveřím hlídkového vozu.

Znovu vystřelil a jí se zdálo, že se dívá přímo do hlavně, když z ní krátce vyšlehl plamen. Uslyšela zvláštní pulzující zasyčení, ne nepodobné rychlému průletu tlustého čmeláka za letního odpoledne, a ucítila něco, co připomínalo pálící se vlasy.

Vess skočil do auta, aby jí uhnul z cesty. Obytný vůz narazil do otevřených dvířek, urazil je a s nimi možná jednu nebo obě nohy toho odporného parchanta.

+++

Vůně střelného prachu šerifu Vessoovi pokaždé připomene pach sexu, možná proto, že je horký, nebo proto, že je v něm stejná stopa po čpavku, která je silnější v semeni, ale ať už je důvod jakýkoliv, střelný prach ho vzrušuje a způsobuje mu okamžitou erekci, a když skočí do auta, nadšeně zahaleká. Řev obytného vozu je všude kolem něho a světla září, jako by se ocitl uprostřed blízkého setkání třetího druhu. Jakmile se vrhne do bezpečí, stáhne nohy pod sebe, protože ví, že tohle bude těsné, zatraceně těsné, a tím i *zábavné*. Něco ho tvrdě udeří do pravé nohy, prožene se kolem něho závan chladného vzduchu, dveře se utrhnou, odrachotí po asfaltu a obytný vůz prolétne kolem.

Šerifova pravá noha je necitlivá, a ačkoliv necítí žádnou bolest, předpokládá, že ji má buďto rozdrcenou, nebo utrženou. Když se posadí za volant, zasune revolver do pouzdra a sáhne dolů, aby ohmatal očekávaný pahýl, z něhož stříká horká krev, a zjistí, že je končetina netknutá. Jenom mu to urvalo podrážku z boty. Nic víc. Jen gumovou podrážku.

Nohu od kotníku dolů má necitlivou a lýtko ho brní až ke koleni, ale šerif se směje. „Tu opravu boty mi zaplatíš, ty děvko.“

Obytný vůz je asi šedesát metrů daleko a míří na jih.

Protože nevypnul motor, když zajel na krajnici, stačí mu jen povolit ruční brzdu a zařadit rychlost. Pneumatiky vyhodí spršku šterku, který zabuší do podvozku. Černobílé auto se vrhne kupředu.

Horká guma zakvílí jako malé dítě, které něco bolí, zakousne se do asfaltu a Vess vystřelí za obytným vozem.

Příliš pozdě, rozptýlený strnulou nohou a touhou tu ženu co nejdříve polapit si uvědomí, že velké vozidlo už nemíří na jih. Couvá k němu rychlostí snad padesát kilometrů v hodině, ne-li rychleji.

Dupne na brzdový pedál, ale dříve než stačí strhnout volant doleva a uhnout z cesty, obytný vůz do něho narazí s příšerným rachotem a je to jako náraz do skály. Hlava mu poskočí dopředu a pak nalétne na volant tak tvrdě, že si vyrazí dech, a okraje zorného pole mu zakryje tma.

Kapota se ohne a zvedne, takže předním sklem vůbec nic nevidí. Slyší ale, jak se mu otáčejí pneumatiky, a cítí pálící se gumu. Policejní auto je tlačeno dozadu, a přestože kolize obytný vůz na okamžik značně zpomalila, nabírá už zase rychlost.

Pokusí se zařadit zpátečku, aby většímu vozidlu ujel, ale páka se nejprve tvrdohlavě zadrhne, přeskochí na neutrální a zasekne se úplně. Převodovka je zadřená.

A navíc se Vessovi zdá, že předek jeho auta se zaklíní do zadní části obytného vozu.

Ta ženská ho chce vytlačit ze silnice. Na některých místech je za krajnicí dvou- až třímetrový sráz dost příkrý na to, aby se na něm hlídkové auto převrátilo, kdyby se dostalo přes okraj. A co hůř, pokud jsou do sebe *skutečně* zaklíněni a ta žena obytný vůz nemá zcela pod kontrolou, nejspíš sjede také z cesty na jeho auto a rozdrtí ho.

Sakra, možná právě o to se *snaží*.

Je zatraceně mimořádná, svým způsobem jako on. Obdivuje ji za to.

Cítí benzin. Měl by se dostat ven.

Napravo od středové konzole a policejní vysílačky (kterou vypnul, když uviděl obytný vůz a uvědomil si, že je to ten jeho) je na palubní desce v pérových svorkách umístěna hlavní nahoru brokovnice pumpa ráže dvacet. Má zásobník na pět nábojů, který šerif Vess vždy nechává plný.

Popadne brokovnici, vytrhne ji ze svorek, sevře ji oběma rukama a vyklouzne od volantu doleva. Vykulí se ven otvorem po chybějících dveřích.

Couvají rychlostí asi třicet nebo čtyřicet kilometrů v hodině a jedou čím dál rychleji, protože jeho auto jede na neutrál a už nijak nebrzdí. Dopadne na asfalt jako parašutista s velkými dírami v padáku. Převalí se, ruce drží přimáčkuté k tělu v naději, že si nezlomí žádnou kost, vší silou svírá brokovnici a kutálí se dál ke krajnici za pruhem směřujícím k severu. Snaží se udržet hlavu nahoře, ale ošklivě se do ní uhodí a pak ještě jednou. Vítá tu bolest, křičí radostí, vychutnává si neuvěřitelnou *intenzitu* toho dobrodružství.

+++

Chyna se dívala do zpětného zrcátka, když Edgler Vess vylétl z policejního auta, dopadl na asfalt a odkulil se na kraj silnice.

„Krucí.“

Tou dobou už Chyna dupla na brzdu, zastavila a vykřikla bolestí v pokousané noze. Vess ležel obličejem dolů na krajnici vedlejšího pruhu. Nehýbal se. Přestože nevěřila, že se při tom pádu zabil, byla si jistá, že musí být v bezvědomí nebo aspoň otřesený.

Nedokázala ho přejít, když tam jen tak ležel. Nehodlala však ani čekat a dát mu další šanci.

Zapnula si tříbodový pás. Tušila, že ho bude potřebovat.

Když se rozjela dopředu, uvědomila si ostré pálení na pravé straně hlavy, a když si na to místo sáhla, zjistila, že krvácí. Ten letící čmelák byla kulka, která jí způsobila šrám asi osm centimetrů dlouhý a milimetr či dva hluboký. Stačilo málo, aby přišla o kus lebky. To také vysvětlovalo slabý pach spáleniny, který na okamžik zachytila: žhavá kulka ožehla několik vlasů.

Ariel seděla zpříma, zasypaná ulpínavými střepy. Zírala rozbitým předním sklem na Vesse, ale oči měla nepřítomné.

Dívce tekla z rukou krev. Chyně při pohledu na krev poskočilo srdce leknutím, ale došlo jí, že jsou to jen povrchové ranky, nic

vážného. Bezpečnostní sklo nemůže způsobit smrtelné zranění, ale jeho střepy jsou dost ostré, aby poškrábaly kůži.

Když se Chyna znovu podívala na Vesse, byl na všech čtyřech asi šedesát metrů daleko. Vedle něho ležela brokovnice.

Dupla na plyn.

V zadní části obytného vozu se ozvala silná rána. Vozidlo se otřásl. Další rána. Pak skřípavý zvuk a pekelné řinčení, ale nabíraly rychlost.

Podívala se do zpětného zrcátka a uviděla trsy jisker, jak se pokroucená ocel smýkala po asfaltu.

Za sebou táhly nabourané policejní auto.

+++

Šerif Vess má ošklivě odřené pravé ucho, skoro utržené, a pach jeho krve je jako lednový vítr vanoucí po sněžných pláních vysoko v horách. Zvonění v *obou* uších mu připomene hořkou kovovou chuť pavouka v domě Templetonových a on ji vychutnává.

Postaví se na nohy, jejichž kosti jsou nedotčené, spolkne zajímavou kyselou chuť zvratků a pozvedne brokovnici. Potěší ho zjištění, že zbraň to nejspíš přestála bez poškození.

Obytný vůz k němu míří šikmo přes oba pruhy, je asi padesát metrů daleko, ale rychle se přibližuje.

Místo aby utekl ze silnice do lesa, pryč od přibližujícího se vozidla, rozběhne se mu naproti pravým obloukem, který ho má přivést k jeho boku. Kulhá – ne proto, že by měl poraněnou nohu, ale kvůli chybějícímu podpatku na botě.

I s tou poškozenou botou je Vess mrštnější než to vlekoucí se auto a ženě za volantem je už jasné, že ho nepřejede. Nepochybně také vidí brokovnici a strhne volant doprava, od něho, aby dala přednost útěku před pomstou.

Nemá v úmyslu ustřelit jí hlavu skrz rozbité čelní sklo nebo boční okénko, částečně proto, že mu její nezdolnost začíná nahánět strach, a nevěří, že by ji zasáhl tak dobře, aby ji zastavil, až bude prolétat kolem něho jako asfaltový holub na střelnici. Také je

mnohem snazší zastavit a vystřelit od boku než zvedat pušku a mířit, a vypálit od boku znamená vypálit nízko.

Zpětný ráz prvních tří ran vystřelených tak rychle, jak stíhá natahovat zbraň, šerifovi skoro podrazí nohy, ale podaří se mu zlikvidovat pneumatiku na straně řidiče.

Necelé dva metry od něho se obytný vůz dostane do smyku. Do vzduchu vylétnou gumové hadi z prasklé gumy. Jak obr klouže kolem něho, použije Vess poslední dva náboje, aby zničil zadní pneumatiku na totéž boku.

Ted' má slečna Chyna Shepherdová, nedotčená a živá, velký problém.

+++

Volant se Chyně zmítal sem a tam v rukou, až ji pálily dlaně, jak se ho vši silou snažila udržet.

Dupla na brzdu a zdálo se, že to byla velká chyba, protože se vůz stočil prudce doleva, ale když brzdový pedál pustila, vypadalo to, že to bylo také špatně, protože se stočil ještě prudčeji doprava. Vlečené policejní auto ho zezadu postrčilo, obytný vůz se otrásl, zhoupł divoce ze strany na stranu a Chyně bylo jasné, že se převrátí.

+++

Napůl opilý delikátní směs vůně vlastní krve a štiplavého pachu střelného prachu odhodí šerif Vess brokovnici s prázdným zásobníkem. Lesknoucíma se očima sleduje, jak se starý obytný vůz nevyhnutelně zvedá z kol na pravoboku a levým bokem se na holých ráfcích naklání k noční silnici. Všechna guma se z nich už oloupala a její kusy jsou rozházené v obou pruzích. Okraje ocelových disků se zarývají do asfaltu s pronikavým zvukem, který mu připomíná dotek krinolíny potřísněné zaschlou krví, což mu vyvolá v ústech chuť jedné mladé ženy přesně v okamžiku, kdy umírala. Pak se vozidlo převálí na bok a Vessovi se zachvěje země pod nohama. Zadunění se rozlehne mezi lesy po obou stranách silnice jako střelba z brokovnice samotného ďábla.

Policejní auto zaklíněné vzadu se také zvedne na bok, stržené větším vozidlem. Pak se konečně uvolní, překotí se na střechu, otočí o tři sta šedesát stupňů a zastaví v pruhu vedoucím na sever.

Obytný vůz klouže dál, už je sto metrů od šerifa, stále se vzdaluje, ale zpomaluje a brzy se zastaví.

Je to malér, jak má být: trosky aut rozházené po celé silnici, které bude muset nějak vysvětlit, jeho zmařené plány s Ariel, které ho tak vzrušovaly celý uplynulý rok, mrtvoly v ložnici obytného vozu.

Přesto nebyl šerif Vess nikdy tak rozjařený jako teď. Je tak *naživu* a všechny jeho smysly jsou zesílené divokostí toho okamžiku. Nejraději by začal poskakovat pod měsícem a točit se s rozepjatýma rukama jako dítě, které chce, aby se mu zamotala hlava z pohledu na vířící hvězdy.

Ale musí ještě dvakrát zabít a poničit jeden krásný dívčí obličej, a to bude také zábava.

Sáhne k pouzdru pro revolver. Zjevně mu musel vypadnout, když vyskočil z auta a kutálel se po vozovce. Rozhlíží se po něm.

+++

Když se obytný vůz konečně zastavil, nemámila Chyna čas žasnutím nad skutečností, že žije. Okamžitě odepnula svůj bezpečnostní pás a pak Arielin.

Z pravé strany obytného vozu se při novém uspořádání stal strop. Ariel se držela klíčky dveří nad sebou, aby nespadla na Chynu. Levý bok, kde ležela Chyna, byl teď vlastně podlaha. Z okénka na straně řidiče bylo vidět jen na asfalt.

Vyhrabala se ze sedadla, otočila se a opřela o palubní desku zády k čelnímu sklu s nohama na konzole mezi sedadly. Pravým bokem si lehla ze strany na volant.

Vzduch byl prosycený benzinovými výpary. Špatně se dýchalo.

Sáhla na Ariel a řekla: „Musíme ven, předním sklem. Pospěš si.“

Když se na ni dívka ani nepodívala, dál svírala klíčku dveří a zírala bočním okénkem k hvězdné obloze, vzala ji Chyna za rameno a zatáhla.

„Pojď, děvče, pojď, pojď, pojď,“ naléhala. „Bylo by to zatraceně pitomé, kdybychom tady umřely, když už jsme se dostaly tak daleko. Když teď umřeš, nebudou se ty panenky smát? Nebudou se smát jako šílené?“

+++

Přichází šerif Edgler Vess, potlučený a zakrvácený, ale svižným krokem, kolem střechy obytného vozu, která je teď vlastně levým bokem vozidla ležícího v temném moři asfaltu a rozlitého benzinu. Zvědavě se podívá na vyražené střešní okno, ale bez zaváhání pokračuje dál k předku vozu – kde najde Chynu a Ariel, zlobivé holky, jak právě *vylézají* ven čelním sklem.

Jsou k němu zády a vzdalují se k západní straně silnice, kde roste borový hájek, a určitě doufají, že se jim podaří zmizet, než je dostihne. Ta žena kulhá a pobízí dívku rukou položenou na jejích bedrech.

Přestože se šerifovi nepodařilo najít revolver, má brokovnici, kterou drží oběma rukama za hlaveň. Žena zaslechne vrzání jeho boty s utrženou podrážkou na páchnoucím mokrému asfaltu, ale nestihne se úplně otočit a postavit se mu. Vess máchne brokovnicí jako holí a vši silou ji udeří naplocho pažbou přes lopatky.

Žena padne na zem s vyraženým dechem, nemůže ani vykřiknout. Zůstane ležet na břiše na silnici, možná v bezvědomí, ale rozhodně neschopná pohybu.

Ariel klopýtá dál stejným směrem, jako by neměla ponětí o tom, co se stalo Chyně, a třeba ho opravdu nemá. Možná ji žene zoufalá touha po svobodě, ale spíš se jen mechanicky pohybuje jako panenka na klíček.

Žena se převalí na záda a upře na něj oči rozšířené vztekem.

„Věř na mord,“ řekne, což je věta, jež se dá vytvořit z písmen jeho jména.

Ale zdá se, že to na tu ženu neudělalo žádný dojem. Sípavě, buďto kvůli výparům, nebo ráně do zad, ze sebe vypraví: „Jdi k čertu.“

Až ji zabije, bude jí muset kus sníst, stejně jako snědl toho pavouka, protože v těžkých dnech, které ho čekají, bude potřebovat pořádnou dávku její mimořádné síly.

Ariel je patnáct nebo dvacet metrů daleko a šerif zvažuje, že se pustí za ní. Rozhodne se ale, že nejdřív skoncuje s tou ženskou, protože dívka se ve svém stavu daleko nedostane.

Když se Vess znovu podívá dolů, žena právě vytahuje z kapsy džín nějaký malý předmět.

+++

Chyna držela v ruce plynový zapalovač, který si vzala na benzince, kde Vess zabil dva prodavače. Uvolnila dětskou pojistku na plynové páčce a položila palec na škrtačí kolečko. Hrozně se ho bála zapálit. Ležela v benzinu a její šaty i vlasy jí byly nasáklé. Kvůli dusivým výparům se skoro nemohla nadechnout. Roztřesenou ruku měla také od benzinu a bylo jí jasné, že plamínek okamžitě přeskočí na palec, rozběhne se dolů po ruce a paži a v několika vteřinách celé její tělo vzplane.

Musela však věřit, že ve vesmíru existuje nějaká spravedlnost a v mlze pralesa smysl, protože bez této víry by nebyla o nic lepší než Edgler Vess, o nic lepší než bezmyšlenkovitě pobíhající tropický šváb.

Ležela u Vessových nohou. I když dojde na nejhorší, vezme ho s sebou.

„Magore,“ řekla, protože to bylo další slovo, které se dalo vytvořit z písmen v jeho jménu, a škrtila zapalovačem.

Objevil se jasný plamínek, ale nepřeskočil okamžitě na její palec, takže hodila zapalovač na Vessovu botu, kde hned zhasl, ale ještě předtím stačil zapálit benzinem nasáklou botu.

Jakmile Chyna pustila zapalovač, začala se kutálet pryč od Vesse, pažemi se objímala kolem hrudi, *vířila* po asfaltu, šokovaná tím, jak rychle oheň vybuchl do noci za ní s hukotem a náhlou vlnou žáru. Nadpozemsky krásné modré plameny musely přímo letět za ní po polité vozovce a ona se připravovala na vražednou

extázi ohně – ale pak už byla z kaluže benzínu venku a kutálela se po suché vozovce.

Lapajíc po dechu se vyhrabala na nohy a couvala od hořícího asfaltu a planoucí nestvůry.

Edgler Vess měl na nohou ohnivé boty, řval a dupal, zatímco se kolem něho zvedaly vysoké stěny plamenů.

Chyna viděla, jak mu vzplály vlasy, a odvrátila zrak.

Ariel byla dost daleko od benzinové kaluže a mimo nebezpečí a zdálo se, že požár ani nevnímá. Zastavila se zády k němu a zírala na hvězdy.

Chyna doběhla k dívce a pro jistotu ji odvedla dalších deset metrů na jih po silnici.

Vessův řev byl teď pronikavý, strašný a hlasitější než předtím, protože, jak Chyna zjistila, když se ohlédla, se ten šílenec potácel za nimi jako ohnivý sloup. Šel pořád dál, klouzal v bublajícím asfaltu roztaveném žárem. Planoucí ruce měl natažené před sebe a na špičkách prstů mu tančily modrobílé jazyky ohně. V otevřených ústech mu vířilo tornádo krvavě rudých plamenů, z nosních dírek vycházel dračí dech, jeho tvář se ztrácela za oranžovou maskou, ale on šel s řevem dál, neodvratný jako západ slunce.

Chyna strčila dívku za sebe, ale Vess se náhle obrátil směrem od nich a začalo být jasné, že je nevidí. Byl slepý a nepronásledoval ani ji, ani Ariel, ale nezaslouženou milost.

Uprostřed silnice upadl přes dvojitou žlutou čáru, zmítal se a cukal, svíjel se a kopal, pomalu se obracel na bok, přitahoval kolena k hrudi, spínal zčernalé ruce pod bradou. Hlava se mu skláněla k rukám, jako by se jeho krk rozpouštěl a už ji nemohl podpírat. Brzy nato ztichl.

+++

Na jedné rovině si Vess uvědomoval, že ten slábnoucí křik vydává on, ale jeho utrpení bylo tak intenzivní, že se mu hlavou v plamenech deliria honily podivné myšlenky. Na další rovině věřil, že ten strašidelný řev vůbec jeho není, ale vydává ho nenarozené dvojče toho prodavače z benzinky, které nechalo svůj otisk jako

růžové mateřské znaménko na čele svého bratra. A nakonec se Vess hrozně bál v neobvyklosti ohně, který ho stravoval, a pak už nebyl vůbec člověkem, ale jen trvalou temnotou.

+++

Chyna couvala od ohně a táhla Ariel za sebou, ale nakonec se už nedokázala udržet na nohou ani o vteřinu déle. Sedla si na silnici, neovladatelně se třásla sužovaná bolestí, nemocná úlevou. Rozplakala se, vzlykala jako dítě, jako osmileté dítě, ronila slzy, které nikdy neprolila pod postelemi, na patrech stodol páchnoucích myšinou nebo na plážích ozařovaných blesky.

Za nějakou dobu se v dálce objevily reflektory auta. Chyna se dívala, jak se blíží, zatímco dívka vedle ní mlčky hleděla na měsíc.

Znemocniční postele poskytla Chyna podrobnou výpověď policii, ale žádnému z reportérů, kteří se k ní tak urputně snažili proniknout. Od policistů se na oplátku dozvěděla hodně o Edgleru Vessovi a jeho zločinech, ale nic z toho jí nepomohlo ho pochopit.

Dvě věci byly zajímavé pro ni osobně:

Zprvé, Paul Templeton, Lauřin otec, navštívil Oregon při služební cestě několik týdnů před Vessovým útokem na jeho rodinu, a byl zastaven kvůli překročení rychlosti. Předvolání mu napsal mladý šerif osobně. Při této příležitosti musely z Paulovy peněženky nedopatřením vypadnout fotografie, když v ní hledal řidičský průkaz, a Vess mohl spatřit Lauřinu krásnou tvář.

Zadruhé, Ariel byla celým jménem Ariel Beth Delaneová. Ještě před rokem žila s rodiči a devítiletým bratrem na tichém předměstí kalifornského Sacramenta. Matka a otec byli zastřeleni ve spánku. Chlapec byl umučen náradím, které paní Delaneová používala při svém koníčku, výrobě panenek, a bylo pravděpodobné, že se na to Ariel musela dívat, než ji Vess odvezl.

Kromě policistů Chynu navštívilo mnoho lékařů. Kromě nezbytné léčby jejích zranění ji mnohokrát vybízeli, aby probrala své zážitky s psychiatrem. Nejneodbytnější byl příjemný doktor Kevin Lofglun, chlapecky vypadající padesátník, který měl melodický smích a protivný zlozvyk tahat se za ušní lalůček, až ho měl celý rudý. „Já terapii nepotřebuju,“ říkala mu, „protože život sám je terapie.“ On to však moc nechápal a chtěl, aby mu vyprávěla o svém vztahu s matkou i přesto, že žádný vztah neexistoval už deset let, ode dne, kdy od ní odešla. Chtěl jí pomoci naučit se

vyrovnávat se s žalem, ale ona mu řekla: „Nechci se s ním naučit vyrovnávat, doktore. Chci ho *cítit*.“

Když mluvil o posttraumatickém stresovém syndromu, ona mluvila o naději; když mluvil o sebenaplnění, ona mluvila o zodpovědnosti; když mluvil o technikách zvyšování sebevědomí, ona mluvila o víře a důvěře a po nějaké době doktor Lofglun zřejmě dospěl k závěru, že pro člověka, který mluví tak odlišným jazykem, nemůže udělat nic.

Lékaři a sestry si dělali starosti, že nebude moci spát, ale ona spala jako dudek. Byli si jistí, že bude trpět nočními můrami, ale jí se zdálo jen o lese podobném katedrále, kde nebyla nikdy sama a vždycky byla v bezpečí.

Jedenáctého dubna, pouhých dvanáct dní od přijetí do nemocnice, byla propuštěna, a když vycházela ven, čekala tam na ni více než stovka novinářů a rozhlasových a televizních reportérů a někteří jí nabízeli velké částky za její příběh. Prodrala se mezi nimi, aniž by odpověděla na jejich otázky, ale odmítala je slušně. Když došla k taxíku, který tam na ni čekal, strčila jí jedna reportérka před obličej mikrofon a hloupě se zeptala: „Slečno Shepherdová, jaký je to pocit stát se tak slavnou hrdinkou?“ V té chvíli se Chyna zastavila, otočila se a řekla: „Já nejsem hrdinka. Jenom procházím životem jako vy, přemýšlím, proč to někdy musí být tak těžké, a doufám, že už nikdy nebudu muset nikomu ublížit.“ Ti, co byli dost blízko, aby ji slyšeli, zmlkli, ale ostatní žvanili dál. Nastoupila do taxíku a odjela.

+++

Rodina Delaneových byla zatížena velkou hypotékou a debety na bankovních účtech, když ji Edgler Vess osvobodil od dluhů, takže Ariel neměla co zdědit. Její prarodiče ještě žili, ale zdravotně na tom nebyli nejlíp a měli jen omezené finanční prostředky.

Pokud na tom někteří její příbuzní byli tak dobře, aby na sebe mohli vzít břemeno výchovy nezletilé dívky s Arielinými neobvyklými problémy, prostě se na takový úkol necítili. Dívka

zůstala v péči soudu, který ji poslal do psychiatrické léčebny spravované státem Kalifornie.

Žádní členové rodiny neměli námitky.

V průběhu léta a podzimu jezdila Chyna každý týden ze San Franciska do Sacramenta, přesvědčovala soud, aby ji ustanovil zástupkyní Ariel Beth Delaneové, navštěvovala dívku a potýkala se trpělivě – někteří říkali urputně – s přebujelým systémem práva a sociální péče. Nechtěla, aby byla dívka odsouzena k doživotnímu pobytu v ústavech.

Přestože se Chyna skutečně nepovažovala za hrdinku, našli se mnozí, kteří ji tak viděli. Obdiv, se kterým se na ni jistí vlivní lidé dívali, byl posledním klíčem, jenž odemkl srdce byrokracie, a ona dosáhla dočasného opatrovnictví, o které usilovala. Jednoho rána na konci ledna, deset měsíců poté, co dívku osvobodila z cely strážné panenkami, odjížděla ze Sacramenta s Ariel vedle sebe.

Jely do jejího bytu v San Francisku.

+++

Chyna nikdy nedosáhla doktorátu v psychologii, o který tolik usilovala. Pokračovala ve studiu na Kalifornské univerzitě v San Francisku, ale změnila si specializaci na literaturu. Vždycky ráda četla, a přestože nevěřila, že má nějaké spisovatelské nadání, myslela si, že by ji mohlo bavit pracovat jednoho dne jako knižní editorka a spolupracovat se spisovateli. Dokázala si také představit samu sebe jako učitelku. A kdyby měla prožít zbytek života obsluhováním hostů v restauracích, bylo by to také v pořádku, protože v tom byla dobrá a považovala to za poctivou práci.

Následujícího léta, když měla Chyna večerní směnu, začaly s Ariel trávit mnoho dopolední na pláži. Dívka se ráda dívala přes tmavé sluneční brýle do zátoky a někdy se nechala přesvědčit, aby se postavila na kraj vody, kde jí příboj omýval kotníky.

Prvního července seděla Ariel na dece a dívala se na hladinu třpytící se sluncem a Chyna si zkusila přečíst noviny, ale každý článek ji zneklidňoval. Válka, znásilnění, loupež, politici ze všech konců politického spektra plivající nenávist. Přečetla si filmovou

recenzi plnou jízlivé kritiky na adresu režiséra a scenáristy, zpochybňující jejich samotné právo tvořit, a pak obrátila list na srovnatelně sžíravý sloupek jakési redaktorky, která pomlouvala jakéhosi spisovatele, aniž by se pokusila o seriózní kritiku, a hodila noviny do koše. Podobné projevy nenávisti a nepřímé útoky jí čím dál víc připadaly jako nepříjemné jasné odrazy vražedných sklonů, které otravují lidstvo; symbolické zabíjení se ve své podstatě jen málo liší od skutečných vražd a impulzy pohánějící útočníka jsou stejné.

Pro lidské zlo neexistuje vysvětlení. Jen výmluvy.

Také si na začátku července všimla asi třicetiletého muže, který chodil na pláž několik dopolední v týdnu s osmiletým synem a notebookem, na kterém pracoval ve stínu pod slunečníkem. Nakonec se dali do řeči. Otec se jmenoval Ned Barnes a chlapec byl Jamie. Ned byl vdovec a spisovatel na volné noze, autor několika celkem úspěšných knih. Jamie se zakoukal do Ariel a nosil jí nalezené věci, které považoval za mimořádné – svazeček divokých květin, zajímavou mušli, obrázek směšně vypadajícího psa vytržený z časopisu – a pokládal je vedle ní na deku, aniž by se jí ptal, jestli je vůbec vnímá.

Dvanáctého srpna uvařila Chyna u sebe doma pro všechny čtyři špagety s masovými kuličkami. Pak s Nedem a Jamiem hráli různé dětské hry, zatímco Ariel seděla tiše opodál. Od té noci v obytném voze se ten strašný výraz hrůzy už na její tváři neobjevil. Přestala se také objímat a nervózně pohupovat.

Později v srpnu se všichni čtyři vypravili společně do kina a dál se setkávali na pláži, kde si dávali deky vedle sebe. Jejich vztah byl uvolněný, bez jakýchkoliv tlaků nebo očekávání. Nikdo z nich nechtěl nic víc než být méně sám.

V září, těsně po Dni práce, kdy už nezbývalo mnoho teplých dnů, které by se daly strávit na pláži, zvedl Ned hlavu od svého notebooku a řekl: „Chyno?“

Četla si knížku a odpověděla jen „Hm?“, aniž by zvedla oči od stránky.

Nenechal se odbýt. „Podívej. Koukni na Ariel.“

Dívka měla na sobě ustřižené džíny a blůzu s dlouhými rukávy, protože dny už byly na opalování trochu chladné. Byla na kraji vody, ale nestála jen jako zombie a nezírala do zátoky jako obvykle. Ruce měla nad hlavou, mávala jimi a potichu tančila na místě.

„Taky má ráda moře,“ řekl Ned.

Chyna nedokázala promluvit.

„Má ráda život,“ dodal.

Chyna se jen modlila, aby to byla pravda.

Dívka netančila dlouho, a když se pak vrátila na deku, její pohled byl stejně nepřítomný jako vždycky.

V prosinci toho roku, více než dvacet měsíců po jejich útěku z domu Edglera Vesse, bylo Ariel osmnáct a už to nebyla dívka, ale krásná mladá žena. Často však ze spaní volala matku, otce a bratra a její hlas, který Chyna slyšela jen při těchto příležitostech, byl mladý, křehký a ztracený.

Pak, na Boží hod ráno, našla Chyna mezi dárky pro Ariel, Neda a Jamieho pod stromečkem ve svém bytě ke svému úžasu malý balíček pro sebe. Byl velmi pečlivě zabalený, i když to vypadalo spíš na práci dítěte s velkým nadšením a malými zkušenostmi. Její jméno bylo napsané tiskacími písmeny na jmenovce s obrázkem sněhuláka. Když otevřela krabičku, vypadl z ní kousek modrého papíru. Na něm byla dvě slova, zjevně napsaná s velkým úsilím a váháním: *Chci žít*.

S bušícím srdcem a sevřeným hrdlem vzala dívku za obě ruce. Chvilku nevěděla co říct, ale kdyby to věděla, stejně by to nedokázala vyslovit.

Nakonec ze sebe vypravila: „Tohle... tohle je ten nejlepší... nejlepší dárek, jaký jsem kdy dostala, holčičko. Nic jiného nechci... než abys to zkusila.“

Přes slzy si ta slova přečetla ještě jednou.

Chci žít.

Chyna řekla: „Ale ty nevíš, jak se dostat zpátky, vid’?“

Dívka byla zcela nehybná. Pak zamrkala a sevřela ruce kolem Chyniných.

„Určitě je nějaká cesta, která tě sem přivede,“ ujistila ji Chyna.

Dívka stiskla Chynu ještě pevněji.

„Naděje nikdy neumírá. Nějaká cesta existuje, ale sama ji nenajdeš, musíme ji hledat spolu. Ty musíš jen věřit.“

Dívka se jí nedokázala podívat do očí, ale její ruce stále svíraly Chyniny.

„Chci ti vyprávět příběh o sekvojovém lese, o něčem, co jsem tam jedné noci viděla a co jsem viděla o něco později, když jsem to vidět potřebovala. Možná to pro tebe nebude moc znamenat a třeba by to moc neznamenalo ani pro jiné lidi, ale pro mě to znamená hrozně moc, i když tak úplně nechápu proč.“

Chci žít.

V následujících několika letech nebyla cesta z Divokého lesa zpět ke krásám tohoto světa pro Ariel vůbec snadná. Přišly chvíle zoufalství, kdy se zdálo, že nedělá vůbec žádné pokroky, nebo dokonce klouže zpátky.

Nakonec však přišel den, kdy se vypravili s Nedom a Jamiem do onoho sekvojového lesa.

Kráčeli mezi kapradím a rododendrony v majestátním stínu masivních stromů a Ariel řekla: „Ukaž mi kde.“

Chyna ji odvedla za ruku na to místo a řekla: „Tady.“

Jak vyděšená byla Chyna té noci, kdy tolik riskovala pro dívku, kterou nikdy neviděla. Nebála se tolik Vesse jako té nové věci, kterou v sobě objevila. Tu lehkomyšlnou starostlivost. A teď ví, že to není nic, co by jí mělo nahánět strach, protože je to smysl naší existence. Tahle lehkomyšlná starostlivost.